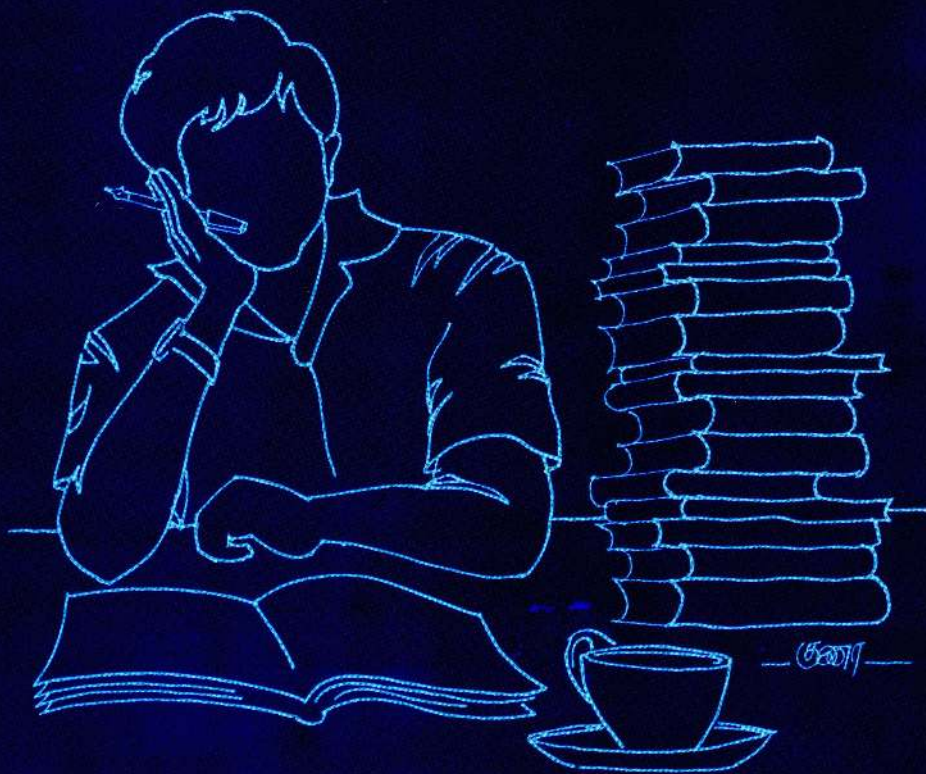

சிந்தனை-எல்-எல்

முனைவர். திருநாவுக்கரசு கமலநாதன்

உ
சூகமயம்

சிந்தனை – சொல் – செயல் Thought - word - Deed

முனைவர். திருநாவுக்கரசு கமலநாதன்

வெளியீடு:

நல்லூர் சைவத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கலைக்கூடல்,
331,கோவில் வீதி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

2022

உ
யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரித்தாயின்
இருபத்திரண்டாவது அகவைச் சுவடாக (02.05.2022)

நூல்: சிந்தனை - சொல் - செயல் / நூலாசிரியர்: முனைவர்
திருநாவுக்கரசு கமலநாதன் / பக்கங்கள்: XXVIII + 240/
பிரதிகள்: 400 / முதற்பதிப்பு: 30.07.2022 / வெளியீடு:
நல்லூர் சைவத்தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கலைக்கூடல், 331, கோவில் வீதி,
நல்லூர். / அச்சுப்பதிப்பு: Solo Printers, 520A கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம். / விலை ரூபா: 1500.00, ISBN: 978-955-43376-5-6

சமர்ப்பணம்...

எம் மண்ணில்
எம்முடன் வாழ்ந்து வழிகாட்டிய
எல்லையில் கலைக் களஞ்சியம்
பேராசான், பேராசிரியர், கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி
அவர்களுக்கு.

நூலில்

வாழ்த்தியம்பல்	V
நயப்பியம்பல்.....	VIII
விதந்தியம்பல்	XII
எழிலியம்பல்	XVI
முன்னியம்பல்	XIX
திறவியம்பல்	XXIV
மகிழியம்பல்.....	XXVI
இயல் - 1 கால்கோள்	1
இயல் - 2 பணி ஏற்றல்	15
இயல் - 3 பதவி நிகழ்த்தல்.....	34
இயல் - 4 பணி இயக்கல்.....	48
இயல் - 5 பணிமனை புகல்	58
இயல் - 6 ஈட்டலும் உறுத்தலும்.....	92
இயல் - 7 இடப்பெறுகை ஈட்டம்	140
இயல் - 8 சிந்தனைசொல்செயல்	190
இயல் - 9 நிறைகொளல்.....	218
இயல் - 10 எழுகோலச் சிற்பிகள்.....	223
துணை நின்றவை.....	239

வாழ்த்தியம்பல் - துணைவேந்தர்

யாழ்ப்பாண மண் இலங்கையின் கல்வி வரலாற்றில் தனித்துவமான இயல்புகளைக் கொண்ட மண். இலங்கையில் புதிதாக ஏதும் கல்விச்சாலைகள் நிறுவப்படுவதாக இருந்தால் இடத்தெரிவில் யாழ்ப்பாணம் என்றும் முன்னிலை வகிக்கும். இதனால் தான் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பல்கலைக்கழகம், கல்வியியற் கல்லூரி, திறந்த பல்கலைக்கழக பிராந்திய நிலையம், பல்கலைக்கழக கல்லூரி, உயர்தொழில்நுட்பக் கற்கைகள் நிறுவனம், தொழில்நுட்பக் கல்லூரி, தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் பிராந்திய நிலையம், சமுத்திரப் பல்கலைக்கழகம், பல தொழில் கல்வி மையங்கள் என அரசாங்க சார்பு நிறுவனங்களும் பல தனியார் கல்வி நிறுவனங்களும் பரவிக்கிடக்கின்றன. இந் நிறுவனங்களுள் ஈழத்தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு காலத்தால் வாய்த்த கல்விச்சாலை யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியல் கல்லூரி எனில் அதில் மறு வார்த்தை கிடையாது.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு கல்வியியற் கல்லூரி அனுமதிக்கப் பட்டபோது அதனைத் தாபிப்பதற்கு உரிய இடமின்றி இடர்ப்பட்ட போது அதற்கான காணியைத் தந்துதவியவர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் த.சித்தார்த்தன். தர்மசிந்தனைமிக்க அவரது தந்தையார் மறைந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அமரர். த. தர்மலிங்கம் அவர்களின் தர்மசாதனமாக அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்ட காணியில் நிமிர்ந்து நிற்கின்றது கல்வியியற் கல்லூரி. நிலத்தைக் கொடை கொடுப்பது என்பது இலகுவான காரியமல்ல. அதுவும் யாழ்ப்பாண பண்பாட்டுப் புலத்தில் தர்மசிந்தனையுடன் நிலத்தை வழங்குவதற்கு முன்வருதல் என்பது ஒரு சிலரால் மட்டுமே முடிகின்ற காரியம். அந்தக் காரியத்தை ஆற்றியமையால் கடினப் பாதைகளைக் கடந்தும் தனது அரசியலில் இன்றும் சித்தார்த்தன் ஓர் இடத்தைத் தக்க வைத்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணம் தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரி இலங்கைத் தமிழர்களின் கல்விப் பாரம்பரியத்தில் கனதியான வகிபாகங்களைக் கொண்டது. கற்பித்தலில் அனுபவம் பெற்ற பல்லாயிரக் கணக்கான ஆசிரியர்களை உருவாக்கித் தமிழ் மொழி மூலக் கல்விப் புலத்துக்கு ஈந்த கருவறை யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி. அத்துடன் கல்வி சார் தொழில் முன்னேற்றங்களை அவாவி நிற்கும் கல்விப்

புலம் சார்ந்த வாண்மையாளர்களின் தொழில் திருப்தி தரும் களமாகவும் கல்வியியற் கல்லூரி திகழ்கின்றது. அத்தகைய தொழில் வாண்மையாளர்கள் பலர் எமது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தால் பல்வேறு கற்கை நிலைகளில் உருவாக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களுள் முதன்மையானவராக கலாநிதி.தி.கமலநாதனை நான் மதிப்பிடுகின்றேன். அவர் எமது கல்வியியல் துறை வாழ்நாள் பேராசிரியர். முனைவர் சபா ஜெயராசா அவர்களின் மேற்பார்வையில் கல்வியியலில் கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வை மேற்கொண்டு பட்டம் பெற்றவர். கல்விப் புலத்தில் ஆசிரியராக ஆரம்பித்து கல்வியியற் கல்லூரிப் பீடாதிபதியாக நிறைவுற்ற அவரது தொழில்வாழ்வில் மற்றவர்களுடன் பகிரப்படவேண்டிய அனுபவங்கள் பலவற்றை அவர் கொண்டுள்ளார் என்பது வெள்ளிடைமலை உண்மையாகும். அத்தகைய அனுபவப் பகிர்வுகளை தன் எழுத்துக்களால் பகிர்ந்து வரும் கலாநிதி.தி. கமலநாதன் அவர்களின் மூன்றாவது அனுபவப்பகிர்வு முயற்சியே இந்நூல்.

கல்வியியற் கல்லூரிகளின் நிர்வாகம் என்பது ஏனைய கல்வி நிறுவனங்களின் நிர்வாகங்களைக் காட்டிலும் முற்றிலும் வேறுபாடானது. கட்டிடமைப் பருவத்தைத் தாண்டிய இருபால் மாணவர்களையும் ஒரு வளாகத்தில் தங்க வைத்திருந்து கற்பிக்க பயிற்றுவிப்பது தொடக்கம் அவர்களை தேசிய அளவிலான பொதுப்பரீட்சைக்குத் தயார்ப்படுத்தி தோற்ற வைப்பது முதல் கல்வியியற் கல்லூரிகளின் கல்வி நிர்வாகம் தனித்துவமானது. ஆசிரிய மாணவர்கள் என அடையாளப்படுத்தப்படும் கற்கும் சமூகத்தை தொழில் சார் விழுமியங்களுடன் பயிற்றுவிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமானது. இத்தகைய கடமையை நிறைவேற்றும் தலைமைப் பொறுப்பில் இருப்பது மிகவும் சவாலான காரியமாகும். அத்தகைய பணியை பல சவால்களுக்கு மத்தியில் இன்னோரன்ன முரண்பாடுகளுக்கு முகம் கொடுத்து பல விமர்சனங்களைத் தாங்கி வினைத்திறனாக நிறைவேற்றியவர் கலாநிதி. தி. கமலநாதன் அவர்கள்.

அவரது காலத்தில் கல்வியியல் கல்லூரி தன் இலட்சிய நோக்கை அண்மித்துப் பயணித்தது. சமூகத்தின் இணைவையும் பெற்றுக்கொண்டு கல்வியியல் கல்லூரியின் வள முகாமைத்துவத்தைப் பேணியது. குறிப்பாக வைத்தியகலாநிதி. வை. தியாகராஜா

அவர்களின் பங்களிப்பும் முக்கியமானது. கமலநாதனுடன் இணைந்து பல காரியங்களை கல்வியியற் கல்லூரியில் ஆற்றியவர் தியாகராஜா. இவர்கள் இருவரினதும் இணைவு யாழ்ப்பாணம் தேசியக் கல்வியியல் கல்லூரியில் கனதியான தாக்கத்தைச் செலுத்தியது.

கமலநாதன் இன்று ஓய்வுபெற்று அவுஸ்திரேலியாவில் வசித்து வரும் நிலையில் தனது நினைவுப் பெட்டகத்தைத் திறந்து அங்கு சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ள பல அனுபவங்களில் சமூகத்துடன் பகிரக்கூடிய அல்லது பகிரப்படவேண்டிய விடயங்களை இந்நூலில் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். அவரது அனுபவங்கள் மற்றவர் சந்திக்கும் துறைசார் சவால்களுக்குத் துணைசெய்யும் வழிகாட்டிகளாக அமையலாம். அத்துடன் வரலாற்றை தன்வரலாற்று முறை மூலம் ஆவணப்படுத்தும் ஒரு முயற்சியாகக் கூட இருக்கலாம். இவரது இப்பணி விமர்சனங்களைத் தாண்டி வரவேற்கத்தக்க பணி. எழுத்தாக்கத் திறனில் தனக்குள்ள திறமையை நேர்த்தியான முறையில் இந்நூலில் அவர் கையாண்டுள்ளார். அவருக்கு எனது பாராட்டுக்கள். கலாநிதி. தி. கமலநாதனின் வாழ்வு மேலும் செழுமை பெறவும் அவரது எண்ணங்கள் முயற்சிகள் என்றும் பலிதமாகவும் எல்லாம் வல்ல பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரப் பெருமானைப் பிரார்த்தித்து இச் செய்தியை நிறைவு செய்கின்றேன்.

30.07.2022

பேராசிரியர். சி.சிறிசற்குரைராசா
துணைவேந்தர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

நயப்பியம்பல் - வாழ்நாள் தகைசார் பேராசிரியர்

அபிவிருத்திக்குரிய கல்வியியலாளராக, ஆசிரியர் கல்வியியலாளராக, கல்வியியல் முகாமையாளராக, ஆற்றல்மிகு வளவாளராகப் பல்வேறு தளங்களில் வினையாற்றலுடன் செயற்படும் கலாநிதி தி. கமலநாதன் கல்வியியல் வினைப்பாட்டாளராக (Educational Activist) இயங்குதல் அவரது ஆளுமை வீச்சின் பிறிதொரு நீட்சியாகின்றது.

கல்வியின் விளைவு சமூகப் பயன் என்ற இலக்கோடு சமூகவாழ்விலே காலூன்றி நிற்கும் ஆளுமையின் உறுபண்பு (Trait) அவருக்கே உரிய தனித்துவம்.

அவரால் உருவாக்கப்பட்ட ஆசிரியவாண்மையினர் ஆற்றல் மிகு கற்பித்தல் நெறியுடன் மாணவரையும் சமூகத்தையும் மேல்நோக்கிய அசைவியத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் இயங்குதளத்தில் செயற்படுதல், கல்வியின் சமூகவிளைவின் பிறிதொரு காட்சியாக இருத்தலைக் குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது.

அறிவின் எழுபரவல் (Dissemination) என்ற செயற்பாடு அபிவிருத்தியைச் செறிவுபடுத்தி முன்னெடுக்கும் கல்வி நடவடிக்கையாகின்றது. அதனோடிணைந்த எழுத்து வழியான செயற்பாடுகள் சமூக ஊன்றற் பரிமாணங்களை வலிதாக்குகின்றன.

“சிந்தனை - சொல் - செயல்” என்ற மூன்றுதளங்களைக் கொண்ட இந்நூல் நல்லூர் சைவத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கலைக்கூடலால் வெளியிடப்படுதல் சமூகத்தின் இயங்கு நிறுவனங்களை அறிவார்ந்த வெளியீட்டுடன் இணைக்கும் ஆக்க நிலை நிறுத்தலாகின்றது.

முரண்பாடுகளே முன்னோக்கிய அசைவியத்துக்கு வலுவூட்டும் என்பது இயங்கியல்விதி. யாழ்ப்பாணத் தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரியின் தொடக்கம், நகர்வு, விரிவு, விளைவு என்ற நிலைகளில் இந்நூலாசிரியர் பெற்ற அனுபவங்கள் ஆவணப்படுத்தலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளமை அனுபவங்களின் பகிர்வாகின்றது.

வளமான ஆசிரிய கல்விமரபு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த வேளை அரசியலில் நிகழ்ந்த அவலட்சணமான நகர்வுகளும் தொலை நோக்கற்ற கல்விநடவடிக்கைகளும் நல்லூர், கொழும்புத்துறை,

திருநெல்வேலி முதலாம் ஆசிரிய கலாசாலைகளுக்கு மூடுவிழாவை நிகழ்த்தின. (அண்மையில் பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையும் மெல்லென மூடப்பட்டது.)

ஆசிரிய வாண்மை பயிற்சிக்கூடங்களை மூடுதல் வளர்ச்சி யடையும் எந்த நாட்டிலும் நிகழாத ஓர் அவலட்சணமான செயல், தேவைக்கேற்றவாறு அவை வலுவூட்டப்பட வேண்டுமேயன்றி மூடுதல் நிகழ்த்தப்படலாகாது.

மூடல் நிகழ்ச்சிகள் ஆசிரிய வளத்திலும் கற்பித்தல் ஏற்றத்திலும் பாரிய பின்னடைவுகளை ஏற்படுத்தின. இலங்கையடங்கிலும் நிறுவப்பட்ட கல்வியியற் கல்லூரிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவப்படா திருந்தமையால் கல்விச் செயற்பாட்டில் பன்முகத் தாக்கங்கள் ஏற்படலாயின.

அத்தகைய போதனா வறுமைப் பின்புலத்தில் கல்வியியற் கல்லூரியை யாழ் மண்ணிற் காலூன்றச் செய்யும் முயற்சியை முன்னெடுத்து நிறுவலை நிலை நிறுத்தியவர் கலாநிதி தி. கமலநாதன்.

நூலாசிரியரின் அனுபவங்கள் கல்விநிலையங்களை முகாமைசெய்பவர்களுக்குரிய உசாத்துணையாகவும் அறை கூவல்களை எதிர்கொள்பவர்களுக்குரிய அறிகைப் பலத்தைக் கொடுப்பவையாகவும் உள்ளன.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக் கழக யாழ்ப்பாணவளாகத்தைக் கால்கோள்செய்தவேளை எதிர்கொண்ட அறைகூவல்களுக்கும் இந்நூலாசிரியர் எதிர்கொண்ட அவலங்களுக்கும்டையே பலநிலைகளில் ஒப்புமை உண்டு.

கல்விநிறுவனம் ஒன்றை நிலைநிறுத்தும் செயற்பாடு, வளர்வுறும் நாடுகளிலே எத்தகைய வள நெருக்கடிகளுக்குமுகம் கொடுக்க நேரிடுகின்றது என்பதை யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த இரு நிகழ்ச்சிகளும் அனுபவவழியான வெளிப்பாடுகளாகின்றன.

அத்தகைய முரண்பாட்டுத்தளம் பின்னர் பெரும் வளர்ச்சியை உருவாக்கியமை நேரடியான ஆக்கவிளைவு ஆயிற்று.

ஆதரவு வழங்கியோர், எதிர்த்து முடமாக்க முயன்றோர் என்ற இருநிலை வீச்சுக்களுக்குமிடையே கல்வியியற் கல்லூரியை நிறுவி இயக்க முயன்றவேளை, நாட்டில் நிலவிய போர்ச் சூழலும் அசாதாரண அவலங்களும் மேலும் எதிர்விசைகளைக் கொடுத்தன. அவற்றையெல்லாம் சமந்து ஆக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்தியமை தனித்துவமான அனுபவங்களாகின்றன.

பகிர்ந்து கொள்ளப்படும் அந்த அனுபவங்கள் முரண் பாடுகளினூடே கல்விநிலையங்களை இயக்குவதற்குரிய நுண் உபாயங்களைத் தருகின்றன.

நெருக்கடி நிலையிலே கல்விநிலையங்களை இயக்கிய நைஜீரிய நாட்டு அனுபவங்கள் ஏனைய நாட்டில் உள்ளவர்களுக்கும் வளமான அனுபவப் பகிர்வாக உள்ளன. அவ்வாறான ஒருநிலைக்கு இந்நூலில் உள்ள பதிவுகளும் ஒப்புமையாதலைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது.

யாழ்ப்பாணம் தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரி, அதற்குச் சமமான நிறுவனங்களுடன் ஒப்பு நோக்குகையில் தனித்துவமான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளமை கல்விநோக்கில் முக்கியமான பதிவுக்குரியது.

மறைந்துபோகும் நிலையில் உள்ள தமிழர் பண்பாட்டுத் தொல் பொருட்களைச் சேர்த்தல், போர் அழிவுகளில் இருந்து மீண்டெழும் வியப்பாகின்றது. நூலாசிரியர் மேற்கொண்ட அந்த முயற்சி காலத்தின் கலையருட்டலாயிற்று.

தகைசார் கல்விச் சான்றோரின் நினைவுச் சொற் பொழிவுகளை ஏற்பாடுசெய்தமை ஆசிரிய வளத்தின் அறிவூன்றற் பரப்புக்கு மேலும் விசையூட்டியது.

கல்விநிலையங்களைச் சமூக வினைப்பாடுகளுடன் ஒன்றிணைப்பதற்கும் இடைவினை கொள்வதற்கும் அவர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் கல்விநிகழ்த்தும் சமூகமயமாக்கலின் மேலமைந்த ஆக்கப்பொறி முறைகளாகின்றன.

கல்வியியலாளர்கள் தமது அனுபவங்களை ஆவணப்படுத்துதல் வரலாற்றுப் பெறுமானத்தையும் கல்வியியற் பெறுமானத்தையும் கொண்ட செயற்பாடுகளாகின்றன. கல்வியை முகாமை

செய்பவர்களுக்குரிய ஆற்றுப்படுத்தலாகவும் அமைகின்றன. இளைய தலைமுறையினருக்குரிய அறிவுக் கையளிப்பாகவும் அமைகின்றன. எழுநிலை கொள்ளச் செய்த சிற்பிகள் தொடர்பான பதிவுகள் நூலுக்குமேலும் வலுச்சேர்க்கின்றன.

கல்வியியலாளர்கள் எழுத்தாளர்களாக மாறும் செயல் முன்னெடுப்புக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் இந்நூலாக் கத்தைத் தந்த கலாநிதி தி. கமலநாதனின் பணிகள் நீண்டு தொடர வாழ்த்துக்கள்.

30.07.2022

சபா. ஜெயராசா
தகைசார் வாழ்நாட் பேராசிரியர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அறிந்து கொள்வோம் - 1

ஓவ்வொருவர் வாழ்விலும் சிலவேளைகளில் தவிர்க்கமுடியாமல் மனப்பதற்றம் தோன்றிவிடுவதுண்டு. சந்தர்ப்பவசத்தால் ஏதாவது தோல்விகள் ஏற்படும்போது அல்லது வாழ்க்கையில் ஏமாற்றப்படும்போது அல்லது கூட இருந்தவர்கள் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யும்போது இவை போன்ற பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பதற்றம் ஏற்படலாம். அப்போது அவர்கள் உடல் நடுக்கமடைதல், உடல் தெப்பமாக வியர்த்தல், வார்த்தைகள் தடுமாற்றமடைதல் போன்ற அறிகுறிகள் தென்படும்.

அவ்வாறு பதற்றம் ஏற்படும் வேளை அதனைச் சமாளிப்பது எவ்வாறு? எக்காரியங்களிலும் ஈடுபடக்கூடாது. எந்த முடிவையும் எடுக்கக் கூடாது. அமைதியாக நிதானத்தை இழக்காது ஓரிடத்தில் அமர்ந்துகொள்ளவேண்டும். தேநீரையோ அல்லது வேறு குளிர் பானங்களையோ சிறிது சிறிதாக அருந்துதல் நன்று.

புலன்களை வேறு திசையில் செலுத்த முயற்சிக்க வேண்டும். இசையை இரசிக்கலாம்.

உள அமைதிதான் அச்சந்தர்ப்பத்தில் மிக அவசியம். உள அமைதி பெற யோகாசனம், தியானம் நல்ல பயன்களைத் தரவல்லன.

விதந்தியம்பல் - பீடாதிபதி

சீந்தனை - சொல் - செயல் என்ற யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் தாரக மந்திரத்திற்கு ஏற்ப பல்வேறு அருட்டல்களை யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிச் சமூகம் ஏற்படுத்தி வருகின்றது. இதில் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் பலர் பல்வேறுவிதமான உதவிகளையும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கி வருகின்றனர். அந்த வகையில் யாழ்ப்பாண தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் முதலாவது பீடாதிபதி அவர்கள் தான் ஓய்வு பெற்ற பின்பும் தனது ஆளுமையான தொடர்பாடல் மூலம் ஆசிரியத்துவத்திற்கு வலுவூட்டி வருவதைக் காணலாம். கடந்த 2019 ஆம் ஆண்டு நான் பீடாதிபதியாகப் பதவியேற்ற காலத்திலிருந்து இன்றுவரை அவரது கல்லூரி மீதான அக்கறையையும் கரிசனையையும் நன்கறிவேன். கலாநிதி.தி.கமலநாதன் அவர்களை முதன் முதலாக சந்திக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் வவுனியாவில் கிடைத்தது. 95 யாழ்ப்பாண பெரு நில இடப்பெயர்வு அவரை எனக்கும் எனது குடும்பத்தினருக்கும் அறிமுகஞ் செய்தது. அன்றிலிருந்தான அறிமுகம் அவரது கருத்துக்களினாலும் ஏதோ ஒரு வகையில் கவரப்பட்ட நான் இன்று அவரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் பீடாதிபதியாகக் கடமையாற்றக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தையிட்டு மகிழ்ச்சியடைவதுடன் கல்லூரி பிறந்த கதை நூலுக்கு விதந்தியம்பல் வழங்குவதையிட்டு பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

தமிழர் பாரம்பரியத்தில் பொதுவாக நன்றி கூறும் இயல்பு குறைந்து வருவதைக் காணலாம். ஆனால் இந்த நூலில் இக்கல்லூரியின் உருவாக்கத்தில் பங்குகொண்ட ஒவ்வொருவரினதும் பங்களிப்பையும் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம். குறிப்பாக கல்வி அமைச்சரிலிருந்து பேராசிரியர்கள், அரசாங்க அதிகாரிகள், சமூக விரும்பிகள் உள்ளிட்ட கல்லூரியின் சிறப்புத்தொழில் பணியாளர்வரை ஒவ்வொருவரின் அர்ப்பணிப்புமிக்க சேவையையும் பதிற்குறிகளையும் அதேவேளை மனப்பதிவுகளையும் குறிப்பிட்டிருப்பது இம் மண்ணையும் தேசியத்தையும் நேசிப்பவர்களுக்கு ஒரு பாடமாக அல்லது அருட்டுணர்வாக அமையும் என்பது சிறப்பாக நோக்கப்படுகிறது. முதலில் கௌரவ பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு.தர்மலிங்கம் சித்தார்த்தன் அவர்களுடைய குடும்பத்தினருடைய அர்ப்பணிப்பு மிக்க, தூரநோக்குடனான சேவையை வரலாறாக்கிய பதிவுகள் உண்மையிலேயே பாராட்டப்பட வேண்டும். அவருடைய சேவை இன்றுவரை நினைவுபடுத்தப்படுவது சிறப்பம்சமாகும்.

சாதனையாளர்களையும் சமூக சேவையாளர்களையும் இந்நூலினூடக வெளிக்கொணர்ந்த விதமும் அவர்கள் பற்றிய உள்ளார்ந்த இயல்பெழல் கருத்துக்களும் உண்மையில் வாசிப்பவர் மனங்களில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்துவதுடன் அவர்கள் பற்றிய நேர்வகையான மனப்பதிவை ஏற்படுத்தும் என்பதில் மாற்றுக்கருத்து இருக்கமுடியாது என்றே கருதுகின்றேன். இந்நூலில் குறிப்பிட்டவர்களில் தற்போது கடமையாற்றும் அதிகமான கல்விசாராப் பணியாளர்களின் சேவை இன்றுவரை தனிநபர் நலன்களுக்கு அப்பால் கல்லூரி நலன், மதிப்பு சார்ந்து இருப்பதையே காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆரம்ப காலத்திலிருந்து பணியாற்றிய கல்வியியலாளர்கள், கல்விசாராப்பணியாளர்கள் பல பதவி நிலைகளில் உண்மையிலேயே வலி சுமந்தவர்கள். அவர்களின் கடமைக்கு அப்பாற்பட்ட அர்ப்பணிப்பு மிக்க சேவையை வரலாறாக வெளிப்படுத்தியிருப்பது பாராட்டப்படவேண்டியது.

இந்நூலை வாசிக்கும் போது ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் தான் சார்ந்து சிந்திக்கவைக்கின்றது. முகாமையாளர் எவ்வாறெல்லாம் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தலாம் உதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் உதவிகளை வழங்கலாம் என்பது பற்றிய சிந்தனைக் கோலங்கள் விரிவெழச் செய்கின்றது. தனிமனிதனொருவனுடைய பல்பரிமாண தொடர்பாடல் கோலங்களையும் வகைகூறும் பரிமாணங்களையும் வகிபாக முரண்பாடுகளையும் கையாளுகின்ற தந்திரோபாய நுட்பங்களையும் தனது அனுபவங்களினூடாக இலகுநடை மொழியில் விளக்கியிருப்பதைக் காணலாம். நல்ல விடயங்களைச் சிந்தித்தால் உதவுவதற்கும் வழிப்படுத்தவும் நல்லுள்ளங்கள் எமது சமூகத்தில் உள்ளார்கள் என்பதை நடைமுறையில் நிரூபித்திருக்கின்றது. இன்றும் லயன்.வை.தியாகராஜா அவர்களின் தைரியமான ஆடம்பரமற்ற பங்களிப்பு எம் கல்லூரியை முன்னிலைப்படுத்த அல்லது அடையாளமாக்க உதவுகின்றது என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும்.

அவரது ஆளுமை, குருவணக்கம், ஆசிரியர் மாணவர் பரம்பரையை உருவாக்குதல், ஆன்மீக நுண்மதி மற்றும் தொடர்பாடல் திறன், தூரதரிசனமிக்க செயல் என்பவை அவரின் தனித்துவத்தை எடுத்தியம்புகின்றது. அவருடன் பழகிய காலத்தில் அவரின் பெருமைக்குரிய வெளிப்படுத்தலுக்கு அவரிடமிருந்த பல ஆசிரியத்துவத்திற்குரிய பண்புகளே காரணமாக அமைந்ததைக் காணலாம். கலாநிதி. தி. கமலநாதன் அவர்கள் மற்றவர்களைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளல், பேச்சு வல்லமை, நல்ல அம்சங்களை

வெளிப்படுத்தியும் பாதக அம்சங்களை குறைத்துக் கூறுபவராகவும் இருத்தல், விசுவாசமுடையவராக இருத்தல், கடின உழைப்பில் அக்கறை, மற்றவர்க்கு முன்மாதிரியாக இருத்தல், சவால்களை எதிர்கொள்ளத் தயாராக இருத்தல், பொறுப்புக்களை முழு அளவில் ஏற்றல், விமர்சனங்களை ஏற்கும் மனப்பாங்கு மற்றவர்களுக்கு உதவும் மனப்பாங்கு அழகியல் ஆர்வம், சிறப்பான தொடர்பாடல் பண்புகள், மற்றவர்களை சரியாக மதிப்பிடும் ஆற்றல் போன்றவற்றிற்கு மேலாக இறைபக்தியும் இறைவனை நம்பும் பண்பும் அவரை கல்லூரியின் மீது அதீத பற்றையும், கல்லூரியை சிறப்பாக அமைக்கவேண்டுமென்ற பேரார்வத்திற்கும் காரணமாக அமைந்திருந்தது என்பதில் மாற்றுக்கருத்து இல்லை. ஆசிரியர்கல்வி என்பது அறிவாளர்களை உற்பத்தி செய்யும் ஒரு தொழிற் கூடம் அல்ல. அறிவை வழங்குதல் ஊடாக மாணவர்களை தகவற் களஞ்சியங்களாக ஆக்குவதை விடுத்து அவர்களை அறிவை உருவாக்குபவர்களாகவும் உருவாக்கிய அறிவை பொருத்தமான சந்தர்ப்பங்களில் பிரயோகிப்பவர்களாகவும் புதிய அறிவை சமுதாயத்திற்கு வழங்குபவர்களாகவும் நிலைமாற்றம் செய்யும் பொறுப்பு ஆசிரியர்கல்விக்குரியது. அவ்வகையில் நேர் சிந்தனைகள் ஊடாக பிரச்சினை தீர்க்கும் ஆற்றல்களை விருத்தி செய்யும் வகையில் பொருத்தமான சவால்களை வழங்கும் இடங்களாக கல்வியியல் கல்லூரிகள் விளங்குதல் வேண்டும். மேற்படி எதிர்பார்ப்புகளை மையமாகக் கொண்டு கல்லூரி செயற்படுவதற்கான வெளிவாரி தலைமைத்துவத்தை தமக்கேயுரிய தனித்துவமான நிர்வாக , தலைமைத்துவ அணுகுமுறைகள் ஊடாக வழங்கியிருந்தமையை அவரது செயற்பாடுகள் மூலம் நிரூபித்திருக்கின்றார்.

ஆசிரியர் கல்விக்கலைத்திட்டமானது சமூகத்தின் தேவைகள், சமூக நிலைமைகள் சமூகப் பிரச்சினைகள் என்பவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு ஆக்கப்படல் வேண்டும். சமூகத்தின் அடிப்படைக் கலாசார நியமங்களை பிரதிபலிப்பதாக அமைதல் வேண்டும் மானுட உறவுநிலைகள் தொடர்பான உகப்பான மனப்பாங்குகளை ஏற்படுத்துவதாக அமைதல் வேண்டும் என்பதனை செயற்பாடுகள் நிரூபித்திருக்கின்றன.

செயற்கூறுகளை திட்டமிட்டு ஆற்றுவதால் நேரமு்காமை என்ற தேவையை நினைத்துக் கவலைப்படுவதில்லை. அவர் எங்கிருக்கின்றார் என்று சட்டெனக் கூற முடியாது. தேவை எங்கிருக்கின்றதோ அங்கு அவர் நிற்பார். அதிர்வலைகள் பரவுவது போல் அவரருகே நிற்கின்ற ஏனைய கல்வியியலாளர்கள்; அல்லது கல்விசாரா உத்தியோகத்தர்கள்; அல்லது மாணவ ஆசிரியர்கள் கூட உடனடியாக சுதாகரித்துக்

கொண்டு களநிலைச் சிந்தனைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமைக்கு ஆளாக்கும் வல்லமை கொண்டவர். அவரின் மிடுக்கும் நடையும் தோற்றப் பொலிவும் அந்தளவுக்கு அனைவரையும் வலுவூட்டவல்லது. “தலைமைத்துவத்தின் தரம் என்பது தனிமனித கல்வித் தகைமைகளுக்கப்பால் மனிதப்பண்புகளிலும் மனித விழுமியங்களிலுமேயே தங்கியுள்ளது. தலைவர் ஒருவர் பணியாளர்களின் மனதில் நிலைத்து நிற்கின்றார் என்றால் அது கடவுள் வரத்தினாலோ அல்லது யாதேனுமொரு அபூர்வசத்தியினால் தலைவர் இவ் வல்லமையைப் பெற்றதாகக் கருத முடியாது”. மாறாக ஒவ்வொருவர் இயலுமையை இனங்கண்டு இயலுமானவரை உதவிசெய்து சூழ்மைவை விருப்புக்குரிய இடமாக மாற்றியமைத்தமையையே கல்லூரியின் வெற்றிக்கு பிரதான காரணமாகக் கொள்ளலாம்.

அவரது செயற்பாடுகளுக்கெல்லாம் எப்போதும் உறுதுணையாக இருக்கின்ற அவரது வாழ்க்கைத் துணை அம்பி அன்றியின் அர்ப்பணிப்புமிக்க சேவையும், மனிதாபிமானம் மிக்க வாழ்க்கை முறையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் வாழ்த்தியே ஆக வேண்டும். தனிமனிதரொருவர் இவ்வாறு செயற்பட வேண்டுமென்றால் இங்கு அம்பி அன்றியின் பங்களிப்பும், குடும்பப்பொறுப்புகளுக்கு மேலாக கல்லூரி சார்ந்த செய்பாடுகளுக்கு எவ்வித குறையுமில்லாமல் செய்தமையை இச்சந்தர்ப்பத்தில் வெளிப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். கலாநிதி கமலநாதன் அவர்களின் ஆளுமையின் சிருஷ்டிப்புக்கு இறைசக்தியும் அவரது பெற்றோரும் மனைவி மற்றும் பிள்ளைகளின் பங்களிப்புமே மிகப் பிரதான காரணமாக அமைந்திருந்ததை என்னால் தனிப்பட்ட ரீதியில் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அதனை இவ்விடத்தில் நான் பதிவிட்டே ஆகவேண்டும். அவ்வாறே அவர்களின் பிள்ளைகளான செழியன், துளசி ஆகியோரும் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள். நிறைவாக, சிந்தனை - சொல் - செயல் என்ற யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் தாரக மத்திரத்தினை மனதிலிருத்தி ஆசிரியர் கல்விக்கும் சமூக மாற்றத்திற்குமான திறவுகோலாக நாம் ஒவ்வொருவரும் செயற்பாட்டாளர்களாக மாறுவோம்.

30.07.2022

சு. பரமானந்தம்.

பீடாதிபதி

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

எழிலியம்பல் - வளரிளம் விரிவுரையாளர்

ஒருவர் தனது வாழ்வில் பெறும் அனுபவங்கள் என்பது அவரவர் வாழ்வில் பெரும் பொக்கிஷங்கள் ஆகும். நினைவுப் பெட்டகங்களாக பெறுமதியான விடயங்களைச் சேமித்து வைத்திருக்கும் களஞ்சியங்கள். பழைய அனுபவங்களை மீள நினைக்கும்போதும் அசைபோடும் போதும் அவை தற்போதைய வாழ்வின் சோர்வு நீக்கிகளாகவும் ஊக்கிகளாகவும் முனைப்புப்பெறும் வல்லமைமிக்கன. அனுபவங்கள் கசப்பானவையாகவோ அல்லது இனிப்பானவையாகவோ இருக்கலாம். எத்தகைய அனுபவமும் தனிமனித வாழ்வில் விலக்களிக்க முடியாத வகிபாகத்தைக் கொண்டன. கசப்பான அனுபவங்கள் அவற்றைக் கடந்து பயணித்த காலங்களில் அதிக உளவலியையும் உடல்சோர்வையும் தந்திருந்தாலும் மீள நினைக்கும் போது சுயவாழ்வு குறித்த ஆத்ம திருப்தியைத் தரவல்லன அவையே ஆகும். இனிப்பான அனுபவங்கள் மீளவும் அவற்றைச் சுவைக்க எத்தனிக்கும் ஏக்கங்களைத் தந்து சில வேளைகளில் தற்போதைய வாழ்வு குறித்த பிடிப்பின்மையையும் தோற்றுவிக்கலாம். அதாவது கடந்த கசப்பு இன்றைய இனிப்பாகவும் கடந்த இனிப்பு இன்றைய கசப்பாகவும் அமைவது அனுபவங்களின் தனித்துவத்தன்மையாகும்.

அதனைவிட ஒருவர் பெறும் கூட்டு அனுபவங்களைவிட தனி அனுபவங்கள் விசேடித்தவை. கூட்டு அனுபவங்கள் இலகுவில் கரையும் தன்மைமிக்கவை. தனி அனுபவங்கள் இறுக்கத்தன்மையுடன் நிலைத்து நிற்கும் தன்மையுடையவை. தனி அனுபவங்கள் ஒருவர் தனக்குள் வரித்துக்கொள்ளும் வாழ்வியல் ஒழுக்க நெறிகள், தொழில்சார் ஒழுக்க நெறிகள், கடப்பாடுகள், இலட்சியங்கள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் நேர்த்தன்மயானதாகவோ மறைத்தன்மையானதாகவோ அமையலாம். காலம் கடக்கும் போது இத் தனிமனித அனுபவங்கள் அடுத்துவரும் தலைமுறையினரின் நன்மைகருதி அல்லது அனுபவத்தேடல் கருதி பகிரப்படவேண்டியது அவசியமானதாகும். அறிவுலகில் அனுபவங்களைப் பகிர்வது என்பது ஓர் உயர் பண்பாடாகவும் கலாசாரமாகவும் கருதப்படுகின்றது. ஒருவரின் அனுபவங்கள் மற்றவருக்கான பாதையாக அமையும். நாம் பயணம் செய்யும் பாதைகள் எவையும் எம்மால் உருவாக்கப்பட்டவையல்ல. யாரோ ஒருவர் என்றோ போட்டு வைத்த பாதையில் எங்கள் இலக்குகளை நோக்கி நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் பயணப்பட்ட வண்ணமுள்ளோம். ஏற்கனவே பயணப்பட்ட ஒருவரின் அனுபவங்கள்

தற்போது பயணிப்பவரின் தடைநீக்கிகளாகவும் முன்னெச்சரிக்கை விழிப்புணர்வுட்டிகளாகவும் உள்ளன. இதனால் அனுபவங்கள் பகிரப்படவேண்டியது அவசியமானவையாகும். அதனையும் தாண்டி ஒருவர் பெற்றுக்கொள்ளும் அனுபவச் சுவை என்பது அவருக்கு மட்டும் உரித்தானதாக இருக்கலாம். ஆனால் அதன் பயன் சமூகம் கருதியதாக அல்லது இனம் கருதியதாக அமையும். நாம் உண்ணும் உணவின் சுவையை அனுபவிப்பது நாக்கு. ஆனால் உணவின் பயன் அது நன்மைமோ தீமையோ உடல் முழுவதுமே அனுபவிக்கின்றது அல்லது அனுபவிக்க வேண்டியுள்ளது. இவ்வாறு அனுபவம் குறித்து தத்துவார்த்த நிலைப்பட்டு பல விளக்கங்களை வழங்க முடியும்.

இந்த தத்துவார்த்தப் பின்னணியிலேயே வாழும் கல்வியியலாளர் கலாநிதி.தி.கமலநாதன் ஐயாவின் அனுபவங்களின் பகிர்வாக அமையும் சிந்தனை - சொல் - செயல் எனும் நூலையும் அது நமது சமூகத்தில் செலுத்தப்போகும் தாக்கத்தையும் நான் அணுகுகின்றேன். இந் நூலில் விபரிக்கப்பட்டுள்ள அனுபவங்கள் தனியே கமலநாதன் ஐயாவுக்கு மட்டும் உரித்தானவையல்ல. அவரால் அனுபவிக்கப்பட்ட கூட்டு அனுபவங்கள் ஓர் இனத்தின் ஒரு காலத்தலைமுறையின் அனுபவங்கள். அவரது தனிமனித அனுபவங்கள் நமது சமூகத்தின் கடந்த கால பக்கங்களை எமக்கு மீளக் காட்டும் காலக் கண்ணாடிகள்.

ஓர் ஆசிரியராக ஆரம்பித்த தனது தொழில் வாழ்வு இலங்கைத் தேசத்தின் முக்கியமானதொரு கல்வியியற் கல்லூரியை நிலைபெறச் செய்த பெரும்களாக அக் கல்லூரியின் முதல் பீடாதிபதியாக நிறைவுக்கு வந்தது. இத் தொழில் வாழ்வில் அவர் சந்தித்த இங்கு பதிவு செய்துள்ள பல அனுபவங்கள் இலங்கைக் கல்வி வரலாற்றிலும் குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழர்களின் கல்வி வரலாற்றிலும் புதுப்பிக்கப்படும் பக்கங்களுக்கான சிந்தனைக்கிளர்ச்சிகளைத் தரவல்லன என்பதுடன் சாட்சியங்களாகவும் அமையும். யாழ்ப்பாணம் தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரி குறித்து இன்று எமக்குள் மிகப்பெரும் விம்பமும் தன்னிறைவுச் சிந்தனையும் உண்டு. இருந்தும் அதனை தாபிப்பதில் அக் காலத்தில் எதிர்கொள்ளப்பட்ட இடர்ப்பாடுகள் மிகவும் கவனத்துக்குரியன. அக் கவனமையங்களை தனது வாக்குமுலமாக கலாநிதி.தி.கமலநாதன் இங்கு தொகுத்துதருவது பல புனைவுகள் மற்றும் சுயஉருவாக்கச் சிந்தனைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும். கலாநிதி.தி.கமலநாதன் எனது தலைமுறை ஆசிரியர்களின் ஆபத்தாந்தவன், கண்டிப்புமிக்க வழிகாட்டி. அவரால் செதுக்கப்பட்ட பல ஆசிரியர்கள் தான் இன்று இயங்குநிலையிலுள்ள கல்வி வாகனத்தின் சாரதிகள், அவர்கள் பயணம் இன்னும் ஓய்வுக்கு வரவில்லை. அவர்களுள் பலர் இப்போது தான் தம்

உயர்வு நோக்கிய ஆர்முடுக்கல்களில் உள்ளனர். இங்கு பகிரப்படும் கூட்டு அனுபவங்களின் சாட்சியாக அவர்களையிருப்பார்கள். எமது ஈழத்துக் கல்விச் சமூகத்தைத் தமது ஆளுமைக்குள் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்த பல திறனாளர்கள் குறித்த பதிவுகள் கால நீரோட்டத்தில் பல்வேறு காரணங்களினால் காணாமல் போய்விட்டன, அல்லது காலக் கறையானால் அரிக்கப்பட்டவண்ணமுள்ளன. இந் நிலையில் இந் நூலில் நூற்றுக்கும் அதிகமான நினைக்கப்படவேண்டிய கல்வி தலைமைத்துவவாதிகள் நினைவுச் சிறைக்குள் சிக்கிக்கொள்கின்றனர். திறன்மிக்க ஆய்வாளர்கள் கலாநிதி.தி.கமலநாதன் தரும் “நூலை”ப் பெற்று தம் ஆற்றலால் பட்டம் விட(பெற)லாம்.

வரலாற்று ஆய்வு நோக்கில் கலாநிதி.தி.கமலநாதனின் இந் நூல் மிகவும் கனதிமிக்கது. அவரது அனுபவங்கள் எமக்குள் விரிக்கும் புலக்காட்சிகள் புதிய அனுபவத்திரளமைப்புக்களைக் கட்டமைக்கவல்லன. ஏற்கனவே நாம் கட்டமைத்துள்ள அனுபவத்திரளமைப்புக்களில் மாற்றங்களை உருவாக்கவல்ல தன்னமைவாக்கிகளாக அமையத்தக்கன. தனிப்பட்ட காய்தல் உவத்தல் இன்றி அவரது பதிவுகள் அறிவுக்கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கப்படவேண்டும்; அணுகப்படவேண்டும். இத்தகைய செயற்பாடுகளை ஒரு முன்னுதாரணமாக கொண்டு தொழில்வாழ்வை நிறைவு செய்துள்ள கல்வியியலாளர்கள் தமது அனுபவங்களை பதிய முன்வரவேண்டும். அவை சுயதம்பட்டமாக சில சிந்தனையற்ற மனிதர்களால் எடுக்கப்படும் எனும் அச்சவுணர்வைத் தாண்டி பல மனிதர்களின் பாதைகளில் தடைநீக்கிகளாக அமையும் எனும் நோக்குநிலையில் இத்தகைய பணிகள் ஊக்கப்படுத்தப்படவேண்டும்.

தன்னையொத்த பலருக்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழத்தக்க செயலைச் செய்த கலாநிதி. தி.கமலநாதன் அவர்களது முயற்சிக்கு வளரிளம் கல்வியியலாளர்கள் சார்பில் என் நன்றிகளைப் பதிவுசெய்கின்றேன். இவ் வரலாற்று கனதிமிக்க நூலின் கண் என் நாமமும் இடம்பெற அனுமதித்த இறையருளுக்கும் நூலாசிரியருக்கும் எனது தனிப்பட்ட நன்றிகள்.

“கமலம் தரும் கால அனுபவங்கள் அவலங்கள் சுமந்த இனத்தின் அடையாளங்கள்”

30.07.2022

இ.சர்வேஸ்வரா

விரிவுரையாளர் கல்வியியல் துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

முன்னியம்பல் - நூலாசிரியர்

நான் கல்லூரிச் சேவையிலிருந்து இளைப்பாறிய ஆண்டின் (2006) இறுதிப் பகுதியளவில், யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் தோற்றம் தொடர்பாக ஆக்கிய “கல்லூரி பிறந்த கதை” என்ற நூலின் தொடர்ச்சியாக “கல்லூரி வளர்ந்த கதை” என்ற நூலினை எழுதி முடித்தேன்.

அவை இரண்டும் மிகச் சிறிய நூல்கள். மிகச் சிறிய சிறிய வசனங்களைக் கொண்டவை. வாசிப்புக்கு இலகுவானவை. “கல்லூரி பிறந்த கதை” நூல் கல்லூரியின் ஆரம்பம், அதற்கான கடும் முயற்சிகள் ஆகியன அங்கு உண்மை நிலைப்பாடு கொண்டு தொட்டுக் காட்டப்பட்டிருந்தன. அதில் விளக்கம் போதாதிருந்தமையை நன்கு உணர்ந்திருந்தேன். விளக்கி விரித்து எழுதின் நூலின் பக்கங்கள் அதிகரித்து வாசிப்பில் பின்னடைவு, அச்சச் செலவு போன்ற பல விடயங்களை முன்னிறுத்தி நூலினைச் சிறிதாக அமைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் நூலின் எழுத்து நடையை வித்தியாசமாக, சிறிய வசனங்களாக ஒருவித கவர்ச்சியுடன் உருவாக்கியிருந்தேன். அதனாலோ என்னமோ அந்த நூல் அநேக வாசகர்களைப் பெற்றிருந்தது. பலர் என்னைத் தொலைபேசி மூலம் அழைத்தும் நேரிலும் நூலில் தாம் பெற்ற சுவையைப் பாராட்டியிருந்தனர். பலர் ஆவலுடன் நூல்களை என்னைத் தேடிவந்து பெற்றும் சென்றனர்.

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் தற்போதைய பீடாதிபதி திரு .பரமானந்தம் அவர்கள் அப்போது வவுனியாவில் கடமையாற்றியவர், என்னைத் தொலைபேசியில் அழைத்து “கல்லூரி பிறந்த கதை” நூல் முழுவதையும் தான் ஒரே மூச்சில் வாசித்து முடித்ததாகவும் சுவையாக எழுதப்பட்டுள்ளதாகவும் பாராட்டியிருந்தார். இக்கருத்தினை மேலும் பல மாணவர்களும் பெற்றோர்களும் தெரிவித்துப் பாராட்டியமை மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அந்த மகிழ்ச்சி நினைவுகளுடன்; பின்னர் நான் இளைப்பாறி கொழும்பில் இருந்த வேளை அந்த நூலின் தொடர்ச்சியாக “கல்லூரி வளர்ந்த கதை” நூலினை அதே நடையில் உருவாக்கிக் கொண்டேன். அந்த நூலுக்கு ஒரு சிறிய முன்னுரையை

எனது பெரு மதிப்புக்குரிய பேராசான் பேராசிரியர்.கா.சிவத்தம்பி சேரிடம் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பி அவரை அணுகினேன். அவர் நூலைக் கையில் பெற்று அமைதியாக அதன்மீது கண்ணோட்டத்தைச் செலுத்தினார்.பின்னர் என்னைப்பார்த்துச் சொன்னார்,” டேய் தம்பி இதை இப்படி எழுதக் கூடாது.இது ஒரு வரலாறு.சம்பவங்களை விரித்து,விபரித்து எழுத வேண்டும்.சமூகம் நடந்தவற்றைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.” என்று என்னைப் பார்த்தார். நான் தயக்கத்துடன் “ஓம் சேர்.நான் பின்னர் அதனை விரித்து எழுதுவேன்.இப்போ முடியவில்லை. மேலும் இப்படி எழுதினால் தான் எல்லோரும் வாசிக்கின்றார்கள்.முதல் நூலில் அதனை நன்கு அறிந்து கொண்டேன்.ஆகவேதான் இந்த வடிவில் எழுதினேன்.பின்னொருநாளில் கட்டாயமாக விரிவாக எழுதுவேன்.” என்றேன்.அவரின் பெருந்தன்மை அதை ஏற்று அந்த நூலுக்குக் கனதியான முன்னுரை ஒன்றை எழுதித் தந்தார்.

அந்த நூலினை பேராசிரியர் சிவத்தம்பி சேரின் முன்னுரையுடனும் எனது மதிப்புக்குரிய ஆசான் பேராசிரியர் சபா.ஜெயராஜா சேர் அவர்களின் அணிந்துரையுடனும் வெளியிட்டேன். அந்நூலுக்கும் நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்தது.பலரும் நல்ல கருத்துக்களைக் கூறி என்னை ஊக்குவித்தனர்.கல்வி அமைச்சில் மேலதிகச் செயலாளராக அன்று கடமையாற்றிய ஜனாப். முகமட்தம்பி அவர்கள் அந்த நூலினைப் படித்துவிட்டு வித்தியாசமான கருத்தினைக் கூறினார்.”அந்த நூலினை ‘கல்லூரி வளர்ந்த கதை’ என்று கூறாது‘கல்லூரி வளர்த்த கதை’ என்று பெயரிடப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும், மேலும் கல்லூரி அனுபவங்களை இன்னும் எழுதுங்கள்” என்றும் உற்சாகம் தந்தார். அவர் கல்லூரிக்கு பலதடவைகள் வருகை தந்து எமது முயற்சிகளை நேரில் கண்ணுற்றவர்.பல உதவிகள் செய்தவர். நான் புலம் பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியா வந்ததும்,இங்கு மாறிய அகப் புறச் சூழல்கள், பேராசான் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி சேர் அவர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற வாய்ப்பினைத் தரவில்லை. இதற்கிடையில் எனது ஆசான் பேராசிரியர் சபா சேர் அவர்களை இங்கிருந்து எப்பொழுது தொடர்பு கொண்டாலும்,” காலத்தை அவப்பொழுதாகக் கழிக்காமல் நல்லபடி செலவிடுங்கள்.நல்ல கருத்துக்களை எழுதுங்கள்.எமது சமூகம் பயன்பட்டும்.”என்று ஊக்குவித்துக்கொண்டே இருப்பார். அவர் தந்த ஊக்கத்தினாலும் வழிகாட்டலினாலும் எழுதத் தொடங்கினேன்.

அதற்காக இங்குள்ள நூலகங்கள் சென்றும் இணையங்களை உசாவியும் கல்வியியற் பெறுமதியுடன் இரு நூல்களை எழுதியிருந்தேன். இதற்கு முதலில் “உளக்குவிப்பும் கற்றலும்” எனும் நூலினை நான் இங்கு வாழ்ந்தாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிட்டிருந்தேன். அதனை நல்லூர் சைவத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கலைக் கூடல் வெளியிட்டிருந்தனர். அந்நூல் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி கல்வியியலாளர், முகிழ்நிலை ஆசிரியர் அனைவருக்கும் பீடாதிபதியின் வேண்டுகோளுக்கமைவாக இலவசமாக வழங்கப்பட்டது. அன்றைய கல்விச் செயலாளர் திரு. இளங்கோவன் அவர்களால் யாழ் மாவட்டப் பாடசாலைகள் அனைத்துக்கும் அந்நூலை வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு நிறைவு கண்டது. மேலும் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை பயிலுனர்களுக்கும் இலவசமாக வழங்கப் பட்டபோது, கல்லூரியின் அதிபர் எனது மாணவர் திரு. கருணைலிங்கம், பிரதி அதிபர் திரு. லக்ஷீன் ஆகியோரின் ஏற்பாட்டில், 20.09.2021 இல் மெய்நிகர் முறையில் அறிமுக விழா ஏற்பாடாயிற்று. அதில் கல்லூரிப் பயிலுனர் மூவர், நூலில் தாம் பெற்ற அனுபவங்களை மிக அழகாகவும் நேர்த்தியாகவும் எடுத்துரைத்தனர்.

தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக கல்வியியற் துறை விரிவுரையாளர் திரு. இ. சர்வேஸ்வரா அவர்கள் நூல் ஆய்வுரையை மிகச் சிறப்பாக ஆற்றினார். அவர் தனதுரையின் இடையில் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி மிக இக்கட்டான காலச் சூழலில் முனைவர் கமலநாதன் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு வளர்ச்சி அடைந்தது என்றும் அந்த வரலாற்றை, அங்கு பெற்ற அனுபவங்களை விபரித்து எழுதவேண்டும் என்றும் அதனை சமூகம் தொடர்ச்சியாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் இப்பணியினை முனைவர் கமலநாதன் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்றும் அன்புக் கட்டளை இட்டார். என் மனதில் மின்னல் ஒன்று அடித்தது. பேராசான். பேராசிரியர். சிவத்தம்பி சேர் அவர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதி நினைவில் வந்தது. அவர் தற்போது எங்களுடன் இல்லாது விட்டாலும் அவர் உள்ளன்போடு தெரிவித்த கருத்தை ஏற்று, செய்வதாக உறுதி அளித்த நான் இதுவரை காலமும் அதனை நிறைவேற்றத் தவறிய குற்றவுணர்வு மனத்தைக் குடைந்தது.

உளமார திரு. சர்வேஸ்வரா அவர்களுக்கு நன்றி கூறிக் கொண்டேன். அடுத்த நாளை எழுத ஆரம்பித்தேன். எனது ஆசான்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராஜா சேர் அவர்களுக்கு இத் தகவலைக் கூறினேன்.மகிழ்ச்சியுடன் ஆசி தந்து ஊக்கமளித்தார்.டாக்டர். தியாகராஜா “நல்லது செய்யுங்கள்”என்றார்.எனது மாணவர் கலாநிதி. தனபாலனும் மற்றும் நண்பர்களும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் வேறும் தகவல்களை அவ்வப்போது எனக்குத் தந்துதவினார்கள்.

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி பற்றிய முதல் இரு நூல்களிலும் கூறப்பட்டவைதான் இங்கு கூறப்படுகின்றன. ஆனால் விடயங்கள் விரிந்து வருகின்றன.கல்லூரியை ஆரம்பித்து வளர்த்தவேளை, பெற்ற நேர்மறையான மற்றும் எதிர்மறையான அனுபவங்கள் யாவற்றையும் இங்கு எழுதியுள்ளேன். நடந்தவற்றை உள்ளவாறே பதிவு செய்தேன். நேர்மறையாக ஆதரவளித்து ஊக்குவித்தவர்கள் செயல்களை அவர்களின் பெயர்களுடன் எழுதியுள்ளேன். எதிர்மறையாகச் செயற்பட்டு அதனூடாகவும் ஊக்கம் தந்தவர்கள் செயல்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளேன். அவர்களையும் என்னால் மறக்க முடியாது.நயத்தகு நாகரிகம் கருதி அவர்கள் பெயர்களைக் குறிப்பிடாது செயல்களை மட்டும் குறிப்பிட்டு நகர்ந்துள்ளேன். பொதுவாக இவ்வாறாக நிறுவனங்கள் போன்றவை நிறுவப்படும்போது அங்கு பெறப்படும் அனுபவங்களைப் பதிவுசெய்து சமூக மரபுரிமை பேணும் செயற்பாடுகள் வழமையானவை.ஏனெனில் அவ்வாறு பதிவு செய்து கொள்ளுவதால் அந்த நிறுவனம் அமைக்கப் பட்டதன் உண்மையான நோக்கம் தெரிந்து அதன் பயன்பாட்டை உணர்ந்து தொழிற்படமுடியும். அத்துடன் அதனது வினைத்திறனை அதிகரித்து வளர்ச்சிக்கு உதவ முடியும் என்றும் கூறுவர். இன்னும் நிறுவனம் சார் பதிவுகளைப் பேணிக்கொளல் முகாமைத்துவச் செல்நெறியில்; அதன் கருவிகளில் முக்கியமானது என்றும் கொள்ளப் படுகின்றது.

இவ்வாறான பின்னணிகளில் இந்த நூலினை ஆக்கியுள்ளேன். இந்த வரலாற்றை விரித்து எழுதவேண்டும் என்று முதலில் அடிஎடுத்துத் தந்த எமது மண்ணின் கலைக்களஞ்சியம் பேராசிரியர். கா.சிவத்தம்பி சேர் அவர்களுக்கே நூலினைக் காணிக்கையாகப் படைத்துள்ளேன். நூலுக்கு வாழ்த்தியம்பல் வழங்கிய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர். சி.சற்குணராஜா அவர்களுக்கு எனது உளமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்து மகிழ்கின்றேன். நயப்பியம்பல் வழங்கிய வாழ்நாட் பேராசிரியர் சபா. ஜெயராஜா அவர்களுக்கு

நன்றிகலந்த வணக்கங்கள். உணர்வுடன் விதந்தியம்பல் வழங்கிய யாழ்ப்பாணம் தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரிப் பீடாதிபதி திருமிகு சு.பரமானந்தம் அவர்களுக்கு எனது இதயம் நிறைந்த நன்றிகள். எழிலியம்பல் வழங்கிய யாழ். பல்கலைக் கழக கல்வியியற்றுறை வளரிளம் விரிவுரையாளர் திரு இ.சர்வேஸ்வரா அவர்களுக்கு உளம் நிறை நன்றிகள். திறவியம்பல் வழங்கிய நல்லூர் சைவத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கலைக் கூடலின் இணைச் செயலர்கள் யாழ்ப்பாணம் மாநகரசபை ஆணையாளர் திரு.த. ஜெயசீலன் அவர்களுக்கும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசச் செயலர் திரு.சா.சுதர்சன் அவர்களுக்கும் மகிழியம்பல் வழங்கி மகிழ்வித்த உள்நூராட்சி அமைச்சின் செயலர் திரு. இ. இளங்கோவன் அவர்களுக்கும் எனது உளப்பூர்வமான நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். நூலினை வெளியிட்டு வைத்த நல்லூர் சைவத்தமிழ் பண்பாட்டுக் கலைக் கூடலுக்கும் நூல் அச்சுப்பதிப்புச் செலவில் ஒரு பகுதியைத் தானே முன்வந்து ஏற்றுக்கொண்ட கலாநிதி. பா. தனபாலன் அவர்கட்கும் அழகுற அச்சிட்ட யாழ்ப்பாணம் சோலோ அச்சகத்தினருக்கும் சரவை பார்த்துதவிய திரு. இராசையா ஸ்ரீதரன் அவர்களுக்கும் அட்டைப்படம் வடிவமைத்த நண்பர் திரு.சி.குணசிங்கம் அவர்களுக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றிகள் பலப்பல.

30.07.2022

முனைவர். திருநாவுக்கரசு கமலநாதன்
ஸ்தாபகப் பீடாதிபதி. யாழ்ப்பாணம் தே.க.க.
இணைதலைவர், ந.சை.த.ப. கலைக் கூடல்.

யாழ்.கல்வியியற் கல்லூரிக்கு ஒரு மகத்துவமான தனித்துவம் உண்டு. இதனை வளர்த்துப் பேணிய பெருமை பீடாதிபதி கமலநாதனுக்கு உண்டு. இவர் சிரித்த முகமும், செந்தண்மை மிக்க வாழ்வும், செயற்றிறனும் கொண்டவர். கலாநிதி கமலநாதனின் பதவி வளர்ச்சியும் கல்லூரி மாணவர்களின் புலமை வளர்ச்சியும் சேர்ந்து கல்லூரியில் அரியதொரு உயர்ச்சியை கண்டமை என்போன்றவர்களால் நன்கு அவதானிக்க முடிந்தது. பொறுமையும் சகிப்புத் தன்மையும் இவருடைய வெற்றிக்குக் காரணமெனலாம்.

சிவத்தமிழ்ச் செல்வி கலாநிதி, தங்கம்மா அப்பாக்குடி
ஸ்ரீ தூர்க்கா தேவி தேவஸ்தானம், தெல்லிப்பளை. (2007)

திறவியம்பல் - இணைச் செயலாளர்கள்

“சிந்தனை - சொல் - செயல்” சிறப்பு நல்லூர் சைவத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கலைக்கூடலின் அடுத்த வெளியீடாக வெளிவரவுள்ளது. கலைக் கூடலின் இணைத்தலைவர்களில் ஒருவராகவும் கலைக் கூடலின் முதுகெலும்பாகவும் விளங்கும் முனைவர் திருநாவுக்கரசு கமலநாதனுடைய “சிந்தனை - சொல் - செயல்” என்ற நூலுக்கு வெளியீட்டுரை வழங்குவதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

யாழ்ப்பாணம் தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரியின் “22வது அகவைச் சுவடாக” வெளிவரும் இந்நூலில் இக்கல்லூரியின் தோற்றத்தின் ஆணிவேராகத் திகழ்ந்த முனைவர் திருநாவுக்கரசு கமலநாதன் அவர்கள் கல்லூரியின் தோற்றம், அதற்கு எடுத்த முயற்சிகள், சந்தித்த சவால்கள், சாதித்த விடயங்கள், நிலைநிறுத்திய சாதனைகள் என்பவற்றை ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாக வாசிக்கச் சலிக்காத நடையில் சுவாரஸ்யம் மிக்கதாகப் படைத்து வழங்கியிருப்பது பெரும் பாராட்டுக்குரியது.

அந்த நாட்களில் அவரின் சிந்தனை - சொல் - செயல் என்பனவற்றினூடாகவும் அவரோடு கைகோர்த்து நின்ற பலரின் தோன்றாத் துணைகளினூடாகவும் இன்று தலைநிமிர்ந்திருக்கும் யாழ்ப்பாண தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் வரலாற்றை உலகிற்கு எடுத்துரைப்பதற்கு இந்நூல் உறுதுணையாக இருக்குமென்றால் அது மிகையிலலை.

யாழ்ப்பாண தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரியின் வரலாற்றில் பிறர் அறியாத பல விடயங்களை இந்நூலினூடாக அறியும் போதுதான் இவர்கள் நடந்து கடந்து வந்த பாதை எவ்வளவு கரடு முரடானது, கற்கள் முட்கள் நிறைந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது. மிக சுவாரசியமாக நகர்ந்து செல்லும் இவரது அனுபவப் பகிர்வின் இறுதியில் கல்லூரியின் ஆரம்ப கட்ட வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக நின்ற பலர் நினைவு கூரப்பட்டுள்ளமை மிகுந்த முக்கியத்துவமானது.

முனைவர் திருநாவுக்கரசு கமலநாதனின் “சிந்தனை - சொல் - செயல்” என்பவை எவ்வாறு யாராலும் அசைக்க முடியாத கல்விப்

பொக்கிஷமாக யாழ்ப்பாண தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியை நிலை நிறுத்தி நிமிர்த்தி வைத்திருக்கின்றதோ அதே போல அவரின் “சிந்தனை- சொல்- செயல்” என்ற நூலும் யாழ்ப்பாணக் கல்வித்துறையின் வரலாற்றில் அழியாத இடம்பெறும் என்று உறுதியாக நம்பலாம்.

இந்நூலை வெளியிடுவதில் நல்லூர் சைவத்தமிழ் பண்பாட்டுக் கலைக்கூடலின் இணைச் செயலாளர்களாகிய நாங்கள் பேருவகை கொள்வதோடு எமது இணைத்தலைவரின் இது போன்ற முயற்சிகள் மென்மேலும் தொடர எல்லாம் வல்ல நல்லைக் கந்தப் பெருமானின் பாதாரவிந்தங்களை வேண்டிப் பணிகின்றோம்.

திரு.த.ஜெயசீலன்

திரு.சா.சுதர்சன்

30.07.2022

இணைச் செயலாளர்கள்,

நல்லூர் சைவத் தமிழ் பண்பாட்டுக் கலைக்கூடல்.

உலகிற் பிறக்கும் ஒரு மனிதன் தனது சமூகத்திற்கு வழங்கும் சேவையைப் பொறுத்தே வரலாற்றில் பதிக்கப்படுகின்றான். இலங்கைத் தமிழர் கல்வி வரலாற்றில் இடம்பெறக்கூடிய தகைமையை கலாநிதி கமலநாதனின் அளப்பரிய சேவை அவருக்களித்துள்ளது. ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆறே வருடத்தில் அனைத்து வளங்களையும் பெற்ற முன்னோடிக் கல்லூரியாய் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியை ஆக்கிய பெருமை பீடாதிபதி .கமலநாதன் அவர்களையே சாரும்.

அதி.வண.தோமஸ் சவுந்தரநாயகம்
யாழ். மறை மாவட்ட ஆயர்

மகிழியம்பல் - இணைத் தலைவர்

எம் குருநாதர் முனைவர் தி.கமலநாதன் அவர்களால் தன்னந்தனியான முனைப்பாற்றலுடன் முன்னெடுக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியினுடைய முகிழ்ப்பு தொடர்பான கற்றுக் கொண்ட அனுபவப்பிரிவினை சிந்தனை-சொல் - செயல் என்ற கட்டடக்குடன் படைத்திருப்பது, ஒரு கல்விமானாக ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சி என்பது அச்சமூகத்தின் அறிவாற்றலின் அடிப்படை என்பதை உணர்ந்த வகையிலும் இதற்கு ஆணிவேராக அமைவது இப் பொறுப்பினையுணர்ந்த நல்லாசிரியர்கள் என்பதறிந்ததுடன் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் அமையப் பெற்ற தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியினுடைய பங்குபணிகளை அறிந்த வகையிலும் இவ்வாறான கல்லூரி எம் மாகாணத்தில் அமையப் பெறவேண்டும் என்ற சிந்தனையுடன் அதனைச் செயலுறப் பெற வேண்டும் என்பதனை சொல்லாலும் செயலாலும் மேலும் தம்மை வழிநடத்தும் சக்திகளான நாயன்மார்கட்டு அம்பாளையும் நல்லூர் கந்தனையும் நெஞ்சில் தாங்கி சந்தித்த சவால்களை தமக்கே உரிய சூழல் வாழ்வின் நிலையாமையினை எக்கணமும் உறுதிப்படுத்தும் கணங்களோடு கொண்ட இலட்ச்சியத்தினை தோள்கொடுத்தோருடன் சுமந்து நிறைவேற்றி இருப்பது என்பது வள்ளுவனின் பொய்யா மொழி வாக்கைப் போன்று "எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார் திண்ணிய ராகப் பெறின்" வகையில் அமைந்துள்ளது.

மேலும் இந்நூலினை வாசிக்கின்ற போது தாயின் கைபிடித்து ஒரு சூழ்ந்தை நடந்து உலகம் பார்க்கும் வகையாக இந்நூலாசிரியரின் அனுபவங்கள் அக்காலப்பகுதியின் சூழலில் துவிச்சக்கரவண்டிப் பயணம், போக்குவரத்து இடையூறு மற்றும் மின்சார, தொலைதூரப்பயணம் தொலைத்தொடர்பு மட்டுப்பாடுகள் போன்ற கடினமான சூழ்நிலையிலும் அதனை இலகுவாகக் கையாண்டு தனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிய பாங்கோடு நிறைவேற்றியமையை ஒப்பிடுகையில் இன்று எல்லா வசதிகளோடும் தொலை தரிசன நோக்கின்றி சமூகம் சார்ந்த சிந்தனையற்று தேவைகளை உணர்ந்து ஈடேற்றாமை கவலைக்குரியதே.

மேலும் நெஞ்சில் துணிவோடும் நேர்மை உரத்தோடும் தனது பணிகளிற்கு உதவியவர்களிற்கு நேர்நின்று பாராட்டி

நெகிழ்வதுடன் இவ்வாறான செயற்பாடுகளை ஆதரிக்காவிட்டாலும் அல்லற்படுத்தியவர்களை அம்பலப்படுத்தியது எம் ஆசானின் பண்பிற்கு இலக்கணம்.

மேலும் எமக்கு ஆசானாய் இந்துக் கல்லூரியில் எங்களுக்கெல்லாம் முன் ஆசானாய் நிமிர்ந்து நடையுடன் தம் பாடத்தை எமக்குள் ஊற வைத்த அனுபவம் அத்துடன் நல்லூர் கந்தனுடன் ஈடுஇல்லாத பக்தி என்பன அவரின் பக்கபலம். அத்துடன் இந்தக் கால கட்டத்தில் நிர்வாக சேவையில் இருந்ததனால் இவ் அனுபவங்களை எம் அனுபவங்களோடு இரட்டிப்பது இந்நூலின் பெறுமதியைப் பெருப்பித்து பிரமிக்க வைக்கிறது.

கண்டம் கடந்தும் கொரோனா தொற்றுக் காலத்தில் தொற்றுக்குள்ளாகியும் அதன் தொடர் முயற்சியாக இந்நூலை உருவாக்கித் தந்திருக்கும் எம் ஆசிரியர், மாணவர்களுக்குக் கரையேற்றும் கலங்கரை விளக்காகத் திகழ்வதுடன் இப் பணிகள் மேலும் தொடர நல்லைக்கந்தன் அருளாசி கிட்டவேண்டி வாழ்த்தி மகிழ்கின்றேன்.

30.07.2022

இ.இளங்கோவன்,

செயலாளர்,
உள்ளூராட்சி அமைச்சர்,
வட மாகாணம்.

கலாநிதி.திருநாவுக்கரசு கமலநாதன் வாழ்க்கையில் ஒளிவு மறைவுக்கு இடமில்லை.உள்ளும் புறமும் ஒருதன்மைக் காட்சியராக அவர் விளங்கிவருகின்றார்.அவர் ஒரு திறந்த புத்தகம்.நினைப்பதைச் சொல்லி,சொன்னதைச் செயற்படுத்தும் சாதனையாளர் அவர்.

பேரறிஞர்.வித்துவான்.சொக்கலிங்கம்
'சொக்கன்' நாயன்மார்கட்டு. (2001)

யாழ்.கல்வியியற் கல்லூரி பீடாதிபதி நியமனம்

இலங்கையில் 11 கல்வியியற் கல்லூரிகள் தற்போது இயங்கிவருகின்றன. இதை விட பொலநறுவை, இரத்தினபுரி, காலி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் புதிதாக அமைக்கப்படவுள்ளன. இதில், யாழ்ப்பாண தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரிக்கு இவ்வருடம் முதல் 7 துறைகளுக்கு மாணவர்கள் சேர்த்துக்கொள்ளப்படவுள்ளனர்.

தற்போது யாழ்ப்பாண தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிக்குப் பீடாதிபதியாக வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி உபபீடாதிபதி திருநாவுக்கரசு கமலநாதன் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் நாயன்மார்கட்டைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட இவர் யாழ்.இந்துக் கல்லூரி, பண்டாரவளை சாந்த யோசப் கல்லூரி ஆசிரியராகவும், கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளராகவும், யாழ்.நிலைய தேசியக் கல்வி நிறுவக பட்டப்பிள்ளை படிப்பு சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றியவர். மேலும் வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி உபபீடாதிபதியாக கடமையாற்றி வந்தவர்.

கால்கோள்

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற்
கல்லூரி தோற்றம் வளர்ச்சி.

ஒருமீள் நோக்கு உணர்பனுபவப் பதிவு.
(காலம் 2000-2006)

“வாராது வந்த மாமணி” என பேரறிஞர் சொக்கன் அவர்களால் வரவேற்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி 2000 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் இரண்டாம் திகதி சுபநேரத்தில் இறை அருளுடன்முதற் பீடாதிபதியான முனைவர் திருநாவுக்கரசு கமலநாதன் ஆகிய என்னால் கல்லூரிக் கொடி பட்டொளி வீசிப்பறந்திட ஏற்றிவைக்கப்பட, மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க, அறிஞர், பெரியோர்களின் ஆசீர்வாதத்துடன் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது.

நாட்டில் ஏனைய கல்வியியற் கல்லூரிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஏறத்தாழப் பதினைந்து வருடங்களின் பின்னரே யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி ஆரம்பமானது. இது முக்கியமாகக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியதொன்றாகும். அத் தாமதத்திற்குப் பலதரப்பட்ட பின்னணிகள் காரணங்களாக இருந்திருக்கின்றன.

தாமதமும் அதன் பின்னணிகளும்

1985ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதி அல்லது 1986ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், (திகதி சரியாக நினைவில் இல்லை) நான் அப்போது யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியர். வீரகேசரி நாளிதழில் கல்வியியற் கல்லூரிகள் பற்றிய கட்டுரையொன்று வெளிவந்திருந்தது. அதனைக் கல்லூரியில் இருந்து, மதிய இடைவேளையின் போது வாசித்தேன். அதில் அக்கல்லூரிகள் பற்றியும் அதன் செயற்பாடுகள் பற்றியும் அவற்றின் நன்மைகள் பற்றியும் விரிவாக எழுதப்பட்டிருந்தன. அந்த நன்மைகள் எவையும் எம் மாணவருக்குக் கிடைப்பதில் தடைகள், கல்லூரி எமது பிரதேசத்தில் ஆரம்பிக்கப்படாது இருப்பது என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். நன்மைகளில் சிறப்பாகசேவை முன்பயிற்சியுடனான நல்லாசிரியர்

உருவாக்கமும் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைக்காதவர்களுக்கான வேலைவாய்ப்பு வசதியும் கல்வியியற் கல்லூரிகளால் கிடைக்கப் பெறும் என்பன போன்றன என் மனதில் கிளர்ச்சியைத் தோற்றுவித்து, அவை எமது பிரதேசத்துக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஆழமான ஆதங்கத்தைத் தோற்றுவித்தது.

அன்று பாடசாலை முடிவுற்றதும் அன்றைய வீரகேசரிப் பத்திரிகை ஒன்றை வாங்கிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் கல்வி அலுவலகத்துக்குச் சென்றேன். அது நான் வீட்டுக்குப் போகும் வழியிலேதான் அமைந்துள்ளது. அப்போதைய கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.இரா.சுந்தரலிங்கம் அவர்கள். அவர் என்மீது நல்ல விருப்பமுடையவர். அவரிடம் சென்று அப்பத்திரிகையைக் காண்பித்துக் கல்வியியற் கல்லூரி பற்றிக் கதைத்தேன். அவர் பத்திரிகையில் அக்கட்டுரையைக் கவனத்துடன் வாசித்தார். நான் பொறுமையுடன் இருந்தேன். வாசித்து முடிந்ததும், "நானும் இது பற்றி யோசித்தனான். அடுத்ததடவை கொழும்பு செல்லும்போது உரியவர்களுடன் கதைத்து வருவேன்" என்று கூறி அந்தப் பத்திரிகையைத் தன்னுடன் வைத்துக்கொண்டார். அக்கால கட்டத்தில் தரைவழிப் போக்குவரத்தில் காணப்பட்ட மட்டுப்பாடுகள் காரணமாக கல்விப்பணிப்பாளர் அவர்கள், கடல் மார்க்கமாக அல்லது ஆகாயமார்க்கமாகவே கொழும்பு சென்று வருவது வழக்கம். நினைத்தவுடன் சென்று வர முடியாத காலம். ஒருமாத காலத்தின் பின்னரே அவரால் சென்றுவர முடிந்தது. "நான் கதைத்தேன். அவர்கள் எமது பிரதேசத்தில் பிரச்சனை. சண்டை நடைபெறுகின்றது. செய்வோம். சிறிது காலம் செல்லட்டும் என்று ஒருவித உற்சாகமில்லாமல் பதில் தந்தார்கள்.நான் தொடர்ந்து முயற்சிப்பேன் தம்பி." என்றார்.

தூரநோக்கற்ற சிந்தனைகள்.

பின்னர் காலங்கள் உருண்டோடின. கல்வியியற்கல்லூரி யாழ்ப்பாணத்துக்கு எட்டாக்கனியாகவே இருந்தது. யாரும் அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கவும் இல்லை, முயற்சிக்கவும் இல்லை. ஆனால் தாமதத்துக்கும் பின்னடிப்புக்கும் அப்போதைய களநிலை மட்டும் காரணமில்லை என்பதைப் பின்னர் அறிய முடிந்தது. அரசியல் தரப்பிலிருந்தோ அல்லது கல்வியியலாளர் பக்கமிருந்தோ எவ்வித வலுவான முன்னெடுப்புக்களும் இல்லாதிருந்ததுக்கும் அப்பால் கல்லூரி இட அமைவு தொடர்பாக ஒற்றுமையற்ற,

தூரநோக்கற்ற முன்மொழிவுகளும் தாக்கம் செலுத்தியிருக்கின்றன. சிலர் கல்லுண்டாய் வெளி பொருத்தமென வேறு சிலர் வல்லை வெளி உகந்தது என்றுள்ளனர்.வேறு சிலர்தீவுப்பகுதியொன்றில் குறிவைத்து முன்மொழிந்து நின்றனர். எமது ஒற்றுமையற்ற, தீர்க்க தரிசனமற்ற, சுயநல சிந்தனைப் போக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற் கல்லூரியின் ஆரம்பத்தைத் தாமதப்படுத்தியது என்பது எமது துர்ப்பாக்கியமே.

இது இவ்வாறு இருந்தாலும் பலமில்லியன் இலங்கை ரூபாய்களை (Rs.465 million) முதலிட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற் கல்லூரியை அமைக்கவிருந்த உலக வங்கியின் குழுவினர், மத்திய கல்வி அமைச்சின் அதிகாரிகளுடன் கல்லூரியின் இட அமைவுக்காகச் சிபார்சு செய்யப்பட்ட இடங்களைப் பார்வையிட வருகைதந்தனர். சகல இடங்களுக்கும் சென்றனர். எதிலும் அவர்களுக்குத் திருப்தி இல்லை. இறுதியாகப் பார்வையிட்ட இடத்தில் நின்று இடத்தைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்த ஓர் உலகவங்கி அதிகாரி ஏளனச் சிரிப்புடன் “காகமே பறக்காத ஊரில் கல்லூரி கட்டச்சிபார்சு செய்கின்றார்கள்” என்று கூறியதாக அக்குழுவுடன் சென்ற மத்திய கல்வி அமைச்சின் பணிப்பாளர்களில் ஒருவரான திருமதி.பு.இராமகிருஷ்ணா அவர்கள் கூறியிருந்தார்.

இப்படியான நிலையில் யாழ்ப்பாணம் தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரியின் ஆரம்பம் தொடர்பான செயற்பாடுகள் கிடப்பில் போடப்பட்டு “கிணற்றிலிட்ட கல்லாக” மௌனித்துக் கொண்டது. கல்லூரி கட்டுவதற்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதி பயன்படுத்த முடியாது பாதுகாப்பில் இடப்பட்டது. அந்த நிதியில் பலர் கணவைத்தனர். ஆனால் உலக வங்கியினர் மசிந்து கொடுக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணம் கல்வியியற் கல்லூரிக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதி அதற்கே செலவிடப்படும். தவறின் உலகவங்கியே மீளப்பெற்றுக் கொள்ளும் என்று உறுதிபடக் கூறிநின்றனர்.

கல்வியியலாளர் பதவிக்கு விண்ணப்பம் கோரப்பட்டது

1994 ஆம் ஆண்டு கல்வியியற் கல்லூரிகளுக்கான கல்வியியலாளர்களைத் தெரிவு செய்வதற்கான விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட்டன. நான் அப்போது கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் விரிவுரையாளர் (Secondment Lecturer), பட்டதாரிகள், பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமா பரீட்சையில் திறமைச் சித்தி (Merit Pass)

முதுமாணி (Masters) பட்டம் பெற்றவர்கள் விண்ணப்பிக்கலாம் என அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. இத்தகுதிகள் எனக்கிருந்ததால்; நானும் எனது விண்ணப்பத்தை அனுப்பினேன்.. 1995 இல் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைப்பு வந்தது.கொழும்பு செல்ல வேண்டும். தரைவழிப் போக்குவரத்தில்லை. ஆபத்து நிறைந்த கடல்வழிப் போக்குவரத்துதான் ஒரேவழி. சிறுவர்கள், பெரியவர்கள், பெண்கள் பயணம் செய்கின்றார்கள்.நானும் முருகனை மனதிலிருத்தி துணிந்து சென்றேன். அங்கே நேர்முகப் பரீட்சைக்குத் தோற்றித் திரும்பினேன்.

யுத்தம் உக்கிரமானது. பல்சூழல் எறிகணை வீச்சுக்கள். விமானக் குண்டுவீச்சு. உலங்கு வானூர்தி தாக்குதல் என்று முழு அளவில் யாழ்ப்பாணம் யுத்த பூமியாகி, மக்கள் வாழ்வு அவலம் நிறைந்ததாகியது. இத்துடன் மழையும் விடாது கொட்டித் தீர்த்தது. இதற்குமேல் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மக்களை உடனடியாக வெளியேறுமாறும் வற்புறுத்தினர்.வலிந்து வெளியேற வைத்தனர். அதனால் அன்று மக்கள் பட்ட துன்பத்தை இன்று நினைத்தாலும் எல்லோரது அடி வயிற்றிலும் நெருப்பெரியும். இந்த அவலத்தில் நானும் விலக்குப் பெறமுடியவில்லை. அகப்பட்டேன். துன்பப்பட்டேன். இரண்டு பிள்ளைகள். மனைவி, தாய், தந்தை, சகோதரர், அவர் மனைவி, தவிர நெருங்கிய நண்பர் குடும்பம் எனபாரிய பொறுப்புடன் இடம் பெயர்ந்து நாவற்குழி, சாவகச்சேரி என்று தங்கித்தவித்து இறுதியாக வடமராட்சி வதிரியில் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை சித்திரப்பாட விரிவுரையாளர் நண்பர் திரு.கந்தசாமி அவர்கள் ஏற்பாடு செய்துதந்த வீட்டில் அனைவரும் தங்கினோம்.

இந்தச்சிக்கல்களுக்கு மத்தியில் எனக்கு மட்டக்களப்பு கல்வியியற் கல்லூரிக்கு நியமனம் கிடைத்துள்ளமை தெரிய வந்தது. நியமனக் கடிதம் தபாலில் அனுப்பமாட்டார்கள், நேரே கொழும்பு சென்றுதான் நியமனக்கடிதத்தைப் பெறவேண்டும் என்று அப்போதைய யாழ்ப்பாணக் கல்விப்பணிப்பாளர் திரு.இ.சிவானந்தன் மூலம் செய்தி கிடைத்திருந்தது.

யுத்தம் உக்கிரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. கைதுகள், காணாமல் போதல் எனப்பிரச்சினைகள், இளம் பருவ, ஆண், பெண்பிள்ளைகளை அன்றைய சூழலில் பாதுகாத்துக்கொள்வதில்

பெற்றோர் கடும் பிரயத்தனம். இப்படியான நிலையில் பிள்ளைகளையும் வயதான பெற்றோர்களையும் விட்டு நான் எவ்வாறு அங்குசென்று கடிதத்தைப் பெறுவது?" கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லை." அதுதான் பிராப்தம் என்றால் யார் என்ன செய்ய முடியும்? அமைதியானேன்.

கல்விப்பணிப்பாளர் அழைப்பு.

ஒரு நாள் கல்விப் பணிப்பாளரிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. தன்னை வந்து சந்திக்கும்படி கேட்டிருந்தார். யாழ்ப்பாணக் கல்விப்பணிமனை தென்மராட்சியில் சாவகச்சேரியில் அச்சமயம் இயங்கியது. நான் வடமராட்சியில் வதிரியில். அங்கே செல்வது பலத்த சிரமம். நெல்லியடியால் கப்புது வெளி தாண்டிச் செல்லல் வேண்டும். அங்கே அவ்வழி செல்பவர்களை உலங்கு வானூர்தியால் கலைத்துக் கலைத்துச் சுடுவார்களாம். கேள்விப்பட்டிருந்தோம். என்ன செய்வது போகத்தானே வேண்டும். முருகனை மீண்டும் வேண்டிக்கொண்டு எனது ஸ்கூட்டர் வண்டியில் சென்றேன். பாதையில் ஓரிருவரைத் தவிர ஆட்கள் குறைவு. பலர் துவிச்சக்கர வண்டியில் சென்றுகொண்டிருந்தனர். அங்கே விசேடம் என்னவென்றால் யாரும் பாதையைப் பார்த்து வண்டிகளைச் செலுத்தவில்லை. ஆகாயத்தை அண்ணாந்து சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தபடி சென்றுகொண்டிருந்தனர். இடைக்கிடையே பாதையைப் பார்த்தனர். இதனை அவதானித்த நானும் அதையே பின்பற்றி அவ்வெளியைக் கடந்தேன். வெளி முடிவுற்று குடிமனைகள் வந்ததும் ஏதோ சாதனை செய்த மகிழ்ச்சி. சந்திர மண்டலத்தில் கால் வைத்த பெருமை எனக்குள் ஏற்பட்டது.

ஒருவழியாகச் சாவகச்சேரியில் கல்விப்பணிமனையை அடைந்து, அங்கு பணிப்பாளர் அறைக்குச் சென்றேன். உள்ளே வரும்படி கையைக் காட்டினார் உள்ளே சென்றேன், அங்கே கல்விக்குப் பொறுப்பானவரும் இருந்தார். கல்விப் பணிப்பாளர் என்னைப் பார்த்துச் சற்று கடுமையான குரலில், "ஏன் கல்வியியற் கல்லூரிக்குப் போகவில்லை? இங்கிருந்து நீர் மட்டுந்தான் தெரிவாகியுள்ளீர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை விட்டால் இனி எப்போ கிடைக்குமோ தெரியாது." என்றவாறு முழங்கினார்.

நான் தாழ்ந்த குரலில், “இல்லை சேர் இந்தநிலையில் எப்படிப் போவதென்று தெரியவில்லை. மனைவி பிள்ளைகளை விட்டு எப்படிப் போவது? எல்லோரும் போவதற்கும் அனுமதியும் தரமாட்டார்கள்” என்று இழுத்துக் கூறினேன். அவர் முன்னால் இருந்த கல்விப் பொறுப்பாளரைப் பார்த்தார். அவர் உடனடியாகக் கூறினார், “முதலில் போய் நியமனக் கடிதத்தை எடுத்து வாருங்கள். பிறகு மற்றதை யோசிப்போம்”

நான் மௌனமாக வெளியேறினேன். பெரும் மனப்போராட்டம். எப்படிச் செல்வது? மீண்டும் கொழும்பு செல்ல அனுமதி பெறவேண்டும். ஓர் ஆபத்தான கடல்வழிப் பயணம்! நினைக்கவே வயிற்றில் கடலொட வென சரக்கு ரயில்வண்டி ஓடும் சத்தம். முன்பு கொழும்பு போகும்போதும் நாட்டில் பிரச்சனை இருந்ததுதான். ஆனால் இப்போதுள்ளதுடன் ஒப்பிடும்போது அது குறைவு. இப்போது போவதும் கடினம். தவிர நான் கிளாலிக்கு அக்கரை சென்ற பின்னர் அப்பாதையும் தடைப்பட்டால்? குடும்பம் ஓரிடத்தில் நான் வேறோர் இடத்தில் எதுவித தொடர்பும் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். இதை யோசித்தவண்ணம் வடமராட்சி திரும்பினேன். இப்போது கப்புது வெளி, உலங்கு வானூர்திப் பயம் இல்லை. அதைவிடப் பெரிய பயம் மனதைக் குடைந்து கொண்டு இருந்தது.

வீடு சென்று குளித்து சாப்பிட இருந்தேன். சாப்பிட மனமில்லை. மனைவிக்கு விளங்கிவிட்டது. “கல்விப்பணிப்பாளர் என்ன கூறினவர். ஒருமாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார். நடந்ததை விபரமாகக் கூறினேன்.

நான் கூறத் தொடங்கவும் எல்லோரும் அவ்விடத்தில் கூடிவிட்டனர். சிலர் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தவறவிடக்கூடாது என்றனர். சிலர் வேண்டாம் இப்போ கடல் பயணம் ஆபத்தானது. தவிர குடும்பத்தை விட்டுப் போய் திரும்பிவர முடியா விட்டால் என்று பயம் காட்டினர். முடிவெடுக்க முடியாது தடுமாறினேன். எனது ஐயா சற்று நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்திருந்தவர் என்னை அழைத்து, “நான் அமைதியாக எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனான். முடிவெடுப்பது இந்த நிலையில் கஷ்டந்தான். ஆனால் எதுக்கும் போவதற்கு அனுமதி எடுக்க விண்ணப்பித்து வை” என்று கூறினார். வேறொன்றும் சொல்லவில்லை. எனக்கு ஏன் அப்படிக்க கூறினார் என்பது விளங்கவில்லை. அப்படியே

செய்வோம் என்று தீர்மானித்தேன். அருகில் உள்ள அனுமதி வழங்கும் அலுவலகம் சென்று விண்ணப்பித்தேன். விசாரணை, பிணைக்கு ஒருவரைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று காலம் சென்று கொண்டே இருந்தது. அனுமதி கிடைக்கவில்லை. அனுமதி கிடைத்தாலும் வயதான அம்மாவையும் நோய்வாய்ப்பட்ட ஐயாவையும் வயதுவந்த பிள்ளைகளையும் அப்பிரச்சினையில் பயங்கர எறிகணை வீச்சுக்கு நடுவில் எப்படி விட்டுச் செல்வது? இன்னும் வயது வந்த பிள்ளைகளை இராணுவம் பிடித்துச் செல்கிறது அல்லது இயக்கம் கூட்டிச் செல்கிறது. இது பெரும் சிக்கல் நிறைந்த காலம். என்போன்று பல பெற்றோர் நிம்மதியின்றித் தவித்தகாலம். தவிர, நான் கிளாலி கடந்தபின் கடல் பயணமும் மூடப்பட்டால் என்ற பயம் கலந்த யோசனையும் அடிக்கடி தோன்றி என்னைக் குழப்பிக் கொண்டேயிருந்தது.

எனது குழப்பத்தை உணர்ந்த மாணவர் இருவர், அவர்கள் சகோதரர்கள்; ரமேஷ், சதீஷ், என்னிடம் வந்து “சேர், எங்களுடைய அக்கா ஒருவர் மல்லாவியில் இருக்கிறார். அவரோட போய் நிற்கலாம். நாங்களும் உங்களோடு வருகிறோம். கிளாலியைக் கடந்து அங்கே, டீச்சரையும் பிள்ளைகளையும் விட்டு நீங்கள் கொழும்பு போய் வாருங்கோ, நாங்கள் அவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வோம்” என்றனர். நல்ல யோசனைபோல் தெரிந்தது. ஆனால் ஐயா, அம்மா நினைவு மீண்டும் தடுமாற்றம். ஆனால் அவர்களோ அன்றைய நிலையைக் கருத்திற் கொண்டு, “நீ எங்களைப் பற்றி யோசிக்காதே, பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போ” என்று வற்புறுத்தினர். அண்ணரும், “அப்படியே செய். நான் அவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வேன்தானே” என்றார். அவரும் அப்போது பெரிய சுகதேகி இல்லை. அவரிடம் இருவரையும் விட்டுச் சென்றால் அவரது கஷ்ட நிலையை யோசித்து குழப்பம் மேலும் அதிகமானது.

இந்த நிலையில் ஐயாவின் உடல் நிலையும் நாளுக்கு நாள் மோசமாகிக் கொண்டு சென்றது. சரியான மருத்துவ வசதியின்மை உடல்நிலையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்த, சொந்த இடத்தில் இருந்து இடம் பெயர்ந்தமை உளத்தையிததைக் குறைத்துவிட அவர் நோய் கடுமையாகிக் கொண்டே சென்றது.

நான் தடுமாறித் தவித்து நிற்க மாகாணத்தை விட்டு வெளியே செல்லும் அனுமதி எனக்கு மட்டும் வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்து

தந்து சென்றார்கள். என் நிலையை எண்ணி எனக்கே பரிதாபமாக இருந்தது. பதவி உயர்வு கிடைத்துள்ளது. போவதற்கு அனுமதியும் தந்துள்ளார்கள். கல்விசார்ந்தவர்கள் எல்லோரும் நான் அதைப் பெறவேண்டுமென விரும்புகின்றார்கள். எந்நிலையோ? எப்படியோ இந்தநிலையில் செல்வதில்லை, செல்ல முடியாது; கிடைப்பதுதான் கிடைக்கும். ஏன் வீணான ஆசை? எங்கும் போவதில்லை என்று முடிவுசெய்து; அடுத்த நாள் ஏற்படப்போகும் பெரும் மாற்றம் பற்றி உணராது மனதை அமைதிப் படுத்திக் கொள்ள முயன்றேன். அங்கும் இங்கும் கொளுத்தும் வெய்யிலில் அலைந்து திரிந்ததாலும் மனம் கடுமையாகச் சஞ்சலப்பட்டுக் குழம்பி உள்ளதாலும் கடும்காய்ச்சல் பிடித்துக்கொண்டது. பனடோல் எடுத்துக் கொண்டு, சாப்பாட்டுக்கு மனமில்லாததால் சாப்பிடாமல் படுத்துவிட்டேன். இரவெல்லாம் வாந்தி. பலமணி நேரம் நித்திரை இல்லாது அதிகாலையிலேதான் சற்றுக் கண்ணயர முடிந்தது.

தந்தை விடைபெற்றார்.

காலை வீட்டில் ஏதோ பரபரப்புக் காணப்பட கண்விழித்தேன். எல்லோரும் ஐயாவின் அறையில் நின்றனர். நானும் எழுந்து அங்கு விரைந்தேன். அங்கே அவர் சோர்ந்த நிலையில் காணப்பட்டார். அவரது உடைகள் மாற்றவேண்டி இருந்தன. நான் அவரைத் தூக்கினேன். கடன்கழிக்க வேண்டும் என்று சைகை செய்தார். எனது மகன் செழியனும் சேர்ந்து பிடிக்க மலசல கூடம் கொண்டு சென்றோம். முடித்து வந்தவரைத் திரும்பவும் அறைக்குக் கொண்டுவந்து உடுப்பு மாற்ற நானும் நண்பர் சிவபாலனும் அவரைத் தாங்கிப் பிடிக்க அண்ணார் அவருக்கு வேட்டியை உடுத்து விட்டார். எனது மனைவி கோப்பி தயாரித்துக் கொண்டோடிவந்து கொடுக்க இரண்டு மிடறு குடித்தவர், சோர்ந்து சரிந்தார். அதே நேரம் அண்ணியரும் எனது மகன் துளசியும் அவரது படுக்கையைச் சரி செய்ய, நாங்கள் அவரை அவரது படுக்கையில் மெதுவாகப் படுக்க வைத்தோம். அப்படியே பேச்சு மூச்சின்றிக் கிடந்தார். அம்மாவுக்கு ஏதோ விளங்கிவிட்டது. அவர் பலத்து அழத்தொடங்கினார். நான் அவரை அழவேண்டாம், ஒன்றுமில்லை என்று கூறினேன். ஆனால் ஐயா பேச்சுமூச்சின்றிக் கிடந்தார். அம்மாவின் அழுகையும் ஐயா படுக்கையில் கிடந்த நிலையும் என்னைச் சற்று உலுப்பிவிட்டது. குறைந்த காய்ச்சல் கூடியமாதிரி இருந்தது. அருகில் இருந்த கதிரையில் மெதுவாக அமர்ந்தேன். அங்கு நின்ற எல்லார் முகமும் இறுகி இருந்தது. நிலைமையின் விபரீதத்தை அப்போதுதான் உணரத்

தொடங்கினேன். ஐயா என்னை வளர்த்தவிதம், காட்டிய அன்பு, கற்றுத்தந்த நற்பழக்கங்கள், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிக்கு அனுமதி பெற்று வீட்டிலிருந்து முதல் நாள் என்னுடன் நடந்து வந்து சேர்த்துவிட்ட சம்பவம் எல்லாம் உணர்வில் தட்டின. பல நிமிடங்கள் அவர் அப்படியே கிடந்தார். இதைப்பார்த்து நின்ற நண்பர் கந்தசாமி தனது ஈருளியில் ஓடிச்சென்று அருகில் இருந்த டாக்டர் ஒருவரை அழைத்து வந்தார். டாக்டர் வந்து பார்த்து பிரச்சனை இல்லை என்று மருந்து அல்லது ஊசி போட்டு ஐயாவைக் குணப்படுத்த வேண்டும் என்று மனம் ஏங்கியது. ஐயாவைப் பரிசோதித்த டாக்டர் எம்மிடம் ஒன்றும் கூறாது மௌனமாக வெளியேறி நண்பர் கந்தசாமியிடம் மட்டும் கண்ணால் சைகை செய்து வெளியேறினார். எம்மால் விளங்க முடிந்தது.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது என்பதை உணர்ந்தோம். கவலை குறைய அழுது தீர்த்து. பின்னர் அடுத்து செய்யவேண்டியதை சிந்திக்கலானோம். நண்பர் கந்தசாமி நல்ல துணையாகி எல்லாக் கருமங்களையும் முன்னின்று செய்தார். அது அவரது சொந்த இடம். அவராலேதான் அவற்றைச் செய்யமுடியும். உளமார உதவி நின்றார்.

வடமராட்சியின் பல இடங்களிலும் இடம்பெயர்ந்திருந்த உறவினர், நண்பர்கள் கேள்வியுற்று வந்தனர். நாட்டு நிலையினைக் கருத்திற் கொண்டு, அன்றே இறுதிக்கிரியைகளை நடத்தி முடித்தோம். அண்ணாவும் அம்மாவும் அண்ணியும் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு மாவட்டத்தை விட்டுப் போகும்படி கூறிக் கொண்டேயிருந்தனர். ஐயாவினுடைய அந்தியேட்டிக் கருமங்களை பதினாறாம் நாள் முடித்து ஐயா பிறவிச் சைவ சீலராக வாழ்ந்தவர்; ஆகவே தவறில்லை, பின்னர் மாணவர்கள் கூறியதுபோன்று மல்லாவி சென்று மனைவி பிள்ளைகளை அங்கே தங்கவைத்து, நான் மட்டும் கொழும்பு செல்வதாக முடிவெடுத்தோம். அதே போன்று குறிப்பிட்ட நாளில் காரியங்களை எமது அயலவர் திரு.சிறிகந்தபாலன் மூலம் முறைப்படி செய்து அஸ்தியை பருத்தித்துறைக் கடலில் கரைத்துக் கொண்டோம். ஏனைய கருமங்களையும் முறைப்படி செய்து முடித்தோம்.

நியமனக் கடிதம் பெற்றேன்.

திட்டமிட்டபடி அடுத்தநாள் மனைவி பிள்ளைகள், மாணவர்களுடன் புறப்பட்டு கிளாலி ஊடாக மல்லாவி சென்று

மனைவி பிள்ளைகளைத் தங்கவைத்து அன்றே கொழும்பு புறப்பட்டேன். வவுனியா சென்று, அங்கு வவுனியா புகையிரத நிலைய அதிபராகவிருந்த எனது பழைய கல்லூரி நண்பர், திருவிபுலஸ்கந்தா அவர்கள் உதவியுடன் கொழும்பு செல்ல இரவு புகைவண்டிக்கு இருக்கை பதிவு செய்து கொண்டேன். காலை கொழும்பில் நண்பர் பத்மநாதன் வீட்டில் குளித்துத் தயாராகி கல்வி அமைச்சு சென்று, உரிய இடத்தில் எனது நியமனக்கடிதத்தை எவ்வித சிரமமின்றிப் பெற்றுக் கொண்டேன். மட்டக்களப்புக் கல்வியியற் கல்லூரிக்கு நியமனம். பின்னர் நேராகக் கொழும்புக் கோட்டைப் புகையிரத நிலையம் சென்று மதியநேர புகை வண்டியில் வவுனியா செல்வதற்கு பயணச்சீட்டினைப் பதிவு செய்தேன். அன்று முழுதும் சாப்பிடாதது ஞாபகம் வந்தது. முன்னால் இருந்த சைவக் கடையில் உணவினை உட்கொண்டேன். அசதியாக இருந்தது. திரும்பவும் கோட்டைப் புகையிரத நிலையம் சென்று உள்ளே மேடையில் இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து இளைப்பாறினேன். கிட்டத்தட்ட ஒரு மணித்தியாலத்தின் பின்னர் புகைவண்டி வந்தது. இருக்கையில் அமர்ந்தேன். எப்படி நித்திரையானேன்? தெரியாது. வவுனியாவில் யாரோ எழுப்பி விட்டனர். இறங்கி நண்பரிடம் சென்று அவர் விடுதியிலே இரவு தங்கினேன். நண்பர் நல்ல இரவுச் சாப்பாடு வழங்கினார். அடுத்த நாள் காலை சரியாக அதிகாலை நாலுமணிக்கு எழுந்து குளித்துத் தயாரானேன். நண்பர் முச்சக்கர வண்டி ஒழுங்கு செய்திருந்தார். அதிலேறி தாண்டிக்குளம் சென்று வரிசையில் காத்திருந்து காலை ஒன்பது மணியளவில் இராணுவ சோதனை முடித்துப் பேருந்தில் பி.ப. மூன்று மணியளவில் மல்லாவி சென்றடைந்தேன்.

மீண்டும் கிளாலிப் பயணம்.

மல்லாவியில் இருந்து மனைவி பிள்ளைகளுடன் திரும்பவும் அடுத்த நாள் குடும்ப அனுமதி பெற்று கல்வியியற் கல்லூரி செல்வதற்காக யாழ்ப்பாணம் பயணமானோம். எம்முடன் வந்த மாணவர் அங்கேயே தங்கிவிட்டனர். அவர்கள் செய்த உதவிக்கு நன்றி கூறிப் புறப்பட்டோம். இம்முறை கடலில் கடும் காற்று வீசியது. படகு பயங்கரமாக ஆடியது. இரவு நேரம். பயமாக இருந்தது. ஆனால் எது நடந்தாலும் குடும்பத்துடன்தானே நடக்கும் என்று முருகனைத் தியானித்து இருந்தேன். முருகன் கைவிடவில்லை. பாதுகாப்பாக கிளாலிக் கரையில் இறங்கிக் கொண்டோம்.

படும்பாட்டை நினைக்க விரக்தியாக இருந்தது.இங்கு இருக்கவும் பயமாக உள்ளது. என்ன கஷ்டம் என்று நொந்துகொண்டேன். ஆனால் இந்தப் பயமும் துன்பமும் எல்லோருக்குந்தானே, சமாதானப் படவேண்டியதுதான் என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

மீண்டும் பயண அனுமதி பெறுவதற்கான முயற்சியில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டேன். விண்ணப்பப் படிவம் நிரப்பி எனது நியமனக் கடிதப் பிரதியுடன் விண்ணப்பித்தேன். விசாரணைக்கு அழைத்தார்கள். விசாரணை முடிய “சாவகச்சேரியில் எங்கு நிற்பீர்கள்? அங்கு நாளை கொண்டுவந்து தருகிறோம்” என்றார்கள். எனது இன்னொரு நண்பர் செந்தில்மணி அவர்களின் முகவரி கொடுத்து அங்கு சென்று அடுத்த நாள் காத்திருந்தேன். மாலை ஆறு மணிவரை வரவில்லை. திரும்ப வீடு சென்று அடுத்தநாள் காலை வந்து காத்திருந்தேன். வரவில்லை இப்படி ஐந்து நாட்கள் கழிய ஆறாவது நாள் கொண்டுவந்து தந்தார்கள்.

அடுத்த நாள் மீண்டுமொரு கிளாலிப் பயணம். இப்போ கொஞ்சம் பழகிவிட்டது. சற்று துணிவாகச் சென்றோம்.கடல் பயணம் எப்போதும் இரவில்தான். அன்றும் அப்படியே.சென்று கொண்டிருந்தபோது. தூரத்தில் ஓர் உலங்கு வானூர்தி பறந்து வந்து கொண்டிருந்தது. எல்லோருக்கும் பயம். வள்ளத்தில் பதற்றம் நிலவியது. படகோட்டி துணிவுடன் கூறினார். “பயப்பிடாதேங்கோ. அவங்களுக்கு இருட்டில் எங்களைத் தெரியாது. ஆனால் யாரும் வெளிச்சம் எதையும் காட்டக் கூடாது.” அவர் கூறியது எல்லோருக்கும் விளங்கி உஷார் அடைந்தனர். உலங்கு வானூர்தி தன்பாட்டில் போய் விட்டது. நிம்மதியானோம்.

படகு சென்று கொண்டிருந்தது. கரையில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. கிட்ட வந்து விட்டோம் என்று பெரு நிம்மதியுடன் மகிழ்ச்சி கொள்ள, படகோட்டி படகை அவசரமாக வந்த வழியே “ஹி” வளைவெடுத்து பதற்றத்துடன் செலுத்தினார். ஒருவருக்கும் ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஒரு பெரியவர் மெதுவாக, “ஏன் தம்பி திரும்பிப் போகின்றீர்” என்று கேட்டார். அவர் சற்றுக் கடுமையாக “பொறுங்கோ ஐயா” என்று கூறி திரும்பிப் பார்த்துப் பார்த்துப் படகைச் செலுத்தினார். வேகமும் கூடியிருந்தது. அதற்கேற்பப் படகின் ஆட்டமும் அதிகரித்திருந்தது.

ஏன் இப்படி செலுத்துகின்றார் என்பது தெரியாமல், சிறு வயதில் ஆங்கிலப் படம் பார்த்தது போன்று பிரமிப்பில் எல்லோரும்

இருந்தார்கள். “இது என்ன சோதனையடா சாமி” என்று முருகனை இறுகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன். அந்தச் சூழலில் அதுதான் நிம்மதி தரும்.

கிட்டத்தட்ட 15 அல்லது 20 நிமிடங்கள் அதே வேகத்தில் ஓடியிருப்பார். பின்னர் மெது மெதுவாக வேகத்தைக் குறைத்து பழைய வேகத்தில் படகைச் செலுத்திய வண்ணம் எங்கள் சந்தேகங்களுக்கான விடையை வெகுசாதாரணமாகக் கூறினார்.” நான் உலங்கு வானூர்தியைப் பார்த்துக்கொண்டு பாதையின் திசையை மாறிச் செலுத்திப் போட்டேன். அதுதான் திரும்பி வந்தனான். “என்றார். அப்போது நான் கேட்டேன்,” அப்ப அங்க தெரிந்த வெளிச்சம் எந்த இடம் தம்பி? “அது ஆர்மிகாம்ப். அதுதான் திருப்பிக் கொண்டு அப்படி வந்தனான்” ஒருவித பெருமையுடன் கூறினார். எல்லோர் உளமும் ஒரு கணம் சில்லிட்டுக் கொண்டது. மறுபிறவி எடுத்த உணர்வு. பின்னர் கிட்டத்தட்ட 45 நிமிடப் பயணத்தின் பின்னர் அக்கரையைச் சென்றடைந்தோம். அப்பாடா ஒருவழியாக வந்து சேர்ந்து விட்டோம் என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டு நன்றாகக் களைத்துவிட்ட மகளை ஒரு கையால் அணைத்தபடி மறுகையில் பெரிய பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு பேருந்துத் தரிப்பிடம் நோக்கிச் சென்றோம். அங்கு நல்ல வசதியான இடம் கிடைத்தது. பிரச்சனைகள் குறைந்து விட்டன. வவுனியா போய் இரண்டுநாள் தங்கி, பின்னர் மட்டக்களப்பு செல்லலாம் என்று நிம்மதியானேன் அடுத்தநாள் பிரச்சினை வேறு வடிவில் கலைத்து வரும் என்பதை அறியாது.

இராணுவப் பாதுகாப்புடன் முகாமொன்றில்.

அடுத்த நாள் வவுனியா தாண்டிக்குளம் இராணுவ சோதனை நிலையத்தை அடைந்த போது அங்கு தனித்தனியாக ஒவ்வொருத்தரையும் விசாரித்தார்கள். அக்காலத்தில் தலையாட்டிகள் பிரசித்தம். பின்னர் எல்லோரையும் வவுனியா இடைத்தங்கல் முகாமில் தங்க வைத்தார்கள். சோதனையும் வேதனையும் இன்னும் முடிந்த பாடில்லை என்பது தெளிவாயிற்று. அழுக்கு நிறைந்த நுளம்புகள் பெருக்கெடுக்கும் வசதியற்ற முகாமில் தங்க வைக்கப் பட்டோம். முகாமைச் சுற்றித் துப்பாக்கியுடன் இராணுவவீரர்கள் காவல் புரிந்தனர். முகாம் வேலையைக் கடந்தால் புகையிரதப் பாதை செல்கின்றது. அதற்கப்பால் எனது நண்பர் வவுனியா புகையிரத

நிலைய அதிபர் விடுதி. நான் முன்னர் இரவு தங்கிய இடம். மறு பக்கத்தால் 250 மீட்டர் சென்றால் நண்பர் சிவபாலன் அவர்களின் மாமாவின் வீடு. அங்குதான் சிவபாலன் உள்ளார். இந்த இரண்டு இடங்களிலும் நாங்கள் தங்கலாம். ஆனால் முகாமில் நுளம்புடன் போராட்டம். இதைத்தான் விதி என்பார்கள். அதைத் தவிர்க்க முடியாது. இவ்வாறாக ஐந்து நாட்கள் சென்றன. வவுனியா கல்விப்பணிப்பாளர். திருதுரை தியாகராஜா. அவரும் என்னுடன் மிக நெருக்கமானவர். நாங்கள் அங்கிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு எங்களைச் சந்திக்க காலை வந்தார். அவரது பதவிநிலை அவரை உள்ளே அனுமதித்தது. எங்களிடம் வந்து கதைத்தார். தான் அரசு அதிபருக்கும் இராணுவ அதிகாரிக்கும் கடிதம் எழுதி அனுமதி பெற்று நாளை வந்து எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போவதாகக் கூறிச் சென்றார். ஆனால் அன்று மாலையே எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார். துரிதமாக முடிவெடுத்து துணிவுடன் கரும்பு ஆற்றுவதில் வல்லவர். எங்களுக்காகக் கையொப்பமிட்டு எம்மைப் பொறுப்பேற்று முகாமில் இருந்து நாம் வெளியேவர உதவினார்.

புயலுக்குப் பின் அமைதி - சுகமானது.

நாங்கள் நண்பர் சிவபாலன் அவர்களின் மாமா வீட்டிற்குச் சென்றோம். கல்விப் பணிப்பாளரே எங்களை அங்கே தனது வாகனத்தில் கூட்டிக் கொண்டுபோய் விட்டார். நிம்மதியாக நல்ல உணவுண்டு, நீண்ட நாட்களின் பின்னர் அமைதியான சூழலில் அங்கிருந்து பலதும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். கல்வியியற் கல்லூரியால் நானும் எனது குடும்பமும் தாண்டி வந்த கண்டங்களை நண்பருடன் அசைபோட்டேன். “எல்லாம் நன்மைக்கே. அங்கிருந்தால் வேறு கஷ்டங்கள் வந்திருக்கலாம். ஏதோ தேவை கருதித்தான், இப்படியெல்லாம், நீங்கள் வணங்கும் முருகன் கவனமாக இங்கு கொண்டு வந்திருக்கிறார். “என்று நண்பர் ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறி என்னை உற்சாகப்படுத்தினார். ஆனால் எனக்குள் பயம் மாறவில்லை? இன்னும் என்ன துன்பம் வரப்போகின்றதோ, ஆம் வந்தது. அது வேறு வடிவில். மனிதாபிமானமற்ற, மனதின் ஒருவித அழற்சியால் வந்தது. அதையும் மென்றேன். அந்தத் துன்பமான, சிலரின் சுயநலம்சார் செய்கை பற்றிப் பின்னர் பொருத்தமான சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிடுவேன். அதைக் கூறுவதால் இனி ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை என்பது தெரியும். ஆனால் அப்படியான வேடிக்கை மனிதர்கள் தந்த

கசப்பான அனுபவங்களைக் கடந்துவந்து தான் என்னால் சாதனை புரிய முடிந்தது என்பதை உணர்ந்து கொள்வதற்காகக் கூறுவேன்.

அவர்கள் இருந்த சமூகத்தில்தான் நண்பர் சிவபாலன் குடும்பமும் அவரின் மாமா குடும்பமும் இருந்தது. இவர்களுடைய மனிதப் பண்பினையும் மற்றவர்க்கு உதவி செய்து வாழும் பாங்கினையும் நினைக்கும்போது பெருமையாக இருந்தது. இடம் பெயர்ந்து, தந்தையை இழந்து அம்மாவைப் பிரிந்து அங்கு சென்ற என்னையும் எனது குடும்பத்தினரையும் தங்களது பிள்ளைகள் போன்று கவனமெடுத்துக் கவனித்தார்கள். சிறப்பாக அங்கிருந்த இரு தாய்மார்களும்; ஒருவர் சிவபாலனின் அம்மா. மற்றவர் திருமதி சிவபாலன். புஸ்பராணியின் அம்மா. இருவரும் எம்மைக் கவனித்துக் கொண்ட பாங்கு வார்த்தைகளில் கூறிவிடமுடியாது. அவர்கள் தற்போது மறைந்து விட்டாலும் இன்றும் அந்த வீட்டில் எமக்கு உணவு பரிமாறிய அன்பும் அரவணைப்பும் மறையாது எமது நினைவு வங்கியில் நிரந்தரமாக வைப்பிடப்பட்டுள்ளது. அங்கிருந்தபோது நடந்த ஒரு நகைச்சுவையான நிகழ்ச்சியை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். நான் வவுனியா புறப்படும்போது எனது நண்பர் கந்தசாமி “கமலன் வவுனியா பொல்லாத மலேரியா பூமி. நீ அங்கே போனதும் வேப்பம் மரப் பட்டை எடுத்துக் காய்ச்சி எல்லோருக்கும் கொடுத்து நீயும் குடி. அதைக் குடித்தால் மலேரியா பாதிக்காது. “என்று கூறிவிட்டவர். அதை ஞாபகத்தில் வைத்து வேப்பம் பட்டை வெட்டி அம்மாக்கள் உதவியுடன் பெரிய பாணையில் அங்கிருந்த புளியமரத்தின் கீழ் அடுப்பில் விறகெரித்துக் காய்ச்சி, நானே முன்னின்று எல்லோருக்கும் வழங்கினேன். பெரியவர்கள் பிகுவின்றிக் குடித்தனர். சிறியவர்கள் எங்களுக்கு வேண்டாம்; கசக்கும், வாந்தி வரும் என்று பின்நின்றனர். நான் அவர்களை வலுக்கட்டாயப்படுத்திக் குடிக்க வைத்து வெற்றி கண்டேன். பின்னர் நானும் குடித்தேன். முடிவு யாரும் வாந்தி எடுக்கவில்லை. என்னைத்தவிர. மற்றவர்கள் என்னைப் பார்த்து சிரித்ததும் நான் வாந்தியுடன் அசடு வழிந்ததும்.. கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள்....

பணி ஏற்றல்

கல்வியியற் கல்லூரி கல்வியியலாளராக.

வவுனியாவில் நான்கு ஐந்து நாட்கள் ஓய்வு எடுத்து நான் மட்டும் மட்டக்களப்பு கல்வியியற் கல்லூரிக்குச் சென்று பதவி ஏற்பது என்று முடிவெடுத்தேன். அங்கு கல்வியியற் கல்லூரி இயங்கத் தொடங்கவில்லை. மாணவர்களை மட்டும் பதிவு செய்து கொள்கின்றார்கள். விரிவுரைகள் நடைபெறவில்லை. அதன் பீடாதிபதி திரு.நடராஜா என்றும் அறிந்து கொண்டேன். அவர் எனது நண்பர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாகக் கல்வி கற்றோம். அவரைத் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்தபோது மேற்படி விபரங்களைத் தந்து அங்கு வந்து பதவியேற்கும்படியும் மற்றவற்றை நேரில் பேசலாம் என்றும் கூறினார்.

மட்டக்களப்புக்குச் சென்றேன்.

மட்டக்களப்பு கல்வியியற் கல்லூரியில் பதவியேற்பதற்காக 30.11.1995 இல் மட்டக்களப்புக்குச் சென்று 01.12.1995 இல் பதவியேற்றுக் கொண்டேன். மேற்படி கல்லூரி முறையாக இயங்கத் தொடங்காதபடியால் தனது வீட்டுக்கு நேராக வரும் படியும் தன்னுடன் தங்கி அடுத்த நாள் பதவியேற்கலாம் என்றும் பீடாதிபதி நண்பர் நடராஜா அவர்கள் கூறியிருந்தார்கள். அவ்வாறே செய்தேன். காலை எட்டு மணிக்கு வவுனியாவிலிருந்து மட்டக்களப்பு செல்லும் பேருந்தில் ஏறி வழி நெடுகலும் இருந்த சோதனைச் சாவடிகளில் இறங்கி ஏறி நன்றாகக் களைத்து நண்பர் அவர்களின் வீட்டுக்குச் சென்ற என்னை வரவேற்று, தனது வீட்டில் தங்கவைத்து வயிறார உணவளித்து உபசரித்தார். மிக நல்ல மனம் கொண்டவர். நான் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் பீடாதிபதியாக இருந்த வேளை 2000.2001, காலப் பகுதிகளில் மத்திய கல்வி அமைச்சில் நடைபெறும் பீடாதிபதிகள் கூட்டங்களுக்கு அல்லது செயலமர்வுகளில் கலந்து

கொள்ள, தரைவழி மூடப்பட்டிருந்ததால் ஆகாயமார்க்கமாக அல்லது கடல் வழியாகச் செல்வது வழமை. அவ்வாறு சென்ற காலங்களில் எனக்குக் கொழும்பில் போக்குவரத்துக் கஷ்டங்கள் இருந்தன. மேற்படி விடயங்களுக்காக கொழும்பு வரும் நண்பர் எனது கஷ்டத்தை நன்குணர்ந்து, என்னைத் தனது வாகனத்தில் எனது வீட்டுக்கு வந்து அழைத்துச் சென்று திரும்பவும் வீட்டில் கொண்டுவந்து விட்டுச் செல்வார். A9 பாதை மீண்டும் திறக்கப்பட்டு நான் எனது வாகனத்தில் கொழும்பு செல்லும் வரை அவர் இதனைச் செய்து வந்தார். அவருடன் தொடர்புடைய இத்தகவலை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது 07.10.2021 இல் அவர் இறையடி சேர்ந்து விட்டார் என்ற செய்தி கிடைத்து பேரதிர்ச்சியையும் தாங்கொணாத் துன்பத்தையும் தந்தது. நல்ல நண்பர். அவர் ஆத்மா இறைவனடியில் அமைதி காண மனதாரப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன்.

01.12.1995 இல் மட்டக்களப்புத் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் பதவி ஏற்ற பின் கல்லூரி இயங்காத காரணத்தால் நான் திரும்பி வவுனியா செல்ல விரும்பினேன். என்விருப்பத்தை நண்பரிடம் கூறினேன். அவர், ஓம் அது நல்லது. நான் பின்னர் கல்லூரி ஆரம்பிப்பதை அறிவிக்கின்றேன் அப்போது வரலாம். சம்பள விபரக் கடிதத்தைத் தந்து செல்லுங்கள். நான் அந்த வேலையைப் பார்ப்பேன். “எனக் கூறினார். என்னிடம் இருந்த கடிதத்தைக் கொடுத்து அன்றே வவுனியா திரும்பினேன்.

வவுனியா வரும்போது அதே சோதனைச் சாவடிகள். இறங்கி ஏறி அன்றுபோல் மிகவும் களைத்து வந்து சேர்ந்தேன்.

நான் வவுனியாவில் அப்போது இருந்தவேளை அடிக்கடி வவுனியா கல்வி அலுவலகம் சென்று பணிப்பாளர். திரு தியாகராஜா அவர்களையும் அலுவலகத்தின் பிரதம இலிகிதர் திரு.ஜெயராஜா அண்ணரையும் சந்தித்து வருவேன். அவரை எனக்கு யாழ்ப்பாணத்திலேயே தெரியும். யாழ். கல்வி அலுவலக பிரதம இலிகிதர். என் மீது நம்பிக்கை அதிகம். என்னை பொதுப் பரீட்சைகளுக்கு பிரதம மேற்பார்வையாளராக நியமித்துள்ளார். நான் கல்வியியற் கல்லூரிக்கு விண்ணப்பிக்கும் போது அதன் சம்பளம் அப்போது நான் எடுத்ததை விடக் குறைவாக இருந்ததால், தயங்கியபோது உற்சாகம் தந்து “ஒருவர் எடுக்கும் சம்பளத்தைக்

குறைக்க முடியாது. அதே சம்பளம் கிடைக்கும். கட்டாயம் விண்ணப்பியுங்கள் “என்று உற்சாகமுட்டியவர். ஒருதடவை அங்கு சென்றபோது வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிப் பீடாதிபதி அவர்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். வவுனியாக் கல்லூரி இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவரிடம் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது வவுனியா கல்லூரிக்கு எனக்கு இடமாற்றம் பெற்றுத் தரமுடியுமா? எனக்கேட்டேன். அவர் வெகு உற்சாகமாக, “ஓம் அங்கு இடம் உண்டு. நான் கடிதம் தருகின்றேன் நீங்கள் இடமாற்றம் கேட்டு விண்ணப்பியுங்கள். நானும் அதற்காகக் கதைப்பேன் “என்றார். அத்துடன் “நீங்கள் இங்கே சும்மாதானே இருக்கிறீர்கள், கல்லூரிக்கு வந்து விரிவுரையாற்றலாம்தானே, நாளை கல்லூரிக்கு வாருங்கள். கடிதம் தருகிறேன். உங்கள் நேர வசதிப்படி விரிவுரைக்கு வரும் நேரத்தையும் தீர்மானிக்கலாம்” என்றார்.

எனக்கும் அது மிக நல்ல ஏற்பாடாகவே பட்டது. ஒன்று இடமாற்றம் பெற முயற்சிக்கலாம். மற்றது அப்போதைய, இழப்புகள். இடப்பெயர்வு, உறவுகளின் பிரிவு போன்றவற்றால் தோன்றிய இறுக்க மனநிலை மாற்றத்துக்கு மாணவர்களுடன் பழகல், கற்பித்தல் நல்ல ஓளடதமாக அமையலாம் என்று அந்த ஏற்பாட்டில் பெரிதும் மனம் கொண்டேன். கல்விப்பணிப்பாளர் திரு தியாகராஜாவிடமும் கேட்போம் என்று அவரை நாடி விடயத்தைக் கூறினேன். அவர் பச்சைக் கொடி காண்பித்தார். “நல்லது. விண்ணப்பத்தையும் கடிதத்தையும் கொண்டு வந்து என்னிடம் தாருங்கள். நான் நாளை மறுநாள் கொழும்பு செல்லவுள்ளேன். அங்கு கொடுத்து முயற்சிக்கலாம்” என்றார். வவுனியா கல்வியியற் கல்லூரியில் கடமை ஆரம்பித்தேன்.

அடுத்த நாள் காலை வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி சென்றேன். பீடாதிபதி தனது அறையில் இருந்தார். அவரைச் சந்தித்தேன். கடிதம் ஆயத்தமாக மேசைமீது இருந்தது. என்னை முன்னால் இருந்த கதிரைமீது இருக்கச் சொன்னார். அமர்ந்தேன். கடிதத்தைத் தந்தார். மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுப் பத்திரப்படுத்தினேன். தயாராக வைத்திருந்த இடமாற்ற விண்ணப்பப் படிவத்தை அவரிடம் காண்பித்தேன். அதை வாங்கி வாசித்து தனது குறிப்பையும் இட்டு கையொப்பமிட்டுத் தந்தார். எனக்கு நல்ல மகிழ்ச்சி. கடந்த காலங்களில் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும்

இப்போ ஒரு நல்ல இடத்துக்கு வந்துள்ளேன் என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். நன்றி கூறினேன். அவர் மேலும் ஒரு கடிதம் தந்தார். வாங்கிப் பார்த்தேன். அது ஒரு நேர சூசி. அதிலும் எனது பெயர் இருந்தது. முழு நேர விரிவுரையாளருக்குரிய முறையில் இருந்தது. அதுவும் மகிழ்ச்சிதான். என்மீது அவர் கொண்ட நம்பிக்கையை நினைத்து மேலும் மகிழ்ந்தேன். எப்போ ஆரம்பிக்கின்றீர்கள் என்று கேட்டார். மணி அடித்தது. நேரசூசியில் அப்போது எனக்கொரு பாடம், ஆரம்பக்கல்விக்கு கல்வி உளவியல் என்றிருந்தது. இதற்கு இப்போ போகலாமா என்று ஆர்வமிகுதியில் கேட்டு வைத்தேன். அவர் உடனே உபபீடாதிபதி திரு. பெர்னார்ட் அவர்களை அழைத்தார். அவரும் எனக்குத் தெரிந்தவரே. என்னைப் பார்த்து சிரித்த வண்ணம் வந்தார்.

“இவரை ஆரம்பக் கல்வி வகுப்பில் விட்டு வாருங்கள். இன்று அவர் விரிவுரை ஆரம்பிக்கப் போகின்றார். பின்னர் தொடர்ந்து வருவார் என்று கூறினார். திரு.பெர்னார்ட் என்னை அழைத்துச் சென்று வகுப்பில் அறிமுகப்படுத்தினார். கல்வியியற் கல்லூரியில் அன்று முதல்நாள். மாணவர் காட்டிய ஆர்வம் என்னை உற்சாகமடையவைத்தது. பல நாட்களின் பின்னர் மனம் இலேசாக இருந்ததை உணர்ந்தேன். அதனால் தொடர்ந்து நன்றாக ஆயத்தப்படுத்தி விரிவுரைகளில் ஈடுபடலானேன். கல்லூரியின் நூலகத்தில் நூல்களைப் பெற்றுப் பயன் படுத்தினேன். விரிவுரைகள் உற்சாகமாகச் சென்றன. அங்கு விரிவுரையாற்ற ஆரம்பித்ததும் ஒருவிடயம் எனக்குத் தெளிவாயிற்று. “வகுப்பில் கற்றலில் உற்சாகம் காணப்படுமாயின், கற்பித்தலில் உற்சாகம் சிறப்புறும்.” இது மாறியும் அமையும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆகவே கற்றலில் இருவழித் தொடர்பு அவசியப்படுதலை உணர்ந்து செயற்படல் வேண்டும் .

நாட்கள் கழிந்து சென்றன. இடமாற்றமும் கிடைக்கவில்லை. சம்பளமும் கிடைக்கவில்லை. மட்டக்களப்பு கல்வியியற்கல்லூரிப் பதிவாளர் பிரச்சனையால் நண்பர் நடராஜாவாலும் எனது சம்பளம் உடன் வழங்க முடியவில்லை, இன்னும் இரு வாரங்களில் வழங்கலாம் என்று செய்தி அனுப்பினார். வாரங்கள். மாதங்கள் ஆகியும் சம்பளம் இல்லை. மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த திரு. கந்தசாமி என்பவர் வவுனியாக் கல்வியியற் கல்லூரியில் கல்விசாராப் பணியாளராகக் கடமையாற்றினார். அவர் வார இறுதி நாட்களில் மட்டக்களப்பு சென்று வருபவர். அவரிடம் அங்கு நண்பர்

நடராஜா அவர்களிடம் சென்று இதுபற்றிக் கேட்கும்படி கூறிவிட்டோம். அவர் சென்று கேட்ட போது நண்பர் நடராஜா காசோலைப் புத்தகத்தைக் காட்டி, “இங்கே பார் அவருடைய சம்பளம் எழுதப்பட்டுள்ளது. நான் கையொப்பமிட்டு விட்டேன். இரண்டாவது கையொப்பம் பதிவாளர் இடவேண்டும். அவர் சுகவீனத்தால் வரவில்லை. வந்தவுடன் அனுப்பி வைப்பேன் என்று கூறிவிடும்” என்றார் என்று அவர் கூறினார். நாட்கள் மாதங்களாகி மறைந்தனவே தவிர பதிவாளரும் வரவில்லை. எனது சம்பளமும் கிடைக்கவில்லை.

அது மறந்து இப்போது எப்படியாவது வவுனியாவுக்கு இடமாற்றம் பெற்று விட வேண்டும் என்ற விருப்பமே முன்னின்றது. கல்விப்பணிப்பாளருடன் அடிக்கடி சந்தித்து முயன்று வந்தேன். சில வேளைகளில் இது தொடர்பாக அவருடன் கொழும்பு சென்றும் வந்தேன். 1995 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் விண்ணப்பித்து 1996 தை, மாசி ஆகியும் எதுவும் நடக்கவில்லை. பொதுவாக இப்படித்தான் தாமதமாவதை அறிவோம். சிலபோது வருடங்களும் எடுக்கலாம். ஆனால் கல்விப் பணிப்பாளரும் நானும் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை.

இடமாற்றம் கிடைத்தது.

கல்விப்பணிப்பாளர் திரு துரை. தியாகராஜா அவர்களின் கடும் முயற்சியினால் இடமாற்றம் கிடைத்தது. கல்விப் பணிப்பாளர் 08.03.1996 இல் கொழும்பில் நடைபெற்ற பணிப்பாளர்கள் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள 07ஆம் திகதி அங்கு சென்று தனித்து எனது இடமாற்ற வேலையைத் துரிதமாக்கி 08ஆம் திகதி கூட்டம் முடிவடைந்ததும் மேலதிகச் செயலாளர் அலுவலகத்தில் நின்று கடிதத்தைப் பெற்று அன்று இரவே வவுனியா திரும்பி இருந்தார். பின் அடுத்தநாள் 09ஆம் திகதி எனது வீட்டிற்குக் கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து தந்தார். எனக்கு நல்ல மகிழ்ச்சி. அவருக்கு மிகப்பெரிய நன்றி கூறி அடுத்தநாள் 10 ஆம் திகதி ஞாயிற்றுக் கிழமை யாதலால் 11.03.1996 அன்று திங்கட்கிழமை வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் பதவியேற்றுக் கொண்டேன்.

கடந்த மூன்று மாதங்களாக சம்பளமில்லாதிருப்பதால் இந்த மாதச் சம்பளத்தை தவறாது வழங்கும்படி பீடாதிபதி பதிவாளரிடம் கூறினார். பதிவாளரும் ஆர்வத்துடன் என்னிடமிருந்து எனது

சம்பள விபரக்கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். அவர்களின் நல்ல மனங்களை எனக்குள் பாராட்டி மகிழ்ந்தேன்.

ஆனால் எவரைப் பற்றியும் எடுத்த எடுப்பில் உடனடியாக முடிவு கொள்ளக்கூடாது என்ற பாடத்தை அடுத்த மாதம் அனுபவப் படும்போது மனம் வேதனைப்பட்டது.

வவுனியாவில் 1996 ஆம் ஆண்டுக்கான பங்குனி மாதச் சம்பளம் கிடைத்துவிட்டது. நான் முதலில் எடுத்த சம்பளத்தில் எவ்வித குறைவுமின்றிக் கிடைத்தது. அதற்கு முந்திய மாதங்கள் மட்டக்களப்பில் இருந்து கிடைப்பதில் தொடர்ந்து இழுபறியிருந்து வந்தது. இதற்கிடையில் நான் கல்லூரியில் தங்குவதற்கான விடுதி பெற முடியவில்லை. உபபீடாதிபதிகளுக்கான விடுதிகளே வெற்றிடமாகவிருந்தன. அது ஏனைய விடுதிகளைவிடப் பெரியது. அதில் உபபீடாதிபதியாகவிருந்த திரு.பெர்னார்ட் அவர்கள் தனித்து இருந்ததாலும், அவர் குடும்பம் திருகோணமலையில் இருந்ததாலும் மற்றும் அதன் உயர் வாடகையையும் அதன் அளவு தனது தேவைக்கு அதிகம் என்பதையும் மனதிற்கொண்டு அங்கு தங்காமல் விரிவுரையாளர்களுக்கான விடுதியொன்றில் தங்கியிருந்தார். ஆகவே உபபீடாதிபதி விடுதியை தனது பெயரில் எடுத்து எனக்களித்தார். அதன் வாடகை அதிகமென்றாலும் வெளியில் வாடகையுடன் ஒப்பிட்டு அங்கு குடும்பமாகத் தங்கினோம்.

ஏமாற்றமும் மனக்கஷ்டமும்

எல்லாம் நல்லபடியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தன. நல்ல வசதியான வீடு. திரு.பெர்னார்ட் அவர்களுடன் ஏதோ முற்பிறப்புத் தொடர்பு போலும்.. அவர் வாடகையை மட்டும் மனதிற்கொண்டு அதை எங்களுக்குத் தந்து தான் வசதி குறைந்த விடுதியில் தங்கியிருந்தாரில்லை என்பது எமக்குத் தெரியும். எமது குடும்பத்தில் நால்வர். ஆகவே அந்தப் பெரிய விடுதியில் இருப்பது பொருத்தம் என்று நினைத்தார் போலும். வசதியான விடுதிவாழ்வு விரிவுரைகளை ஆயத்தப்படுத்த நல்லுதவி புரிந்தது. வாழ்வும் அமைதியாக இருந்தது.

சித்திரை மாத சம்பள நாளுக்கு முதல் நாள் திரு பெர்னார்ட் என்னிடம் வந்தார். அவர் முகத்தில் ஒரு மாற்றம் காணப்பட்டது. வந்தவர் இருக்கையில் அமர்ந்து என்னிடம் கேட்ட கேள்வி, “ஏன்

நீங்கள் இங்கு வந்தனீங்கள்? “எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. வில்லங்கமான கேள்வியாகவும் இருந்தது. “ஏன் என்ன நடந்தது? என்று தாழ்ந்தகுரலில் கேட்டேன். “அங்க உங்களது சம்பளத்தை வெட்டிக் குறைக்கிறார்கள் என்றார் மெதுவான குரலில். ”யார் பீடாதிபதியா? மேலும் கீழும் இலேசாகத் தலையசைத்து மௌனமானார்.

அடுத்த நாள் சம்பளம். சம்பளத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன், ரூபா 2500/க்கு மேல் குறைவாக இருந்தது. பதிவாளரிடம் காரணத்தைக் கேட்டேன். உங்களுக்குக் கல்வியியற் கல்லூரி விரிவுரையாளருக்குரிய சம்பளத்தையே வழங்குமாறு பீடாதிபதி கூறினார் என்றும், அதனால் அந்தச் சம்பளத்தில் சென்ற மாதம் கொடுத்த அதிகரிப்பையும் கழித்து இம்மாதம் தந்திருக்கின்றோம் என்று கூறினார். நான் பீடாதிபதியிடம் சென்று வினவினேன். அவர் செய்வதெல்லாவற்றையும் செய்து முடித்து விட்டு, தான் எதோ ஞானி போல, “கமலநாதன் ஒருநாளும் ஒருவருடைய சம்பளத்தை யாரும் குறைக்க முடியாது, அது நீதியல்ல. எடுத்த சம்பளத்தையே எடுக்கலாம் என்று அமைச்சில் ஓர் அனுமதி பெற்று உமது சம்பளம் எடுக்கலாம்” என்று கூறியபடியே அங்கே நிற்காமல் அப்பால் போய்விட்டார்.

எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அப்போது அவ்விடம் வந்த சில சிங்கள விரிவுரையாளர்களும் தமிழ் விரிவுரையாளர்களும் என்னிடம் “நாங்கள் அது பற்றிப் பதிவாளரோடு கதைத்தோம். நீங்கள் ஆசிரிய சேவையில் முதலாம் தரத்தில் இருந்ததால் உங்களது சம்பளம் பீடாதிபதி சம்பளத்தை விட அதிகம். ஆகவேதான் உந்த சித்து விளையாட்டு.யோசிக்காதேங்கோ நாங்கள் முயற்சிப்போம்” என்றனர் ஆறுதலுக்காக.

எனக்கு அப்போதுதான் எல்லாம் விளங்கிற்று. சமூகத்தில் வேடிக்கை மனிதர்கள் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். தனக்கு, தான், தன்னுடையது என்று வரும்போது அகமுகியாகச் சிந்தித்து மனிதத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைத்து மகிழ்கின்றார்கள். அதிலும் ஒருவருக்கு கஷ்டகாலங்கள் ஏற்படும் போது அங்கே தோன்றக் கூடிய பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி தமது எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்கின்றார்கள். அப்போதைய நிலையில் நான் எந்த மாற்று நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ள

முடியாது என்பது அவருக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. மேலிடம் சென்று ஏற்ற நடவடிக்கை மேற்கொள்ள அக்கால நாட்டு நிலைமையும் ஏற்றதாகவில்லை. இந்த வேலையை விட்டு பழைய வேலைக்கும் திரும்பவும் முடியாது. அந்தப் பலவீனங்களை நன்கறிந்து ஆற்றிய செயல்தான் அது. அப்பொழுது கல்வியாளர் சேவையின் சம்பளம் குறைவு. அதற்காக எனது சம்பளத்தைக் குறைத்துக் கொள்வதில் அடையும் இலாபந்தான் என்ன? அவ்வாறு செய்வதால் மற்றவர் வருமானம் அதிகரிக்குமா” வெறும் ஈகோ வெளிப்பாட்டுச் செயலே அது. தவிர வேறென்ன? வெளித் தோற்றத்திலும் ஒருவர் எம்மீது பற்றுக் கொண்டவர்போல் காட்டும் பகட்டையும் நம்பி ஒருவரையும் உத்தமர் என்று கொள்ளக்கூடாது. அனுபத்தில் கற்றுக்கொண்ட வாழ்வியல் பாடமது. அவர்கள் உண்மையில் உத்தம வில்லர்கள். பொதுவாகக் கூறினேன்.

ஒருவர் எடுத்த சம்பளத்தைக் குறைக்க முடியாது. பயப்படாமல் விண்ணப்பியுங்கள் என்று உற்சாகம் தந்த பிரதம இலிகிதர் திரு. ஜெயராஜ் அண்ணரிடம் சென்று விசாரித்தேன். சரியாகப் பதிலளிக்காமல் நழுவிச் சென்றுவிட்டார். ஏன் அவர் அப்படி நடந்து கொண்டார் என்பது மட்டக்களப்பில் இருந்து எனது மூன்றுமாதச் சம்பளத்துக்குரிய காசோலை என்னை வந்தடைந்ததும் உணரமுடிந்தது. முதலில் எனது கடைசிச் சம்பள விபரக் கடிதத்தின்படி சம்பளக் காசோலையை எழுதி தான் கையொப்பம் இட்டு பதிவாளர் வந்ததும் அனுப்புவேன் என்று திரு. கந்தசாமி யிடம் கூறி எழுதிய காசோலையையும் காட்டிய நண்பர் இப்போது வவுனியாவில் தரப்பட்ட சம்பள அளவே தந்தபோது, இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்று கூட்டத் தெரியாதவர்கள் உலகத்தில் இருப்பார்களா என்ன?

எனக்கு மிகவும் வேண்டியவரான வவுனியா கல்விப்பணிப்பாளர் முதற்கொண்டு பலரும் முயற்சித்தனர். சாதகமான முடிவு கிடைக்கவில்லை. மேலும் தொடர்ந்து முயற்சி செய்ய அக்கால சூழலும் இடம் தரவில்லை.

நான் என்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டேன். யாரையும் குறைகண்டு ஆகப் போவது எதுவுமில்லை. எனது தந்தையார் கல்வியறிவு கல்லூரிகளில் பெற்றவரல்லர். உலக பட்டறிவால் சமூகத்தில் உயர்ந்தவர். அவர் என்னிடம் பல நன்னெறிகளை வளர்த்து சமூகத்துடன் இயைபாக்கம் காண ஆற்றுப்படுத்தியவர்.

அன்று அவர் காட்டித்தந்த வாழ்க்கை நெறிகளில் ஒன்று, என் சிந்தையில் பொறித்தட்டியது. சிறு வயதிலேயே அவர் எனக்குக் கூறியது, “உனக்கு யாராவது அடாத்தான காரியங்களைச் செய்தால் அவர்களைப் பழிவாங்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொள்ளாதே. அமைதியாக இரு. அந்த அமைதி அவர்களது மனமாற்றத்துக்கு ஏதுவாகலாம். இன்னும் அவர்களுக்கு ஏதும் நன்மை செய்யலாம் என்றாலும் செய்து விடு.” என்று கூறியது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

சம்பள விடயத்தை மறந்தேன். விரிவுரைகளில் கூடிய கவனம் செலுத்தினேன். மாலை வேளைகளில் உடற்பயிற்சி விளையாட்டுக்கள் முடிந்ததும் மாணவர் பொழுது அவப்பொழுதாகக் கழிகிறது, அவர்கள் படிப்பதாகவும் தெரியவில்லை, அவர்களுக்கு ஒரு மணித்தியாலம் விரிவுரையாற்ற முடியுமா? பீடாதிபதி கேட்டார். எல்லா மாணவர்களையும் ஒன்றாக்கி பொது மண்டபத்தில் விரிவுரைகள் நடத்தினேன். வேறு பல தனிப்பட்ட உதவிகளையும் கேட்பார். வவுனியாவில் இருந்தபோது யாழ்ப்பாணத்தில் கூட அவருக்கு சில ஆகவேண்டியிருந்தது. முடித்துக் கொடுத்தேன். அவர் ஆற்றிய எனது சம்பளக் குளறுபடியை மனம் கொள்ளாது, மறுக்காது செய்து கொடுத்தேன். எப்படி அவ்வாறான மனப் பக்குவம் எனக்கு வந்தது? தந்தையின் வளர்ப்பு! அடிக்கடி கல்வி அமைச்சு சென்று வரும் பீடாதிபதி எப்போதாவது எனது சம்பள விடயம் தொடர்பான செய்தி கூறுவார் என்று எதிர்பார்த்தேன். கடைசி வரை நடக்கவில்லை. அந்த எதிர்பார்ப்பை விட்டு விடுங்கோ. அவர் ஒரு போதும் செய்யமாட்டார் என்றனர் சக விரிவுரையாள நண்பர்கள். உண்மை.

ஆனால் அந்த விடயத்துக்கு எனக்குப் பிற்காலத்தில்விடிவு கிடைத்தது. நான் வணங்கும் அம்மாளாச்சியும் கந்தசுவாமியாரும் கைவிடவில்லை.

நான் எனது சம்பளத்தைப் பாக்கியுடன் பெற்றுக் கொண்டேன். எப்படிப் பெற்றேன்? விளக்கமாகக் கூறுவேன். அது நீண்ட காலத்தின் பின்னர் நடந்தது. பொறுமையும் நேர்மையும் தோல்வி தரமாட்டாது என்ற எனது தந்தையின் வாக்குப் பலித்தது.

சம்பளக் குளறுபடியைத் தீர்த்து வைத்த பெண்கள்.

நான் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிக்குப் பீடாதிபதியாகக் கடமையாற்றியவேளை, கல்லூரியில் பதவியேற்ற

இரண்டு பெண் விரிவுரையாளர்கள், திருமதி.தியாகலிங்கம், செல்வி. நல்லையா ஆகியோர் தாம் முதலில் எடுத்த சம்பளத்தைத் தரும்படி, தமது கடைசிச் சம்பள விபரக் கடிதத்தைச் சமர்ப்பித்து வேண்டினர். நான் மிக அமைதியாக எனக்கு வவுனியாவில் நடந்ததைக் கூறி, நான் பல முயற்சிகள் எடுத்தும் பலன் கிட்டவில்லை. அன்றைய சூழலும் இடந்தரவில்லை. பின்னர் நான் அந்த விடயத்தையே மறந்து கைவிட்டு விட்டேன். குறைந்த சம்பளத்தையே பெற்று வந்தேன். நீங்கள் அதற்குரிய ஆதாரம் பெற்றுத் தந்தால், கட்டாயம் வழங்க ஏற்பாடு செய்வேன். அப்படிக் கிடைத்தால் மகிழ்ச்சி. எனக்கும் நன்மை கிட்டலாம் என்று விளக்கினேன்.

அவர்கள் மௌனமானார்கள். எனது விடையில் அவர்களுக்குத் திருப்தியில்லை என்பதனை அவர்கள் முகங்கள் காட்டின. பின்னர் தாங்கள் கொழும்பு சென்று வர அனுமதியும் புகையிரத ஆணைச் சீட்டும் தரும்படி கேட்டனர். வழங்க ஏற்பாடு செய்தேன்.

அவர்கள் ஒரு சில நாட்களில் கல்வி அமைச்சின் சிரேஷ்ட மேலதிக செயலாளரிட மிருந்து சாதகமான கடிதம் கொண்டு வந்து தந்தனர். கடிதத்தைக் கோவையிலிட்டு, பதிவாளர் அவர்களுக்குரிய சம்பளத்தை வழங்கி எனக்குரிய பாக்கியையும் சீராக மதிப்பிட்டு வழங்கினார். அங்கு கற்றுக் கொண்ட பாடம். "தருமத்தின் வாழ்வதனை சூது கவ்வும். தருமம் மறுபடியும் வெல்லும்".

வவுனியாவில் கடமை தொடர்ந்தது.

சம்பளம் குறைத்துக் கொடுக்கப் பட்டாலும் எனது கல்வி சார் மற்றும் கல்விசாரா நடவடிக்கைகளில் எவ்வித மட்டுப்பாடுகளுமின்றி ஆற்றி வந்தேன். விரிவுரைகள் உற்சாகமாக நடைபெற்றன. கல்வி உளவியல் பாட விரிவுரைகளுடன் அவற்றோடு தொடர்புடைய கள ஆய்வுகளும் பாடசாலைகளில் ஒழுங்கு செய்து நடைமுறைப்படுத்தினேன். உளவியலாளர் பியாஜே அவர்களின் எண்ணக்கரு திரளமைப்புச் சிந்தனை முறை வளர்ச்சி பற்றிய கருத்துக்கள் சில பாடசாலைகளில் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களால் பரிசோதனைக்குட்படுத்தப்பட்டு, தெளிவு பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இந்தச் செயற்பாடுகளுக்கு நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்தது. "பாடசாலையும் சமூகமும்" எனும் செயற்றிட்டம் வவுனியாப் பாடசாலைகளிலும் மாவட்டம் கடந்து திருகோணமலைப்

பாடசாலைகளிலும் வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்த ஆவன செய்து உழைத்தேன். இது ஓர் அருமையான செயற்றிட்டம். நல்ல திறன்களையும் விழுமியங்களையும் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களிடம் வளர்க்க வல்லது. பின்தங்கிய பாடசாலை ஒன்றைத் தெரிவு செய்து, கால அளவையும் வரையறுத்து அப்பாடசாலை சென்று அந்தப் பாடசாலைச் சமூகத்தினருடன் இணைந்து, பாடசாலை தொடர்பான அபிவிருத்திக் கருமங்களைக் குறைந்த செலவில் ஆற்றிக் கொடுத்தல் இச் செயற்றிட்டம் ஆகும். அதற்கான செலவு பாடசாலை சமூகம் பெற்றோர்களுடன் இணைந்து பொறுப்பேற்கும். வவுனியா கல்வியியற் கல்லூரி முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களும் உற்சாகத்துடன் அத்திட்டத்தில் பங்கு கொண்டனர். துரதிர்ஷ்டவசமாக அது குறுகிய காலத்தில் நிறுத்தப்பட்டு விட்டது.

உப பீடாதிபதியானேன்.

உப பீடாதிபதியாக இருந்த திரு.பெர்னார்ட் அவர்கள் மேற்படிப்புக்காக சில காலம் கல்வி அமைச்சால் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டார். அச்சமயம் அங்கு ஏற்பட்ட உப பீடாதிபதி வெற்றிடத்துக்காக என்னைப் பீடாதிபதி நியமித்தார். என்னைவிட கல்லூரியில் கூடிய காலம் சேவையாற்றியவர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்று சற்றுப் பின்னடித்தேன். ஆனால் நான்மட்டும் முதுகலைமாணிப் பட்டத்துடன் அன்றிருந்ததால் என்னையே கல்வி அமைச்சு விரும்புவதாகத் தெரிந்ததாலும் மூத்த விரிவுரையாளர்கள் முழுமனதுடன் எனக்கு ஆதரவு தந்ததாலும் மகிழ்ச்சியுடன் 01.03.1998 இல் அப்பதவியினை ஏற்றுக்கொண்டேன்.

எனது குடும்பத்தினர் அக்காலத்தில் கொழும்பில் இருந்தார்கள். நான் ஒவ்வொருகிழமையும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் கொழும்பு சென்று ஞாயிறு இரவு புகையிரதத்தில் வவுனியா திரும்புவது வழக்கம்.இதனால் கொழும்பில் நடைபெறும் கல்விக் கல்லூரிகளின் பல கருத்தரங்குகளுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைப்பதுண்டு. அது பிற்காலத்தில் எனக்குத் துணைபுரிந்திருக்கின்றது. அதைப் பின்னர் குறிப்பிடுவேன். இன்னும் கல்லூரியில் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களின் அழகியல் செயற்பாடுகளிலும் எனது பங்களிப்பைச் செலுத்தியிருந்தேன். நாடக விற்பன்னர் திரு . விந்தன் அவர்களின் நெறியாள்கையில் எமது மாணவர்களைக் கொண்டு நாடகம் ஒன்றைத் தயாரித்து மேடை ஏற்றினேன். அந்த

நாடகத்தை ரூபவாஹினிக் கூட்டுத்தாபனத்தில் அன்று தமிழ்ப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றிய திரு.வன்னியகுலம் அவர்களைத் தொடர்பு கொண்டு, நடிகர்களை கொழும்பு அழைத்துச் சென்று ரூபவாஹினிக் கூட்டுத்தாபன அரங்கில் நடிக்க வைத்து பதிவு செய்து ரூபவாஹினியில் ஒளிபரப்ப ஏற்பாடு செய்து வெற்றி கண்டேன்.

அனைவருக்கும் கல்வி.

இதற்கிடையில் இன்னுமொரு சம்பவத்தையும் இங்கு கூறவேண்டும். கல்விச் சேவையில் கடமையாற்றும் ஒருவருக்கு பிரதேச வேறுபாடுகளோ அல்லது சமூக ஏற்றத் தாழ்வு வேறுபாடுகளோ அல்லது பொருளாதார வேறுபாடுகளோ கருத்தில் கொள்ளக்கூடாது. கல்விவழங்குவதில் “யாவருக்கும் சமமான கல்வி” என்ற விழுமியக் கோட்பாடு கொண்டு கடமையாற்ற வேண்டுமென பேராசிரியர். ப.சந்திரசேகரம் அவர்கள் கற்பித்தமை என்மனதில் பசுமரத்தாணியாக ஆழப் பதிந்துள்ளது. கிழக்கிலங்கையின் மண்டுர் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த அவர் மாணவர் அனைவருடனும் தோழமையுடன் அன்பாகப் பழகிக் கற்பிப்பார். அதனால் அவர் கூறித்தந்த விடயங்கள் பல இன்றும் எம்மனதில் அழியாதிருக்கின்றன.

ஆசிரியத்துவத்தின் மகத்துவத்தை உணர்த்தியவர் அவர். நான் வவுனியா கல்விக்கல்லூரியில் கடமையாற்றிய வேளை. அவரை ஞாபகப்படுத்தி நினைவுச் சொற்பொழிவு நடத்தி அவரைக் கௌரவித்து நினைவு கூர வைத்துள்ளேன். அது எனக்குப் பரம திருப்தி தந்தது. அவரிடம் கற்றுக் கொண்டவற்றில் வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் எதோ குறைவதுபோல் உள்ளூணர்வு மனதுக்குச் சற்று நெருடலைத் தந்து நின்றது. அது என்ன என்று சற்று ஆழமாக அவதானித்தேன். அது யாவருக்கும் கல்வி, யாவருக்கும் சமமான கல்வி என்ற விழுமியக் கோட்பாட்டில் ஏற்பட்ட குறைபாடு என்பதைக் கண்டுகொண்டேன். அக்குறைபாட்டுக்கு கல்வியியற் கல்லூரியோ அல்லது பீடாதிபதியோ அல்லது வேறு யாரோ காரணமல்ல. அப்போதைய களநிலமைதான் காரணம் என்பதும் தெரிய வந்தது. அப்போது நடந்த கடும் யுத்தந்தான் அப்பின்னடைவைத் தந்திருந்தது என்பது யாவருக்கும் தெரிந்திருந்தது. அங்கு எல்லா மாவட்டப் பிள்ளைகளும் கணிசமான தொகையினர் கல்வி கற்கின்றார்கள். ஆனால் யாழ்ப்பாண மற்றும்

விடுவிக்கப்படாத வன்னி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஓரிருவர் மட்டுமே இருப்பதனை அவதானித்தேன்.

அக்கறையின்மையும் பாதிப்பும்.

நடைபெற்ற யுத்தம் காரணமாகத் தோன்றிய குழப்ப நிலையால் அம்மாவட்ட மாணவர் கல்வியியற் கல்லூரிகளுக்கு விண்ணப்பிக்காமையும் விண்ணப்பித்தாலும் போக்குவரத்து மட்டுப்பாட்டால் கடல்கடந்தும் சோதனைச் சாவடிகள் கடந்தும் நேர்முகப்பரீட்சைக்குத் தோற்றாமையும் (அப்போது அந்த அந்தக் கல்லூரிகளில் தான் நேர்முகப்பரீட்சைகள் நடைபெறுவது வழக்கம்) இந்தப் பின்னடைவு பற்றி கல்வித்துறை சார்ந்தவர்களோ அல்லது அரசியல் தலைவர்களோ சிஞ்சிற்றும் கவனம் கொள்ளாமையும் காரணங்களாக இருந்தமையையும் கண்டுகொண்டேன். இதனால் அந்த மாவட்டங்களின் கல்வியியற் கல்லூரியின் கல்வி வாய்ப்பு முற்றாக மட்டுப்படுத்தப்பட்டு “அனைவருக்கும் கல்வி. சமமான கல்வி” என்ற சிந்தனை மழுங்கடிக்கப்பட்டிருந்தது. இதனை மேற்படி விடயத்தில் சீர்செய்து கொள்ள முதற்படி நேர்முகப் பரீட்சையை அந்த அந்த மாவட்டத்தில் நடத்த ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும். அப்படி நடந்தால் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் கல்வியியற் கல்லூரிகளுக்குச் செல்வதையிட்டு பின்னர் யோசிக்கலாம் என்ற சிந்தனையுடன் பீடாதிபதியை அணுகி எனது சிந்தனையைத் தெரிவித்தேன். அவர் தாமதமின்றி அதனை முற்றாக மறுத்து விட்டார். அப்படி நடத்துவதற்கு அனுமதி இல்லை என்பது அவரது கருத்து. எனது சிந்தனை வேறுவிதமாக இருந்தது. தீர்க்க முடியாத எந்தப் பிரச்சனையாக இருந்தாலும் அதற்குப் பரிகாரம் (Remedy) என்று ஒன்றிருக்கும். அதனைக் கண்டு நடைமுறைப்படுத்துவதாலேதான் மனித சமூகம் காலம் காலமாக வாழ்ந்து வருகின்றது. முன்னேற்றம் காண்கின்றது. இதைவிட்டு பிரச்சனையைக் கண்டு பயந்து ஒதுங்கிக் கொள்வதாலோ அல்லது முயற்சிகளைத் தவிர்ப்பதாலோ எந்த மாற்றமும் வந்துவிடப் போவதில்லை. குறைந்த பட்சம் அப்படி நேர்முகப் பரீட்சையை மாணவர் நலன் கருதி அந்த மாவட்டத்திலேயே நடத்த அனுமதி தாருங்கள் என்றாவது கேட்டிருக்கலாம். “கேட்டுப்பாருங்கள்” என்றேன் “அமைதியாக. கேட்பதில் பயனில்லை” என்று ஒத்தை வார்த்தையில் முடித்துக் கொண்டார்.

கல்விப்பணிப்பாளரின் சாதனை.

சரி இனி என்ன செய்வது என்று அமைதியானேன். ஆனால் அது சம்பந்தமாக வாழாதிருக்கவில்லை. அடுத்த கட்டமாக என்னை முதலில் தடுப்பு முகாமில் இருந்து வெளிக்கொணர்ந்த கல்விப்பணிப்பாளர் திரு துரை தியாகராஜா அவர்களை நாடினேன். அவர் துணிந்து கருமமாற்றுபவர். மாணவர் மற்றும் ஆசிரியர் தேவைகளை உணர்ந்து முடிப்பவர். எந்த விடயத்தையும் உடனே முடிவெடுத்து செய்து முடிப்பார். நான் அவரைச் சந்தித்து மேற்சொன்ன “கல்வியில் சமமின்மை” விடயத்தைக் கூறியதும் மிகவும் வேதனை அடைந்தார். இதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று ஆலோசித்தார். முதலில் நேர்முகப் பரீட்சை அந்த மாவட்டங்களில் நடத்த ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தோம். அதற்கான கடிதங்களை தானே தயாரித்து மாணவர் போக்குவரத்துக் கஷ்டங்களைச் சுட்டிக்காட்டி நேர்முகப் பரீட்சைகளை அந்த மாவட்டங்களில் நடத்த ஏற்பாடு செய்து கொள்ளுமாறு கேட்டு அக்கடிதத்தினைக் கல்வியியற் கல்லூரிகளின் பிரதம ஆணையாளருக்கு முகவரியிட்டு பிரதிகளை மத்திய கல்வி அமைச்சின் செயலாளர் மற்றும் அப்போதிருந்த கல்வியியற் கல்லூரிகளின் ஆலோசகர் ஆகியோருக்கும் இணைத்து நேராக அவர்கள் கையில் சமர்ப்பித்தார். அத்துடன் கல்வியியற் கல்லூரிகளின் ஆலோசகருடன் ஏறத்தாழ ஒருமணித்தியாலம் இது தொடர்பாக மிகவும் பயனுள்ள முறையில் கலந்துரையாடி நேர்முகப்பரீட்சை அங்கு நடத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி வந்தார்.

பின் ஒருவாரம் கழித்து மீண்டும் சென்று அவரைச் சந்தித்து முடிவினைக் கேட்டுநின்றார். அவர் இன்று பத்து மணிக்குக் கல்விக்கல்லூரிகள் சபையின் கூட்டம் நடைபெறவுள்ளது. அதில் கதைத்து முடிவெடுப்பதாகக் கூறியுள்ளார். இவர் கூட்டம் முடியும்வரை தான் அமைச்சிலேயே நிற்பதாகவும் நல்ல முடிவைக் கூறும்படியும் கேட்டு அமைச்சிலேயே காவல் நின்றார்.

காலை பத்து மணிக்கு ஆரம்பமாகிய கூட்டம் மாலை இரண்டு மணியளவில் நிறைவாகியது. கல்விப்பணிப்பாளர் ஆலோசகரிடம் சென்றபோது அவர் சந்தோசஷமாக உங்கள் கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. பீடாதிபதிக்கு அது தொடர்பாகக் கடிதம் அனுப்புவார்கள் என்ற செய்தியைப் பெற்று

வவுனியா திரும்பினார். அடுத்தநாள் அந்தச் செய்தியை எனக்குத் தந்தார். நாங்கள் அதை யாரிடமும் கூறாது இரகசியம் காத்தோம்.

நாட்கள் கழிந்து சென்றனவே தவிர அது பற்றி எந்த நடவடிக்கையும் தென்படவில்லை. மூன்று வாரங்கள் கழிந்தன. பணிப்பாளர் பீடாதிபதியிடம் அக்கடிதம் பற்றிக் கேட்டுப் பார்க்கும்படி கூறினார். நானும் சமயம் பார்த்து அவரிடம் வினவினேன். அப்படி எதுவும் வரவில்லை என்று அவர் பதிலளித்தார். மீண்டும் அமைதியானோம்.

இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் இரவு எட்டு மணியிருக்கும், பீடாதிபதியும் உப பீடாதிபதியும் நானும் அலுவலகத்தில் இருந்து அமைச்சு கேட்டிருந்த சில தகவல்களைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தோம். அது நாளை பீடாதிபதி கொழும்பு போகும்போது எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அந்த நேரத்தில் அமைச்சிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட கடிதங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த கோவையை என்னிடம் தந்து அதில் குறிப்பிட்ட கடிதம் ஒன்றை எடுக்குமாறு கேட்கப்பட்டேன்.

நான் கோவையைப் பெற்று ஒவ்வொரு கடிதமாக மிகக் கவனமாகக் கவனித்து அவர்கள் கூறிய குறிப்பிட்ட கடிதத்தைத் தேடினேன். என்ன ஆச்சரியம் அங்கே, யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலும் வன்னியில் விடுவிக்கப்படாத பகுதியிலும் மாணவர்களைத் தெரிவு செய்வதற்கான நேர்முகப் பரீட்சை நடத்தும்படி கல்வி அமைச்சின் கடிதம் ஏனைய கடிதங்களுடன் கோவையிடப்பட்டிருந்ததைக் கண்டுகொண்டேன். மத்திய கல்வி அமைச்சின் செயலாளரும் கல்வியியற் கல்லூரிகளுக்கான ஆலோசகரும் கையொப்பமிட்டிருந்தனர். உடனே சற்றும் தாமதியாது அக்கடிதத்தினைப் பீடாதிபதியிடம் காண்பித்தேன். அவர் அதை வாசித்து ஆச்சரியப்பட்டார். எப்படித் தனக்குத் தெரியாது கோவையிடப்பட்டது என்று விசனமுற்றார். எது எப்படியிருப்பினும் இது தொடர்பாக அடுத்து என்ன செய்வது என்று யோசிப்போம் என்றேன். பீடாதிபதியும் நான் நாளை கொழும்பு செல்கின்றேன். அவர்களிடம் கேட்டு வருகின்றேன் என்றார். தொடர்ந்து எமக்குத் தேவையான கடிதத்தினை கோவையில் தேடிப்பெற்றுக்கொடுத்தேன். வேலையெல்லாம் முடிந்து புறப்படும்போது இரவு 10.30 மணியிருக்கும், பீடாதிபதி

“நேர் முகப்பரீட்சை நடத்த நீங்கள்தான் யாழ்ப்பாணம் போகவேண்டும்” என்றார். திரு.பெர்னார்ட் அவர்களும் நானும் முழுச் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தோம். அக்காலம் சண்டை மும்மரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. தரைவழிப் போக்குவரத்து, கிளாலி ஊடான கடல்வழிப் போக்குவரத்து எல்லாம் முற்றாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. ஆகாய வழி மூலம் அதுவும் இராணுவ விமானங்களே கொழும்பு யாழ்ப்பாணம் சென்று வந்து கொண்டிருந்தன. அந்த விமான சேவையில் அத்தியாவசிய தேவைகருதி அரசு மேலதிகாரிகள் ஓரிருவரை அழைத்துச் செல்ல இராணுவம் அனுமதி வழங்கியிருந்தது. அவ்விடயத்தினையும் பீடாதிபதிக்கு ஞாபகப்படுத்தி அமைச்சு மூலம் அனுமதிக்கு விண்ணப்பிக்க எமது தேசிய அடையாள அட்டை இலக்கத்தையும் கொடுத்து விட்டோம்.

இராணுவ விமானத்தில் பயணம்.

எனக்கு அந்த விமானத்தில் இராணுவத்தினருடன் சென்று வந்த முன் அனுபவம் உண்டு. ஒரு தடவை நல்லூர் முருகப்பெருமானின் தேர்த்திருவிழா. அதைக்காணச் செல்ல முடியவில்லையே என்று பெரும் துன்பத்தில் இருந்தேன். முருகனையே நினைத்துத் துதித்த வண்ணம் இருந்த பொழுது எனது இன்னொரு நண்பர் திரு.மனோகரநேரு அவர்கள் என்னிடம் வந்தார். அவர் அடிக்கடி அந்த விமான சேவையில் சென்று வருபவர். யாழ்ப்பாணம் கல்வித் திணைக்களத்துக்கும் கொழும்பு கல்வி அமைச்சுக்கும் பரீட்சைகள் திணைக்களத்துக்கும் அவரே இணைப்பாளராகக் கடமை புரிந்தவர். அவர் என்னிடம் வந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோது கேட்டார், “என்ன ஒருமாதிரி எதோ யோசித்துக் கொண்டிருக்கிற மாதிரி இருக்கு. ஏதேனும் பிரச்சனையா? என்றார். நான் நல்லூர் கோயில் தேர்த்திருவிழா பற்றிக் கூறினேன். அவர் தான் போவதற்கு ஒழுங்கு செய்து தருவதாகவும் இராணுவ விமானத்தில் இராணுவத்தினருடன் செல்ல வேண்டும், 40,50 க.பொ.த (உ.த) பரீட்சை வினாத்தாள் கொண்ட பொதிகளையும் கொண்டு செல்லவேண்டும். சம்மதமா? என்று கேட்டார். மறு பேச்சின்றி உடன் சம்மதித்தேன்.

மறுநாள் தன்னுடன் கொழும்பு வரும்படியும் தான் ஒழுங்கு செய்வதாகவும் கூறினார். அடுத்த நாள் கொழும்பு சென்று பரீட்சைத் திணைக்களத்தில் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் கவனித்து

அதற்கடுத்தநாள் 42 வினாத்தாள் பொதிகளுடன் இரத்மலானை விமான நிலையம் அனுப்பி வைக்கப்பட்டேன். அந்தப் பொதிகளை நானே ஏற்றி இறக்க வேண்டும். யாரும் உதவி செய்ய மாட்டார்கள். இராணுவ விமானம் சற்று வித்தியாசமானது. அது தொடர்ந்து இயங்கு நிலையிலேயே இருக்கும். அதன் பின்பக்கத்தால் ஏறி இறங்க வேண்டும். ஏறினால் விமானத்தின் நீளத்துக்கு மர இருக்கைகள் இருபக்கமும் இருக்கும். இருக்கைகளுக்கு முன்னால் கிட்டத்தட்ட எமது நெஞ்சளவு உயரத்தில் அல்லது சற்று உயரமாக கணிசமான தடிப்புடனான “கம்பி” (Cable) விமான நீளத்துக்குக் கட்டப்பட்டிருக்கும். அந்தக் கம்பியை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு மர இருக்கையில் இருக்க வேண்டும். நடுவில் எதுவும் இருக்காது. அங்கு பொருட்கள் போன்றவற்றை ஏற்றுவார்கள். அந்த இடத்தில் 42 பொதிகளையும் கவனமாகத் தனித்து நானே ஏற்றினேன். ஏற்றுப்போதும் இறக்கும்போதும் எண்ணிக் கணக்கிட்டுக் கொள்ளத் தவறவில்லை. அந்த விடயத்தில் மிகக் கவனம் தேவை என்பதை நான் மறக்கவில்லை. ஏனெனில் அதில் ஏதாவது ஒரு பொதி தவறினால் எனக்கு மட்டுமில்லை நண்பருக்கும் பாரிய பிரச்சனை வந்து விடும். இப்படியான கருமங்கள் ஆற்றும்போது பொறுப்புணர்ச்சி மிக அவசியம். மிக அவதானமாகச் செயற்பட்டேன்.

இராணுவச் சிப்பாய்கள் எல்லோரும் ஏறிய பின்னர் பின்கதவுகள் மூடப்பட்டு விமானம் புறப்படத் தயாரானது. சத்தம் சிறிது சிறிதாக அதிகரித்து காதுகளைப் பிளந்தது. அப்போதுதான் நான் காதில் வைக்க பஞ்சு கொண்டுவரவில்லை என்று உணர்ந்தேன். விமானம் மேலே மேலே மிக உயரத்துக்குச் சென்று பறந்தது. காதுகள் இரண்டும் வெடித்துச் சிதறுவது போல் வலி எடுத்து சிறிது நேரத்தில் முற்றாக அடைத்துக் கொண்டது. அந்த அடைப்பு நீங்க நான்கு, ஐந்து நாட்கள் எடுத்தன.

திரு. பேர்னார்ட் இராணுவ விமானத்தில் போவது பயமில்லையா? என்று தயக்கத்துடன் கேட்டார். நான் கிடைத்த முன் அனுபவத்தின் பயங்கரங்களைத் தவிர்த்து, ஒரு தடவை நான் சென்று வந்திருக்கிறேன் என்று மட்டும் கூறி வைத்தேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நேர்முகப்பரிட்சை

கொழும்பு சென்றிருந்த பீடாதிபதி மூன்று நாட்களின் பின்னர் கல்லூரி வந்தார். எங்களை அழைத்து யாழ்ப்பாணம் செல்லத்

தயாராகுமாறும் இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் விமானப் பயணத்துக்குரிய அனுமதியும் பாதுகாப்பு அமைச்சின் அனுமதியும் கிடைக்குமென்றும் கூறினார். நாங்கள் ஆயத்தமானோம். அவர் கூறியவாறு இரண்டு நாட்களில் அனுமதி கல்லூரித் தொலை நகலுக்கு வந்து சேர்ந்தன. இரண்டு நாட்களில் புறப்படவேண்டும். அது ஒரு சனிக்கிழமை என்று நினைக்கின்றேன். திங்கட்கிழமை தொடங்கி ஐந்து நாட்களுக்கு நேர்முகப் பரீட்சை நடைபெறும் என்று குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணக் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.இரத்தினராஜா அவர்களுக்கு நேர்முகப் பரீட்சை பற்றி கல்வி அமைச்சே அறிவித்திருந்தது.

அவர் ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கலானார். பத்திரிகை மூலம் விண்ணப்பித்தோருக்கு அழைப்பினை விடுத்து, திகதி, இடம் போன்றவற்றையும் அறிவித்திருந்தார். அவரும் நானும் பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமா பாடநெறியினை ஒன்றாக கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவர்கள். ஆதலால் நல்ல நட்பு இருந்தது. அவருடன் இணைந்து நேர்முகப் பரீட்சையைச் சிறப்பாக நிறைவு காணலாம் என்ற நம்பிக்கை வந்தது. தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டேன். எல்லா ஏற்பாடுகளையும் தான் செய்து தருவதாகவும் எங்களை உரிய ஆவணங்களுடன் வந்து சேருமாறும் கேட்டுக் கொண்டார்.

சனிக்கிழமை அதிகாலை கல்லூரிவாகனத்தில் நாங்கள் இரத்தமலானை விமான நிலையம் சென்றோம். காலை 9.00 மணியளவில் நாங்கள் அங்கு சென்று விட்டோம். 10.30 மணிக்கு விமானம் புறப்படும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. உரிய நேரத்தில் எங்கள் கடிதங்களை விமான நிலைய அதிகாரியிடம் கொடுத்து பயணத்தை உறுதி செய்து கொண்டோம். முன் அனுபவம் உதவி புரிந்தது.

சரியான நேரத்தில் விமானம் புறப்பட்டது. இம்முறை காதில் வைத்துக் கொள்ள பஞ்சு கொண்டு சென்றிருந்தேன். அதில் திரு பெர்னார்ட் அவர்களுக்கும் கொடுத்து நானும் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். விமானம் வழமைபோல் மேலே மேலே பறந்த போதும், சென்ற தடவைபோல் காது பெரிய அளவில் அடைத்துத் தொல்லை தரவில்லை.

சிறிது நேரம் விமானம் பறந்து கொண்டிருந்தது. நான் சுற்றி இருந்தவர்களைப் பார்த்தேன். எவர் முகத்திலும் சந்தோஷம்

காணப்படவில்லை. மாறாக ஒருவித இறுக்கம் அவர்கள் முகத்தில் காணப்பட்டது. ஓரளவு அதற்கான நிலைமையை ஊகிக்க முடிந்தது. திரு. பெர்னார்ட் அவர்களைப் பார்த்தேன் விமானத்தில் குளிர்நட்டி உச்சமாக வேலை செய்த நிலையிலும் அவர் உடலெல்லாம் வியர்த்து அவரும் ஒருவித இறுகிய நிலையிலேயே இருந்தார். என்ன ஏதும் பிரச்சனையா என்று கேட்டேன். “இல்லை விமானம் பறக்குதா ” என்று கேட்டார். விமானம் வெகு உயரத்தில் பறக்கும் போது சிலவேளை அதன் அசைவை உணரமுடியாது. அவர் ஒன்றும் பெரிதாகப் பயந்து அப்படிக்கேட்கவில்லை. அவருடைய நகைச்சுவை உணர்வு அந்தச் சூழலிலும் அவ்வாறு கேட்கவைத்தது. இருவரும் மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டோம்.

யாழ்ப்பாணம் சென்று ஒருநாள் ஓய்வெடுத்து திங்கட்கிழமை நேர்முகப்பரீட்சை ஆரம்பித்து வெள்ளிக்கிழமை நிறைவு பெற்றது. கணிசமான மாணவர் தோற்றியிருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் நேர்முகப்பரீட்சை நடைபெறுவதற்கு நானும் ஒரு காரணியாக இருந்ததையிட்டு இறைவனுக்கு நன்றி கூறிக்கொண்டேன். இதே போன்று வன்னியில் விடுவிக்கப்படாத பகுதியிலும் நடைபெற வேண்டுமென பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன்.

பரவலாகிய நேர்முகப்பரீட்சை மையங்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நேர்முகப் பரீட்சை முடிவுற்று இருவாரங்களில் வன்னியில் விடுவிக்கப்படாத பகுதியில் நேர்முகப் பரீட்சை நடைபெற ஒழுங்குகள் நடைபெற்றன. பீடாதிபதியும் இராணுவ அனுமதி பெற்று, தானும் நேர்முகப்பரீட்சை நடத்த வன்னிக்கு வருகை தந்தார். அவரது தலைமையில் அங்கு சென்று நேர்முகப் பரீட்சை நடத்தி மாணவர்களைத் தெரிவு செய்தோம். இது வழமையாகி பின்வந்த காலங்களில் தொடரலாயிற்று. அதுமட்டுமன்றி மேலும் அது விரிவாகி மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களிலும் நடைபெற பிற்காலத்தில் ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு அங்கு நேர்முகப் பரீட்சைகள் நடைபெற்று மாணவர்களுக்கு உதவின. பீடாதிபதியே அதனைச் சித்தித்து ஆவன செய்திருந்தார். எனது சிந்தனைக்கு இவ்வளவு பெரு வெற்றி கிடைத்தமை இறைவனின் அருட்கடாட்சமே என்பேன். பின் நான் நேர்முகப் பரீட்சைத் தலைவராகக் கடமையாற்றிய காலங்களிலும் அதனைத் தொடர்ந்தேன்.

பதவி நிகழ்த்தல்

யாழ்ப்பாணப் பீடாதிபதியாக.

வவுனியாவில் கடமை புரிந்தவேளை எனது மனைவி பிள்ளைகள் கொழும்பில் இருந்ததும் நான் வார இறுதி நாட்களில் கொழும்பு சென்றுவருவதும் அவ்வேளை சில சமயங்களில் அங்கு நடைபெறும் கருத்தரங்குகளில் நான் கலந்து வருவேன் என்றும் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

அவ்வாறான ஒரு தருணத்தில் பீடாதிபதிகளுக்கான ஒரு செயலமர்வு 1999 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் பெலவத்த எனும் இடத்தில் நடைபெற்றது. பீடாதிபதி ஏதோ காரணத்தால் அதில் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. தனது சார்பில் உப பீடாதிபதி என்னைக் கலந்து கொள்ளுமாறு கேட்டிருந்தார். அதில் நான் கலந்து கொண்டமைதான் எனது வாழ்வில் திருப்புமுனையைத் தோற்றுவித்தது. அங்கு கல்வியியற் கல்லூரிகளின் பிரதம ஆணையாளர் திரு நிஹால்ஹேரத் அவர்கள் செயலமர்வை நெறிப்படுத்தி இருந்தார்.

திரு.நிஹால்ஹேரத் பற்றி இங்கு சில குறிப்பிடவேண்டும். அவர் கண்டிப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர். மிக நல்ல கண்ணியமான மனிதர். யாழ்ப்பாணத்தில் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த கல்வி அமைச்சின் உயர் அதிகாரி அவர். எனக்குத் தெரிந்த மட்டில் அதற்காகப் பல்வேறு மட்டத்திலும் முயற்சி செய்து வெற்றி கண்டவர். சாதாரணமாகப் பல்வேறு இடங்களிலும் நடைபெற்ற கருத்தரங்குகளுக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் அவரும் வருகை தந்திருப்பார். எல்லோருடனும் சகஜமாகப் பழகுவார். நானும் அவருடன் பல தடவைகள் உரையாடியுள்ளேன். அப்போதெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற் கல்லூரியை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று கூறுவார். அதே போன்று யாழ்ப்பாணத் தேசிய கல்வியியற்

கல்லூரியை ஆரம்பித்து கடும் யுத்தச் சூழலிலும் அதன் முதலாவது ஆண்டு நிறைவின் போது கல்லூரிக்கு வருகை தந்து குறை நிறைகளைக் கண்டறிந்து ஆற்றுப்படுத்தி உதவியவர். அவரது வருகை மத்திய கல்வி அமைச்சில் பலரையும் ஆச்சரியப்பட வைத்திருந்தது. அவரது துணிவையும் கடமை உணர்வையும் பலரும் பாராட்டி மெச்சியிருந்தார்கள். நிறைவான நிர்வாகி அவர். அன்று செயலமர்வின் தேநீர் இடைவேளையின் போது பிரதம ஆணையாளர் என்னை அழைத்து, மதிய உணவு முடிவுற்றதும் தன்னைச் சந்திக்குமாறு கூறினார். அவர் கூறிய நேரம், அவரும் உணவு முடித்துக் கொண்டார் என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு அவரை அணுகினேன். என்னைத் தனியே அழைத்துச் சென்றார். அங்கே அவருடன் ஆங்கிலத்தில் நடைபெற்ற உரையாடலைத் தமிழில் தருகிறேன்.

பிரதம ஆணையாளர்: திரு.கமலநாதன் நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் எந்த இடத்தைச் சேர்ந்தவர்?

நான்: நல்லூர், நாயன்மார்கட்டு என்ற இடம் சேர்.

பி.ஆ: அந்த இடம் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை அமைந்துள்ள இடத்தில் இருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் உள்ளது?

நான்: ஏறத்தாழ மூன்று கிலோமீற்றர் தூரத்தில் உள்ளது. நான் கல்வியியற் கல்லூரிக்கு வருவதற்கு முன்னர் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராக இருந்திருக்கின்றேன்.

பி.ஆ: நல்லது உங்களுக்கு யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிக்குப் பீடாதிபதியாகச் செல்ல விருப்பமா?

நான்: ஓம் சேர். நான் அதற்காக விண்ணப்பித்திருக்கின்றேன். பீடாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டால், செல்வதில் எவ்வித ஆட்சேபனையுமில்லை.

பி.ஆ: சரி நான் பார்க்கின்றேன். நேர்முகப் பரீட்சை விரைவில் நடைபெறவுள்ளது. ஆயத்தமாக இருங்கள். வேறு சிலரும் அரசியல் பின்புலத்தில் முயற்சி செய்கின்றார்கள். நேர்முகப் பரீட்சையை உற்சாகத்துடன் நேர்கொள்ளுங்கள். மிகுதியைப் பின்னர் பார்க்கலாம். என்று கூறிச் சென்றுவிட்டார். நான் செயலமர்வு அறைக்குச் சென்றேன்.

இது நடந்து சரியாக இரண்டு மாதங்களின் பின்னர், எனக்கு தொலை நகலில் ஒரு கடிதம் வந்தது. பீடாதிபதி பதவிக்கு நேர்முகப்பரீட்சை நடைபெறவுள்ள கடிதமது. கல்லூரிப் பீடாதிபதிக்கு தொலைபேசி அழைப்பை பிரதம ஆணையாளர் எடுத்திருந்தார். எனது சுய விபரத்தை தொலைநகலில் அனுப்பும்மாதும் என்னைக் கல்வி அமைச்சுக்கு அனுப்பி வைக்கும்மாதும் கேட்டிருந்தார். நான் அன்றிரவே கொழும்பு பயணமானேன்.

நேர்முகப் பரீட்சைக்குத் தோற்றினேன்.

அடுத்தநாள் அமைச்சு சென்றபோது பிரதம ஆணையாளர் என்னைப்பற்றியும் யாழ்ப்பாணத் தொடர்பு பற்றியும் பல விடயங்களைக் கேட்டறிந்து பதிவு செய்து கொண்டார், அடுத்தநாள் நேர்முகப்பரீட்சை காலையில் நடைபெறும் நேரத்துடன் வரும்படி கூறி என்னை அனுப்பி வைத்தார். நான் வீட்டுக்கு வந்து எனது சான்றிதழ்களை ஒழுங்காக்கி வைத்துவிட்டு கோயிலுக்குச் சென்று பிரார்த்தித்து வந்தேன்.

அடுத்த நாள் காலை நேரத்துடன் எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்து, நேர்முகப் பரீட்சைக்குத் தயாராகி பேருந்தில் கல்வி அமைச்சுக்குச் சென்றேன். சரியாகக் காலை 9.30 மணிக்கு நேர்முகப் பரீட்சை அறைக்குள் அழைக்கப்பட்டேன். வெளியே வரும்போது நேரம் 11.30. பலவிடயங்கள் பலதுறை சார்ந்தும் கல்வியியற் கல்லூரிகள் நடைமுறை சார்ந்தும் கேட்கப்பட்டன. சிறப்பாக நிர்வாகத்துறை சார்ந்து பலகேள்விகள் கேட்கப்பட்டன. எனது முதுகலைமாணிப் பட்டப்படிப்பில் கல்வி நிர்வாகம் பாடத்தைக் கற்றதனாலும் வவுனியா கல்வியியற் கல்லூரியில் பல்வேறு கல்வியியல் சார் செயற்பாடுகளில் முழுமையாக ஈடுபட்டதனாலும் எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் விடையளிக்க முடிந்தது. நேர்முகப்பரீட்சை குழுவினர் முகத்தில் திருப்தி காணப்பட்டதையும் உணரமுடிந்தது.

நேர்முகப்பரீட்சை முடிவுற்றதும் பிரதம ஆணையாளர் அறைக்குச் சென்றேன். நடந்தவை பற்றிக் கேட்டார். விபரமாகக் கூறினேன். “நல்லது இன்று வெள்ளிக்கிழமை. திங்கள் அல்லது செவ்வாய் இங்கு வாருங்கள் முடிவு தெரிய வரும்” என்றார். வவுனியா கல்வியியற் கல்லூரிப் பீடாதிபதிக்கு அறிவித்து நான்

கொழும்பிலேயே தங்கினேன். திங்கள், செவ்வாய்க்கிழமைகளில் அமைச்சுக்குச் சென்றேன், முடிவு தெரியவரவில்லை. “நான் வவுனியா செல்லாமல் தொடர்ந்து கொழும்பில் நிற்கின்றேன். முடிவும் தெரிய வரவில்லை. நான் போகலாமா சேர்? “என்று கேட்டேன். பிரதம ஆணையாளர் பொறுமையாக இருக்கும் படியும் முடிவை அறிந்து அடுத்த நடவடிக்கையை யோசிக்கலாம் என்றும் கூறினார். அவர் கூறியபடி நடந்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் கல்வி அமைச்சு சென்று வந்தேன். ஒரு கிழமை கழிந்தது. அடுத்த வெள்ளியும் வந்தது. எதுவும் தெரியவரவில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நம்பிக்கை இழந்து வந்தது. மனம் குழம்பியது. வீணாகக் காலத்தைக் கொழும்பில் கழிப்பது போன்று தோன்றியது. வவுனியா சென்றால் கற்பித்தலில் ஈடுபட்டால் மனக்குழப்பம் நீங்கலாம்? நிம்மதியாக இருக்கலாம்.

மீண்டும் திங்கட்கிழமை, வழமைபோல் அமைச்சு சென்றேன். காலதாமதமாகவே சென்றேன். காலை பத்து மணியிருக்கும். அன்று 2000 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் முதலாம் திகதி. பிரதம ஆணையாளர் உற்சாகமாக வரவேற்றார். “Congratulations. நீங்கள் உடனடியாகத் தொழிற்படும் படியாக யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற்கல்லூரிக்கு பீடாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளீர்கள். இன்று 11.45 மணிக்கு கௌரவ கல்வி அமைச்சர் ரிச்சார்ட்பத்திரானா அவர்கள் உங்களுக்கான நியமனக் கடிதத்தை வழங்குவார். இங்கேயே இருங்கள். அழைப்பு வந்ததும் போகலாம்.” என்றார். எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. நான் வணங்கும் நல்லூர்க் கந்தசுவாமியாரையும் நாயன்மார்கட்டு இராஜராஜேஸ்வரி பேய்ச்சியம்பாளையும் உளம் நிறைவோடு பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன்.

இன்னுமொரு விடயம் எனக்கு அப்போது தெளிவாயிற்று, எனக்கு என்மீதுள்ள நம்பிக்கையை விட பிரதம ஆணையாளருக்கு நம்பிக்கை அதிகம் இருந்திருக்கின்றது. அதனாலே தான் வவுனியா செல்லவிடாது தடுத்து வைத்திருந்தார் என்று முடிவு கண்டு, அந்த நம்பிக்கைக்குப் பங்கமின்றிக் கடமையாற்ற வேண்டும் என்று சங்கற்பம் செய்து கொண்டேன். அத்துடன் என்னை உற்சாகப்படுத்தி கல்வியியற்கல்லூரிக்கு அனுப்பி வைத்த கல்விப்பணிப்பாளரையும் மற்றும் பயண அனுமதி பெற்றுத் தந்தவரையும் மனதிருத்திக் கொண்டேன். பிரதம ஆணையாளர் சற்று ஓய்வாக இருந்ததால் என்னுடன் ஆறுதலாகக்கதைத்துக் கொண்டார். “நியமனக் கடிதம்

கிடைத்ததும் இன்றே இங்கிருந்தே கடமை ஏற்றுக் கொள்ளலாம்” என்றார். தனக்குச் சரியாகத் தெரியாது ஐந்து பேருக்கு மேல் இப்பதவிக்கு நேர்முகப்பரீட்சை நடந்திருக்கலாம். அதில் ஒருவர் கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமைபுரிகின்றார். அவர் தனது அப்பதவியுடன் பீடாதிபதியாகவும் பணிபுரிவேன் என்று அரசியல் ரீதியாக அழுத்தம் தந்திருந்தார். “என்று கூறிக்கொண்டிருக்கையில் எங்களுக்குக் கல்வி அமைச்சரிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. அந்தப் பணிப்பாளர் யார் என்று அவரும் கூறவில்லை, நானும் அதைக் கேட்கவில்லை. நானும் பிரதம ஆணையாளரும் அமைச்சரிடம் சென்றோம். அப்போது நேரம் காலை 11.45 கல்வி அமைச்சர் எம்மை அங்கே இருக்கும்படி பணித்துத் தொடர்ந்து தனது வேலையைக் கவனித்து முடித்து எம்மை அழைத்தார். பிரதம ஆணையாளர் என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். நாங்கள் பரஸ்பரம் வணக்கம் தெரிவித்துக் கொண்டோம். கல்வியமைச்சரின் செயலாளர் எனது நியமனக் கடிதத்தை எடுத்து அமைச்சரிடம் கொடுத்தார். அமைச்சர் என்னை வாழ்த்தி கடிதத்தைப் புன்முறுவலுடன் கையளித்தார். அப்போது அங்கே நேரத்தை அவதானித்தேன். சரியாக 12.00 மணி. தெய்வேந்திர முகூர்த்தம் என்பர் ஆன்மீகத்தில் நம்பிக்கை கொண்டோர். எனக்கு நல்ல மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. என்னால் சாதிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் வந்தது. கல்வியமைச்சர் என்னை வாழ்த்தியதுடன் கல்லூரிக்குத் தேவையான கல்விசாரா ஊழியரை அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா மூலம் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு கூறி கைலாகு தந்தார். மகிழ்ச்சியுடன் நன்றி கூறி விடைபெற்றோம்.

பூஜ்ஜியத்தில் இருந்து ராஜ்ஜியம் காண ஆயத்தமானேன்.

பிரதம ஆணையாளர் அறைக்குச் சென்று தயாராகவிருந்த பதவியேற்கும் கடிதத்தில் கையொப்பமிட்டு யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற்கல்லூரியின் முதலாவது பீடாதிபதியாகக் கடமை ஏற்றுக் கொண்டேன். இங்கு பல விடயங்களை நன்றாக ஞாபகத்தில் கொள்ளல் வேண்டும். எதுவுமே இல்லாத நிலையில் நான் மட்டும் பீடாதிபதியாகப் பதவியேற்றுக் கொண்டுள்ளேன். ஏனைய கல்வியியற் கல்லூரிகளில் அப்படியல்ல. கட்டட வசதிகள், ஆளணியினர் வசதிகள், நிதி வசதிகள் ஏற்பாடு செய்த பின்னரே பீடாதிபதி நியமிக்கப்படுவார். அவர் ஒரு நிறைவேற்று அதிகாரியாக அங்கு சென்று பொறுப்பேற்பார். இங்கு நிலைமை அதற்கு முற்றிலும்

மாறாக. பீடாதிபதி மட்டும் நியமிக்கப்பட்டு தேவையானவற்றைத் தேடிக்கொள்ளும்படியும் அல்லது இல்லாதவற்றை உருவாக்கிக் கொள்ளும்படியும் பணிக்கப்பட்டேன். அவ்வாறு அங்கு இல்லாதவையைப் பட்டியலிடின்..

1. பௌதிக வளங்கள் இல்லை. (அலுவலகம், விடுதிகள், ஆய்வுகூடம், etc)
2. விரியுரையாளர்கள் இல்லை (10 கற்கைத் துறைகளுக்கு அனுமதியுண்டு)
3. பதிவாளர் இல்லை.
4. கல்விசாரா ஊழியர் இல்லை.
5. தளபாடங்கள் இல்லை.
6. மாணவர்கள் இல்லை.
7. வங்கிக் கணக்கில்லை. ஆதலால் நிதிவளம் இல்லை.
8. பதிவாளருக்கு உதவிட நிதி உதவியாளர் இல்லை.
9. சுய கற்றலுக்கான நூலகம் இல்லை.
10. உடற் பயிற்சிக்கான மைதானம் இல்லை.
11. சமையலாளர், சமையல் பாத்திரங்கள் இல்லை.

மேலே கூறியவையும் இன்னும் பலவும் இல்லை. சிறப்பாகக் கல்லூரியே இல்லை. சுருங்கக் கூறின் எதுவுமே இல்லாத நிலையிலேதான் நான் பீடாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தேன். -பதவியையும் ஏற்றுக்கொண்டேன். அவ்வில்லாமை பற்றிய பூரண அறிவுடை நிலை எனக்குப் பூரணமாக இருந்தது. இவை ஒன்றும் இல்லாத நிலையில் எப்படி ஏற்றுக் கொண்டேன்? இப்போது நினைத்தால் சற்றுத் தயக்கமாகத்தான் உள்ளது. ஆனால் அன்று கல்வியியற்கல்லூரியை யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பித்து விடவேண்டும் என்ற அவாமனதில் நிறைந்து இருந்ததால் அது வேகத்தையும் துணிவையும் தந்தது. இல்லாமல் இருப்பவற்றை இருக்கச் செய்து சாதனை புரிய வேண்டும் என்ற மனத்தையம் மேலோங்கியது. நாலும் இரண்டும் சரியாக இருக்கும்போது அங்கு பணி புரிவதில் என்ன சிலிர்ப்பு எமக்குத் தோன்றிவிடப் போகின்றது? சமூகத்துக்குத் தேவையானவற்றுள், இல்லாதவற்றைக் கண்டறிந்து, அவற்றைத் தோற்றுவித்து தான் வாழும் சமூகத்துக்குப் பயனடையச் செய்வதாலேயே ஆற்றும் பணியில் உத்வேகம் தோன்றும். ஆற்றி முடிய பூரண திருப்தி கிடைக்கும். அதன்போது கிடைக்கும் அந்தத் திருப்தியினை அளவிட்டு விட முடியாது. அது

வார்த்தைகளால் விளக்கக் கூடியதும்ல்ல. அன்று துணிந்து அந்த இல்லாமைகளுடன் பொறுப்பேற்று பூஜ்ஜியத்தில் இருந்து ஓர் இராஜ்ஜியத்தை நிறைவாக உருவாக்கி, அதனால் சமூகம் பயன் கண்ட போது அந்த மன நிறைவு எனக்குப் பூரணமாகக் கிடைத்தது. அது எனது ஓய்வு காலத்திலும் உதவி நிற்கின்றது என்ற உண்மையை இங்கு பதிவு செய்து கொள்வதில் மகிழ்ச்சி கொள்கின்றேன்.

பிரதம ஆணையாளரின் வழிகாட்டல்.

பதவியேற்பு முடிந்த பின்னர் பிரதம ஆணையாளர் என்னுடன் ஏறத்தாழ இரண்டு மணிநேரம் உரையாடினார். கல்வியியற் கல்லூரிகளின் நிர்வாக ஏற்பாடுகளைத் தெளிவாக்கினார். அவர் பிரதம ஆணையாளர் பதவிக்கு வருவதற்கு முன்னர் ஊவாக் கல்வியியற் கல்லூரியின் பீடாதிபதியாகப் பல வருடங்கள் பதவி வகித்தவர். தனது அனுபவங்களை என்னுடன் பகிர்ந்து வழிகாட்டினார். தவறாது வைகாசி மாதம் இரண்டாம் திகதி கல்லூரியை ஆரம்பித்து விட வேண்டும் என்றும் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையின் ஒரு பகுதியில் ஆரம்பிக்குமாறும் கேட்டுக் கொண்டார். “தேவையான விரிவுரையாளர்களை யாழ். மாவட்டக் கல்விப்பணிப்பாளர்களிடம் இணைக்கப்பட்ட சேவை அடிப்படையில் (seconded service) பெற்றுக் கொள்ளுமாறும். கல்வி அமைச்சர் கூறியது போன்று கல்விசாரா ஊழியர்களைப் பெற்றுக் கல்லூரியை ஆரம்பிக்குமாறும் கூறி, கல்லூரிக்குத் தேவையான ஆரம்பக்கட்ட நிதியினைப் பெறுவது தொடர்பாக தான் அமைச்சில் கணக்காளருடன் கதைத்துள்ளதாகவும் அவருடன் தொடர்பு கொள்ளுமாறும் வேறு ஏதாவது தேவைகளிருப்பின் என்னைத் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்” என்று உரையாடலை நிறைவு செய்து கொண்டார்.

அன்றைய நிலையில் யாழ்ப்பாணத்துக்கான போக்குவரத்து முற்றாகத் தடைப்பட்டிருந்தது. கல்வி அமைச்சு மூலம் யாழ்ப்பாணம் செல்ல ஏற்பாடு செய்து தரும்படி கேட்டேன். அவர் அதனைச் செய்வதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. வெகுலாவகமாக அதனைத் தவிர்த்துக் கொண்டமை சற்று நெருடலாக இருந்தது. அதனைப் பெரிது படுத்தவோ அல்லது வற்புறுத்திக் கதைக்கவோ நான் முற்படவில்லை. எல்லாம் நல்லபடியாகத்தான் நடக்கின்றது. எனது சக்திக்கு மேலான காரியங்களையும் நானே செய்ய வேண்டும்

என்று அங்கு எதிர்பார்த்தனர். அதனை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆனால் ஏனைய கல்லூரிகளில் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது போன்றில்லாது ஏன் என்னிடம் அப்படி எதிர்பார்த்தனர்? என்மீது கொண்ட அளவற்ற நம்பிக்கையா? அல்லது ஒருவேளை தனித்து விட்டால் முயற்சித்து, தோல்வி கண்டு முடியவில்லை என்று நான் கைவிரித்தால், யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற்கல்லூரி நிர்மாணிப்பதைத் தவிர்க்கலாம் என்ற திட்டமோ? மனம் ஒருகணம் எதிர்மறையாகவும் சிந்தித்தது. ஆனால் மறுகணம் அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் இப்போது ஆராய்ச்சி செய்து காலத்தை வீணடித்தால், காரியம் தவறி விடலாம், ஆகும் காரியத்தில் முடிந்தளவு இதய சுத்தியுடன் முழுமையாக இறங்குவோம், மிகுதி இறைவன் வகுத்த வழி எனத் தீர்மானம் செய்து கொண்டேன்.

கணக்காளர் நிதி ஒதுக்கினார்.

பிரதம ஆணையாளர் கூறியபடி அமைச்சின் கணக்காளரிடம் சென்று கதைத்தேன். அவர் எமது சகோதர இனத்தவர். மிக அன்பாக வரவேற்றார். யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற்கல்லூரிக்கு ரூபா பத்துலட்சம் ஆரம்ப நிதியாக ஒதுக்கினார். கல்லூரியின் ஆரம்பப் பணிகளுக்கு அதனைப் பயன்படுத்தலாம். தற்போது கல்லூரிக்கு வங்கிக் கணக்கில்லாததால் அதனை வடக்குக் கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சு மூலம் யாழ்ப்பாணக் கல்வித் திணைக்களத்துக்கு அனுப்பி வைப்பதாகவும் அவர்கள் மூலம் பணத்தைப் பெறலாம் என்றும் வங்கிக்கணக்கு ஆரம்பித்தபின்னர் நேரடியாகக் கல்லூரிக்கு அனுப்பலாம் என்றும் கூறினார். அத்துடன் கல்லூரியில் நியமிக்க அங்கீகரிக்கப்பட்ட கல்விசாரா ஊழியர்களின் பதவிப் பட்டியலையும் என்னிடம் தந்தார். அப் பதவிகளுக்குரிய ஆளணியினரைப் பெற்றுக்கொள்ள உரிய முறையில் முயற்சிக்குமாறும் கூறினார். பணம் அனுப்பும் அவரின் ஏற்பாடு எனக்கு நல்லதாகத் தெரிந்தது. இங்கிருந்து பணம் எமது பகுதிக்குச் சென்றால் அவற்றைப் பெறுவதும் பயன்படுத்துவதும் இலகுவானது என்பது எனது எண்ணம். ஆனால் அது தவறு என்பதைப் பின்னர் அனுபவத்தில் தெரிந்து கொண்டேன். அதனைப் பின்னர் கூறுவேன்.

ஊக்கம் தந்த மேலதிகச் செயலாளர்.

கணக்காளரிடம் நன்றி கூறி, அமைச்சில் மேலதிக செயலாளரிடம் சென்றேன். அவர் பெயர். திரு தில்லை. நடராசா.

அவரும் நானும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஒரே வகுப்பில் கற்றவர்கள். அவரும் எனது நியமனம் பற்றித் தெரிந்திருந்தார். என்னைக் கண்டதும் மலர்ந்த முகத்துடன் வாழ்த்தி வரவேற்றார். இருக்கையில் அமரும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். உரையாடலின் நடுவே “என்னை மட்டும் நியமித்துள்ளார்கள். எல்லாவற்றையும் என்னையே தேடிக்கொள்ளவும் சொல்கின்றார்கள். தனியாளாகச் செய்து முடிக்க முடியுமா? மனதில் துணிவும் ஆர்வமும் இருந்தாலும் சற்றுத் தயக்கமாக உள்ளது” என்று ஆதங்கத்துடன் கூறினேன். அப்போது அவர் கூறிய வார்த்தைகள் எனது உற்சாகத்தை அதிகரிக்கச் செய்தன. “திரு.கமலநாதன், இதை நீங்கள் ஒரு சவாலாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் இது போன்ற சவால்களை எத்தனையோ தடவைகள் எதிர்கொண்டு வெற்றி கண்டுள்ளேன். யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஆளுமை மிக்க ஆசிரியர்களிடம் கற்ற உங்களுக்கு இது ஒரு பொருட்டல்ல. அமைச்சில் நான் இருக்கின்றேன். தேவையான உதவிகளைச் செய்து தருவேன். எவ்வாறாயினும் குறிப்பிட்ட திகதியில், கிடைத்த வாய்ப்பைத் தவற விடாது கல்லூரியை ஆரம்பித்துக் கொள்ளுங்கள். மிகுதியை பின்னர் பார்க்கலாம்.” என்று எனக்கு நல்ல உற்சாகம் தந்தார்.

நான் யாழ்ப்பாணம் செல்லும் ஒழுங்கு எப்படி? என்று கேட்டேன். அவர் அதற்கு நல்ல முறையில் ஆற்றுப்படுத்திவிட்டார். திருகோணமலை செல்லுமாறும் அங்கே பிரதேசச் செயலர் திரு வேலும்மயிலும் கப்பலில் செல்வதற்கு ஏற்பாடு செய்து தருவார். உங்கள் நியமனக் கடிதத்தினைக் காட்டுங்கள். நானும் கூறிவிடுவேன் எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும் என்று உற்சாகம் தந்தார். அங்கிருந்து வவுனியா கல்வியியற்கல்லூரிப் பீடாதிபதிக்குச் செய்திகள் முழுவதையும் கூறி திருகோணமலை செல்லத் தயாரானேன். அந்த ஒழுங்குகள் ஒருபுறம் நடக்க கல்வியமைச்சர் கூறியதற்கமைவாக கல்விசாரா ஊழியர்களைப் பெறுவது தொடர்பாக கௌரவ அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்களைச் சந்திக்க வேண்டும். எப்படிச் சந்திப்பது? அரசியல் தலைவர்களுடன் முன் பழக்கம் கிடையாது. அவர் அலுவலகம் கொழும்பு இந்துக்கல்லூரிக்கு அண்மையிலேதான் இருந்தது. மேற்படி கல்லூரி அதிபரைத் தொடர்பு கொண்டேன். அவர் ஒழுங்கு செய்து தந்தார். குறிப்பிட்ட நேரம் சென்றேன். சந்தித்து தேவையைக் கூறினேன். அவர் நல்லபடியாகக் கதைத்தார் “நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கள்

அலுவலகத்தில் திரு.மணிபல்லவராஜன் இருப்பார், அவரைத் தொடர்பு கொள்ளுங்கள். அவர் அதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்வார். நானும் கூறிவிடுவேன் ” என்றார். நன்றி கூறி விடைபெற்றேன். அடுத்து யாழ்ப்பாணப் பயணம் தொடர்பாக முயற்சிக்கலானேன். ஆகாய மார்க்கமாகவும் கடல் வழியாகவும் அடிக்கடி யாழ்ப்பாணம் கொழும்பு என்று கடமை நிமித்தம் சென்றுவரும் திரு.மனோகர நேரு அவர்களிடம் அனுபவத்தைக் கேட்டுச் செல்லல் நல்லது என்றெண்ணி அவரிடம் சென்று விடயத்தைச் சொன்னேன். அவர் அது ஒன்றும் கஷ்டமான காரியமல்ல, திருகோணமலைசெல்ல வேண்டும், அங்கே பதிவு செய்து சிலநாட்கள் காத்திருந்து கப்பலில் இடம்பிடிக்க வேண்டி வரலாம். ஆனால் நான் விசாரித்து எப்போ கப்பல் புறப்படவுள்ளது என்று அறிந்து சொல்கிறேன், இரண்டு நாள் முன்னர் அங்கே சென்றால் போதும். நாளை காலை சொல்வேன் என்றார். அடுத்தநாள் செவ்வாய்க்கிழமை காலை பத்து மணிபோல் அழைத்தார். இனி வரும் திங்கட்கிழமைதான் கப்பல்புறப்படவுள்ளது அதில் போகலாம். சனிக்கிழமை இங்கிருந்து புறப்பட்டால் போதும். போகும் போது யாழ்ப்பாண மாவட்ட சென்ற ஆண்டு1999 டிசம்பரில் நடைபெற்ற க.பொ.த. (சா.த.) பெறுபேறுகளை எடுத்துச் செல்ல முடியுமா? என்று கேட்டார். உண்மையில் அப்பெறு பேறுகள் ஏனைய மாவட்டங்களில் வெளியாகி மூன்று வாரங்கள் கழிந்திருந்தன. யாழ். மாவட்டப் பெறுபேறுகள் அங்கு சென்றடைய வில்லை. இராணுவ விமானத்திலும் இப்போ பிறர் எவரையும் ஏற்றுவதில்லை. அதனால் அவை அங்கு செல்வதில் கால தாமதம் ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருந்தது. இதனால் பரீட்சைக்குத் தோற்றிய மாணவரும் பெற்றோரும் பெரும் மன உழைச்சல் அடைந்துள்ளதாக பத்திரிகைகளில் படித்திருந்தேன். அதனால் அந்த மாணவர்களின் நன்மை கருதி எடுத்துச் செல்லவேண்டும் எனத் தீர்மானித்து சம்மதம் தெரிவித்தேன். எத்தனை பொதிகளில்? என்று நண்பரிடம் கேட்டேன். அவர், நான் பார்க்கவில்லை. மூன்று பொதிகள் என்று இலங்கைப் பரீட்சைத் திணைக்கள அதிகாரி கூறினார் என்றார். முன்பொரு தருணம் 42 பொதிகள் எடுத்துச் சென்றேன். இது வெறும் மூன்று பொதிகள் தானே என்று சாதாரணமாகச் சம்மத்திதேன். மேலும் நேரு அவர்கள் அப்பொதிகளைக் கொண்டு சென்றால் பரீட்சைத் திணைக்கள வாகனத்தில் அப்பொதிகளுடன் திருகோணமலைவரை உங்களையும் அழைத்துச் செல்வார்கள். காங்கேசந்துறையில் யாழ்ப்பாணக் கல்வித் திணைக்கள வாகனம்

வரும் அதில் பொதிகளை ஏற்றி நீங்களும் போகலாம் என்று கூறினார்.

எனக்கு நல்ல சந்தோஷம். பிரயாணம் இலகுவாகின்றது என்று நினைத்து மகிழ்ந்தேன். ஆனால் எதிலும் அளவுக்கதிகமாக ஆசைப்பட்டு உண்மையைக் கண்டறியாது கற்பனைசெய்து மகிழ்க்கூடாது என்பது பொதிகளைக் கண்டதும் தெளிவாயிற்று. அவர்கள் கூறியபடி மூன்றுபொதிகள்தான் வாகனத்தில் வந்தன. ஆனால் ஒவ்வொன்றும் நிமிர்த்தி வைத்தால் கிட்டத்தட்ட எனது நெஞ்சளவு உயரம். வாகனத்தில் வைத்தபடி கைகளால் சிறிது அசைத்துப் பார்த்தேன். அதன் எடையை உணர முடிந்தது. எப்படிக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கப் போகின்றேன்? ஆண்டவன் வழிகாட்டுவான். மாணவர்களுக்கு நன்மைதானே செய்யப்போகின்றேன் என்று அமைதியானேன்.

திருகோணமலை சென்று, வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் எம்மிடம் கற்ற மாணவரின் வீட்டில் பொதிகளை இறக்கிப் பத்திரமாக வைத்து பிரதேசச் செயலரிடம் சென்று எனது கப்பல் பயணத்துக்குப் பதிவு செய்து கொண்டேன். முன்னதாக திரு.தில்லை நடராசா அவர்களால் எனது பயணம் பற்றிக் கூறப்பட்டிருந்ததால் பதிவு செய்வதில் சிரமம் இருக்கவில்லை. அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை திருகோணமலையில் கோணேஸ்வரரையும், பத்திரகாளி அம்பாளையும் கண்குளிரத் தரிசித்தேன். மாணவர் அழைத்துச் சென்றார். அருள் சுரக்கும் அழகு மிளிர் ஆலயங்கள் அவை.

கப்பல் பயணம்.

அடுத்த நாள் காலை நேரத்துடன் மாணவருடன் திருகோணமலை துறைமுகம் சென்று நிரையில் காத்திருந்தேன். பொதிகளைச் சுமக்க மாணவரும் உதவினார். ஓர் எல்லைக்கப்பால் அவரை வர விடாது தடுத்து விட்டனர். நான் ஒவ்வொன்றாகத் தூக்கி முன்னுக்குக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் வைத்து பின்னர் வந்து நிரையில் சென்று, பொதிகள் வைத்த இடம் வந்ததும் மீண்டும் அதே போன்று மாறிமாறிச் செய்து நிரையில் சென்று கொண்டிருந்தேன். இராணுவத்தினர் என்னிடம் வந்து “மொகத அதுல” என்று கேட்டு அமுக்கிப் பார்த்தார்கள். நான் சோதனைப் பெறுபேறுகள் என்று ஆங்கிலத்தில் கூறினேன். இவ்வாறு மாறி மாறி

தூக்கி வைத்து கிட்டத்தட்ட கப்பலுக்குள் செல்லும் இடத்துக்கு வந்தபோது எனக்கு தெரிந்தவர் ஒருவர், அவர் பெயர் திரு.அம்புலி என்னைக்கண்டு ஓடிவந்து என்னுடன் சேர்ந்து பொதிகளைத் தூக்கி உதவினார். மிகப்பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது. அவை பெறுபேறுகள் என்று அறிந்ததும் மேலும் ஆர்வமானார். அவர் செயலில் கரிசனை கூடியிருந்தது. எப்படியோ ஆண்டவன் கைவிடவில்லை என்பது தெளிவாயிற்று. உண்மையான உளத்தாய்மையுடன் நல்லது செய்தால் கட்டாயம் இறைவன் ஏதோ வடிவில் துணையாக இருப்பான் என்பதற்கு இது தக்க சான்றாகும்.

கப்பலுள் சனக்கூட்டம் நெருக்கியடித்துக் கொண்டிருந்தது. அம்புலி இரண்டு பொதிகளைப் பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டார். ஒன்று அவர் தலையில் மற்றது கைகளில். நான் மற்றதைத் தூக்கி தலையில் வைத்துக்கொண்டு அவரது உடுப்புப் பொதியையும் எனது பொதியையும் கைகளில் தூக்கிக் கொண்டு பாதுகாப்பான இடம் தேடி அலைந்தோம். எல்லா இடங்களிலும் சனவெள்ளம்.

இராணுவத்தினரிடம் பாதுகாப்பான இடம் கேட்டுப்பார்ப்போம் என்று எண்ணி திரு அம்புலி அவர்களை ஓரிடத்தில் பொதிகளுடன் நிற்க வைத்து நான் மட்டும் ஓர் இராணுவ வீரரிடம் சென்று என்னை அறிமுகப்படுத்தினேன். முதன் முதலில் நான் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற்கல்லூரிப் பீடாதிபதி என்று அறிமுகம் செய்த சந்தர்ப்பம் அது. பொதிகளில் உள்ளவற்றின் இரகசியத் தன்மையையும் முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்துக்கூறி அவற்றுள் எத்தனையோ ஆயிரம் மாணவர்களின் வாழ்க்கை தங்கியுள்ளது, பாதுகாப்பான இடம் தாருங்கள் என்று எனக்குத் தெரிந்த சிங்களம், ஆங்கிலத்தில் கேட்டேன். மிகவும் பொறுமையுடன் நான் கூறியவற்றை செவிமடுத்த சிப்பாய் சிறிது நேரம் பொறுங்கள் என்று அன்புடன் கூறி அவ்விடம் விட்டுச் சென்றார். நாம் அதேஇடத்தில் நின்றோம். இன்னும் கப்பல் புறப்படவில்லை. இரண்டு மணிநேரத்தின் பின்னர் அவ்விடம் வந்த அந்தச் சிப்பாய் எங்களை ஓர் அறையில் அதனைக் கப்பலில் cabin என்று கூறுவர், அங்கே தங்க வைத்தார். நாம் அங்கே பொதிகளைக் கவனமாகப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டோம். நான் மன நிறைவோடு அவருக்கு நன்றி கூறினேன். சிறிது நேரத்தில் எங்களுக்கு சுடச்சுட நல்ல தேநீர் வந்தது. பின்னர் உணவும் கிடைத்தது. எனக்குப் பயணம் கஷ்டமாகத் தெரியவில்லை. கிளாலியில் கடலில் பயணம் செய்தமை நினைவில்

வந்தது. கப்பல் காங்கேசன்துறையை அடுத்த நாள் (18.03.2000) காலைசென்றடைந்தது. இனி என்ன அங்கே யாழ்ப்பாணக் கல்வித்திணைக்கள வாகனம் நிற்கும். அதில் பொதிகளை ஏற்றிவிட்டால் என் பாரிய பொறுப்பு செவ்வனே முடிந்து விடும் என்ற எண்ணத்துடன் அங்கே இறங்கி வாகனத்தைத் தேடினால் ஒரு காகத்தைக் கூடக் காணமுடியவில்லை. அவர்களுக்குத் தெரியும் பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் கப்பலில் எடுத்து வரப்படுகின்றன. மூன்று பெரிய பொதிகள். தெரிந்தும் வாழாதிருந்தனர். வாழ்க அவர்கள் கடமையுணர்வு என மீண்டும் பொதிகளைச் சுமந்து இலங்கை போக்குவரத்து பேருந்தில் ஏற்றி யாழ்ப்பேருந்து நிலையம் வந்து சேர்ந்தேன். அங்கும் யாழ்கல்வித்திணைக்கள வாகனத்தைத் தேடினேன். என்னமோ நப்பாசை என்று கூறுவார்களே? அதுவானது. அதுவரை திரு.அம்புலி பெரும் உதவியாக இருந்தார். பேருந்து நிலையம் வந்ததும் ஆளைக் காணவில்லை. எனக்குக் கைகாட்டி விட்டு வேறொருவருடன் மறைந்து விட்டார். ஏனோ? அவர் செய்த உதவிகளுக்குச் சிறிய வெகுமதி கொடுக்கலாம் என்றிருந்தேன். ஒருவேளை அதை உணர்ந்து தவிர்த்துக் கொள்ளவோ? என்னவோ. ஆனாலும் அவருக்குப் பெரு நன்றி.

நான் ஓர் ஆட்டோவை அழைத்து அதில் பொதிகளை ஏற்றத் தொடங்கினேன். ஆட்டோக்காரரும் எனக்கு உதவினார். போகும் வழியில் நல்லூர் முருகனை வணங்கி விட்டு அதன்பின் கல்வித்திணைக்களத்தில் பொதிகளை ஒப்படைக்கலாம் என்று பார்த்தேன். யாரும் அங்கில்லை. நேராக சகோதரியின் வீட்டுக்குப் பொதிகளுடன் சென்றேன். நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் சென்றால் அங்குதான் தங்குவோம். எங்கள் வீடு 1995 இல் இராணுவத்தினரால் குண்டு வைத்துத் தகர்த்து தரைமட்டமாக்கப் பட்டது. அப்போது நடந்த சண்டையில் யாழ்ப்பாணம் இராணுவத்தினரால் கைப்பற்றப்பட்டு அவர்கள் பாதுகாப்பு அரண் அமைக்க முற்பட்டவேளை அதற்குத் தடையாக இருந்த பலவீடுகளை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கினர். அதில் எனது வீடும் ஒன்று. அதன்பின் நான் தொடர்ந்து பலவருடங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லாததால் வீடு கட்டமுயற்சிக்க வில்லை. பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் கடமையாற்றிய வேளை கட்டியிருக்கலாம். ஆனால் கல்லூரி கட்டியவேளை நான் வீடு கட்டியிருந்தால் நாலு நல்லவர்கள் எப்படியெல்லாம் கற்பனை உலகில் சிறகு விரித்திருப்பார்கள் என்பதை எண்ணி வீடு கட்டும்

சிந்தனையோ வரவேயில்லை. நான் கொழும்பில் இருக்கும் பொழுது எனது மனைவியின் அக்காவின் வீட்டில் இருந்தேன். அங்கு தான் எனது மகளின் திருமணமும் நடந்தது. அந்த வீட்டை எனது வீடு என்று அடித்துக் கூறித் திரிந்தனர் சில அன்புள்ளங்கள். இப்படியான சூழலில் நான் அங்கே வீடு கட்டியிருந்தால். தொடர்ந்து சொந்த வீடற்றவனாகவே வாழ்கின்றேன். யாழ்ப்பாணம் வரும் வேளைகளில் நாயன்மார்கட்டில் சகோதரியின் வீட்டிலும் நல்லூரின் மேற்கு வீதியில் இன்னுமொரு சகோதரியின் வீட்டிலும் மாறி மாறி நிற்போம். இம்முறை நாயன்மார்கட்டு சென்று தங்கினேன்.

நாயன்மார்கட்டில் எங்கள் வீட்டுக்கு அருகில் கல்வித்திணைக்களத்தில் பணிபுரியும் திரு. ஸ்ரீகந்தபாலன் இருக்கின்றார். அவரிடம் பெறுபேறுகள் கொண்டு வந்த செய்தியைக் கூறி பணிப்பாளருக்கு அறியத்தருமாறு கூறினேன். அவரும் அப்படிச் செய்து அடுத்த நாள் காலை தன்னை எடுத்து வரும்படி பணிப்பாளர் கூறியதாகக் காலையில் எடுத்துச் சென்றார். அன்றே பெறுபேறுகள் வெளியிடப்பட்டன.

அறிந்து கொள்வோம் - 2

சிரித்து வாழவேண்டும் என்பர். ஆனால் அதிகம் சிரிப்பவர் மனதில் அதிக கவலை இருக்கும்.

சராசரியாக ஒரு நாளைக்கு ஆறு அல்லது ஏழு மணித்தியாலங்கள் மனிதன் கட்டாயமாக நித்திரை கொள்ளவேண்டும் என்பர். ஆனால் அளவுக்கதிகமாக நித்திரை கொள்பவர் மனதில் கவலையும் உடலில் நோயும் இருக்கும்.

வெளிப்படையாகப் பேசுபவர்கள் மனம் சுமைகளின்றி இலேசாக இருக்குமாம். குறைவாகப் பேசுபவர்கள் மனதில் இரகசியங்கள் பல பொதிந்து இருக்கும்.

வாழ்க்கையில் துன்பம் நோக்கையில் அழுது தீர்ப்பவர்கள் உள்ளம் அமைதி காணும். அழுகையை அடக்குபவர்கள் உள்ளத்தால் பலவீனம் அடைவார்கள்.

பணி இயக்கல்

கடமை செயற்படுத்துனராக.

அடுத்த நாள் காலை நேரத்துடன் நித்திரை விட்டெழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்து, எங்களது குல தெய்வங்களான நாயன்மார்கட்டு இராஜராஜேஸ்வரி பேய்ச்சி அம்பாள், நாயன்மார்கட்டு வெயிலுகந்த விநாயகர், நல்லூர் கந்தசுவாமியார் ஆலயங்கள் சென்று மனதார வணங்கி, கல்லூரிப் பணிகள் சிறப்பாக நிறைவேறப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன். சமூக உதவி பெற்றுக் கடமைகளை முன்னெடுக்குமாறு அவர்கள் என் மனதில் கட்டளை இட்டார்கள்.

உதவி கேட்டுத் தட்டிய முதல் கதவு.

அடுத்து பெரும் சமூக சேவையாளர் டாக்டர். லயன். விதியாகராசா அவர்களின் கிளினிக் சென்றேன். எனது மைத்துனரின் ஈருருளியை இரவல் பெற்றிருந்தேன். அதுதான் கல்லூரியின் ஆரம்பப் பணிகளைச் செய்வதற்கு நான் பயன்படுத்திய முதல் வாகனம். கிளினிக்கில் சற்று சனக்கூட்டமாக இருந்தது. வெளியில் நின்றேன். என்னைக் கண்டதும் டாக்டர் எழுந்து வந்து என்னை வரவேற்று, சற்று நேரம் பொறுத்திருக்க முடியுமா? என்று கேட்டார். நான் “ஓம்” என்று கூறி அங்கிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தேன். சில நிமிடங்கள் கழித்து டாக்டர் நோயாளிகளுக்கு மருந்துகள் கொடுத்து முடித்து என்னிடம் வந்தார். “பயணம் எப்படியிருந்தது? என்று கதை தொடங்கினார். பொதுவான நல விசாரிப்புகள் முடிவடைந்ததும் கல்லூரி ஆரம்பிப்பது தொடர்பான விடயத்துக்கு வந்தோம். கல்வியியற் கல்லூரிகள் பற்றியும் அதன் பயன்கள் பற்றியும் கலந்துரையாடி” 1980களில் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் ஆரம்பமாகிய கல்வியியற்கல்லூரிகள். 2000 ஆம் ஆண்டில் தற்போதுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிக்க முடிவெடுத்துள்ளனர். கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் ஒரு பகுதியில் ஆரம்பிக்குமாறு

கூறி என்னை மட்டும் பீடாதிபதியாக நியமித்து, ஏனையவற்றைத் தேடிக்கொள்ளுமாறு வெறுமனே தனித்து, நியமனக் கடிதத்துடன் அனுப்பி வைத்துள்ளனர். எனது பயண ஒழுங்குகளைக் கூட செய்து தர அவர்கள் முன்வரவில்லை.”

“நான் யாழ்ப்பாணம் வரும்பொழுது கப்பலில் இரண்டு நாட்கள் செலவிடவேண்டி இருந்தது. அங்கிருந்த முழு நேரமும் இதனை எப்படிச் செய்து முடிப்பது என்ற சிந்தனையுடனேயே நேரத்தைக் கழித்தேன். சிந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் 1974 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மகாநாடே எனது ஞாபகத்தில் வந்தது. பல்வேறு தடைகள் ஆதரவின்மை, எதிர்ப்புகள் ஆகியவற்றின் மத்தியில் எமது பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்கள் துணிந்து பொதுமக்கள் ஆதரவினைப் பெற்று மகாநாட்டைச் சிறப்பாக நடத்தி முடித்திருந்தார். கல்வியினைத் தமது கண்களாக மதிக்கும் எமது சமூகம் தவறாதுகல்லூரி அமைக்கும் முயற்சிக்கும் ஆதரவு தரும். அந்த ஆதரவைப் பெற்று, கருமத்தை ஆற்ற வேண்டும். இன்னும் அந்த ஆதரவைப் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்கு, பெரும் சமூகத் தொண்டராகிய உங்கள் உதவிதேவை. ஏனைய அமைச்சில் கருமங்களை நான் பிரதம ஆணையாளர் மூலம் செய்து கொள்வேன் “என்று மூச்சு விடாமல் கூறி முடித்தேன். நான் கூறி முடிக்கவும் டாக்டர் சிறிதும் தாமதிக்காமல், “அதைப்பற்றி ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். கவலைப்படாதீர்கள். யாழ்ப்பாணக் கல்விக்கும் எமது மாணவர்களின் எதிர்காலத்துக்கும் கிடைத்த அரிய வாய்ப்பு. தவற விடக்கூடாது. என்ன செய்ய வேண்டுமோ கூறுங்கள். நான் எந்நேரமும் உங்களுக்குத் துணையாக இருப்பேன்.” என்று கூறி உற்சாகம் தந்தார்.

கல்லூரிக்கான இடவசதிகள் தொடர்பாக கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபருடன் கதைத்து ஒழுங்கு செய்வேன். கல்வியியற்கல்லூரிக் கற்கை என்பது வதிவிடத்துடன் கூடியது. ஆகவே அனைவரும் கல்லூரியிலே தான் தங்கியிருக்க வேண்டும். விடுதி வசதி பற்றியும் அதிபருடன் கதைப்பேன். நீங்கள் சமையல் பாத்திரங்கள், கரண்டிகள் போன்ற சமையல் உபகரணங்கள் பெற்றுக்கொள்ள உதவி செய்யுங்கள் என்றேன். இவையனைத்தும் கல்வி அமைச்சு தந்திருக்க வேண்டும். ஏனைய கல்லூரிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டமை அறிவேன். கேட்பதற்கு தொடர்பாடல் வசதி

எதுவும் அன்றிருக்கவில்லை. அரசு அதிபருக்கு மட்டுமே அச் சமயம் தொலைபேசி வசதி கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. மாணவர்களை விடுதியில் அனுமதித்தால் உணவு சமைப்பதற்கு பெரிய பாத்திரங்கள் தேவை. அதனைக் கணக்காளரால் ஒதுக்கப்பட்ட நிதியில் இருந்து கொள்வனவு செய்தாலும் நிதி போதுமானதாக இருக்குமோ தெரியாது. ஆதலால் இவ்வாறு சேர்த்தால் அல்லது இரவல் வாங்கி பயன்படுத்தினால் நல்லது என்று யோசித்து டாக்டரிடம் முதலில் கூறிவைத்தேன். முதற் கதவு அகலத் திறந்து வரவேற்புத் தந்தது மகிழ்ச்சியாகவிருந்தது.

தப்புக் கணக்கு

டாக்டரிடமிருந்து திருப்தியுடன் விடைபெற்று, கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை செல்லப் புறப்பட்டேன். அருகில்தானே யாழ்ப்பாணம் கல்வி அலுவலகம் உள்ளது, அங்கு சென்று கல்விப்பணிப்பாளரிடம் எனது வருகையின் நோக்கத்தைக் கூறி தற்காலிகமாக ஒரு வாகனத்தைப் பெறமுடியுமா என்று கேட்டுப் பார்ப்போம். அவர்களிடம் மூன்று வாகனங்கள் உள்ளன என்பதை நான் கொழும்பில் நின்ற போதே அறிந்திருந்தேன். அதில் ஒன்றை அவர் தந்துதவுவார் என்ற சிறிய நம்பிக்கை. என்றாலும் தருவார் என்பதில் சிறு சந்தேகமும் இருந்தது. ஏனெனில் கல்வியியற் கல்லூரிகள் அவரின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இல்லை. நேரடியாக மத்திய அமைச்சின் நிர்வாகத்துக்கு உட்பட்டது. இவர் மாகாண அமைச்சின் நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ளவர். எனவே முழு நம்பிக்கை வைக்காமல் கேட்டுப்பார்ப்போம் என்று சிந்தித்து கடும் வெய்யிலில் சென்றுகொண்டிருந்தேன். மேலும் டாக்டர் மூலம் சமையல் பாத்திரங்கள் பெறமுடிந்தால், கணக்காளர் அனுப்பிய முன்பணத்தில் உணவுப் பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்யப் பயன்படுத்தலாம். அப்பணம் தற்காலிகமாக திருகோணமலை சென்று அங்கிருந்து இவருக்கே வந்திருக்கும் அதனையும் விசாரித்துக் கொள்ளலாம் என்று அவரைச் சந்திக்கச் சென்றேன். இவ்வாறு அமைந்தது என்கணக்கு. ஆனால் நாம் போடும் கணக்கெல்லாம் சரியாக அமைந்து பயன் தருவதில்லை. அவை சிலபோது தப்புக் கணக்காகப் போய்விடுவதுமுண்டு.

வாகன விடயம் நான் எதிர்பார்த்தபடியே நடந்தது. கவலை வரவில்லை. நான் அந்த வாகனத்தை நம்பி கல்லூரியை

நிறுவிக்கொள்ள யாழ்ப்பாணம் வரவில்லை. ஆகவே அது தப்புக் கணக்கில்லை. ஆனால் கேட்காது விட்டால் பின்னொரு காலத்தில் கேட்டிருந்தால் தந்திருப்பேன் என்று மகா புருஷோத்தனம் காட்டும் பலரை நான் அறிந்துள்ளேன். ஆதலால் கேட்டு வைத்தேன். “வேறொருவர் இப்படித்தான் எமது வாகனத்தைக் கேட்டவர். நான் கொடுக்கவில்லை. ஆதலால் எப்படித்தருவது?” என்றார். அந்த வேறொருவர் கேட்டது ஆக்கபூர்வமாக எதுவும் செய்யவல்ல. நான் கேட்டது கல்லூரி நிறுவும் ஆக்கபூர்வமான பணியாற்ற என்ற பணி முக்கியத்துவம் விளங்காத போது என்ன செய்யமுடியும்? கிடைக்காது என்பது முன்பே தெரிந்த விடயம் என்பதால் அது தப்புக் கணக்கல்ல என்று கூறியிருந்தேன். அப்போது எது தப்புக் கணக்கு?

கொழும்பில் கணக்காளர் யாழ்ப்பாணம் கல்வியியற்கல்லூரிக்கு வங்கிக் கணக்கு இல்லாததால் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சுக்கு ஆரம்ப நிதியை அனுப்பி, அதனை யாழ் கல்வித் திணைக்களம் ஊடாகப் பெற்றுக்கொள்ளச் சம்மதமா என்று கேட்டபோது அங்கெல்லாம் எம்மவர் தானே இருக்கின்றார்கள் எமக்கு உதவுவார்கள் என்று போட்ட கணக்குத்தான் தவறானது. ஏனெனில் கல்விப் பணிப்பாளரிடம் அந்த நிதி கிடைத்ததா? என்று கேட்டபோது இல்லை என்று கூறினார். அவரிடம் விடயத்தைக் கூறிப் பெற்றுத்தருமாறு கேட்டிருந்தேன். அவர் அது பற்றி முயற்சி எடுத்தாரோ தெரியாது அந்த நிதி கல்லூரி ஆரம்பித்து ஆறு மாதங்களாகியும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. சேமிப்பில் இருந்த எனது பணம் மற்றும் டாக்டரின் பணம் ஆகியவற்றை முதலாகக் கொண்டு ஆரம்பப் பணிகளை மேற் கொண்டு கல்லூரியைக் குறிப்பிட்ட தினத்தில் ஆரம்பித்தோம். இவற்றிற்கு மேலாகக் கல்லூரியின் பெயர்ப்பலகை, கல்லூரிக் கொடி, கதிரைகள், எழுது கருவிகள் போன்றன டாக்டர்.தியாகராசா அவர்களின் சொந்தப்பணத்தில் வாங்கித் தரப்பட்டன. மேலும் தனது சொந்தப்பணத்தை டாக்டர் கல்லூரிக்காகச் செலவழித்துள்ளார். அதனைப் பின்னர் குறிப்பிடுவேன்.

கல்வி அமைச்சில் நடைபெறுகின்ற கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளச் சென்ற வேளை தொலை பேசியில் திருகோணமலையில் கணக்காளரைத் தொடர்பு கொள்ளப் பலமுறை முயன்றும் முடியவில்லை. வவுனியா பீடாதிபதியும் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள

வந்திருந்தார். அவர் திரும்ப செல்லும் போது திருகோணமலை செல்வதாக அறிந்து எமது நிதி விடயத்தைக் கணக்காளரிடம் தெரியப்படுத்தி யாழ்ப்பாணம் அனுப்பும் படி கூறுமாறு சொல்லி விட்டேன். அவரும் அங்கு சென்று விடயத்தைக் கூறியிருக்கிறார். அதற்குக் கணக்காளர் “யாழ்ப்பாணம் பீடாதிபதி என்னிடம் கேட்கவில்லை.” என்று கூறினாராம். இவர் தொடர்பு வசதியற்ற நிலையை விளக்கியுள்ளார். “சரி அனுப்புகின்றேன்” என்று கூறி முடித்தார் என்று வவுனியாப் பீடாதிபதி அறிவித்தார். எம்மவர் மனநிலை எப்படியுள்ளது என்று பாருங்கள். நாம் யாழ்ப்பாணத்தில் பிரச்சனைகளுடன் கடமை செய்கின்றோம். அங்கே வசதியுடன் இருப்பவர், தன்னைக் கேட்கவில்லை என்கின்றார். மாறாக அப்பணம் கொழுப்பு கணக்காளர் யாழ்ப்பாணம் கல்வியியற் கல்லூரிக்கு என்று அனுப்பிய பணம். அதை உரிய காலத்தில் உரிய இடத்துக்கு அனுப்ப வேண்டியதுதானே அவர் கடமை. நான் கடந்து சென்ற மற்றொரு வேடிக்கை மனிதர். எல்லாம் ஈகோவின் வெளிக்கிளம்பல் இதனை முன் உணராது நான் போட்டது தப்புக் கணக்குத்தான்.

யாழ்ப்பாணம் கல்வித் திணைக்களத்தில் இருந்து கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை சென்றேன். அதே ஈருருளி, அதே கடும் வெயில். முன்பு அங்கு விரிவுரையாளராக இருந்த போது மோட்டார் ஈருருளியில் சென்றிருந்தேன். தூரம் தெரிவதில்லை. பிரதம ஆணையாளர் கேட்டபோது நான் கூறிய தூரத்தை விட இரண்டு மடங்கு தூரம் போலிருந்தது; இப்போது ஈருருளியில் செல்லும்போது.

அங்கே சென்றடைந்ததும் வாயிலில் காவாலாளிகள் அவர்கள்தான் முன்பு நான் அங்கு கடமையாற்றிய வேளை இருந்தவர்கள், எழுந்து இன்முகத்துடன் வரவேற்றார்கள். நான் அதிபரைச் சந்திக்கப் போகின்றேன் என்று கூறி உள்நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தேன். அப்போது என்னை எங்கிருந்தோ கண்ட திரு. தனபாலன் என்னை நோக்கி ஓடி வந்து வரவேற்றார். அவர் பட்டப்பின் கல்வி நெறியில் கற்ற எனது மாணவர். கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற்கல்லூரி நிறுவப்பட வேண்டும் என்று ஆர்வம் கொண்டவர்களில் இவரும் ஒருவர். அவர் எனக்கு ஆற்றிய உதவிகள் பற்றியும்

பின்னர்குறிப்பிடுவேன். இப்போது அவர் என்னை அதிபரிடம் அழைத்துச் சென்றார். அதிபர் திரு.பரம்சோதி. நான் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் இணைக்கப்பட்ட விரிவுரையாளராகக் (on secondment) கடமை ஆற்றியவேளை நிரந்தர விரிவுரையாளராகக் கடமை புரிந்தவர். அத்துடன், தேசிய கல்வி நிறுவனத்தின் கல்விடிப்ளோமா பயிற்சி நெறியின் யாழ் பிராந்திய நிலையத்தின் பொறுப்பாளராக நான் இருந்த வேளை, அவர் அங்கு கணித விரிவுரையாளராக என்னால் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டவர். எனவே எமக்குள் நல்ல புரிந்துணர்வு ஏற்கெனவே இருந்தது. அது கல்வியியற் கல்லூரிப் பணிகளை அங்கே முன்னெடுக்கப் பேருதவியாயிற்று.

பொதுவான சில விடயங்களை உரையாடிய பின்னர் கல்வியியற் கல்லூரி தொடர்பான விடயங்களை உரையாடத் தொடங்கினோம். நான் முதலிலேயே “உங்கள் கல்லூரி நடவடிக்கைகளுக்கு இடைஞ்சல் இல்லாத வகையில் எமது நடவடிக்கைகளை திட்டமிட்டுக் கொள்வோம். முதலில் எந்த எந்த இடங்களை நாம் பயன்படுத்தலாம் என்பதைக் காட்டுங்கள். அதற்கேற்ப நாம் சமாளித்துக் கொள்வோம் ஏதாவது மட்டுப்பாடுகள் எப்பக்கத்தில் தோன்றினாலும் கலந்துரையாடித் தீர்வு காண்போம் என்று கூறினேன், அதிபர் அவர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் உடன்பட்டுக் கொண்டார். பின்னர் எங்கள் விரிவுரைகள் நடைபெறக்கூடிய இடங்களைக் காட்டினார். இதன்போது கலாசாலை உப அதிபர் செல்வி.வேலுப்பிள்ளை நண்பர்கள்; விரிவுரையாளர் திரு செந்தில்மணி, விரிவுரையாளர் திரு.கணபதிப்பிள்ளை, விரிவுரையாளர் திரு.சண்முகராசா மற்றும் விரிவுரையாளர் திரு புவனேந்திரன் எனப் பலர் அங்கு வந்து எனக்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்ததுடன், கல்வியியற்கல்லூரியை நிறுவிக் கொள்வதற்கு தம்மாலியன்ற உதவிகளைச் செய்து தருவதாகவும் தெரிவித்தனர். மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. தனித்து வந்த எனக்கு இருந்த பயம் சிறிது நீங்கி பலம் கூடியது போன்ற உணர்வு தோன்றியது. அங்கு அதன் பின்னர் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அது இன்னும் உற்சாகத்தை அளித்தது. ஆசிரிய மாணவர்களின் ஆர்வம் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் அப்பொழுது பயிற்சியினை மேற்கொண்டிருந்த ஆசிரிய மாணவ மாணவியர் சிலர் என்னை நோக்கி வந்தனர். வந்தவர்கள் எனக்கு வணக்கம் தெரிவித்து, “சேர் கல்லூரியை நிறுவிக் கொள்வது தொடர்பாக எம்மால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்து தருவோம். நீங்கள் தயங்காது சொல்லுங்கள்.”

என்றனர். எனக்கு அளவிலா மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. தனித்து வந்தபோது அடிக்கடி தோன்றிய பயம் முழுதாக நீங்கியது. அந்த மாணவர்கள் முகங்களை, அவர்களது அன்பு வார்த்தைகளை நான் இன்றுவரை மறக்கவில்லை. ஆனால் வயது முதிர்வு காரணமாகவும் காலம் பல ஆண்டுகள் கடந்து விட்ட காரணத்தினாலும் மற்றும் அவர்களுடன் தொடர்பற்ற நிலை காரணமாகவும் அவர்களது பெயர்கள் மறந்து விட்டது. ஆனாலும் அவர்களில் ஓரிருவர் இன்னும் என்னுடன் தொடர்பிலிருப்பதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

அவர்களுக்கு உளமார மிகப் பெரிய நன்றிகளைக் கூறி, எம்மால் சிறிதுகாலத்துக்கு ஏதாவது அசௌகரியங்கள் ஏற்பட்டால், பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று மிக வினயமாகக் கேட்டுக் கொண்டேன். அதற்கு அவர்கள் “கல்லூரி எங்கள் சமூகத்துக்கான வரவு சேர். அதை நாங்கள் சந்தோஷமாக வரவேற்போம். எங்களுக்கு ஓர் இடைஞ்சலும் இல்லை. நீங்கள் அதனை நிறுவிக் கொள்வதற்கான பணியைத் தொடருங்கள். நாங்கள் உங்களைத் தொடர்ந்து வந்து உதவுவோம்” என்றனர். இது ஆயிரமல்ல கோடியில் ஓர் உற்சாக வார்த்தையாக என்னை உற்சாகப் படுத்தியது. தனி மரத்தைத் தோப்பாக்க உதவியவர்கள் அவர்கள். என்றும் மறவேன். அந்த நன்றி மறவாமையை கடந்த எனது பிறந்த நாளன்று (20.09.21) என்னால் ஆக்கம் பெற்ற “உளக்குவிப்பும் கற்றலும்” எனும் கல்வியியல் நூலினை தற்போதைய ஆசிரிய மாணவர்க்கு எனது அன்புக்குரிய ஜனா, குமரன் உதவியுடன் அன்பளிப்பாக வழங்கி உறுதி செய்து கொண்டேன். அப் பணி இனிதே நிறைவுகாண உதவியதுடன் அன்றைய நாளை விழாவாக்கி அந்த நூல் பற்றிய பார்வையை கலாசாலை மாணவர்கள் மூலம் மெய்நிகர் முறையில் வழங்கிக் கௌரவித்த கல்லூரியின் அதிபர், மற்றும் எனது மாணவர் திரு.கருணைலிங்கம் மற்றும் பிரதி அதிபர் திரு.லலீசன் ஆகியோருக்கும் நூல் பற்றியபார்வையை சிறப்பாக ஆற்றிய செல்வி.கோஜினா, திரு.சிவநேசன், திருமதி.துஷ்யந்தி ஆகியோருக்கும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக கல்வியியற்றுறை விரிவுரையாளர் திரு.சர்வேஸ்வரா அவர்களுக்கும் மற்றும் வாழ்த்துக் கூறிய பேராசிரியர்கள் சண்முகதாஸ், சபா ஜெயராசா பீடாதிபதி திரு.பரமானந்தம் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகளை இவ்வேளை தெரிவித்து மகிழ்கின்றேன்.

முகிழ் நிலை ஆசிரியர்களின் தியாகம்.

தொடர்ந்து அதிபர் விரிவுரையாளர்களுடன் இணைந்து விடுதி. சமையல் செய்யும் இடங்கள் ஆகியவற்றைப் பார்வையிட்டு உறுதி செய்து கொண்டேன். விடுதி இருந்ததே தவிர படுக்கைகள் எதுவும் இல்லை. நிலத்தில் பாய் விரித்துப் படுக்க வேண்டும். கல்லூரி ஆரம்பித்து, கல்லூரிக்கு அனுமதி பெற்று வரும்போது எடுத்து வர வேண்டிய பொருட்களின் பட்டியலில் “பாய்” என்பதையும் சேர்த்துக் கொண்டோம். இது ஏனைய கல்வியியற்கல்லூரிகள் அனுப்பும் பட்டியலில் இல்லாதது. கல்வியியற் கல்லூரிகளில் அனுமதி பெறுபவர்கள் முகிழ் நிலை ஆசிரியர்கள் (Prospective Teachers) என்றே அழைக்கப்படுவர். இவர்கள் ஆசிரியர் கலாசாலை பயிலுனர்களில் (Teacher Trainees) இருந்து அடிப்படையில் சிறிது வேறுபடுபவர்கள். ஆசிரியர் கலாசாலைப் பயிலுனர் ஆசிரியராகவிருந்து பயிற்சி பெற கலாசாலைகளுக்கு அனுமதி பெறுபவர்கள். கல்வியியற் கல்லூரிப் பயிலுனர்கள் பயிற்சி பெற்ற பின் ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப் படுபவர்கள். அவர்களுக்கு வழங்கப்படுவது சேவைக் காலப் பயிற்சி. (In service Training) இவர்களுக்கு சேவை முன் பயிற்சி. (Pre service Training) இந்த வேறுபாட்டை விளங்கிக் கொள்வது நன்று.

கல்வியியற்கல்லூரியில், முகிழ் நிலை ஆசிரியர்கள் மற்றும் பெற்றோர்களுக்கான முதலாவது அறிவுறுத்தற் கூட்டத்தில் நிலத்தில் “பாய்” விரித்து நித்திரை கொள்ள வேண்டும் போன்ற வசதிக் குறைவுகளை விளக்கமாகத் தெளிவு படுத்திக்கொண்டோம். எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

உண்மையில் அந்த முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் மிக நல்லவர்கள். பொறுமைசாலிகள். எதையும் தாங்கும் மனத்தையம் கொண்டவர்கள். எத்தனையோ பணம் படைத்தவர் வீட்டுப் பிள்ளைகள் அனுமதி பெற்று வந்தபோதும் வசதி வாய்ப்புகளை எதிர்பாராது “கல்வியே கருந்தனம்” என்ற மனப்பாங்குடன் யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற்கல்லூரியை நிறுவிட வேண்டும் என்ற அவாவுடன் தமது பூரண ஒத்துழைப்பை வழங்கியிருந்தனர். பல தியாகங்களைச் செய்தனர். மறக்க முடியாதவர்கள். அவர்கள் அன்று தந்த ஒத்துழைப்பும் பயிற்சியில் காட்டிய ஆர்வமும் பாடசாலைகளில் கற்பித்தலில் வெளிக்காட்டிய திறமையும் பிறவும் எமது கல்லூரி மிகப் பெரும் கஷ்டத்தின் மத்தியிலும் வீறு

கொண்டு முகிழ்ந்தெழுந்து கல்வியுலகில் நறுமணம் வீசி உயர்விக்கக் கூடியதாக இருந்தது என்று கூறுவது மிகைப்படும் கூற்றன்று. மேலும் அவர்களது அவ்வியல்பின் சிறப்பை உறுதிசெய்யக் கூடியதாக இருப்பது, அவர்கள் யாவரும் இன்று கல்வி உலகில் வகித்துக் கொண்டிருக்கும் உயர் பதவிகள் என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்டு அகமகிழ்கின்றேன். அது அன்று அவர்களின் நல் விழுமிய உணர்வுகளுடனான நடத்தைகளுக்கு இன்று கிடைத்த வெகுமதிகள் என்று எனது ஆசிர்வாதத்தை வழங்குகின்றேன்.

கல்வியியற் கல்லூரிக்கான பணிமனை பெறப்பட்டது.

விடுதி மற்றும் சமையல் செய்யும் இடங்களைப் பார்வையிட்ட பின்னர் எமக்குத் தேவையான அலுவலகத்தை எங்கு அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்று அதிபர், விரிவுரையாளர்களுடன் கட்டடங்களைப் பார்வையிட்டோம். பல இடங்களையும் பார்வையிட்ட பின்னர், அதிபர் தனது அலுவலகத்திற்கு அருகில் அமைந்திருந்த விரிவுரை மண்டபத்தைக் காட்டி, அவை மரத்தால் ஆக்கப்பட்ட மறைப்பினால் தற்காலிகமாக இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது, அதை நீக்கிவிட்டு அங்கு பீடாதிபதி அலுவலகத்தையும் பதிவாளர் அலுவலகத்தையும் மற்றும் அலுவலக ஊழியர்களுக்குரிய இடங்களையும் ஏற்பாடு செய்து கொள்ளலாம் என்று கூறினார். அவர் காட்டிய இடம் அலுவலகத்துக்கு மிகப் பொருத்தமானது. அந்த மண்டபங்களில் நான் பலதடவைகள் கல்வி உளவியல், கல்விச் சமூகவியல் விரிவுரைகள் ஆற்றியுள்ளேன். அதிபர் தெளிவாகக் கல்வியியற் கல்லூரியின் வளர்ச்சிப் போக்கினை மனதிற்கொண்டு தான் அதனைத் தெரிவு செய்திருந்தார். அங்கிருந்து பார்த்தால் எமக்கு விரிவுரைகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த மண்டபங்கள் பெண்கள் விடுதியின் வெளிப்புறம், சமையலறை ஆகியவற்றை இலகுவாகக் காண முடியும். அவரது அந்த முடிவை நான் முழுமனதுடன் பாராட்டி நன்றியுடன் சம்மதம் சொன்னேன்.

கலாசாலையில் அன்று மாணவர் தொகை சற்றுக் குறைவாகவே இருந்தது. விடுதியும் இயங்கவில்லை. ஆதலால் அதிபர் தமது தேவைக்கு மேலதிகமான கட்டடங்கள் மற்றும் மேசை, கதிரைகள் போன்றவற்றைத் தாராளமனதுடன் கல்வியியற்கல்லூரிக்காகத் தந்துவினார். அவற்றைக் கொண்டு அலுவலகத்தை ஒழுங்கு

செய்து கொள்ள முடிந்தது. அவரினால் ஒதுக்கப்பட்ட விரிவுரை மண்டபங்களுக்கான அறைகள், எமது பத்துக்கும் மேற்பட்ட பாட நெறிகளுக்குப் போதுமானவையாக இருக்கவில்லை. இதனை அதிபரிடம் கூறிக் குறைப்பட்டுக் கொள்வதில்லை, நானே அதற்குத் தீர்வு கண்டு கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டேன். ஏனெனில் அதிபர் தன்னால் முடிந்த, உச்ச அளவில் உதவி செய்து விட்டார். இனியும் கேட்டு அவர் மனத்தைக் குழப்புவது நியாயமில்லை என்று எனக்குத் தோன்றியது. ஆதலால் தவிர்ந்துக் கொண்டேன்.

கல்லூரி ஆரம்பித்த பின்னர் அனுமதி பெறும் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் துறைசார் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து மேலும் இடங்களை அங்கு கண்டு கொள்ளலாம் என்பது என் முடிவு. அதே போன்று கல்லூரி ஆரம்பித்த பின்னர் குறைந்த தொகையினர் பதிவு செய்த துறைகளுக்கு தாழ்வாரங்களில் விரிவுரைகள் நடைபெற்றன. சிலபோது அவை அசைவுற்று மர நிழல் தேடியும் சென்றதுமுண்டு. எங்கள் கல்லூரியின் ஆரம்பம், வசதிகள் மட்டுப்பாடுடன் தான் இருந்தன. எதிலும் எக் கஷ்டம் தோன்றினாலும் ஒரு போதும் மனம் சோராது எமது முயற்சிகளை முன்னெடுத்தால் ஒளி தோன்றும், மகிழ்ச்சி கிடைக்கும் என்பதற்கு எமது கல்லூரியின் வரலாறு தக்க சான்று. அதற்கு எமது வகுப்பறைகள் முதல் சாட்சியாகின்றன. அவ்வாறு அன்று மர நிழலிலும் தாழ்வாரங்களிலும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட எமது கல்லூரிதான் இன்று பெரிய கட்டடங்களுடன் அமைந்து உயர்ந்துள்ளது. அன்று அந்த நிலையை கஷ்டம் என்று மாணவரோ, விரிவுரையாளர்களோ அல்லது ஏனைய கல்விசாரா ஊழியர்களோ என்னுடன் ஒத்து வராது முரண்பட்டிருந்தால், ஒரு சிலர் சற்று இடைஞ்சல்கள் தந்தார்கள்தான், ஆனால் விசுவாசமானவர்கள், கல்விப் பெறுமானம் உணர்ந்தவர்கள், கஷ்டங்களைப் பொறுத்து தம்மை ஒறுத்து ஒத்துழைப்புத் தந்தனர். அதனாலேயே இன்று இவ்வாறான கட்டட வசதிகளுடன் கல்லூரி வளர்ந்துள்ளது. எனவே, “தடைகள், துன்பங்களைக் கண்டு வாழ்வில் துவண்டு விடாது, தடைக்கற்களைத் தகர்த்துத் தாண்டி, துணிவுடன், நாம் மேற்கொள்ளும் முயற்சியினைக் கைவிடாது வைராக்கியத்துடன் தொடர்வதே வாழ்வில் உயர்வடையும் ஒரேவழி என்பதை உணர்ந்து கொள்வோம். அதைத்தான் நாமும் செய்தோம். வெற்றி கண்டோம்.

பணிமனை புகல்

கல்வியியற் கல்லூரிக்கு ஒரு பணிமனை.

கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் இருந்து புறப்பட்டு டாக்டர் கிளிளிக் சென்றேன். நடந்தவற்றை அவருடன் கலந்துரையாடினேன். நாளை நல்ல நாளாக இருப்பதால் காலை 10.00 மணிக்கு அலுவலகத்தில் பால் காய்ச்சி அங்கிருந்தே வேலைகளைச் செய்யலாம் என்று கூறினார். எனக்கும் அது நல்ல யோசனையாகப்பட்டது. டாக்டர் தனது பணியாளரை அழைத்து அலுவலகத்துக்குப் பால் காய்ச்சுவதற்கு வேண்டிய பொருட்களை வாங்கும்படி பணித்து. அதற்குரிய பணத்தையும் கொடுத்தார். நானும் பணம் கொடுத்து பிள்ளையார் படம் ஒன்றும் சரஸ்வதிப் படம் ஒன்றும் வாங்கும் படி கூறினேன். இந்தச் செய்தியை கலாசாலை அதிபருக்கும் ஏனைய விரிவுரையாளர்கள், ஊழியர்கள், பயிற்சி ஆசிரியர்கள் ஆகியோருக்கு அறிவிக்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டோம். அதிபரும் தனது பணியாளர் மூலம் அப்பகுதியைச் சுத்தம் செய்து வைப்பதாகச் செய்தி அனுப்பியிருந்தார். டாக்டர் தான் நாளை காலை 6.00 மணிக்கு ஊரடங்குச் சட்டம் நீக்கப்படும், அதன் பின் எனது வீட்டுக்கு வருவதாகவும் ஆயத்தமாக நிற்கும் படியும் சில இடங்களுக்குச் சென்று பொருட்கள் பெற உதவி கேட்க வேண்டும் என்றும் கூறினார். அதற்கு நான் கட்டாயம் தேவை என்றும், தன்னுடன் வரும்படியும் அதை முடித்துக் கொண்டு கலாசாலை சென்று நாள் காரியங்களைக் கவனிக்கலாம் என்று முடித்தார். நான் வீடு செல்லும் போது யாழ்ப்பாணம் கல்விப் பணிப்பாளருக்கும் அழைப்பு விடுத்துச் சென்றேன்.

அடுத்த நாள் காலை நேரத்துடன் காலைக் கடன்களை முடித்து ஆயத்தமானேன். சரியாக காலை 6.05 மணி வீட்டு வாசலில் மோட்டார் ஈருருளி ஒன்று ஒலி எழுப்பியது. டாக்டர் நின்றுருந்தார். ஆறு மணிக்குத்தான் ஊரடங்கு நீக்கம். அவர் வீடு இருபாலையில். அங்கிருந்து வர பத்து, பதினைந்து நிமிடங்களாவது

தேவை. எப்படி ஐந்து நிமிடத்தில் வந்தீர்கள்? என்று கேட்டேன். சிரித்தார். மோட்டார் ஈருருளியில் என்னை ஏற்றிக் கொண்டு உரும்பிராய். கோண்டாவில் போன்ற இடங்களில் சில வீடுகளுக்குச் சென்றார். அவர்கள் இவரது நண்பர்கள். அரிமாக்கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களிடம் விபரமாகக் கல்வியியற் கல்லூரி பற்றி விளக்கிக் கூறி, என்னையும் அறிமுகம் செய்து, அரசு உதவி இன்னும் கிடைக்கவில்லை, மே மாதம் இரண்டாம் திகதி ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஆகவே பொதுமக்கள் உதவியுடன் காரியங்களைச் செய்து வருகின்றோம் என்பதை விளக்கி எமது அவசிய தேவைகளையும் எடுத்துக்கூறி உதவும்படி கேட்டார். அங்கே சிறப்பு என்னவென்றால் அவர் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் யாரும் உதவ மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. சம்மதம் தெரிவித்தனர். காலை ஒன்பது மணிக்கு என்னை கலாசாலையில் இறக்கிவிட்டு தான் கிளிநிக் சென்று பத்து மணிக்கு திரும்ப வருகிறேன் என்று கூறிச் சென்றார். நான் கலாசாலை சென்றேன். அங்கே அதிபரும் நண்பர்களும் பால் காய்ச்சுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். நானும் சேர்ந்து உதவினேன். சரியாகப் பத்து மணிக்கு டாக்டர்வந்தார். கலாசாலை விரிவுரையாள நண்பர்கள், பயிற்சி ஆசிரியர்களுடன் பால் காய்ச்சும் நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகியது. சிறிது நேரத்தில் கல்விப் பணிப்பாளரும் வந்தார். புதிய பாத்திரம் ஒன்றில் காய்ச்சி எல்லோருக்கும் வழங்கி அருந்தினோம். உதவி கேட்டுச் செல்லும் செயற்பாடுகள் சில வாரங்களாகத் தொடர்ந்தன. பல இடங்களுக்கும் டாக்டர் அழைத்துச் சென்றார். அதே குறிப்பிட்ட நேரம் எனது வீட்டு வாசலில் அவர் மோட்டார் ஈருருளி ஒலி எழுப்பும். செல்வோம். காலை ஒன்பது மணிவரை என்னுடன் அதற்காகத் தனது நேரத்தைச் செலவழிப்பார். பின் என்னை வீட்டில் அல்லது கலாசாலையில் இறக்கிவிட்டு தனது கிளிநிக் நோக்கி ஓடுவார். அவரது திட்டமிடலுக்கும் முயற்சிக்கும் மற்றும் எமது அயராது அலைச்சலுக்கும் பயன் கிடைத்தது. சமையல் பாத்திரங்கள், கதிரைகள் எனப்பலவும் கல்லூரிக்கு வந்து சேரத் தொடங்கின. அத்துடன் எனது அலுவலகமும் பீடாதிபதிக்கென பிரத்தியேகமாக பிரித்து ஒதுக்கி மறைப்பிடப்பட்டது. அங்கிருந்து நான் வேலைகள் செய்வது இலகுவாக இருந்தது. செய்யவேண்டிய கருமங்களைத் திட்டமிட்டுக் கொண்டேன்.

உடனடிப் பணிகள் மூன்று

அடுத்து மூன்று முக்கிய பணிகள் உடனடியாகச் செய்தல் வேண்டும். அதில் முதலாவது. கல்லூரிக்கு விரிவுரையாளர்களைப் பெறவேண்டும். அதற்குப் பிரதம ஆணையாளர் கூறியது போன்று கல்விப் பணிப்பாளரிடமிருந்து பெறுவதற்கு முயற்சிக்கலாம். அவரால் சிபார்சு செய்யப்படுபவர்கள் தகுதியானவர்களாக மேலும் கல்லூரியில் விரிவுரையாற்ற விருப்பமுள்ளவர்களாக இருப்பார்களா? சந்தேகம் தோன்றியது. ஆகவே என்ன செய்யலாம்? சிந்தித்தேன்! ஆழமாகச் சிந்தித்தேன். ஆர்வமுள்ள விரிவுரையாளர்களை விண்ணப்பிக்க வைத்து மிக நேர்மையான உறுதி கொண்ட நேர்முகப்பரீட்சை நடத்தி அவர்கள் தகுதி, ஆர்வம் கண்டறிந்து தெரிவு செய்தல் பொருத்தமானது என்று முடிவெடுத்தேன். யாருடைய வேண்டுகோளுக்காகவும் தெரிவு செய்வதில்லை என்றும் தீர்மானித்துக்கொண்டேன். இதற்கு உரம் தரவல்ல, பக்கச் சார்பற்ற நேர்முகப் பரீட்சைக்குழு ஒன்றை நியமிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்து, அதற்குத் தலைமை தாங்க மிகப் பொருத்தமானவர் எனது ஆசான் பேராசிரியர் க.சின்னத்தம்பி சேர் என்றும் அவருடன் கலந்து ஏனைய அங்கத்தவர்களைத் தெரிவு செய்யலாம் என்றும் முடிவெடுத்தேன். சரி அப்படியானால் மேற்படி விரிவுரையாளர்கள் பதவிக்கு விண்ணப்பிக்கும் படி பத்திரிகையில் விளம்பரப்படுத்த வேண்டும். கலாநிதி.தனபாலனை அழைத்து விளம்பரம் எழுதித் தருமாறு கேட்டேன். அவர் எழுதத் தொடங்கினார். எந்தத் துறைகளுக்கு விரிவுரையாளர் தேவை என்பதை என்னிடம் உறுதி செய்து எழுதி முடித்தார். இனி அதனைப் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப் பணம் தேவை.கல்வியமைச்சின் கணக்காளர் அனுப்பிய பணம் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. அந்த இழுபறியை முன்பே கூறியிருந்தேன். என்ன செய்வது? உதயன் பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராக அப்போது இருந்தவர் திரு.வித்தியாதரன். அவர் என்னுடன் மிக நெருக்கம். யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரித் தொடர்பு.அவரது பேனா தரும் சுவை போன்று பேச்சும் மிகச் சுவையானது. அவரைச் சந்திக்கும் வேளைகளில் எல்லாம் மணிக்கணக்காகப் பேசிக்கொண்டிருப்போம். ஊடகவியலாளர் என்ற வகையில் அவர் சிந்தனைகள் வித்தியாசமானதாக இருக்கும். அவர் வலது பக்க மூளையால் சிந்திப்பார் போலும். அவரது செய்கைகள்

மனிதாபிமானமிக்கதாக இருக்கும். பல பெரிய மனிதர்களின் இறுதிக்காலங்களை அவர் தனித்து மகிழ்வித்திருகின்றமையை நானறிவேன்.

அவரைத் தொடர்பு கொண்டு கடனடிப்படையில் அந்த விளம்பரத்தைப் பிரசுரிக்கலாம் என்று எண்ணி அவரை அணுகினேன். அவர் விபரம் முழுதையும் கேட்டறிந்த பின் கூறினார், “சேர் கடனடிப்படை வேண்டாம். சலுகையடிப்படையில் விளம்பரத்தைப் பிரசுரிக்க ஏற்பாடு செய்வேன். சிறிய தொகைதான் அதைக் கட்டுங்கள்.” அது நல்ல ஏற்பாடாகப்பட்டது. கட்டணத்தை எனது பணத்தில் செலுத்தினேன்.

செய்வன திருந்தச் செய்.

எனது சிறுவயது முதல் எனது ஆரம்பக்கல்வி ஆசிரியர்கள் அமரர்கள் திருமுத்தையா, திருஆறுமுகம், மற்றும் திருஇளையதம்பி ஆகியோர் “செய்வன திருந்தச் செய்” என்பதை ஆழமாகப் பதிய வைத்திருந்தார்கள். அதற்கேற்ப அவர்களும் வாழ்ந்து காட்டியிருந்தார்கள். “இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து” என்பார்கள். அதுபோன்று ஆரம்பவகுப்புகளில் அவர்களால் கற்பிக்கப்பட்ட மேற்படி விடயம் என்மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது. ஆதலால் ஆற்றும் எக்காரியங்களிலும் உச்சமான ஒப்புரவை எதிர்பார்த்து முடித்துக் கொள்வது எனது வழக்கமாகி இருந்தது. அத்துடன் பேராயர் ஜெபநேசன் அவர்கள் ஒருதடவை கூறியது போன்று புதிதாகக் கல்வியியற்கல்லூரி கலாசாரத்தை யாழ்ப்பாணத்தில் தோற்றுவிக்க வேண்டிய பாரிய உணர்வுடன் கலந்த பொறுப்பும் என்னிடமே இருந்தது. ஆதலால் கல்லூரியின் நிர்வாக ஒழுங்கில் சிறு நழுவல் கூட இருந்துவிடக் கூடாது என்பதில் அதிகூடிய கவனம் கொண்டிருந்தேன். அப்படி ஏதாவது தவறு ஏற்படின் அது காலப் போக்கில் பெரிதாகுமே தவிர மறையாது என்பது எனது கணிப்பு.

ஆகவே தான் ஒப்புரவு, ஒழுக்கம், நேரந்தவறாமை, கடமை தவறாமை போன்றவற்றிற்குக் கல்லூரியில் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தேன். அதனைப் பேணிக்கொள்ள; எல்லோரிடமும் உள்ளத்தில் அன்பையும் பேச்சிலும் செயலிலும் சற்று இறுக்கத்தையும் கடைப்பிடித்தேன். எனது அந்த நிலைப்பாடு கல்வியுலகம் போற்றும் நல்லாசிரியர்களை எமது சமூகத்துக்குத் தந்திருந்தது.

அந்த ஆசிரியர்கள் கௌரவம் பெற்றபோது மகிழ்ந்து என்னிடம் வந்து “சேர் நீங்கள் இறுக்கமாக அன்று எங்களுக்குக் கற்றுத்தந்த ஆசிரியத்துவம், எங்களை சமூகத்தில் நல்லாசிரியராக உயர்த்தி கௌரவம் பெறவைத்துள்ளது” என்று கண்களில் நீர் மல்கக் கூறிய போது, நான் மிக இறுக்கமாக இருக்கிறேன், இன்னும் கிட்லராக நிர்வாகம் செய்கின்றேன் என்று புறம் கூறி விமர்சித்து மனதைத் துன்புறுத்தியவர் எனது நல்ல நண்பர்கள் உட்பட அனைவரையும் ஒருகணம் மனதில் அசைபோட்டுக் கொண்டேன். இந்த அடிப்படையிலே நோக்கிலே தான் அன்றும் நேர்முகப் பரீட்சையை செவ்வனே நடத்த வேண்டும் என்று முடிவு கொண்டேன். இதனைச் சமூக நலன் கொண்டும் கல்வியியற் கல்லூரியின் வளர்ச்சியுடன் தூரநோக்குப் பார்வையிலும் சிறப்பாகச் செய்து தரக்கூடியவர் எனது ஆசான் பேராசிரியர். சின்னத்தம்பி சேர் என்று முடிவு கொண்டேன். அவரிடம் சென்று விடயத்தைக் கூறினேன். அவர் முழு மனதாகச் சம்மதித்தார். ஏனைய நேர்முகப் பரீட்சை குழு அங்கத்தவர்களாக, என்னுடன் கோப்பாய், பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபர்களை நியமிக்குமாறு கூறினார். நால்வர் கொண்ட குழு அமைந்தது. அந்த சிபார்சில் பல நன்மைகள் கிடைத்ததைப் பின்னர் தெரிந்து கொண்டேன். கல்லூரி ஆரம்பித்து விரிவுரைகள் தொடங்கியதும் எனது விரிவுரையாளர் பற்றாக் குறையை அவர்கள் தங்கள் கலாசாலை விரிவுரையாளர்களைப் பகுதி நேரமாக அனுப்பி நிரப்பி உதவினர். நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் புள்ளி வழங்குவது தொடர்பான மாற்றமில்லாத வரையறை ஒன்றை வகுத்துக் கொள்ள பிறிதொருநாள் தன்னிடம் வருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். நான் சம்மதித்தேன். எப்போ அவருக்கு வசதி என்று கேட்டு, அவர் கூறிய நேரம் சென்றேன். நேர்முகப்பரீட்சை தொடர்பான திட்ட வரைபுடன் இருந்தார். என்னுடன் கலந்து மாற்றம் தேவைப்படின் அதனை உள்வாங்கி இறுதிப்படுத்த இருப்பதாகக் கூறினார். அந்த வரைபை விளக்கினார். தேவையான எல்லா அம்சங்களும் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன. எங்களது விளம்பரத்துக்கு அமைவாக பட்டத்துக்கு புள்ளி. பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமா பாடநெறியில் ஒவ்வொரு பாடத்துக்கும் பெற்ற தரத்துக்கு புள்ளிகள் மற்றும் அவர்களுடைய கல்வி தொடர்பான ஆக்கங்களுக்குப் புள்ளி, சமூகம் சார்ந்த செயற்பாடுகளுக்குப் புள்ளி என்று மிக நேர்த்தியாகவும்

தெளிவாகவும் அந்தப் புள்ளியிடல் வரைபு இருந்தது. அதில் எந்தவித மாற்றமும் தேவைப்படவில்லை. தெளிவான வரைபு அது. ஆகவே அதனைப் பின்பற்றுவதாக முடிவானது.

உடன் ஆற்ற வேண்டிய பணிகளில் இரண்டாவது: கல்விசாரா ஊழியர்களைப் பெறவேண்டும். கௌரவ டக்ளஸ் தேவானந்தா கூறியபடி அவரது யாழ்ப்பாண அலுவலகம் சென்று திருமணிபல்லவராஜன் அவர்களைச் சந்தித்து எமது தேவையைத் தெரியப்படுத்தவேண்டும். ஆனால் எனக்கு எப்படி அவரைச் சந்திப்பது என்பது பிரச்சனையாயிற்று. விரிவுரையாளர், நண்பர் திரு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடம் இது தொடர்பாகக் கதைத்தேன். அவர் தனக்கும் அவ்வளவு தெரியாது. எங்கள் இடத்தில் அவர்களின் பிரதேசப் பொறுப்பாளர் ஒருவர் இருக்கின்றார். அவரிடம் கேட்டுப் பார்க்கிறேன் என்று கூறிச் சென்றார். அடுத்த நாள் காலை பத்து மணியளவில் பொறுப்பாளரே கல்லூரிக்கு வருகை தந்து என்னைச் சந்தித்தார். அவரிடம் விபரங்களைக் கூறினேன். அங்கு கதைத்து ஒழுங்கு செய்வதாகக் கூறிச் சென்றார். உண்மையில் அன்று அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்வது சற்றுப் பயமாகவே இருந்தது. அப்போது இருந்த அரசியல் களநிலைமை அப்பயத்தினை ஏற்படுத்தியிருந்தமை இயல்பே. இருப்பினும் நோக்கு நல்லதாக இருப்பதாலும் எவ்வித சுயநல அரசியல் நோக்கற்று இருந்ததாலும் பயம் தேவையில்லை என்று திடம் கொண்டேன்.

அடுத்த நாள் காலையில் பொறுப்பாளர் வந்தார். அன்று மாலை இரண்டு மணிக்குச் சந்திக்க ஏற்பாடாகியுள்ளதாகத் தெரிவித்தார். அவர் குறிப்பிட்ட நேரம் செல்லத் தயாரானேன். நான் தனியே செல்வதால் கலாநிதி. தனபாலன் அவர்கள் என்னுடன் வருவதாக இணைந்து கொண்டார். அப்போது அங்கே வந்த திருகணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் மகிழ்ச்சியாக எம்முடன் வந்தார். என்னைக் கலாநிதி. தனபாலன் தனது மோட்டார் ஈருருளியில் ஏற்றிக்கொள்ள திரு கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் எம்மைத்தொடர்ந்தார்.

இங்கே தனபாலன் அவர்களின் அன்றைய அந்த மோட்டார் ஈருருளி பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டும். கல்லூரியின் ஆரம்பப் பணிகளில் நான் ஈடுபட்ட வேளை என்னிடம் எந்த வாகனமும் இல்லாததால் காலை ஆறு மணி முதல் ஒன்பது மணிவரை

டாக்டர். தியாகராஜா தனது வண்டியில் ஏற்றிச் சென்று வேலைகள் செய்வோம். பின்னர் என்னை வீட்டில் விட்டு, அவர் தனது பணிக்குச் சென்று விடுவார். அதன் பின்னர் ஒன்பது, ஒன்பதரை மணிக்கு நான்காலை உணவை முடித்து நிற்க, கலாநிதி தனபாலன் தனது வண்டியில் வந்து ஏற்றிச் செல்வார். அந்த வண்டிக்கு முன் விளக்கு, ஒலிஎழுப்பி, திரும்பும் திசைகாட்டும் விளக்கு போன்றன எதுவும் கிடையாது. அதன் பதிவிலக்கம் கூட தடித்த மட்டையில் கையினால் எழுதப்பட்டு பின்பக்கம் மட்டும் கட்டப்பட்டிருக்கும். அவர் செலுத்தினால் அந்த வண்டி நன்றாக ஓடும். மற்றும் கலாநிதி. தனபாலன் ஓடுகின்றார் என்ற துணிவில் நானும் அதில் பயமின்றி ஏறிக்கொள்வேன். அவரும் மிக நிதானமாகச் செலுத்துவார். இவ்வாறு ஒருநாள் நாம் வலிகாமம் கல்வி வலயம் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது, பலாலி வீதியில் கோண்டாவில் சந்தியில் இராணுவ வீரர்கள் சிலர் எம்மை மறித்தனர். நின்றோம். ஒருவர் எமது அறிமுக அட்டையைப் பரிசோதித்தார். அங்கே நின்ற மற்றொருவர் எமது வண்டியைப் பார்த்த வண்ணம் அதனைச் சுற்றிவந்தார். அப்படி வந்தவர் கலாநிதி. தனபாலனிடம் சிங்கள மொழியில் “நோ நம்பர் பிளேட்?” என்று வண்டியைக் காட்டிக் கேட்டார். கலாநிதி. தனபாலன் பின்னால் பார்த்தார். அங்கே அவர் எழுதிக் கட்டியிருந்த பதிவிலக்க மட்டையைக் காணவில்லை. அது வண்டி ஓடும்போது கழன்று காற்றில் பறந்து விட்டது. அதை அவர் அப்போதுதான் கண்டார். அவருக்கு அது காற்றில் பறந்தமை நன்றாக விளங்கியிருக்கும். ஆனால் அதைப் பதிலாகக் கூறாது என்னைக் காட்டி President, President என ஆங்கிலத்தில் பதிலளித்தார். இராணுவ வீரருக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. அங்கே தனபாலன் அப்பாவியாகப் பதிலளித்த முறை அப்படி. மாறாக நான் என்ன இலங்கைக்கா President? சிரித்த இராணுவ வீரர் மிக நல்லவர் போலும். இலக்கத் தகட்டை வண்டிக்குப் பொருத்துமாறு கூறி எம்மை அனுப்பி விட்டார். இப்போது அந்தக் காட்சியை நினைத்தாலும் எனக்கு அடக்க முடியாத சிரிப்பு வரும். ஆனால் அந்த மோட்டார் ஈருருளி அன்று செய்த பணி யாழ்ப்பாணம் கல்வியியற் கல்லூரியின் வரலாற்றில் மறக்க முடியாதது என்பது நிதர்சனமானது. நன்றியுடன் என்றும் நினைவு கொள்வேன்.

நாங்கள் மூவரும் குறிபிட்ட அலுவலகம் சென்றடைந்தோம். மிகக் கௌரவமாக எம்மை வரவேற்று வரவேற்பு மண்டபத்தில்

அமரும் படி கூறினார். நாங்கள் அமர்வதற்கு முன்னர் ஒருவர் சிரித்த முகத்துடன் எம்மை நோக்கி வந்து வணக்கம் கூறினார். நாங்களும் வணக்கம் கூறினோம். அவர்தான் நாம் சந்திக்க வந்த திருமணிபல்லவராஜன் என்று தம்மை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். எமது அறிமுகமும் முடிந்த பின்னர் நாம் எமது கல்லூரிக்குத் தேவையான கல்விசாரா ஊழியர் தொடர்பான விடயங்களைக் கலந்துரையாடி தேவையான பட்டியலைக் கையளித்தேன். அதைப் பெற்று ஆறுதலாக அதில் கண்ணோட்டம் செலுத்தியவர் இன்னும் நான்கு, ஐந்து தினங்களில் பெயர்களை அனுப்பி வைப்பதாகவும் எங்களை நேர்முகப் பரீட்சை நடத்தி தெரிவு செய்து கொள்ளுமாறும் கூறி வழி அனுப்பி வைத்தார். மிகப் பண்பு நிறைந்து அவரது செயல்கள் அமைந்தமை கண்டு மகிழ்ந்தேன்.

அவர் குறிப்பிட்ட நாளில் பட்டியல் எமக்குக் கிடைத்தது. அத்துடன் கொழும்பில் இருந்த கௌரவ அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்கள் தன்னைத் தொடர்பு கொள்ளும்படி கூறியதாகவும் எனக்குச் செய்தியும் கிடைத்தது. எப்படித் தொடர்பு கொள்வது? வசதியில்லையே என்று தயங்கிய போது, தங்களுடைய அலுவலகம் வந்தால் தொடர்பு கொள்ள முடியும் என்று கூறினார். மீண்டும் அங்கு செல்லத் தயாரானேன். முன்பிருந்த பயம் இப்போதில்லை. பார்த்தசாரதி கலாநிதி, தனபாலனுடன் அங்கு சென்று அமைச்சரைத் தொடர்பு கொண்டேன். அவர் உங்களுக்குத் தேவையான பெயர்ப் பட்டியல் கிடைத்து விட்டது தானே? என்று வினவினார். நான் “ஓம்” என்று பதில் கூறினேன். அவர் தொடர்ந்து “நேர்முகப்பரீட்சையை வைத்துத் தெரிவு செய்யுங்கள். நாங்கள் பெயர்ப் பட்டியல் தந்து விட்டோம் என்பதற்காக அவர்களைத் தெரிவு செய்யத் தேவையில்லை. பொருத்தமானவர்களை உங்கள் தேவையுடன் நோக்கித் தெரிவு செய்யுங்கள். பொருத்தமில்லாதவர்களை எடுக்கத் தேவையில்லை. இதைத் தெரிவிக்கவே அழைத்தேன்” என்று கூறி முடித்தார். பெயர்ப் பட்டியல் தருவதன் பின்னணியில் அரசியல் இருந்தாலும், அங்கிருந்த புதிதாகத் தோற்றம் பெறவுள்ள எமது நிறுவனம் சார்ந்த அக்கறையும் அது தொடர்பாகக் காட்டிய நேர்மையும் அவர் மீது மதிப்புயரச் செய்தது.

கோப்பாய், பலாலி ஆசிரிய கலாசாலைகளின் அதிபர்கள், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு.கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோருடன்

நானும் இணைந்து இதற்காக நேர்முகப் பரீட்சைக் குழுவினை நியமித்துக் கொண்டேன். இங்கு ஒவ்வொரு பதவிக்கும் உரிய பெயர்கள் உள்ளதால் அவர்களது சான்றிதழ்களையும் பொருத்தப் பாட்டையும் கவனிப்பது குழுவின் பொறுப்பு. அங்கு அமைச்சர் எனக்கு அறிவுறுத்தியும் சிலருக்காகப் பாவம் பார்த்துப் பின்னர் சிக்கப்பட்டதுமுண்டு. ஆனால் தோல்வி அடையவில்லை. முருகன் வெகு நேர்த்தியாகக் காய் நகர்த்தி அமைதியான வெற்றியைத் தந்திருந்தார். சிக்கல் தந்தவர்கள் தூரச் சென்றனர்.

பதிவாளர் நியமனமும் இழுபறியும்.

உடன் ஆற்ற வேண்டிய பணிகளில் மூன்றாவது: கல்லூரிக்கான பதிவாளர் ஒருவரைப் பெறவேண்டும். இது ஒரு மிகப் பொறுப்பான பதவி. கல்லூரி நிதியுடன் தொடர்புடைய கண்ணியமான பதவி. எனவே மிகக் கண்ணியமான நேர்மையான பொறுப்பான எழுதுவினைஞர் சேவையில் முதலாம் தரத்தில் உள்ளவர் தேவை. நான் தேடியபோது பலர் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டனர், அவர்களில் பலர், மிகை ஊதியம் கிடைக்குமா? விஷேடசம்பளம் கிடைக்குமா என்றவாறு கேட்டனர். இருவர் மட்டும் எனது மனதுக்கு இப்பதவிக்குப் பொருத்தமானவர்களாகத் தெரிந்தனர். ஒருவர் திரு வைத்தியகுமார். அவர் யாழ்ப்பாணம் கல்வி வலயத்தில் பணிபுரிந்தவர். மற்றவர் திரு.ஜெயபாலன். வலிகாமம் கல்வி வலயத்தில் பணிபுரிந்தவர். அவர்களில் முதலில் திரு வைத்தியகுமாரை அணுகினேன். அவர் மிக மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தார். யாழ்ப்பாணம் கல்விப்பணிப்பாளருடன் கதைக்கும் படியும் தான் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவிப்பதாகவும் கூறினார். மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இவ்வளவு இலகுவாக இக்காரியம் நிறைவு காணப்போகின்றது என்று மகிழ்ந்தேன். ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி நிலைக்கவில்லை.

அடுத்த நாள் யாழ்ப்பாணம் கல்விப் பணிப்பாளரைச் சந்தித்து அது பற்றிக் கதைத்த போது மறு பேச்சின்றி “அவரை விடுவிக்க முடியாது. அவர் எங்களுக்குத் தேவை” என்று முகத்தில் அடித்தாற் போல் கூறிவிட்டார். ஏன் இப்படி? பொது மக்களிடம் இருந்தும் பொது நிறுவனங்களிடம் இருந்தும் கிடைக்கும் ஆதரவும் உதவியும் ஏன் கல்வியுலகின் அதிகாரிகளிடம் கிடைக்கவில்லை. சமூகத்துக்குப் பெரும் பயன் தரக்கூடிய கல்வி

நிறுவனத்தை அமைத்துக்கொள்ளத்தானே நான் முயற்சிக்கின்றேன் என்று மனம் ஆதங்கப்பட்டது. ஆனால் கல்வியுலகம் ஆதரவில்லை என்று பொதுவாகக் கூறிவிட முடியாது. ஓரிருவர் தான் அப்படியிருந்தனர். சுயநல நோக்குடன் சில கோரிக்கைகளை என்னிடம் முன்வைத்து, அது கல்வியியற்கல்லூரிகளின் நடைமுறைப் பிரமாணங்களுக்கு ஒத்துவராதவை என்று மறுத்த போது அதனால் ஏற்பட்ட மனக்கஷ்டம் உதவ முன் வரமறுத்தது. உதாரணமாக கல்வியியற் கல்லூரிகளில் அனுமதி பெறுவோர் கல்லூரியில் தவறாது தங்கியிருந்து பயிற்சி பெறுதல் வேண்டும் என்பது பொதுப் பிரமாணங்களில் முக்கியமானது. இதில் விதி விலக்கு தனது மகனுக்கு/ மகளுக்குத் தரவேண்டும் எனக் கோரிக்கையிட்டு அது கௌரவமாக நிராகரிக்கப்பட்டபோது ஏற்பட்ட மனக்கஷ்டமாகவும் அது அமைந்திருக்கலாம். அதனால் தனது பிள்ளையைக்கல்விக் கல்லூரியில் கற்க அனுப்பாதவர்களுடனும் கல்வியுலகில் அன்று அனுபவம் கண்டிருந்தேன். நான் என்ன செய்ய முடியும்? பிரமாணங்களை மாற்றமுடியாது. எல்லோருக்கும் பொதுவானது அது.

எனக்கு பீடாதிபதியாக நியமனக் கடிதம் கிடைத்த பின்னர், பிரதம ஆணையாளர் திரு.நிஹால்ஹேரத் கூறிய அறிவுரைகள் என்றும் என் நினைவு வங்கியில் நிரந்தர வைப்பில் உள்ளன.

மூன்று கட்டளைகள்.

பழுத்த அனுபவத்தின் பலத்த செல்வந்தரான அவர் கூறியவற்றில் சிலவற்றை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவு கொள்ளல் பொருத்தமுடைத்து. 1. உமது நிர்வாகத்தில் பக்கச்சார்பின்மை மிக முக்கியம். யாருக்கும் எங்கும் எப்போதும் தேவையில்லாமல் சலுகை வழங்கக் கூடாது. 2. கல்வியியற் கல்லூரிகளின் நடைமுறைப் பிரமாணங்களை எச்சந்தர்ப்பத்திலும் நழுவு விடக்கூடாது. 3. உள்ளத்தில் அன்பை நிலைநிறுத்தி செய்கையில் இறுக்கத்தைப் பின்பற்றுங்கள். புதிதாகக் கல்வியியற் கல்லூரிக் கலாசாரத்தை உங்கள் யாழ். பிரதேசத்தில் தோற்றுவிக்கப் போகின்றீர்கள். ஆகவே உங்களது நடவடிக்கைகள் எல்லாம் சீராக செம்மையுடன் அமைய வேண்டும். நீங்கள் காட்டும் பாதையில் தான் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற்கல்லூரியின் எதிர்காலம் அமையும் என்றார். அவரது இச் சொற்கள் எனது காதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன. அதற்

கேற்பவே அங்கு எனது செயற்பாடுகளை அமைத்துக் கொண்டேன். பலருக்கு அது சங்கடத்தைத் தந்தது. அதையும் அறிவேன். எதிர்மறை விமர்சனங்களும் எழுந்திருந்தன. அதற்காக நான் கவலை கொள்ள வில்லை. இன்னும் பிரதம ஆணையாளரது ஆற்றுப்படுத்தலுக்கு மேலாக கல்லூரியின் ஆரம்பவிழா (02.05.2000) அன்று வருகை தந்த பிரமுகர்கள் யாவரும் எனது பொறுப்பை முன்னிறுத்தியே உரையாற்றினர். அதிலும் மிகச் சிறப்பாக எனது நண்பர் தென்மராட்சி வலய அப்போதைய உதவிக்கல்விப் பணிப்பாளர் திருகணேசன் அவர்கள் உரையாற்றும் போது “பூஜ்ஜியத்தில் இருந்து ராஜ்ஜியம் காணவேண்டிய பாரியபொறுப்பு கமலநாதனுக்கு” என்றார். “தண்டவாளம் போட்டு ரயில் ஓட வேண்டிய கட்டாயம் கமலநாதன் சேருக்கு” என்றுரைத்தார் சிரேஷ்ட ஊடகவியலாளர் திரு.வித்தியாதரன் அவர்கள். ஆகவே தண்டவாளம் அமைக்கும் போது அங்கு அடிக்க வேண்டிய ஆணிகளை இறுக்கமாக அடித்துச் செயற்பட்டேன். அப்படியானால் தண்டவாளம் ஆடாது. இரயில் சீராகப் பயணிக்குமல்லவா?

இந்தச் சம்பவத்துடன் இணைந்த இன்னுமொரு அனுபவத்தினையும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். கல்லூரியில் அனுமதி கிடைத்தவர்களுக்கான பதிவுகள் நடைபெறுகின்றன. ஒரு வயது முதிர்ந்த தாய் தனது மகளைப் பதிவு செய்வதற்காக அழைத்து வருகின்றார். வந்தவர் பதிவு நடைபெறும் இடத்துக்குச் செல்லாது என்னை நோக்கி வந்தார், வந்து தனது கைப்பையில் இருந்து கடிதமொன்றை எடுத்து என்னிடம் நீட்டினார். நான் பதிவு நடைபெறும் இடத்தைக் காட்டி “அங்கே போங்கள் அம்மா.” என்று கூறினேன். அவர் “இல்லை சேர், உங்களோடதான் கதைக்க வேணும்.” என்றார். நான் மிக மென்மையாக “என்ன விடயம்” என்றேன். அதற்கு அவர், “இல்லை சேர், என்னுடைய மகளுக்கு மூளை சரியில்லை. அதற்கு வைத்தியம் செய்கின்றேன். அவருக்கு அப்பாவும் இல்லை. இறந்துவிட்டார். ஆனபடியினால் அவர் வீட்டில் இருந்து வந்து படிப்பதற்கு அனுமதிக்க வேண்டும். வைத்தியம் பார்க்கும் டாக்டரும் கடிதம் தந்திருக்கின்றார்.” என்று கூறியவாறு கடிதத்தை நீட்டினார். கடிதத்தை வாங்கிப் படித்தேன். ஒரு பிரபல உள மருத்துவரின் கடிதம் அது. தாய் கூறியதை அக்கடிதம் உறுதி செய்தது. நான் சிறிது நேரம் யோசித்தேன், அந்தப் பிள்ளையையும் அவதானித்தேன். அவரது செய்கைகள் எனக்குத் திருப்தியே

தந்தன. பின்னர் ஆறுதலாகக் கூறினேன்” அம்மா, நீங்கள் இந்தக் கடிதத்தை என்னிடம் தந்து அதை நான் கோவையில் இட்டால், நீங்கள் உங்கள் பிள்ளையை வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போக வேண்டும். என் மீது நம்பிக்கை இருந்தால் பிள்ளையை என்னிடம் ஒப்படைத்து, இந்தக் கடிதத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டு நீங்கள் வீடு செல்லுங்கள். எதைச் செய்யப் போகின்றீர்கள்? நன்றாக மகளுடன் கதைத்து ஆறுதலாக முடிவெடுங்கள். நான் இங்குதான் நிற்பேன். எவ்வளவு நேரமெடுத்தாலும் பரவாயில்லை. பிள்ளையின் எதிர்காலத்தைச் சிந்தித்து முடிவெடுங்கள்” என்றுகூறி அப்பால் சென்றேன்.

கிட்டத்தட்ட 45 நிமிடங்கள் இருவரும் கதைத்தனர். நான் தூரத்தில் நின்று அவதானமாகக் கண்காணித்தேன். எந்தச் சிக்கலும் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் உள மருத்துவர் தேவையில்லாமல் அவருக்கு அப்படியொரு கடிதம் கொடுப்பாரா? வீணாகப் பிரச்சனையை விலை கொடுத்து வாங்குகின்றேனோ? மனம் குழம்பித் தடுமாறியது. என்றாலும் பிள்ளையை வீட்டுக்கு அனுப்ப மனம் ஒத்துக்கொள்ள மறுத்தது. சரி என்ன முடிவுடன் அவர்கள் வருகின்றார்கள் பார்ப்போம். வாழ்க்கையில் சிலவேளை நாம் எடுக்கின்ற துணிகரமான ஆபத்து நிறைந்த முடிவுகளால் நன்மைகள் கிடைப்பதுமுண்டு என்பதைக் கற்றிருக்கின்றேன். ஆகவே அப்பிள்ளை கல்லூரியில் அனுமதி பெற எவ்வாறாயினும் வழிகாட்ட வேண்டும் என்று முடிவு கொண்டு, அவர்கள் என்ன முடிவு கூறுகின்றார்கள் என்று அறிய ஆவலுடன் காத்திருந்தேன். குறிப்பிட்ட நேரமுடிவில் தாயும் மகளும் என்னிடம் வந்தனர். தாய் கூறினார் “சேர். பிள்ளையை கல்லூரியில் விட்டுச் செல்கின்றேன். இங்கே நீங்கள்தான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.” நான் கூறினேன் “பிள்ளை நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். உமக்கு என்ன தேவையென்றாலும் என்னிடம் வந்து பயப்படாமல் கேட்கலாம்”. என்று உற்சாகப் படுத்திப் பதிவை மேற்கொள்ள வைத்தேன். கல்லூரியில் விடுதியில் பிள்ளைகளுக்குதவ இரவு பகலாகத் தங்கியிருந்த விரிவுரையாளர்கள் அனைவரும் அவருக்கு நல்ல உதவி செய்தனர். விரிவுரையாளர்களிடம் அவரது கற்றல் செயற்பாடுகள், மற்றும் விடயங்களை அடிக்கடி கேட்டு அவதானத்தில் கொண்டேன். அம்மாணவி ஒரு நாள் மாலை நேரம் என்னிடம் அலுவலகத்துக்கு வந்தார். சிறிது சோர்வாக இருந்தார். அவரை எனது மேசைக்கு

முன்னால் இருந்த கதிரையில் அமரும்படி பணித்து “என்ன விடயம்” என்று கேட்டேன். சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தவர் மிகப் பணிவாக “சேர் ஏன் என்று தெரியவில்லை. எனக்கு அழ வேண்டும் போலுள்ளது.” என்றார். நான் சற்றும் தாமதிக்காமல் “சரி இங்கேயிருந்து தாராளமாக அழுது கொள்ளும். நான் வெளியே போகின்றேன். சத்தமாக அழுதாலும் பரவாயில்லை.” என்று கூறியவாறு எழுந்து வெளியேறி அங்கு நின்ற காவலாளியுடன் சற்றுத் தூரத்தில் நின்று அவதானித்தோம். அப்பிள்ளை அதே இடத்தில் அமர்ந்திருந்தது. எவ்வித அசைவும் இல்லை. சத்தமும் இல்லை. “சேர் அந்தப் பிள்ளை..” என்று காவலாளி ஏதோ கூற முற்பட்டார். நான் இடைமறித்து, “ஒன்றும் பிரச்சனையில்லை. சற்றுப் பொறுப்போம். அவரை அவதானித்து நில்லும்” என்றேன். ஏதோ துணிவு? நிமிடங்கள் சில கடந்தன.

ஏறத்தாழ 20 அல்லது 25 நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும், அவர் இருக்கையில் இருந்து எழுந்து எம்மை நோக்கி வந்தார். அவர் வருவதைக் கவனிக்காதவர் போன்று நான் காவலாளியுடன் கதைத்து நின்றேன். பின்னால் வந்த அவர், “சேர்” என்று அழைத்தார். திரும்பினேன். காவலாளி இங்கிதம் தெரிந்தவர். அப்பால் நகர்ந்தார். “எல்லாம் ஒகே ஆகி விட்டது சேர். நான் விடுதிக்குப் போகின்றேன்” என்றார். நல்லது. சென்று இருங்கள். இன்னும் ஏதாவது தேவை என்றால் சங்கடப்படாது இப்படி வந்து சொல்லுங்கள். எல்லாம் நல்லபடி நடக்கும். நீர் படித்து நல்ல ஆசிரியராகவேண்டும். உங்கள் தந்தை இங்கிருக்கின்றார் என்ற துணிவுடன் கற்றலில் ஈடுபடுங்கள்” என்றேன். அவர் கண்கள் பனித்தன. சந்தோஷமாக அனுப்பி வைத்தேன். அவர் பிரச்சனை என்ன என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டேன். சிறு வயது முதல் தந்தைப் பாசம் காணாது வளர்ந்த தாக்கமாக இருக்கலாம். கற்பித்தல் தொழிலொழுங்கில் முதலில் “மாணவரை அறிதல்” என்பது பிரதானமானது என்று எனது கல்வி உளவியல் ஆசான் பேராசிரியர் முத்துலிங்கம் அவர்கள் விசேடித்துக் கற்பித்தமை நினைவில் வந்தது. அவரது கற்பித்தலை முழுமையாக உள்வாங்கிப் பிரயோகித்துள்ளேன் என்பது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியினை அம் மாணவி மூன்று ஆண்டுப் பயிற்சியினை எவ்வித தடங்கலுமின்றி நிறைவு செய்து முகிழ்நிலைத்தரத்தில் இருந்து முழு நிலை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய வேளை, மாணவர் விரும்பும் நல்லாசிரியராகத் திகழ்ந்தமை அறிந்து மனமகிழ்ச்சி கொண்டேன்.

இது போன்ற பல சம்பவங்களில் நடுவுநிலை நின்று பக்கம் சாராது கடமை புரிந்ததால் வெற்றி கிடைத்துள்ளது. அவற்றை சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போது இங்கு கூறுவேன். இப்போ யாருக்கும் சலுகை செய்ய முன்வராததாலேதான் பதிவாளர் பெறும் முயற்சி தோல்வி கண்டதோ என்று நியாயமான சந்தேகம் தோன்றியது. அதில் வியப்பில்லை. ஆனால் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் பிரதம ஆணையாளர் கூறிய நல அறிவுரைகளை மறந்தேனில்லை.

சரி பதிவாளரைப் பெறும் முதலாவது முயற்சி தோல்வி கண்டுவிட்டது என்று சோர்ந்து வாழாதிருக்க முடியுமா? அடுத்த முயற்சியில் தொடர வேண்டியது தான். அடுத்தவர் திரு.ஜெயபாலனை அணுகினேன். அவரும் தனது முழு விருப்பத்தை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்து கல்விப் பணிப்பாளரிடம் அனுமதியைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்றார். கல்விப் பணிப்பாளர் என்னுடன் நல்ல இஷ்டமானவர். ஆகவே அவர் கட்டாயம் உதவுவார் என்ற நம்பிக்கையில் அவரை அணுகினேன். “அவரை விடுவிப்பதில் பிரச்சனை இல்லை அவருடைய இடத்துக்கு இன்னொருவர் வேண்டும். அவர் குறிப்பிட்ட இடத்தில் உள்ளார். அவரை ஒருமுறை என்னைச் சந்திக்கச் சொல்லுங்கள். நான் அவருடன் கதைத்து எனக்குப் பெற முயற்சிப்பேன்” என்றார். முகவரியும் தந்தார். எனக்கு அவரை ஓரளவு தெரியும். பழக்கம் குறைவு. அவரைத் தேடி அவரது முகவரிக்கு எனது பார்த்தசாரதி என்னை அழைத்துச் சென்றார். அந்த முகவரியில் அவர் இல்லை. அங்கிருந்து மாறிப் பல காலமாகிவிட்டதாம். இவையெல்லாம் தெரிந்துதான் முகவரி தரப்பட்டதோ? உண்மையில் அவரே தேடிக்கதைத்து, அவரைப் பெற்றுக் கொண்டு நான் கேட்டவரை விடுவித்திருந்தால் இந்தச் சந்தேகம் வந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால் அந்தச் சந்தேகம் உறுதியானது எங்கே என்றால். குறிப்பிட்டவரை நாம் யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் கஷ்டப்பட்டுத் தேடிக்கண்டு பிடித்து பணிப்பாளரைச் சந்திக்க வைத்தபோது; எதுவும் கேட்காது நான் பின்னர் கதைப் பேன் என்று அனுப்பிவிட்டு. நான் கேட்டவரை விடுவிக்க முடியாது. அவருக்கு விருப்பமில்லை என்று என்னிடம் நாடகமாடி, அவரிடம் உம்மை விடுவிக்க முடியாது என்று அறுதியிட்டுக் கூறியதை நாம் அறிந்த போது பூரணமாக ஏற்பட்டது. சமூகத்தில் என்ன வேடிக்கை மனிதர் இவர் பாருங்கள். கல்லூரிக்கான பதிவாளர் நியமனம் சுற்றிச் சுற்றி மீண்டும் பூஜ்ஜியத்தில் வந்து நின்றது. இது கல்விக்குக் கல்விச்

சமூகம் உதவும் என்று நான் போட்ட தப்புக்கணக்கால் ஏற்பட்ட நிலை என்பதை உணராமல் இருக்க முடியவில்லை. இனியும் அக்கணக்கைத் தொடர நான் விரும்பவில்லை. உறுதியாக, யாரும் மீற முடியாதவாறு முயற்சிக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தேன். பதிவாளர் நியமிக்கப் பட்டார்.

திரு.வைத்தியகுமார் பதிவாளராகக் கல்லூரியில் கடமையாற்ற சம்மதம் தெரிவித்துக் கடிதம் தந்தார். அக் கடிதத்துடன் கொழும்பில் பீடாதிபதிகள் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ளச் சென்றேன். அங்கே பிரதம ஆணையாளருடன் அது தொடர்பாகக் கலந்துரையாடினேன். திரு.வைத்தியகுமாரைப் பெறுவதில் ஒரு நிர்வாகச் சிக்கல் இருந்தது. அவர் மாகாண அமைச்சில் பணிபுரிகின்றார். எமது கல்லூரி மத்திய கல்வி அமைச்சின் நேரடி நிர்வாகத்துக்குட்பட்டது. நிர்வாக ரீதியாக அவரை இடம் மாற்றிக் கொள்வதானால் அது நீண்ட நடைமுறையைக் கொண்டது. காலம் தாமதமாகும். அதனாலே தான் கல்விப்பணிப்பாளர்களை நாடி, அவர்கள் விருப்பத்துடன் விடயத்தை ஆற்றி முடிக்க முயற்சித்தேன். அவர்கள் தமது அதிகாரத்துக்கு உட்பட்ட வகையில் அவரை Seconded Service ஆக விடுவித்திருக்கலாம். கல்லூரிக்குத் தேவையான விரிவுரையாளர்களை அவ்வாறுதான் ஆரம்பத்தில் பெற்றேன்.

இந்த நிர்வாகச் சிக்கலில் இருந்து விடுபட அப்போது வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்விச் செயலர் திரு சந்திரம் டிவகலாலாவை பதிவாளரைப் பெறுதல் சம்பந்தமாக தொடர்பு கொள்ளத் தீர்மானித்தோம். பிரதம ஆணையாளர் தான் அவருடன் கதைப்பதாகவும் என்னையும் தொடர்பு கொள்ளும் படி கூறினார். நான் எதற்கும் முன் எச்சரிக்கையாக, அமைச்சர் திரு டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்களைத் தொடர்பு கொண்டேன். அவரை நான் முதலில் கல்விசாரா ஊழியர் தொடர்பாகச் சந்தித்த போது “மேலும் ஏதும் உதவிகள் தேவைப்படின தயங்காது தொடர்பு கொள்ளுங்கள்” என்று கூறியிருந்தார். ஆகவே அவருடன் கொழும்பிலிருந்தே தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டேன். அவர் “எங்களிடம் கல்வி தொடர்பான விடயங்களை திரு.விக்கினேஸ்வரன் என்பவர்தான் கையாள்வார். அவரிடம் கூறிவிடுகின்றேன். அவரைத் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்” என்று கூறியதுடன் அவரது தொலைபேசி இலக்கத்தையும் தந்தார். நான் சிறிது நேரத்தில் அவரைத் தொடர்பு கொண்டேன். அவர், “ஓம் அமைச்சர் இப்போதுதான் அதுபற்றிக்

கூறியவர். நீங்கள் நாளை காலை இங்கு வாருங்கள், ஒழுங்கு செய்யலாம்" என்றார்.

அடுத்த நாள் காலையில் சென்றேன். அமைதியாக எல்லா விடயங்களையும் கேட்டறிந்து குறித்து வைத்துக் கொண்டார். பின்னர் அந்தப் பதிவாளரைப் பெறுவதற்கு தான் ஆகவேண்டியதைக் கவனிப்பதாக உறுதி கூறினார். நான் அவருக்கு நன்றி கூறி விடை பெற்றேன்.

வீட்டிற்குச் சென்ற சிறிது நேரத்தில் எனக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. கதைத்தேன். எதிர் முனையில் திருவைத்தியகுமாரின் சகோதரர் என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கதைத்தார். தனது சகோதரரின் கல்லூரிக்கான நியமனம் தொடர்பாகக் கதைக்க வேண்டும். வேலை முடிந்து வீடு போகும் போது சந்திக்கமுடியுமா? என்று கேட்டார். சம்மதித்து எனது வீட்டு முகவரியைக் கொடுத்தேன். மாலை ஆறு மணிக்கு சந்திப்பதாக ஏற்பாடாயிற்று. சரியாக ஆறு மணிக்கு மணி ஒலித்தது. கதவைத் திறந்தேன். அங்கே ஒரு கடற்படை வீரர் வெள்ளைச் சீருடையில் நின்றார். நான் மனதுள் சிறிது பயத்துடன் ஆச்சரியமாகப் பார்க்க; அதை உணர்ந்த அவர், தான் திரு.வைத்தியகுமாரின் தம்பி என்று உடன் தன்னை அறிமுகப்படுத்தி மிகச் சினேகபூர்வமாகப் புன்னகைத்தார். நான் நிம்மதியுடன் அவரை அழைத்துச் சென்று அமர வைத்துக் கதைத்தேன். பதிவாளர் விடயமாக அன்று நடந்ததுவரை விளக்கி, நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை உண்டு சிறிது பொறுத்துப் பார்ப்போம் என்றேன். அவரும் "நல்லது. அப்படிச் சரிவராவிட்டால் நாங்கள் திருகோணமலை சென்று முயற்சிப்போம். எங்களுடைய வாகனத்தில் செல்லலாம்." என்றார். அன்றைய நிலையில் நான் யோசித்தேன். சந்தேகமில்லை. அவர் மிகநல்லவராக, பண்புள்ளவராக உள்ளார். அவருடன் செல்வதில் எனக்கு எவ்வித பிரச்சனையும் இல்லை. ஆனால் அன்றைய களநிலை அதற்குப் பொருத்தமானதாக இல்லை என்று என் மனம் கூறியது. நான் நாகரிகமாக "பொறுத்துப் பார்ப்போம். சரிவராவிட்டால் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு செயற்படுவோம்" என்று கூறினேன். அவருக்கு எனது தயக்கம் நன்றாக விளங்கியிருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன். புன்முறுவலுடன் சம்மதித்தார். சில நிமிட நேரம் என்னுடன் கதைத்திருந்து விடைபெற்றார். அவர் இவ்விடயத்தில் காட்டிய ஆர்வம் எனக்கு ஊக்கத்தைத் தந்தது.

இரு வாரங்கள் போக்குவரத்து இல்லாததால் நான் கொழும்பிலேயே நின்றேன். அதன் பின்னரே கப்பலில் இடம் கிடைத்திருந்தது. இடையில் ஒரு நாள் அவரிடம் இருந்து மீண்டும் அழைப்பு வந்தது. அன்று மாலை வீட்டுக்கு வருகின்றேன், வசதியோ என்று கேட்டார். சம்மதித்தேன். அன்றுபோல் குறிப்பிட்ட நேரம் வந்தார். அவரிடம் மகிழ்ச்சி தெரிந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடாக கையில் ஒரு கேக் பெட்டியும் இருந்தது. அதனை என்னிடம் தந்து “நல்ல செய்தி சேர். அண்ணாவை யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற்கல்லூரிக்கு விடுவித்துள்ளார்கள். அந்தச் செய்தி கிடைத்தவுடன் உங்களுக்கு அழைப்பு எடுத்தேன். அதனை நேரில் கூறவேண்டும் என்றே இப்போது வந்துள்ளேன்.” என்று கூறினார். அவரது பண்புநிறை நடத்தை என்னைக் கவர்ந்தது. பதிவாளராக திரு வைத்தியகுமார் கிடைத்தமை மகிழ்ச்சி தந்தது.நாம் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது திரு.வைத்தியகுமார் அவர்களும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அழைத்துச் செய்தி கூறினார். எனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து அவரது சகோதரர் வந்துள்ளதையும் தெரியப்படுத்தினேன். அவரும் மகிழ்ந்தார். யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிக்கான இரண்டாவது முக்கியமான நியமனமும் கிடைத்து விட்டது. மகிழ்ச்சி.மிகுதிப் பணிகளையும் செய்துமுடிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை அங்கு உறுதி பெறத் தொடங்கியது. குறிப்பிட்ட நாளில் கடல் வழியாக யாழ்ப்பாணம் சென்றேன். 11.04.2000 அன்று காலை திரு. வைத்தியகுமார் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் முதலாவது பதிவாளராகப் பதவி ஏற்றுக் கொண்டார்.

நேர்முகப் பரீட்சைகள்.

கல்லூரிக்குத் தேவையான ஆளணியினரைத் தெரிவு செய்வதற்கான நேர்முகப் பரீட்சைகளை ஏற்கெனவே தீர்மானித்த குழுக்கள் மூலம் ஆற்றி முடித்துக் கொள்ள ஏற்பாடுகளைச் செய்தேன். அதற்கமைவாக கல்விசாரா ஊழியர்களின் நேர்முகப் பரீட்சை 2000 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 20, 21 ஆம் திகதிகளில் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் நடைபெற்றது. இவர்களுக்கான நேர்முகப் பரீட்சைக் குழுவுடன் பதிவாளர் திரு.வைத்தியகுமாரும் இணைந்திருந்தார். திருவாளர்கள். நிசாந்ததென்னக்கோன் எஸ்.மணிவண்ணன், ஆ.சந்திரசேகரன், எஸ்.சோதிருபன், சி.சிவயோகப்பிரியா, எஸ்.பிரதீபன், சி.சிவபாலன்,

செ.விஷ்ணுகுமார், நா.கிருஷ்ணகுமார், ச.புவனேந்திரன், எஸ்.குசராஜா, என்.பத்மதேவா, திருமதிகள்.அ.ஜாக்குலின், மேசிலோகாம்பிகை மற்றும் செல்விகள்.க.ஷாமினி, க.பாமினி, நா.துஷ்யந்தி, ச.சசிதா, க.கேதாரகௌரி, க.கமலாவதி ஆகியோர் நேர்முகப் பரீட்சையில் தெரிவாகினர். கல்வி சாரா ஊழியர்கள் 22ஆம் திகதி முதல் தமது கடமைகளைக் கல்லூரியில் ஆரம்பித்திருந்தனர். அர்ப்பணிப்புடன் தமது கடமைகளை ஆற்றி மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் வேலை நேரத்தைக் கணக்கில் கொள்ளாது, ஓய்வின்றி அன்று ஆற்றிய அந்தச்சேவை மே மாதம் இரண்டாம் திகதி கல்லூரியை ஆரம்பிப்பதற்குப் பேருதவி புரிந்திருந்தது என்பது பெரும் செல்வந்த உண்மையாகும். அவர்களுடைய அன்றைய பணிக்கு பணத்தில் மதிப்பீடு செய்தால் அது பல இலட்சங்களைத் தாண்டியிருக்கும். அது மட்டுமன்றி அவர்கள் தமது மாத வேதனத்தைப் பெறுவதற்கே மாதங்கள் பல காத்திருந்தனர். அமைச்சர் சிபார்சு செய்து கல்வி அமைச்சு அவர்கள் பதவிகளை உறுதி செய்யும் வரை காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் பொறுமையுடன் குறையின்றிப் பணி செய்தனர். அதில் எம்மைக் கவலைப்பட வைத்த விடயம் என்னவென்றால் அந்த காத்திருந்து தம் பணிசெய்த மாதங்களுக்குரிய வேதனம் வழங்கப்படாது காலம் தாழ்த்தி நியமனம் வழங்கிய திகதியில் இருந்து மட்டுமே வேதனம் வழங்கப்பட்டது. அந்த நியமனக் கடிதங்களைப் பெறுவதற்கு அமைச்சரின் முயற்சியுடன், நான் கல்வி அமைச்சில் படாதபாடு பலநாள் பட்டு, ஒருநாள் இரவு பத்து மணிவரை அங்கு காத்திருந்து பெற்றுக்கொண்டமையும் பின்னர், இசுருபாயாவில் இருந்து பயத்துடன் ஆனால் ஏதோ துணிவுடன் பொதுப் பேருந்தில் வெள்ளவத்தை வீட்டுக்குத் தனித்துச் சென்றதும், மேலும் மறந்து விடமுடியாத திகிலான அனுபவங்களாக என் வாழ்வில் சேர்ந்துகொண்டன.

இதெல்லாம் தெரிந்ததாலோ, அவர்கள் நல்ல மனதுடன் கல்வியியற் கல்லூரியின் எதிர்காலம் கருதித் தமது பாக்கிக் கொடுப்பனவைத் தவிர்த்து விட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற் கல்லூரி தோன்றி வளர்ச்சிபெற தங்களின் அன்பளிப்பாகட்டும் என்று கூறி தமது பணியினை ஆற்றி மகிழ்ந்தனர். அவர்களில் சிலர் இடையில் எம்மை விட்டுச் சென்றாலும் எங்களுடன் இருந்தகாலத்தில் அவர்கள் பணி உயர்வானதே. மறக்கற்பாலதன்று.

இதனைத் தொடர்ந்து கல்லூரியில் இணைக்கப்படவுள்ள விரிவுரையாளர்களுக்குரிய நேர்முகப் பரீட்சைகள் கல்லூரி

அலுவலகத்தில் 22.04.2000 ஆம் திகதி தொடக்கம் இரண்டு நாட்களுக்கு நடைபெற்றன. பேராசிரியர்.க.சின்னத்தம்பி அவர்கள் நாம் முதலில் தீர்மானித்த படி நேர்முகத் தேர்வுத் தலைவராக இருந்தார். அவரால் அத் தேர்வுக்காக வகுக்கப்பட்ட திடமான அளவுப் பிரமாணங்கள் வெகு நேர்த்தியானவையாக அமைந்திருந்தன. எவ்வித பக்கச்சார்புமற்ற முறையில் தெரிவுகள் நடைபெறுவதற்கு ஏற்றவகையில் அவை அமைந்திருந்தன. உதாரணமாக பெற்ற பட்டம் குறிப்பிட்ட புள்ளி என்று முதற் பிரமாணம் கூறியது. பின்னர் பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமா பாடநெறியில் பெற்ற தரங்கள் (A,B,C) ஒவ்வொன்றுக்கும் எவ்வளவு புள்ளிகள் என்று வரையறை செய்யப்பட்டிருந்ததுடன் முதுகலைமாணி மற்றும் நூலாக்கம், கட்டுரை ஆக்கம், சமூக நல செயற்பாடுகள், ஆளுமை வெளிப்பாடு ஆகியவற்றிற்கும் தனித்தனி புள்ளிகள் ஒதுக்கி அவ் அளவுப் பிரமாணம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த அளவுப் பிரமாணத்துக்கு அமைவாகத் தெரிவுகள் நடைபெறும் போது சிறப்பான தகுதியானவர்கள் தெரிவாவதுடன் தெரிந்தவர்கள், வேண்டியவர்கள் என்று பக்கச்சார்புடன் உள்வாங்கப்படும் போக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டு சரியான, நேர்மையான தெரிவு நடைபெற முடிந்தது.

இத்தகைய இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகளுடன் கூடிய நடைமுறைகளுடனேயே யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் ஆறாம் வகுப்பு அனுமதிப் பரீட்சையும் அதன் மதிப்பீடும் நடைபெறுவதை அங்கு ஆசிரியப் பணிபுரிந்த காலத்தில், அனுபவத்தில் கண்டுள்ளேன். அங்கு அதிபர்களாக திரு.பி.எஸ்.குமாரசுவாமி, திரு.எஸ். பொன்னம்பலம் ஆகியோர் அதிபராகப் பதவி வகித்த காலத்தில் நான் ஆசிரியராக இருந்துள்ளேன். அவர்கள் மிக நேர்மையுடன் அப்பரீட்சைகளுக்கும் தொடர்ந்து மதிப்பீட்டு செயல் முறைக்கும் வழி காட்டும் பாங்கு உயர்வானது. வாழ்க்கையில் உயர் நினைக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் சிறந்த ஆற்றுப்படுத்தலாகவும் அமையும். அவற்றில் சிறு உதாரணத்துக்கு, "பரீட்சைக்குப் பிள்ளைகளை அழைத்துக் கொண்டு பெற்றோர்கள் வருவார்கள். அவர்களில் சிலர் உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களாக, உறவினர்களாக, அயலவர்களாக இருக்கலாம். அவர்களுடன் மற்றப் பெற்றோர் முன்னிலையில் நின்று உரையாடுவதை முற்றாகத் தவிர்த்து விடுங்கள். அப்படிக்கதைப்பது தவறான எண்ணங்களைத் தோற்றுவித்து விடலாம். நாம் சரியாக

நடக்க வேண்டியது எவ்வளவு முக்கியமோ அதேயளவு அதனை மற்றவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதும் அவசியம். ஆகவே எமது நடத்தைகள் ஒவ்வொன்றும் அவதானத்துடன் அமைய வேண்டும். மற்றும் பரீட்சை எழுதப் பிள்ளைகள் சிறிய பாடசாலைகளில் இருந்து முதன் முதலில் இங்கு வந்திருக்கலாம். அவர்களுக்கு புதியவர்களான எங்களைப் பார்த்தும், கல்லூரிக் கட்டிடங்களைப் பார்வையிட்டும் மனதில் மலைப்புத் தோன்ற வாய்ப்புண்டு. அது அவர்களிடம் பயவுணர்வைத் தோற்றுவித்திருக்கும். அது அவர்களின் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் திறனைக் குழப்பி விடலாம். ஆகவே நீங்கள் மிகக் கருணையுடன் அன்பாக அவர்களுடன் பழகிப் பரீட்சையை நடத்தவேண்டும்” என்றவாறு எமக்கான ஆசிரியர் கூட்டத்தில் ஆற்றுப் படுத்திக்கொள்வர். எவ்வளவு தெளிவான அனுபவ வார்த்தைகள் அவை. இன்னும் மதிப்பீட்டில் கூட மதிப்பீட்டுக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டு, குழுவில் ஒருவர் ஒரு வினாவுக்கான விடையை மட்டும் மதிப்பிடுவதற்கான ஏற்பாடுகள் அமைந்திருக்கும். மிக இறுக்கமான ஏற்பாடுகள் அவை. தவறுகள் ஏற்பட வாய்ப்புகள் மிக மிகக் குறைவு. நேர்மையான தெரிவு இடம்பெறும்.

இவ்வாறான இறுக்கமான நேர்மையான முறையில் புள்ளியிடும் அளவுப் பிரமாணங்களுடன் நேர்முகத் தேர்வு நடைபெற்று விரிவுரையாளர்கள் (கல்வியியற் கல்லூரிகளில் அவர்களைக் கல்வியியலாளர் என்பர்) இணைப்புப் பெறத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். அக்கல்வியியலாளர்கள்; செல்விகள்.க.கிரிஜா, சு.சுகந்தினி, மீ.அங்கையா, திருமதிகள். ஞா.கணேஷநாதன், வி.நரேந்திரா, கௌ.சுரேசன், செ.சிவபாதம், திருவாளர்கள். பாதனபாலன், எஸ்.ஆர்.சத்தியேந்திரம்பிள்ளை, க.இரட்னேஸ்வரன், ஆகியோர் முதலாம் கட்டமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். பின்னர் திருவாளர்கள் ஜெ.சந்திரப்பிரகாசம், கே.கமலநாதன். திருமதி.ச.நாகேந்திரன் ஆகிய பன்னிருவர் இணைப்புப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அவர்கள் பரவலாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் ஐந்து கல்வி வலயங்களில் இருந்தும் தெரிவாகியிருந்தனர். அவர்களை விடுவிப்பதில் தீவகக் கல்வி வலயத்தினைத் தவிர ஏனைய வலயங்களில் பலத்த இழுபறியிருந்தது. அவர்களை விடுவிக்க முடியாது என வலயக் கல்விப்பணிப்பாளர்கள் அடம் பிடித்து மறுத்து நின்றனர். தீவகக் கல்விப் பணிப்பாளர்

திரு. விக்னேஸ்வரன் மட்டும் எவ்வித பிசுவமின்றி தனது வலயத்தில் இருந்து தெரிவானவரை விடுவித்து முன்மாதிரியானார். அவர் உண்மையிலேயே நிறைவான நிர்வாகிதான். அவரைப்பற்றி பின்னரும் கூறுவேன். மேலுமிந்த விடுவித்தலில் தோன்றியுள்ள இழுபறியை அமைச்சரிடம் முறையிடுங்கள் ஒரு தொலைபேசி அழைப்புடன் பிரச்சனை முடிந்துவிடும். சிலர் அபிப்பிராயம் கூறினர். நான் அதைச் செய்ய விரும்பவில்லை. அவரைத் தொடர்ந்தும் கரைச்சல் கொடுத்தால் அவருக்கும் வெறுப்பு வரலாம். எனது நிர்வாக ஆளுமைக்கும் இழுக்கு ஏற்படலாம் என்பதால் தவிர்ந்துக் கொண்டேன்.நானே முயற்சித்துப் பார்த்தேன். தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களை விடுவித்தால் அவ்வப் பாடசாலைக் கல்வி படுத்துவிடும் என்று பெரிதும் ஆதங்கப்படுவது போல் கூறி நின்றனர். பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை அன்று காணப்பட்டமை உண்மையே.அதற்காகத்தான் கல்வியியற் கல்லூரியை ஆரம்பித்து பாடசாலைக் கல்விக்கு வேண்டிய ஆசிரியர்களைப் பயிற்சியுடன் வழங்க முயற்சித்தேன். அதை விளங்க மறுத்தனர். பின் அடுத்த கட்ட நடவடிக்கை என்ன செய்யலாம் என்று தெரிவு செய்யப்பட்ட கல்வியியலாளர்களுடன் கலந்துரையாட முயற்சித்த போது அது தேவையற்றதாகி அவர்களது சொந்த முயற்சி மூலம் விடுவிக்கப் பட்டு யாழ். கல்வியியற் கல்லூரியல் இணைப்புப் பெற்று பதவி ஏற்றுக் கொண்டனர். எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுடன் தமது பணிகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தனர். உண்மையில் இவர்களில் ஓரிருவரைத் தவிர ஏனையோர் தியாகமும் கடமையுணர்வும் என்னுடன் இணைந்து கல்வியியற் கல்லூரியைத் தோற்றுவிக்கவும் வளர்க்கவும் அவர்கள் பட்ட கஷ்டமும் கடும் உழைப்பும் வார்த்தைகளால் விபரிக்க முடியாதவை. அவை யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் வரலாற்றில் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப் பட வேண்டியவை. அவர்கள் சேவை பற்றி பின்னர் சந்தர்ப்பம் வரும் பொழுது குறிப்பிடுவேன்.

மீண்டுமொரு சம்பளச் சிக்கல்.

அவ்வாசிரியர்கள் கல்லூரியில் இணைக்கப்பட்ட பின்னர் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு துன்பத்தையும் அத் துன்பம் துடைக்க நான் பட்ட துன்பத்தையும் “முயற்சி திருவினையாக்கும்” என்பதற்கிணங்க நாம் பெற்ற வெற்றியையும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். அரச சேவையில் இடமாற்றம் என்பது வேறு,

மாறாக இணைப்புப் பெறுதல் என்பது வேறு. இடமாற்றம் பெற்றால் புதிதாகச் செல்லுமிடத்தில் தமக்குரிய வேதனத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும். இணைப்புப் பெறுபவர் விஷேட ஏற்பாடுகள் ஏதும் அங்கு இல்லாத பட்சத்தில் முதல் கடமை புரிந்த இடத்திலேயே தமது வேதனத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும். நான் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில் கடமையாற்றி கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலைக்கு இணைப்புப் பெற்று ஐந்து வருடங்கள் அங்கு கடமையாற்றிய பொழுது அவ்வாறுதான் பெற்றிருந்தேன். என்போல் வேறு பலரும் அவ்வாறே. அரசு சுற்று நிருபம் இல4/F6/CoE அதையே கூறுகின்றது. ஆனால் எமது கல்லூரிக்கு இணைக்கப்பட்ட அந்தப் பன்னிருவரில் தீவக வலயத்தில் இருந்து இணைக்கப் பட்டவரைத் தவிர ஏனையோருக்கு வேதனம் வழங்க முடியாது. கல்வியியற் கல்லூரியிலேயே பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று அதிரடியாக நிறுத்திவிட்டனர். ஒவ்வொரு கல்விப்பணிப்பாளரையும் சந்தித்துப் பொதுவான நடைமுறையைக் கூறிக் கலந்துரையாடி வேதனத்தை வழங்குங்கள் என்று கோரியபோதும் அவர்கள் அனைவரும் விடாப்பிடியாக மறுத்துவிட்டனர். இங்கும் தீவக கல்விப்பணிப்பாளர் திரு.விக்கினேஸ்வரன் அவர்கள் தனது கனவான் இயல்புடன் அங்கிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட ஆசிரியருக்கு தவறாது வேதனத்தை வழங்கியிருந்தமையை இங்கு சிறப்பாகப் பதிவிட விரும்புகின்றேன். இதற்கிடையில் பீடாதிபதிகள் கூட்டத்துக்கு வருமாறு பிரதம ஆணையாளர் அழைத்திருந்தார். விமானத்தில் சென்று வரக்கூடிய வாய்ப்பு அப்போதிருந்தது. இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுடன் தான் அந்தச் சேவை நடைபெற்றது. எமது கல்விசாரா ஊழியர் திரு.நிசாந்த அவர்கள் நன்றாகச் சிங்களம் பேசக்கூடியவர். அவரே எனக்கு விமானச் சீட்டுக்களைப் பெறும் பணியில் பதிவாளரால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தார். அவர் இராணுவத்தினருடன் அதற்கான அலுவலகத்தில் தொடர்பு கொண்டு அப்பணியினை ஒவ்வொரு தடவையும் செய்து தருவார். விமானத்தில் கொழும்பு சென்றேன். கூட்டம் நடைபெறுவதற்கு முதல் நாள் அமைச்சு சென்று பிரதம ஆணையாளருடன் வேதனம் தொடர்பான சிக்கலைக் கலந்துரையாடினேன். அவர் மூக்கில் விரலை வைத்து ஆச்சரியப் பட்டார். "ஏன் அப்படிக் கல்விப் பணிப்பாளர்கள் அங்கு செய்கின்றார்கள்? அப்படிச் செய்யமுடியாது. இணைக்கப்பட்டவர்களது வேதனம் அவர்களது மூலக்கடமை ஸ்தானத்திலேயே பெறப்பட வேண்டும்.

அப்படித்தானே தாபனக் கோவை கூறுகின்றது” என்றார். நான் “ஓம் சேர். ஆனால் அங்கே ஒருவரைத் தவிர ஏனையவர்கள் தர மறுக்கின்றார்கள். என்ன செய்வது? நீங்கள் கல்வியியற் கல்லூரியிலேயே அவர்கள் சம்பளத்தை வழங்க அனுமதி தருவதுடன் அதற்குத் தேவைப்படும் நிதியினையும் பெற்றுத்தர முடியுமா?” என்று கேட்டேன். அவர் சிறிது நேரம் யோசித்தார். பின்னர் “இது தொடர்பாக ஒரு கடிதம் தாருங்கள். நான் சிபார்சு செய்து கல்வியியற் கல்லூரிகள் சபையின் கூட்டத்தின் போது சமர்ப்பித்துப் பார்க்கிறேன். இதற்குச் சில காலம் செல்லும். இப்போ அவர்கள் வேதனத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்க நீங்கள் முயற்சி செய்யுங்கள்” என்று முடித்தார். நானும் அங்கிருந்தே கடிதம் எழுதி அவரிடம் கொடுத்தேன்.

எப்படி அவர்கள் வேதனத்தைப் பெற்றுக் கொடுப்பது? ஏனைய கல்லூரிப் பீடாதிபதிகளிடம், அவர்கள் கல்லூரியில் கடமையாற்றும் இணைக்கப்பட்ட கல்வியாளர்களின் வேதனம் பற்றிக் கேட்டுப் பார்த்தேன். அவர்கள் அனைவருக்கும் முதல் கடமை புரிந்த இடத்திலேயே வேதனம் வழங்கப்படுகின்றமை தெரியவந்தது. அந்த புள்ளிவிபரங்களைப் பெற்று மீண்டும் கல்விப்பணிப்பாளர்களுடன் அவற்றைக் காண்பித்துக் கதைத்தேன். “அது பற்றி எங்களுக்குத் தெரியாது. நீங்கள் அவர்களுக்கான வேதனத்தை உங்கள் கல்லூரியிலேயே வழங்குங்கள்” என்றனர் முகத்தில் அடித்தாற்போன்று. எனக்குப் பெரும் சங்கடமாக இருந்தது. ஆனால் இது ஒன்றைப் பற்றியும் கவலை கொள்ளாது அந்தக் கல்வியியலாளர்கள் தமது கடமைகளைப் பூரணமாகச் செய்து நின்றனர். காலை ஏழுமணிக்கெல்லாம் வருகை தந்து மாலை ஐந்து முப்பது வரை கல்லூரியில் கடமையாற்றினர். அக்காலம் மாலை ஆறு மணிமுதல் காலை ஆறு மணிவரை ஊரடங்கு அமுலில் இருந்தது. இரவு நேரத்தில் ஓர் ஒழுங்கில் விடுதியில் முகிழ்நிலை ஆசிரியர் பாதுகாப்புக் கருதி ஒருவரைத் தவிர ஏனையோர் தங்கி உதவினர். அந்த ஒருவர் அது தொடர்பாகத் தந்த தொல்லைகள் சொல்லிமாளாது. அவரை மனமார வாழ்த்தி, அவர் தந்த தொல்லைகளை எதிர் கொண்டு சமாளித்து, வேதன விடயத்தில் கூடிய அக்கறை கொண்டேன்.

காலம் கரைந்தோடி நான்கு மாதங்களைக் கடந்து விட்டது. வேதனமில்லாது கல்வியியலாளர்கள் பணிபுரிந்து வந்தார்கள்.

நான் அது தொடர்பாகக் கடும் சிரமப்படுகின்றேன் என்றுணர்ந்து எனக்கு அவர்கள் எவ்வித நெருக்குதல்களையும் தரவில்லை. நான்கு மாதங்கள் வேதனமின்றி வாழ்க்கையை நடத்துவது எவ்வளவு சிரமம்? சமாளித்தார்கள். வாழ்க்கையில் வெற்றிபெற இந்தப் பொறுமை மற்றும் அனுசரித்து வாழப்பழகல் அவசியம் என்பதை அவர்களிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டேன்.

வேதனத் தடையும் வெளிச்சமும்.

கல்லூரி ஆரம்பித்து நான்கு மாதங்களாகி விட்டன. கல்வியியலாளர் சம்பளப் பிரச்சனை எவ்வித முடிவுமின்றி வால் போன்று நீண்டு சென்றது. நாய் வாலை நிமிர்த்த முடியவில்லை? அடுத்து இது தொடர்பாக என்ன செய்யலாம்? நானும் பொழுதும் இதே யோசனை. இவ்வாறிருக்க, யாழ்ப்பாணம் தேர்தல் மாவட்ட ஒருங்கிணைப்புக் குழுக் கூட்டம் ஆவணி மாதம் 2000 ஆம் ஆண்டு 15ஆம், 16ஆம், 17ஆம் திகதிகளில் அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா தலைமையில் நடைபெறும், கலந்து கொள்ளும்படி அழைப்பு வந்தது. யாழ் மாவட்ட அரச அதிபர் அழைப்பு அனுப்பியிருந்தார். இக்கூட்டத்தில் யாழ் மாவட்ட அரச திணைக்கள உயர் அதிகாரிகள் அனைவரும் கலந்து கொள்வர். இங்கு தான் தங்கள் நிறுவனம் சார்ந்த பிரச்சனைகள் ஏதும் இருப்பின் பேசித் தீர்த்துக் கொள்வர். முன்னரே அறிந்திருந்தேன். இது தான் எமது கல்லூரியின் கல்வியியலாளர்கள் வேதனப் பிரச்சினைக்கு முடிவுகாணச் சரியான சந்தர்ப்பம் என்று தீர்மானித்து அக்கூட்டத்தில் கலந்து கொள்வதற்கு வேண்டிய கல்லூரி பற்றிய தகவல்களைச் சேகரித்துக் கொண்டேன். அத்துடன் கல்வியியலாளர்கள் கல்லூரியில் இணைக்கப்பட்ட நேர்மையான முறை பற்றியும் திகதிகளுடன் பத்திரிகை விளம்பரம், நேர்முகத்தேர்வு நடைபெற்று இறுக்கமாகப் புள்ளியிட்டு தேர்வு செய்த விதம் பற்றியும் தெளிவாக ஆதாரங்களுடன் அறிக்கை தயாரித்துக் கொண்டேன். தொடர்ந்து அவர்கள் வேதனமின்றிக் கடந்த நான்கு மாதங்களாகக் கடமையாற்றும் நிலையையும் அவர்களின் சுயநலமற்ற சமூகப் பற்று, கல்வி ஆர்வம் பற்றியும் விளக்கி அதனைத் தயாரித்துக் கொண்டேன்.

கூட்டத்துக்கான நானும் வந்தது. அக்காலத்தில் இக்கூட்டங்கள் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீதர் படமாளிகை மண்டபத்திலே தான் நடைபெறுவது வழக்கம். அங்கே அன்று காலை சற்று நேரத்துடன்

சென்றேன். திரு.மணிபல்லவராஜன் அவர்களைச் சந்தித்து இந்தப் பிரச்சினையைக் கூறி, கூட்டத்தில் இதுபற்றிக் கதைப்பதற்கு அமைச்சரிடம் அனுமதி பெற்றுத் தருமாறு கேட்டேன். அவர் உடனே அமைச்சரிடம் சென்று திரும்பி வந்து “அமைச்சர், கூட்டத்தில் கல்வி சம்பந்தமான விடயத்துக்கு நேரம் ஒதுக்கப்படும் போது முதலாவதாக என்னைப் பேசுமாறு கூறினார்” என்றார். நான் எனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து கூட்டம் நடைபெறும் மண்டபத்துக்குச் சென்றேன். அங்கே சில நினைக்களத் தலைவர்கள் வருகை தந்திருந்தனர். பிரதம செயலர் வந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து கல்விச் செயலர் திரு.க.பரமேஸ்வரன் வந்தார். என்னைக் கண்டதும் கையசைத்துச் சென்று தனது இடத்தில் அமர்ந்தார். அவருக்கும் எனக்கும் நல்ல தொடர்புண்டு. அவரும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் என்பதற்கப்பால் நல்லைக் கந்தன் திருவிழாக் காலங்களில் கலந்து அவரைத் தோளில் சுமப்பவர்கள் என்ற பக்தியியல் தொடர்பும் கொண்டிருந்தோம். அங்கு தான், எமது கல்லூரிக்கு கட்டடங்கள் நிறுவ உலக வங்கி ஒதுக்கிய நிதியை கல்விக்கொள்ள சில பருந்துகள் வட்டமிடுவதை அறிந்து இவரிடம் கூறியிருந்தேன். அவர் “நான் கட்டாயம் உலக வங்கியினருடன் கதைத்துக் காப்பாற்றித் தருவேன். கவலை கொள்ள வேண்டாம்” என்று உற்சாகம் தந்தார். அப்படியே பாதுகாத்தும் தந்தார். அவரிடம் வேதனப் பிரச்சினையை முன்னமே நான் சிநேகபூர்வமாகக் கூறியிருக்கலாம். ஆனால் ஏனோ அந்த வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை.

கூட்டத்துக்கு அரசு அதிபர், பிரதேசச் செயலர்கள் என சகல நினைக்களத் தலைவர்களும் வந்திருந்தனர். அமைச்சர் வருகை தந்ததும் கூட்டம் ஆரம்பமாகியது. முதல் நாள் ஆரம்ப வைபவம். வரவேற்பு என்றவாறும் பொதுவான கலந்துரையாடல்களுடனும் அன்றைய கூட்டம் நிறைவு பெற்றது. அடுத்த நாள் கூட்டத்திலும் கல்விக்கான நேரம் கிடைக்கவில்லை. மூன்றாம் நாள் முதல் நிகழ்ச்சியாக கல்வி முன் வைக்கப்பட்டது. முதல் ஆளாக நான் எழுந்தேன். ஏற்கெனவே சொல்ல வேண்டியதை அறிக்கையாகத் தயாரித்துக் கொண்டதால் அங்கே எமது பிரச்சினையை முன்வைப்பதில் எதுவித தயக்கமோ தளம்பலோ இருக்கவில்லை. சபை எனது உரையை அமைதியாகக் கேட்டது. சபையில் நிசப்தம் நிலவியது. அமைச்சர் தனது நாடியில் கைவைத்தபடி இருக்கையில் சரிந்திருந்து மிக உன்னிப்பாகக் கவனித்திருந்தமையை உணர

முடிந்தது. அரசு அதிபர் மட்டும் தனது கைக்கடிக்காரத்தை இரண்டு மூன்று தடவை தொட்டுக்காட்டி நேரம் போகின்றது என்று எனக்கு உணர்த்த முயற்சித்தார். ஆதலால் அதன் பின்னர் அவரைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்து வேறு திசை நோக்கியவாறு ஏறத்தாழ 30 நிமிடங்கள் வரை உரையாற்றினேன். எமது யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் கல்வியியற் கல்லூரிகளின் முக்கியத்துவம், அதன் வரவு காலதாமதமாகியதால் ஏற்பட்ட பின்னடைவுகள் மற்றும் பாதிப்புக்கள், எமது மாவட்டத்தில் காணப்படும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையை கல்வியியற் கல்லூரியினால் நிரப்ப முடியும், தற்போது அது ஆரம்பமாகி கல்வியியலாளர்களாக இணைக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள், கஷ்டமான இக்காலகட்டத்தில் ஆற்றும் நிகரற்ற கல்விசார் பணிகளின் மேன்மை ஆகியவற்றை வெகு நிதானமாக எடுத்துக்கூறி; இத்தகு பணி செய்யும் அந்த ஆசிரியர்களுக்கு நாம் கொடுத்த சன்மானம், கடந்த நான்கு மாதங்களாக அவர்களுக்குரிய வேதனங்களை வழங்காது பழிதீர்த்துக் கொண்டமையே! என்று எனது தொனியை மாற்றி உரைத்து, சபையோர்களை நோக்கிக் கண்ணோட்டம் விட்டேன். அங்கே ஒருவித மனிதாபிமான அசைவு தெரிந்தது. மறுபக்கம் பார்த்தேன் அமைச்சர் கௌரவ. டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்கள் இருக்கையில் நிமிர்ந்து இருந்து செயலாளர்கள் பக்கம் சிறிதாகத் திரும்புகின்றார். கல்விச் செயலர் திரு. பரமேஸ்வரன் அவர்கள் சற்றுப் பதட்டத்துடன் எழுந்து, “உடனடியாக அவ் ஆசிரியர்களின் வேதனத்தினை வழங்குமாறு கல்விப் பணிப்பாளர்களுக்குக் கட்டளையிடுகின்றேன்” என்று சற்று உரத்த தொனியில் கூறினார். மண்டபம் அதிரக்கரகோஷம் எழுந்தது. எனக்குப் பிரச்சினை தீர்வு கண்டதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. நன்றி கூறி அமர்ந்தேன். மறுபுறம் நான் அந்த விடயத்தை முன்வைத்த தெளிவான முறை காரணமாக அங்கு ஏற்பட்ட அதிர்வு கண்டு மகிழ்ந்தும் கொண்டேன்.

திசைமுகப்படுத்தல்.

கல்லூரி 02.05.2000 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பமாகியது என்று ஏலவே குறிப்பிட்டிருந்தேன். அடுத்த நாள் 03/05/2000 முகிழ் நிலை ஆசிரியர்களுக்கான திசைமுகப்படுத்தும் நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகித் தொடர்ந்து ஐந்து நாட்கள் நடைபெற ஒழுங்கு செய்து கொள்ளப்பட்டது. இதேபோன்று கல்வியியலாளர்களுக்கான வாண்மைவிருத்திச் செயலமர்வுகளையும் ஒழுங்கு செய்ய

வேண்டியிருந்தது. இங்கே முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியது என்னவென்றால் கல்வியியற்கல்லூரி எமது பிரதேசத்தில் புதிதாகத் தோற்றம் பெற்றதால் மேற்குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகளைக் கனதியுடன் ஆற்றி முடிக்க வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு எனக்கிருந்தது. இதனை நன்குணர்ந்து தொழிற்படலானேன். எனது ஆசான் பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா அவர்களுடன் கலந்துரையாடி மேற்சொன்ன இரண்டு நிகழ்ச்சிகளையும் அவர் தலைமையில் நடத்திக் கொள்ளத் திட்டமிட்டுக் கொண்டேன். அவர் அவ்விரண்டு நிகழ்ச்சிகளுக்குமுரிய ஆளணியினர் மற்றும் பாடத்திட்டம் ஆகியவற்றைத் தீர்மானித்து முதலில் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் திசைமுகப்படுத்தல் நிகழ்ச்சியை மேற்குறிப்பிட்ட திகதியில் ஆரம்பித்துக்கொண்டார். வளவாளர்களாகப் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் பொ.பாலசுந்தரம்பிள்ளை, பேராசிரியர் க.சின்னத்தம்பி, பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா, தேசிய கல்வி நிறுவக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு.கு.சண்முகநாதன், வலிகாமம் வலயக் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.வி.இராசையா, தீவக வலயக் கல்விப்பணிப்பாளர் திரு.க.விக்கினேஸ்வரன் ஆகியோருடன் எமது கல்வியியலாளர், கோப்பாய், பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை விரிவுரையாளர் ஆகியோர் பங்கு கொண்டு பயனுள்ள விரிவுரைகளை ஆற்றி உற்சாகப்படுத்தினர். கல்வியியற் கல்லூரிகளுக்குரிய புதியநடைமுறைகள், கட்டுப்பாடுகள். வினைத்திறனான கற்றல். கற்பித்தல் முறைமைகள், நேரமுகாமைத்துவம், விடுதி வாழ்வு போன்ற செயற்பாடுகளில் பொருத்தப்பாடு கண்டுகொள்ள ஆரம்பத்தில் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் சிறிது சங்கடப்பட்டனர். அங்கு திட்டமிட்டு நடைபெற்ற திசைமுகப்படுத்தல் செயற்பாடுகளும் கல்வியியற்கல்லூரிகள் தொடர்பான முன் அனுபவம். இல்லாது விட்டாலும் எனது அறிவுறுத்தல்களை முழுமையாக உள்வாங்கி புரிந்துணர்வுடன் செயற்பட்ட கல்வியியலாளர்களின் அன்பான வழிகாட்டலாலும் முகிழ்நிலை ஆசிரியர் வெகு விரைவில் கல்வியியற் கல்லூரியுடன் இயைபாக்கம் பெற்றுக் கொள்ள உதவி நின்றன.

மீண்டுமொரு சமூகப் பொறுப்பு.

பொறுப்பான தலைமைப் பதவியில் இருப்பவர்கள் சமூகம் தொடர்பான கண்ணோட்டத்துடன் காணப்படுவதுடன், தமது நிறுவனம் சார் ஆளுமை கொண்டவராகவும் கடமை புரிதல்

வேண்டும் என்று எமது கல்வியியல் பேராசிரியர்களில் ஒருவரான எஸ்.கருணானந்தம் அவர்கள் அடிக்கடி கூறுவார். அவரது அக்கருத்து எனது தொழில் போக்குடன் பெரிதும் பொருந்தி வந்ததை நான் அவதானித்துள்ளேன். முன்னர் பரீட்சைப் பெறுபேறுகளை தலையில் சுமந்து சென்றமை அவற்றுள் ஒன்று. இப்போ வேறொரு சமூக நல செயல் ஆற்ற வேண்டிய பொறுப்பு என்னைத்தேடி வந்தது.

வவுனியா, மட்டக்களப்பு கல்வியியற் கல்லூரிகளுக்கு அப்போது அனுமதி பெற்ற யாழ்ப்பாண மாவட்ட மாணவர்கள் பலர் போக்குவரத்து தடைப்பட்ட காரணத்தால் அங்கு செல்ல முடியாது தவித்து நின்றனர். அவர்களது பெற்றோர் பலர் என்னை அணுகி நிலைமையைக் கூறி அவர்களையும் எமது கல்லூரியில் அனுமதிக்கும் படி கேட்டனர். சட்டப்படி அப்படி நான் செய்யமுடியாது. அந்த அந்தக் கல்லூரிகளுக்குத் தெரிவானோர் அங்கு தான் செல்ல வேண்டும். ஆனால் போக்குவரத்து இல்லாமையால் அவர்களால் அங்கு செல்ல முடியவில்லை. இந்நிலையில் அவர்களுக்கு மனிதாபிமான ரீதியில் நான் ஏதாவது உதவி செய்தல் வேண்டும் என்று முடிவு கொண்டேன். பத்திரிகை மூலம் அவர்களைக் கல்லூரிக்கு வரவழைத்து அவர்களின் விபரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டேன். பின்னர் அவ்விபரங்களுடன் அரசு அதிபர் அலுவலகம் சென்று அவர் அனுமதியுடன் பிரதம ஆணையாளரைத் தொடர்பு கொண்டு விபரத்தைக் கூறி, அவர்களுக்கு எவ்வாறு உதவி செய்யலாம் என்று வினவினேன். பிரதம ஆணையாளர் திரும்ப என்னிடமே என்ன உதவி செய்யலாம் என்று எதிர்பார்க்கின்றீர்கள் என்று பந்தை என்பக்கமே திருப்பி விட்டார். நானும் இப்படி அவர் கேட்டால் என்ன பதில் கூறலாம் என்று தயாராகவே சென்றிருந்தேன். உடனே நான் கூறினேன், “சேர் தற்போதைய சூழலில் மூன்று முறையில் இதற்குத் தீர்வு காணலாம். ஒன்று அவர்களைக் கப்பல் மூலமோ அல்லது விமான மூலமோ கொழும்புக்கு எடுத்து குறிப்பிட்ட கல்வியியற் கல்லூரிக்குச் செல்ல வைக்கலாம். அல்லது அவர்களை எங்கள் கல்லூரியிலேயே அனுமதி பெற்றுப் பதிவு செய்து தொடர வைக்கலாம். இவை எதுவும் சாத்தியமில்லா விட்டால், தற்காலிகமாக நாம் அவர்கள் பதிவினை மேற்கொண்டு பின்னர் ஓரளவு நிலைமை சீரானதும் தீர்க்கமான முடிவு கொள்ளலாம்”

என்றேன். அவர் சிறிது யோசித்தார். தொடர்ந்து நாளை இந்நேரம் தம்மை அழைக்கும் படியும், தான் அங்கு கலந்துரையாடி முடிவு சொல்வதாகவும் தெரிவித்தார். அடுத்த நாள் அவ்வாறே அதே நேரம் அழைத்தேன். அரசு அதிபரின் செயலர் திரு.சிவாஜிராவ் நல்ல ஆதரவாக இருந்தார். தொலைபேசி அழைப்பினை எடுத்துத் தருவார். வேறு பல உதவிகளும் எமது கல்லூரிக்குச் செய்து தந்துள்ளார். பிரதம ஆணையாளர், “அவர்களைத் தற்காலிகமாகப் பதிவு செய்து எங்கள் கல்லூரியில் அனுமதிக்குமாறு கூறினார். அவ்வாறே செய்து அவர்களது அனுமதியை உறுதி செய்து கொண்டேன். அந்த முடிவை நிரந்தரமாக்கி, தொடர்ந்து எமது கல்லூரியிலேயே அவர்கள் கற்கையைப் பூர்த்தி பெறச் செய்திருக்க முடிந்திருக்கும். எங்கள் கல்லூரியில் அனுமதி பெற்றவர்களில் பலர் பதிவு செய்து கொள்ளாததால் வெற்றிடம் இருந்தது. பிரதம ஆணையாளரும் எம் பிரதேசத்தின் மீது அக்கறை கொண்டிருந்தார். அவரது தனிப்பட்ட ஆர்வத்தினாலும் எமது கல்லூரி உதயம் பெற்றமையை மறந்து விடமுடியாது. ஆனால் அந்த மாணவர்கள் சிலர் தமது சொந்த முயற்சியால் உறவினர் மூலம் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு எமது கல்லூரியை விட்டு வெளி மாவட்டத்தில் உள்ள கல்லூரிகளுக்குச் செல்வதற்கு முயற்சிகளைச் செய்து செல்லத் தயாராகினர். நாம் என்ன செய்ய முடியும்? ஒரு சிலரால் பலர் பாதிக்கப்பட்டனர். இது ஒன்றும் எமக்குப் புதிது இல்லைத்தானே?

வாண்மை விருத்திச் செயலமர்வுகள்.

ஏலவே குறிப்பிட்டது போன்று கல்வியியலாளர்களுக்கு வாண்மை விருத்திச் செயலமர்வுகளை பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா பொறுப்பேற்று நடத்தினார். முன் கூறிய பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்கள் அனைவரும் இதிலும் பங்குபற்றினர். இச் செயலமர்வுகள் தவிர காலத்துக்குக் காலம் தேசிய கல்வி நிறுவக வளவாளர்கள். தேசிய ஆசிரியர்கல்வி அதிகாரசபை வளவாளர்கள், ஜேர்மன் தொழில் நுட்ப நிறுவன (GTZ) வளவாளர்கள், திருகோணமலையில் இருந்து வடக்குக் கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சில் இருந்து வளவாளர்கள் எனப் பலரையும் எமது கல்லூரிக்கு வரவழைத்துப் பயனுள்ள செயலமர்வுகளை நடத்தி கல்வியாளர்களின் வாண்மை வளர வழி செய்து கொண்டேன். உண்மையில் ஏனைய கல்வியியற் கல்லூரி கல்வியியலாளர்கள் கொழும்பு மகரகம போன்ற பல இடங்களிலும் நடைபெற்ற

இவ்வாறான செயலமர்வுகள் பலவற்றிலும் பங்கு கொண்டு தமது கற்பித்தல் திறனை வளர்த்துக் கொள்ள வாய்ப்பி ருந்தது. அவை எதிலும் கலந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் எமது கல்வியியலாளர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. காலம் பிந்திக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் போக்குவரத்து மட்டுப்பாடுகளும், நாட்டின் அன்றைய யுத்த சூழலும் அதற்குக் காரணங்களாகின. கல்வியியற் கல்லூரி கல்வியியலாளர்களுக்கு செயலமர்வுகள் கொழும்பில் இருந்து வருகை தந்த வளவாளர்களால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட போது கோப்பாய், பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை விரிவுரையாளர் சிலரையும் அக்கலாசாலைகளின் அதிபர்களின் சிபார்சுக்கமைவாக உள்வாங்கிக் கொள்ளவும் தவறவில்லை. அவர்களும் விருப்புடன் கலந்து கொண்டனர். அதே நேரம் ஏன் எமக்குச் சந்தர்ப்பம் தரவில்லையெனச் சிலர் என்னுடன் மனவருத்தம் கொண்டதும் உண்டு. பின் எவ்வாறு தெரிவு நடந்தது என்பதை அறிந்து சமாதானம் கொண்டார்கள். ஜேர்மன் தொழில் நுட்ப நிறுவனமும் (GTZ) கல்லூரியும் மேற்படி நிறுவனம் இலங்கையின் பொதுக்கல்வியிலும் ஆசிரியர் கல்வியிலும் காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்து வந்தது. பல பெறுமதியான செயலமர்வுகளை நடத்தி வந்தனர். இவ்வரிசையில் ஜேர்மன் தொழில் நுட்ப நிறுவனத்தில் இருந்து எமது கல்லூரிக்கு வருகை தந்து செயலமர்வுகளை நடத்திய நிறுவன அதிகாரிகள்கலாநிதி. கு.சோமசுந்தரம், திருவாளர்கள். எஸ்.சுப்ரமணியம், எஸ்.சிதம்பரநாதன், எஸ்.பி.என் ஜெயமகா, எஸ்.எம்.ஆர்.பி.சமரக்கோன் ஆகியோர் கல்வியியலாளர்க்குப் பயனுள்ள பல செயலமர்வுகளை நடத்தியதுடன் குறைந்தவள ஆளுகையுடன் மிக நிறைவான சிறப்பைப் பெற்றிருந்த எமது கல்லூரியை, ஜேர்மன் தொழில் நுட்ப நிறுவனத்தின் மூலம் “முதன்மைக் கல்லூரி” (Pilot College) என்ற உயர் ஸ்தானம் பெற சிபார்சு செய்து வெற்றி கண்டனர். இதனால் கல்லூரியின் வளர்ச்சி மேலும் வேகம் பிடிக்கத் தொடங்கிற்று. மேலும் பல செயலமர்வுகள், செயல் திட்டங்கள் ஆகியன கல்லூரியிலும் கல்லூரிக்கு வெளியில் வேறு கல்வியியற் கல்லூரியிலும் ஜேர்மன் தொழில் நுட்ப நிறுவனத்தால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு எமது முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் சிலரும் கல்வியியலாளர்கள் சிலரும் கலந்து பயன் பெற முடிந்தது. “முயற்சி திருவினையாக்கும்” என்று தெரியாமலா கூறிவைத்தார்கள். இங்கு ஒரு விடயத்தைத் தெளிவாக்க விரும்புகின்றேன். யுத்தத்தைக் காரணம் காட்டி

வாழாதிருத்தலையோ அல்லது வேறு காரணங்களைக் கூறிப் புறத்தேற்றம் கண்டு காலத்தை அவமே கழிப்பதையோ நான் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. யுத்தம் முடிவுற்று பல வருடங்கள் கழிந்தும் இன்றும் சிலர் அதனைக் காரணங்காட்டித் தம் காலத்தைக் கழிக்கின்றார்கள். அவர்களும் என் கணிப்பில் ஒருவகை வேடிக்கை மனிதரே! யுத்தம் உக்கிரமாக நடைபெற்ற காலத்திலேயே அதன் தாக்கத்தை எதிர்கொண்டு கல்லூரியையும் தாபித்து வாண்மை விருத்திக்கான செயலமர்வுகளை, சிறப்பாகக் கல்லூரியிலேயே நடத்திப் பயன் கண்டவர்கள் நாம் என்பதை இங்கு பெருமையுடன் பதிவு செய்து கொள்கின்றேன்.

வள ஆளணியினர் நலன் விரும்பிகள் சேவை.

அந்த வெற்றிகளுக்கெல்லாம் எவ்வித எதிர்பார்ப்பு மில்லாமல் என்னுடன் சேர்ந்து பணியாற்றிய கல்லூரியின் அன்றைய விரிவுரையாளர்களும் கல்விசாரா ஊழியர்களும் யாழ்ப்பாணத்தின் கல்விச் சமூகமும் காரணம் என்று கூறுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். அவர்கள் காட்டிய ஆர்வமும் தந்த ஒத்துழைப்புந்தான் என்னால் சாதிக்க முடிந்தது என்பது நிதர்சனமானது. இன்னுமொரு விடயத்தை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். கல்வியியற் கல்லூரிப் பணிகளை ஆற்றும் போது, வெற்றிகரமாக ஆற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தினால் என்னுள் ஒரு வித வெறி ஆக்கிரமித்திருந்தது. அது எனது செய்கைகளில் வேகத்தைத் தந்திருந்தது. இரவு பகல், மழை வெயில், மேடு பள்ளம், குன்று குழி என்று எதுவும் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஓய்வின்றி ஓடிக் கொண்டேயிருந்தேன். என்னுடன் சேர்ந்து கல்வியியலாளர் எல்லோரும் இல்லை இல்லை இருவரைத் தவிர ஏனையோர் சளைக்காது களைக்காது சேர்ந்து ஓடி வெற்றியைத் தேடித் தந்தனர். அந்த இருவரில் ஒருவர் நொண்டினார், தன்னை நியாயப் படுத்த பல்வேறு முயற்சிகளை மேற் கொண்டு சட்டத்தை நாடியும் தோல்வி கண்டார். உண்மையில் இவர் போன்றவர்களும் எனது இலட்சியப் போக்கில் தேவைப்பட்டார்கள். அவர்கள் செய்கைகளால் என்னால் இன்னும் வேகமாகச் செயற்பட முடிந்தது. வெற்றிக் கனியைப் பெறமுடிந்தது. ஆகவே எல்லாம் நன்மைக்கு என்பேன். மற்றவர் எங்கள் வேகத்துடன் சேர்ந்து கொள்ள முடியாது தானாகவே வெளியேறினார் அவரது அந்தக் கனவான் முடிவை நான் பாராட்டுவேன். “ஒரு காரியம் என்னால் முடியாது

எனத் தெரிந்து விட்டால் அதனை விட்டு ஒதுங்கிக் கொள்வது கனவான் நடத்தை.” ஆதலால் அவரைப் பாராட்டுவேன். ஆனால் இணைக்கப்பட்ட அவரை எவ்வித அறிவித்தலுமின்றி, கல்லூரி எக்கேடு கெட்டாலும் பரவாயில்லை என்ற மனநிலையுடன் அவரை விலக்கிக் கொண்ட அந்தக் கல்விப் பணிப்பாளரும் எம் சமூகத்தில் அக்கறையற்ற இன்னுமொரு வேடிக்கை மனிதராகவே எனக்குத் தெரிந்தார்.

யார் என்ன செய்தாலும் எவர் என்னைப் பேசினாலும் எதுவும் யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற்கல்லூரி அமைத்து, வளர்க்கும் என் சிந்தனையில் எந்த எதிர்மறைத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. தொடர்ந்து ஓய்வின்றி ஓடிக்கொண்டேயிருந்தேன். தேசிய ஆசிரியர் கல்வி அதிகாரசபையின் பணிப்பாளர்கள் கலாநிதி. என்.தர்ம சீர்த்தி, திருரஞ்சித் இராமநாயக்கா, திரு.உ.நவரத்தினம் ஆகியோர் ஆசிரியர் கல்வியின் சமகாலப்போக்கு தொடர்பான கருத்தரங்கினையும் செயலமர்வினையும் நடத்துவதற்காக வளவாளர்களாக வருகைதந்து, 2002 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 5ஆம், 6ஆம், 7ஆம், 8ஆம் திகதிகளில் அக்கருமத்தை நிறைவேற்றினர். கல்லூரியில் நடைபெற்ற இந்நிகழ்வில் கல்லூரியின் கல்வியியலாளர்களுடன், வலயக் கல்விப்பணிப்பாளர், ஆசிரியர் மத்திய நிலையமுகாமையாளர், பலாலி, கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை விரிவுரையாளர் எனப் பலரையும் கலந்து கொள்ள ஏற்பாடுகள் செய்து கொடுத்தேன். மற்றவர்கள் எனக்கு என்னசெய்தாலும் என்னால் முடியுமென்றால் நான் பிறந்த மண்ணின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு என்னால் முடிந்ததைச் செய்ய வேண்டும் என்ற உறுதி என்னிடம் இருந்தது. அன்றைய காலச் சூழலில் இவ்வாறான வாண்மை விருத்திச் செயலமர்வுகளில் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு எம்மவர்க்கு மட்டுப்பாடாகவே இருந்தமையை நான் நன்கறிவேன். அதனால் எமது கல்லூரிக்குக் கிடைக்கும் அவ்வகைச் சந்தர்ப்பங்களில் முடிந்தவரை கல்வித்துறைசார் ஏனைய ஆளணியினரையும் இணைத்துக் கொள்ள நான் தவறவில்லை.

வந்தோரை வரவேற்கும் எம் தாயக மண்ணின் பண்புக்கமைவாக எமது கல்வியியலாளர்களும் கல்விசாரா ஊழியர்களும் கல்விப் பணியாற்ற வருகை தந்த வளவாளர்களை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்து வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர். இவர்களுடன் சிறப்பாக எமது கல்லூரியின் ஆலோசனைச் சபையின் சிரேஷ்ட உறுப்பினர் டாக்டர். லயன். வி.தியாகராசா அவர்கள், இவ்வாறு வருகை தரும்

வளவாளர்களை உற்சாகப்படுத்த தனிப்பட்ட முறையில் அவர்களுக்கு விருந்தளித்து, நினைவுப் பரிசில்களையும் வழங்கி ஊக்குவிப்பார். இவற்றால் வளவாளர் பெரிதும் மகிழ்ந்து எம்மண்ணையும் மக்களையும் போற்றிப் புகழ்ந்து செல்வார்கள். அதன் பிரதிபலிப்பை பிற்காலங்களில் நான் கொழும்பு செல்லும் போது நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளக் கூடியதாக அவர்களின் நடத்தைகள் அமைவது கண்டு மகிழ்வேன். முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களின் கல்வியியல் அறிவுடை நிலை உயர அவ்வப் போது கருத்தரங்குகளை வினைத்திறனுடன் ஒழுங்கு செய்து கொள்ளத் தவறவில்லை. அந்த வரிசையில் 2001ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 01 ஆம் திகதி வடக்குகிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சில் இருந்து வருகை தந்த பிரதிக் கல்விப்பணிப்பாளர் திருமதி அ.வேதநாயகம் மற்றும் உதவிக் கல்விப்பணிப்பாளர் திரு இ.இராஜேஸ்வரன் ஆகியோர் புதிய கல்விச் சீர்திருத்தம் பற்றிய கருத்தரங்கினை நடத்தினர். 06.05.2001 அன்று செயற்பாடு தழுவிய ஆய்வு தொடர்பான (Action Research) செயலமர்வு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.

அச் செயலமர்வில் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், பேராசிரியர். சபா.ஜெயராசா, பேராசிரியர் க.சின்னத்தம்பி ஆகியோர் கலந்து கருத்துரைகள் வழங்கி வழிகாட்டிச் சிறப்பித்தனர். இச் செயலமர்வு சிறப்பாக இரண்டாம் வருட மாணவர்களுக்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அவர்கள் தங்களது மூன்றாம் வருடம் உள்ளகப் பயிற்சி முடிவதற்குள் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தலைப்பில் மேற்படி ஆய்வினை மேற்கொண்டு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். உள்ளகப் பயிற்சி ஆசிரியரின் கற்பித்தலை மேற்பார்வை செய்து வழிகாட்டவென ஒதுக்கப்பட்ட கல்வியியலாளர் அவர்களது ஆய்வுக்கும் அதே பணியை ஆற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்த வகையில் இன்னும் பல செயலமர்வுகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், கொழும்பில் கல்வி அமைச்சு, தேசிய கல்வி நிறுவகம், தேசிய ஆசிரிய கல்வி அதிகார சபை அனைத்தும் எமக்கு ஆதரவு அளித்தன. விறு விறு வெனக் கல்லூரி வளர்ச்சி கண்டு புகழ் பெற்றுக்கொண்டது.

கல்விசாரா ஊழியர்களுக்கான செயலமர்வுகள்.

முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள், கல்வியாளர்களுக்கான செயலமர்வுகள் வரிசையில் கல்விசாரா ஊழியர்களுக்கான

வாண்மை விருத்திச் செயலமர்வுகளையும் நடத்த வேண்டிய தேவையிருந்தது. அவர்கள் அனைவரும் தமது தொழிலுக்குப் புதியவர்கள். ஆகவே அவர்களையும் அவர்கள் ஆற்றும் கடமைக்குத் தயார்ப்படுத்த வேண்டிய கடமை எனக்கிருந்தது. இரயில் பாதை அமைத்து இரயில் ஓட வேண்டியவனல்லவா நான்! ஆகவே அவர்களையும் தொழிலுக்குத் தயார்ப்படுத்த வேண்டிய கருமங்களை முன்னெடுத்தேன். யாழ்ப்பாணம் கல்வி அலுவலகத்தில் பிரதம இலிகிதர் போன்ற உயர் பதவிகளை வகித்த எழுதுவினைஞர் சேவையில் மூத்த அனுபவமுள்ள திரு.எம்.லியானோஸ் மற்றும் திரு.தவராஜா ஆகியோரை அணுகி “எமது கல்விசாரா ஊழியர்கள், அவர்களது தொழிலில் முன் அனுபவமற்றவர்கள். ஆனால் திறமைமிக்க இளம் வயதினர். அவர்களுக்கு அவர்களது தொழில் சம்பந்தமான அடிப்படை அறிவினை வழங்க உதவி செய்தல் வேண்டும்” என்று கேட்டேன். அவர்கள் முழு மனதுடன் சம்மதித்து திகதிகளையும் ஒதுக்கித் தந்தனர். இச் செயலமர்வை கல்லூரியில் ஒழுங்கு செய்து கொள்வதற்குக் கல்லூரி உப பீடாதிபதி (நிதியும் நிர்வாகமும்) திரு. எஸ்.ஆர்.சத்தியேந்திரம்பிள்ளை அவர்களையும் பதிவாளர் திரு.வி.வைத்தியகுமார் அவர்களையும் ஒழுங்கு செய்து கொண்டேன். இவர்கள் அனைவருக்கும் நிதி தொடர்பான விளக்கம் அளிக்க யாழ்ப்பாணம் ஆதார வைத்தியசாலைக் கணக்காளர் திரு.விஜயரகுநாதன் அவர்களை ஒழுங்கு செய்து கொடுத்திருந்தேன். இவர் பின்னாளில் கல்லூரியின் Tender Board உறுப்பினராகக் கடமை புரிந்து கல்லூரியின் நிதியைப் பயனுள்ள முறையில் எவ்வித விரயமுமில்லாது பயன்படுத்த உதவியவர். இப்பெரியார் போன்றவர்களின் வழிகாட்டலும் பதிவாளர் திரு.வைத்தியகுமாரின் தூய்மையான சேவையும் நிறுவனத் தலைவர் என்ற முறையில் எனக்கு எவ்வித நிதிச்சிக்கலையும் அளிக்கவில்லை என்பது பெருமையுடன் இங்கு பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டிய செய்தியாகும்.

கல்விசாரா ஊழியர்களுக்கான செயலமர்வும் சிறப்பாக நடைபெற்றுப் பயன் தந்தது. இங்கு பங்கு கொண்ட வளவாளர்கள் எவ்வித கொடுப்பனவையும் எதிர்பாராது ஆற்றிய சேவை; யாழ் மண், கல்விக்குக் கொடுக்கும் மதிப்பின் வெளிப்பாடு என்பது புலனாயிற்று.

ஈட்டலும் உறுத்தலும்

சாதனையும் வேதனையும்

சாதனை நிகழ்ச்சிகள் படிப்படியாக நடைபெற்றன. ஆனால் வேதனைக்குரிய நிகழ்ச்சி கல்லூரி ஆரம்பித்து ஒரு வாரத்திலேயே எம்மை வந்து தாக்கிநின்றது. கல்லூரியை 02.05.2000 இல் ஆரம்பித்துக் கொண்டேன் என்பதை ஏலவே கூறியிருந்தேன். கல்லூரியை ஆரம்பிப்பதற்கு முன் மூன்று மாதங்களாக அலைந்து வேலை செய்தமையும், கல்லூரி ஆரம்பித்த பின்னர் திசைமுகப் படுத்தல் மற்றும் விடுதித் தேவைகளை ஆற்றிக் கொண்டமை என்று பல்வேறு வேலைகளும் அதனால் தோன்றியகளைப்பும் இன்னும் பல இரவுகள் ஒழுங்கான நித்திரையின்மையும் உடலில் பெரும் சோர்வைத் தந்தன. கல்லூரியில் தங்கிய நாட்களில் எல்லாம் ஏனையோரைப் போன்று நிலத்திலே தான் படுத்தேன். நான் தனியாக இருக்கின்றேன் என்று திரு தனபாலனும் பலநாட்கள் என்னுடன் தங்கி என்னுடன் நிலத்திலேயே படுத்திருக்கின்றார். ஒருநாள் அவ்வாறு படுத்திருந்த போது, நடுச் சாமம் இருக்கும் எனக்கு சற்று அருகில் படுத்திருந்த திரு. தனபாலன் படுக்கையில் இருந்து எழுந்திருந்து தனது உடல் முழுவதையும் வருடிக் கொண்டிருந்தார். பொதுவாக அவர் படுத்தவுடன் நித்திரை கொள்ளக் கூடியவர். எனக்கு நித்திரை வர நேரம் எடுக்கும். அந் நேரத்தை கல்வியியற் கல்லூரியை ஆரம்பிக்கும் செயற்பாடுகள் தொடர்பாக திட்டமிடப் பயன்படுத்திக் கொள்வேன். அன்றும் அப்படித்தான். யோசனையில் நான் நித்திரையின்றி இருக்க ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்து எழுந்த அவரை “என்ன தனபாலன்?” என்று படுத்திருந்தபடியே கேட்டேன். அவர் “என்னவோ கடிக்குது சேர் ” என்றார் தொடர்ந்து தனது உடலை வருடியபடி. எனக்குப் பயம் வந்துவிட்டது. சடார் என்று எழுந்து; அப்போது மின்சாரம் இல்லாத காலம். ஆயத்தமாக வைத்திருந்த மண்ணெண்ணெய் விளக்கை ஏற்றிப் பார்த்தால் ஏறும்புக் கூட்டம் வரிசை கட்டி அவரின் பாய் அருகால் சென்று

கொண்டிருந்தன. சில வழிமாறி தனபாலன் படுத்திருந்த பாயில் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தன. அவை தான் அவரைக் கடித்தவை என்பது தெரியவர, நிம்மதியாகி இருவரும் மீண்டும் படுக்கும் இடத்தைக் கூட்டிச் சுத்தம் செய்து திரும்பப்படுத்தோம். இப்படியாகப் பலநாள் இரவுகள் கழிந்துள்ளன. இவை எல்லாம் சேர்ந்து உடலில் பெரும் அசதியைத் தந்திருந்தன. கல்லூரியும் ஒழுங்காக நடைபெறத் தொடங்கியிருந்தது. எமது கல்வியியலாளர், கல்விசாரா ஊழியர் தமது கடமைகளைக் குறைவின்றிச் செய்து வந்தனர். இவற்றை அவதானித்துக்கொண்ட நான் எனது அசதி தீர சகோதரி வீடு சென்று நன்றாக ஓரிரவு ஓய்வு எடுத்து வர எண்ணினேன். எனது எண்ணத்தைப் புரிந்த கல்வியியலாளர் எனது மாணவி செல்வி.சுகந்தினியும் மற்றும் செல்வி.கிரிஜாவும் என்னை நோக்கி “சேர் நீங்கள் வேண்டுமென்றால் இன்றிரவு வீட்டுக்குச் சென்று நன்கு ஓய்வெடுத்து வாருங்கள். நாங்கள் நிற்கிறோம் தானே” என்றனர். அவர்களும் எனது எண்ணத்துக்கு உறுதி தந்ததனால் வீடு செல்லத் தீர்மானித்தேன். அன்று 09.05.2000 கல்லூரியில் மாலை நிகழ்ச்சிகளும் முடிவடைந்த பின்னர் எனது துவிச்சக்கர வண்டியில் வீடு சென்றேன்.

வீடு சென்று, நன்றாகக் குளித்து இரவு உணவு உட்கொண்டு நேரத்துடன் படுக்கைக்குச் சென்றேன். படுக்கையில் சாய்ந்தவுடன் வழமைக்கு மாறாக உடன் நித்திரையும் வந்துவிட்டது. ஆனால் இரவெல்லாம் பயங்கரத் துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்கள். எறிகணைகள் சீறிக்கொண்டு வந்து வெடித்தன. பயங்கரமாக இருந்தது. உலங்கு வானூர்தியும் பறக்கும் சத்தம். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஊர் நாய்கள் எல்லாம் ஊளையிட்டுக் குரைக்கின்றன. நான் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் முடங்கிக் கிடக்கிறேன். அப்போது ஒரு எறிகணை எங்கள் வீட்டின் மீதும் விழுந்து பயங்கரச் சத்தத்துடன் வெடித்துச் சிதறியது. அலறியடித்துக் கொண்டு படுக்கையில் இருந்து எழுந்தேன். உடலெல்லாம் தெப்பமாக வியர்த்திருந்தது. கை கால்களைத் தடவிப் பார்த்தேன். எல்லாம் இருந்தது. எறிகணை விழுந்து வெடித்த அடையாளமும் எதுவுமில்லை. அப்போ நடந்தவை எல்லாம் கனவில் என்பது தெரிய வந்தது. ஆனாலும் முன்னர் நான் கேட்ட சத்தங்கள் எல்லாம் நனவிலும் தொடர்ந்து கேட்டன. நாய்களும் விடாது குரைத்தவண்ணமே இருந்தன. எழுந்து அறைக்கு வெளியே சென்றேன். அங்கே எனது சகோதரியும் மைத்துனரும் ஆளுக்கொரு கதிரையில் இருந்தனர்.

என்ன நடக்குது என்று கேட்பதற்கு முன் அவர்களே “நாய்கள் எல்லாம் குரைக்கின்றன. ஆமிக்காரர் வந்திட்டினம் போல” என்று மிக மெதுவாகக் கூறினர். நேரத்தைப் பார்த்தேன். நள்ளிரவு 12.30 மணி. நாய்கள் விடாது குரைத்தால் அங்கு இராணுவம் செல்கின்றது என்பது அர்த்தம், இந்தியப் படை எமது மண்ணில் இருந்த காலத்தில் நாம் பெற்ற அனுபவம். இந்த நாய்களுக்கு எவ்வளவு அறிவு என்று பாருங்கள்! அறிமுகமில்லாத புதியவர்கள் யார் சென்றாலும் அவை தம்பாட்டில் இருக்கும். ஆனால் இராணுவத்தினர் சென்றால் மட்டும் குரைக்கத் தொடங்கி விடும். இது போன்ற ஓர் அனுபவம் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் எனக்குக் கிடைத்திருந்தது. அக்காலத்தில் அங்கு ஒரு வெள்ளை நிற நாய் நின்றது. அதை யாரும் பாடசாலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வரவில்லை. தானாகவே வந்து சேர்ந்து கொண்டது. யாரும் அதனை விரட்டுவதில்லை. பேசாது அமைதியாக ஓரிடத்தில் அனேகமாக அலுவலகம் முன்பாகப் படுத்திருக்கும். விடுதியில் அதற்கு உணவு கிடைக்கும்.

கல்லூரியில் கற்கின்ற இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு பிள்ளைகள், நூற்றுக்கு அண்மித்த ஆசிரியர்கள், கல்விசாரா ஊழியர்கள் வருவார்கள். நாய் எந்த எதிர்வினையும் காட்டாது. தன்பாட்டில் அமைதியாகப் படுத்திருக்கும். ஆனால் யாராவது வெளியார் ஒருவர் வந்தால் அது எழுந்து நின்று குரைக்க ஆரம்பித்து விடும். இதனை நானும் மற்றும் சக ஆசிரியர்களும் பலதடவை அவதானித்து அதன் அந்தச் செயற்பாட்டைப் பற்றி கதைத்துள்ளமை நினைவில் உள்ளது. கல்லூரியைச் சேர்ந்த ஒருவர் அந்த நாயைப் பார்த்து “பேசாமல் இரு” என்று மெதுவாகக் கூறினால் போதும் அது அடங்கி விடும். நாய்களுக்கு நன்றி மட்டுமல்ல, அறிவு, அவதானிப்பு, உய்த்துணர்வு போன்றவையும் அதிகம். இந்த அனுபவங்களுடன் 1983 தபால் பெட்டியடிக்குண்டு வெடிப்பின் பிரதிபலிப்பாக வீடு வீடாக சூடு நடந்து மக்கள் கொல்லப் பட்டமையும் நினைவுக்கு வர பயம் கிலியாக மாறி நடுக்கம் கண்டது. எங்கே இராணுவம் வீட்டுக்குள் வந்துவிடுமோ? காற்றடித்து சத்தம் கேட்டாலும் அது இராணுவமாகவே எமது உணர்வில்படும். அடிவயிறு ஒருகணம் கலங்கும். ஒருவரோடு ஒருவர் எதுவும் கதையாது சிலையாக அதே இடத்தில் விடியும்வரை அமர்ந்திருந்தோம். நிம்மதியாக நித்திரை கொள்ள வந்த எனக்கு நடந்ததை எண்ணிப் பார்த்தேன். நித்திரை

போச்சு, பயம் பெரிசாச்சு, அத்துடன் கல்லூரியில் பிள்ளைகளின் நினைவு வந்து நிம்மதியையும் இழந்தாச்சு. என்னே என் பரிதாப நிலை?

விடியும் வரை துப்பாக்கி, குண்டு சத்தங்களும் நாய் குரைப்பும் நிற்கவுமில்லை. நாமும் அவ்விடத்தை விட்டு நகரவுமில்லை. ஒருவாறு இரவு மறைந்து மெல்ல மெல்ல வெளிச்சம் வரத் தொடங்கியது. சத்தங்களும் நாய் குரைப்பும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறையலாயின. யன்னல் வழியாக வெளியில் பார்த்தேன். “வீட்டிற்கு யன்னல் வைப்பது காற்று வருவதற்காக. வெளியில் செல்வோரைப் பார்ப்பதற்காக அல்ல” என்ற மு.வரதராசனார் எழுத்து ஞாபகத்தில் வந்தது. ஆனால் அன்று கட்டாயம் வெளியில் பார்க்கத்தானே வேண்டும். பார்த்தேன். யாரும் காணப்படவில்லை. எவ்வித நடமாட்டமும் இல்லை. காலையில் கூவும் சேவல், கரையும் காகம், பாடும் குயில்கள் யாவும் அமைதிகாத்தன.

துணிவான முயற்சி.

எனக்கு எப்படியாவது கல்லூரிக்குச் செல்லவேண்டும், அங்கு என்ன நடந்ததோ. சென்று பார்க்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை வலுப்பெற்றுக் கொண்டது. அது பெரும் தவிப்பாகியது. அந்தத் தவிப்பை உணர்ந்து கொண்ட எனது மைத்துனர் என்னை அமைதிப்படுத்தி “இப்போ அவசரப்பட வேண்டாம். காலை வேலைகளை முடியுங்கள். நன்றாக விடியட்டும். நிலைமையைப் பார்த்து செயற்படலாம். வெளியில் ஆள் நடமாட்டம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பொறுத்துப் பார்ப்போம்” என்றார். எனக்கு என்மீதே கோபம் வந்தது. இவ்வளவு நாளும் இருந்து விட்டு நேற்று ஏன் வந்தேன் என்று எண்ணினேன். ஆனால் யாருக்குத் தெரியும் இப்படி நடக்குமென்று? நடக்க வேண்டியது நடக்கும் காலத்தில் நடந்தே தீரும். அதனால் தானோ யோகர் சுவாமிகள் கூறினார் “எல்லாம் எப்பவோ முடிந்த காரியம்” என்று. ஆகவே அதை இதை கற்பனை செய்து மனதைத் துன்புறுத்தாமல் அடுத்து என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைக் கவனிப்போம் என்று முடிவு கொண்டேன்.

விறு விறுவென எனது காலைக்கடன்களை முடித்தேன். மணி ஐந்து முப்பது. சகோதரி தேநீர் தந்தார். அதை வாங்கிக் குடித்தேன். ஆறு மணியளவில் வெளியில் எட்டிப் பார்த்தேன். தெரிந்தவர்

ஓரிருவர் அங்கு செல்வது தெரிந்தது. அவர்களை நோக்கிச் சென்றேன். மைத்துனரும் என்னுடன் வந்தார். அவர்களிடம் விசாரித்தோம். “ஓன்றும் தெரியவில்லை. யாரையும் காணவில்லை. இரவு எங்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாது” என்று கூறினர். இடைக்கிடை வெடிச்சத்தம் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. வெளியில் நின்றதால் சத்தம் கேட்கும் திசையை இலகுவாகத் தீர்மானிக்க முடிந்தது. சாவகச்சேரிப்பக்கம் சத்தம் கேட்பதால் நான் கோப்பாய் போகலாம் என்று தீர்மானித்து ஈருருளியை எடுத்துக்கொண்டு செம்மணி வீதியால் சென்றுகொண்டிருந்தேன். பாதுகாப்பாக எனது அலுவலக அடையாள அட்டையை வைத்திருந்தேன். அதில் பீடாதிபதியென சிங்களத்தில் எழுதப்பட்டிருந்ததால் மனதில் சிறு துணிவெனக்கு. நாயன்மார்கட்டுச் சந்தியில் ஒரு கூட்டம் இராணுவத்தினர் நின்றனர். என்னைக் கண்டதும் கைகாட்டி அழைத்தனர். நான் மரியாதையாக ஈருருளி விட்டிறங்கி அதனை உருட்டிக்கொண்டு; அப்படி மரியாதை கொடுத்தால் என்னைப் போக விடுவார்கள் என்ற நப்பாசை. அருகில் சென்றேன் “எங்கே போகிறாய்? என்று சிங்களத்தில் ஒருவர் கேட்டார். மற்றவர்கள் என்னைச் சுற்றி நின்றனர். “நான் பீடாதிபதி. கல்லூரி விடுதியில் மாணவர்கள் இருக்கின்றார்கள். கல்லூரி கோப்பாயில், அங்கு போகின்றேன்” என்று கூறி எனது அலுவலக அடையாள அட்டையை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தேன். அவர் அதைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு அருகில் நின்ற வேறொருவரிடம் கொடுத்தார். அவர் வாசித்துவிட்டு சிங்கள மொழியில் அவருக்கு விளக்கினார். “இவர் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் பீடாதிபதி” என்றார். அதன்பின் முன்னவர் மிக அமைதியாக “இப்போ ஊரடங்குச் சட்டம் நடைமுறையில் உள்ளது. யாரும் வெளியில் வரக்கூடாது. திரும்பி வீட்டுக்குப் போ.” என்றார். நான் கல்லூரி இப்போதுதான் ஆரம்பிக்கப் பட்டது. மாணவர்கள் விடுதியில் இருக்கின்றார்கள். நான் போய் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும். தயவு செய்து அனுமதியுங்கள் என்றேன். அங்கு நின்ற இன்னுமொரு இராணுவவீரர் கடுமையான குரலில் “சொல்வது விளங்கவில்லையா? இப்போ ஊரடங்கு. திரும்பி உன் வீட்டுக்குப் போ. நீ இப்போ வெளியில் வந்ததே தவறு. திரும்பிப் போ” என்று அதட்டினார். எனக்கு நிலைமை விளங்கியது. இனி இவர்களுடன் கதைத்தால் நிலைமை மோசமாகும். இதற்கு மேல் விளங்கவைக்க எனக்குச் சிங்கள அறிவும் போதாது. அமைதியாகத் திரும்பினேன்.

நேரம் எட்டு மணி. இன்னும் சத்தங்கள் கேட்டவண்ணமே இருந்தன. பகல் என்றதால் சத்தங்கள் குறைவாகவே கேட்டன. எனக்கு வீட்டுக்குச் செல்ல மனமில்லை. கல்லூரிக்குச் சென்று பிள்ளைகள் நிலைமையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு இந்தச் சத்தம் ஒன்றும் புதிய அனுபவம் இல்லைத்தான். ஆனால் முன்னர் அவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களுடன் இருந்திருப்பார்கள். உளவியல் ரீதியாகத் துணிவு இருந்திருக்கும். பயம் குறைவு. இப்போ அப்படியில்லை. ஓர் ஏழு நாட்கள் பழகிய நண்பர்களுடன் இருக்கும் போது எல்லோருக்கும் பயம் இருந்திருக்க வாய்ப்பு உண்டு. எனக்கு ஏற்பட்ட ஓர் அனுபவத்தை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். எனது சொந்த இடம் யாழ். நல்லூர், நாயன்மார்கட்டு. முன்பே குறிப்பிட்டிருந்தேன். அதற்கு அண்மையிலேதான் செம்மணி உள்ளது. அது பல வழிகளில் பெயர் போனது. அங்கு ஒரு பெரிய இராணுவ முகாம் இருந்தது. அங்கிருந்து இரவில் அடிக்கடி எறிகணை வீச்சுகள் இடம்பெறும். அவை எங்கு விழுந்து வெடிக்கின்றன என்பது தெரியாது. ஆனால் சத்தம் மட்டும் காதைப் பிளக்கும். எங்கள் குலதெய்வம் பேய்ச்சியம்பாள் காப்பாற்றுவார் என்று அங்கேயே வாழ்ந்தோம். எனக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். மிகச் சிறியவர்கள். அந்தச் சத்தத்துக்குப் பெரிதும் பயப்படுவார்கள். அவர்கள் பயத்தைப் போக்குவதற்காக அவர்களை எமது கட்டிலின் கீழ் படுக்க வைத்து, நான் அந்தக் கட்டிலின் மேல் படுப்பேன். அப்பா மேலே படுத்துள்ளார், எங்களுக்குப் பயமில்லை என்று அவர்கள் நித்திரை கொள்வர். இப்படிப் பல இரவுகள் கழிந்ததுண்டு. படித்த உளவியல் அங்கே உதவிற்று. ஆனால் எறிகணை எனது வீட்டில் விழுந்தால் எங்கள் பாதுகாப்பு எந்தமட்டில் என்பது எனக்கு விளங்கும். பிள்ளைகளுக்கு அப்பா என்ற துணிவு! இங்கே வெறும் உணர்வு மட்டுந்தான் மன உறுதியைக் கொடுத்தது..

அது இப்போது கல்லூரியில் உள்ள பிள்ளைகளுக்கு இல்லை. அதை நினைத்து எனக்கு வேதனையாக இருந்தது. எப்படியும் அங்கே செல்ல வேண்டும். மாற்று வழி தேடினேன். நாயன்மார்கட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு முன்னால் உள்ள ஒழுங்குகையிலே தான் பேரறிஞர் சொக்கன் இருக்கின்றார். அவ்வழி சென்றால் வயல் வெளி வரும். அவ் வெளியைக் கடந்தால் கட்டப்பிராய் கிராமம். அங்கும் சிறு சிறு ஒழுங்குகளால் சென்றால் பருத்தித்துறை வீதியைக் காணலாம். அதைக் கடந்தால் கோப்பாய் பிரதேசத்துள் இறங்கி விடலாம்.

அங்கே எப்படியும் சிறு ஒழுங்குகள் இருக்கும். கேட்டுக் கேட்டுப் போகலாம் என்று துணிந்தேன். அந்த வைத்தியசாலைக்கு முன்னால் இருந்த ஒழுங்கைக்குள் இறங்கினேன். சொக்கன் சேர் வீட்டில் போய் நின்று அவரை அழைத்து விடயத்தை கூறி, இவ்வழி செல்ல முடியும்தானே சேர் என்று கேட்டேன். “சரியாகத் தெரியாது கமலநாதன். நான் ஒருநாளும் சென்றதில்லை. விசாரித்து முயற்சி செய்து பாரும. ஆனால் கவனம். இராணுவம் இந்த வழிகளையும் பயன் படுத்தலாம். நான் முருகனைக் கும்பிடுகிறேன். கவனமாகப் போய்ச் சேரும்.” என்று ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார். உண்மையில் அவர் ஆசீர்வாதம் கிடைத்ததும் நான் உற்சாகம் பெற்றேன். அவர் எனது “ஞானகுரு.” என்னை வளர்த்து விட்டவர்களில் முக்கியமானவர். எனது கல்விக்கும் உயர்வுக்கும் தொடர்ந்து வழிகாட்டி வந்தவர். அவரை நான் எனது “கோட் பாதர்” நிலையில் வைத்து இன்றும் மதிப்புடன் வணங்கி வாழ்பவன். எனவே அவர் ஆசீர்வாதம் கிடைத்ததும் துணிவுடன் செல்லலானேன். அந்த ஒழுங்குகளோ சின்னச்சின்னக் குறுனிக்கற்களுடன் மோசமான நிலையில் இருந்தன. எங்கே அந்தக் கற்கள் குத்தி எனது ஈருருளியின் சில்லைப் பதம் பார்த்துவிடுமோ என்ற பயம் வந்தது. ஆனால் துணிவு குறையவில்லை. சென்றுகொண்டிருந்தேன்.

இருபது, முப்பது நிமிட ஓட்டத்தின் பின்னர் வயல் வெளியினைக் கண்டேன். அங்கே நிறுத்தி முதலில் ஈருருளியைப் பரிசோதித்தேன். எவ்வித பாதிப்பும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்து வயல் வெளியையும் அங்கிருந்து ஆகாயத்தையும் அவதானித்தேன். அமைதியாக இருந்தன. அந்த வயல் வெளியைக் கடக்கும் வேகத்தைத் தீர்மானித்து எனது முழுச் சக்தியையும் பயன்படுத்தி வயல் வரம்பின் ஊடாக ஈருருளியை வேகமாகச் செலுத்தி ஓரிடத்தில் சற்றுத் தடுமாறி விழுந்து, பின்னர் விழுந்த வேகத்தில் எழுந்து, மீண்டும் அதே வேகத்தில் வயல் வெளியைக் கடந்து ஊர் மனையில் புகுந்து மூச்சு விட்டுக் கொண்டேன். அங்கே இடைக்கிடை மக்கள் பெண்களும் ஆண்களுமாக தங்கள் வீட்டின் வெளிக்கதவடியில் நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களிடம் கேட்டு உறுதி செய்து தொடர்ந்து சென்று பருத்தித்துறை யாழ்ப்பாணம் வீதியை அண்மித்தேன். அங்கே நின்று அவதானித்தேன். மோட்டார் வண்டிகள் எதுவும் செல்லவில்லை. ஒரு சிலர் ஈருருளியில் அவ்வீதியால் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு பையன் அவ்வீதிவழி வந்து நான் நின்று ஒழுங்கையால் திரும்பி வந்தார். அவரை மறித்து நிலைமையை விசாரித்தேன். அவர் மிகவும் விபரம் தெரிந்தவர். இப்போதைய இளைஞர்களிடம் எவ்வளவோ விடயங்கள் உட்கிடக்கின்றன. நாம் அவற்றைப் பயன்படுத்துவதில்லை. அதனால் அவர்கள் திறன்கள் மழுங்கடிந்துப் போய்விடுகின்றன.

அவர்களை உரிய முறையில் பயன்படுத்த எமது சமூகம் முன்வரவேண்டும் என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். அந்த இளைஞர் விபரமாக நான் போகவேண்டிய இடத்தையறிந்து கொண்டு கூறினார். “அண்ணை உவங்கள் ஆமிக்காரங்கள் சந்திகளிலதான் நிண்டு சண்டித்தனம் காட்டுவாங்கள். நீங்கள் பெரிய வீதிகளால, சந்திகளை நோக்கிப் போகாதேங்கோ. ஒழுங்கைகளால எங்கேயும் போய் வரலாம். அவங்கள் பயத்தில அதுக்குள்ளே வரமாட்டாங்கள். நீங்க இப்ப உந்த பருத்தித்துறை வீதிக்குப் போய் வலது பக்கம் திரும்புங்கோ பின் நேராகப் பத்து, பதினைந்து மீற்றர் போனால் இடது பக்கம் சின்னக் குளத்தோட ஓர் ஒழுங்கை வரும். அதால திரும்பி அந்த ரோட்டுப் போகிற திசையிலேயே செல்லுங்கோ. வாழைத் தோட்டங்கள் வரும், அதனுடாக சின்னப்பாதை செல்கின்றது. அதில்பயமின்றிச் செல்லுங்கோ. ஏதாவது பாதைக் குழப்பம் வந்தால் அங்கே வாழைக்குத் தண்ணீர் இறைத்துக் கொண்டு நிற்கின்ற ஆட்களிட்டை கேட்டுப் போங்கோ. உந்தப்பாதை ஒரு பயமுமில்லை.” என்றார். அவர் கூறியபடி தவறாது சென்றேன். குளம், வாழைத்தோட்டம் எல்லாம் வந்தன. ஆனால் ஆட்கள் யாரையும் காணவில்லை. வாழை மரங்களுக்கு இறைப்பும் இல்லை. இறைப்புக்கு மண் எண்ணெய் தட்டுப்பாடு. எல்லாம் வாடி நின்றன. நான் தட்டுத் தடுமாறி உளவியலில் கற்ற “முயன்று தவறிக்கற்றல்” முறையில் புதிய புதிய பாதைகளைக் கற்று, கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை அமைந்துள்ள கோண்டாவில் இருபாலைப் பாதையினை அண்மித்தேன். கல்லூரி அங்கிருந்து மிக அண்மையில்தான் இருந்தது. அங்கிருந்தே சூழலை நோக்கினேன். பாதை அமைதியாக இருந்தது. மெதுவாகச் சென்று இருபக் கழம் எட்டிப்பார்த்தேன். பாதை வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. அந்த இளைஞர் கூறியது போன்று, இருபாலைச் சந்தியில் சில சமயம் இராணுவம் நிற்கலாம். அந்தச்சந்திக்குச் சற்றுத் தொலைவிலேதான் கல்லூரி. ஆனால் துணிவுடன் வெளியே வந்து மிக வேகமாகக் கல்லூரி நோக்கி விரைந்தேன். கல்லூரியை அடைந்தேன்.

கல்லூரிக்குள் போனதும் பெரிய நிம்மதி. நேரம் எட்டு மணியைத் தாண்டியிருந்தது. சத்தம் இடைக்கிடை கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. விடுதியில் இருந்து மாணவிகள் “சேர் வந்துவிட்டார் மிஸ்” என்று ஆரவாரப்பட்டது துல்லியமாகக் கேட்டது. களைப்புத் தீர அங்கிருந்த கதிரையில் அமர்ந்தேன். செல்வி.சுகந்தியும் செல்வி. கிரிஜாவும் வேகமாக என்னை நோக்கி வந்தனர். அவர்களுடன் கல்வியியலாளர் செல்வி.மீனலோஜினி யும் வந்தார். இவர்கள் தான் நேற்று நான் வீடு செல்ல உற்சாகம் தந்தவர்கள். “என்னெண்டு வந்து சேர்ந்தனீங்கள் சேர்?” என்று கேட்டனர். “அது பெரிய கதை. அதைப் பின்பு கூறுகின்றேன். பிள்ளைகள் எல்லாம் எப்படி இருக்கின்றார்கள்? இரவு சரியாகப் பயந்திருப்பார்கள்.” என்று கூறியபடி நிமிர்ந்து பார்த்தேன். பெண்கள் விடுதியில் இருந்து இரண்டு பிள்ளைகள் எட்டிப்பார்த்தபடி நின்றனர். கையைக் காட்டி வரும்படி அழைத்தேன். அவர்கள் வரப் பின்னால் எல்லா மாணவிகளும் என்னை நோக்கி வந்தனர்.காவலாளியை அழைத்து ஆண்பிள்ளைகளையும் அழைத்து வருமாறு கூறினேன். அவர் ஆண்கள் விடுதிக்கு; அது கல்லூரிக்குள் சற்றுத் தொலைவில் இருந்தது. சென்று நான் அழைப்பதாகக் கூற அவர்களும் வந்தனர். எல்லோர் முகத்திலும் பயஉணர்வு தெரிந்தது. முன்னர் பட்ட அனுபவங்களும் அறிந்த செய்திகளும் எமது ஆழ்மனதில் படிந்திருந்து இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் வெளிக்கிளம்பி, பயஉணர்வை இயல்பாகவே எல்லோருக்கும் கொடுத்திருக்கும். இந்திய அமைதிப்படை என்ற பெயரில் இந்திய இராணுவம் யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலைவிடுதிக்குள் புகுந்து செய்த கொலைகள் எல்லோர் மனதிலும் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தன. அது இந்த நிலையில் அவை கட்டாயம் அவர்களுக்குத் தொல்லை தந்திருக்கும் என்பதில் மாற்றுக்கருத்துக்கு இடமில்லை. அங்கு நடந்ததுபோல் இங்கும் விடுதியில் புகுந்தால்....? என்ற எண்ணம் அவர்கள் நனவடி மனதில் இருந்து தொல்லை கொடுத்திருக்கும் என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை. ஆகவே புதியஇந்த விடுதி வாழ்வு மாறாப்பயத்தை அவர்களிடம் தோற்றுவித்திருக்கும் என்பது நிதர்சனமானது. எனவே இப்போது எனது முதல் கடமை அவர்கள் பயத்தைப் போக்க வேண்டும். அதற்கு “பயப்படாதேங்கோ” என்று வெறுமனே சொல்வதால் எவ்வித பயனுமில்லை என்பதை நான் நன்கறிவேன். சிலவேளை அவ்வாறு கூறுவதால் மேலும் பயம் கூடிவிடலாம். அப்போ என்ன வழி? எனது கல்வி உளவியல்

ஆசான் பேராசிரியர். ச.முத்துலிங்கம் விளக்கமாகக் கற்பித்திருந்தார். இவ்வாறான எதிர்மறையான சிந்தனைகளையும் செயல்களையும் போக்குவதற்கு ஏற்றவை; ஒன்று அவற்றைக் கவனியாது விடல். இரண்டு புலன்களை வேறு திசைக்கு மாற்றல்.

இவையிரண்டையும் இங்கு பிரயோகித்துப் பிள்ளைகளின் பயத்தை நீக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். வேறு கதைகளைக் கூறி நகைச்சுவைச் சம்பவங்களைக் கூறி அவர்களைச் சிரிக்க வைக்க முயன்றேன். சிரித்தார்கள். ஆனால் அந்தச் சிரிப்பில் உயிரில்லை. என்னசெய்வது சேர் கூறுகின்றார் என்பதற்காகச் சிரித்தது போன்று இருந்தது அந்தச் சிரிப்புகள். இனி என்ன செய்யலாம்? அங்கு நின்ற கல்வியியலாளர் மூவரிடமும் “பிள்ளைகள் மனச் சுமையை மாற்றுங்கள். விரிவுரைகளை நடத்த ஒழுங்கு செய்வோமா? என்றேன். நகைச்சுவைக் கதைகளையே இரசிக்க முடியாதவர்களால் விரிவுரைகளை எப்படிச் சிரிக்க முடியும். இது மேலும் சுமையாகிவிடாதா? என்னை நானே கேட்டுக் கொண்டேன். வேறு சுமையில்லாத வழிகளைத்தான் பின்பற்றவேண்டும். எறிகளைச் சத்தங்களும் குண்டு வெடிப்புச் சத்தங்களும் கேட்டவண்ணமே இருந்தன.

குழப்பமும் தெளிவும்.

பிள்ளைகளுடன் வகுப்புகளில் இருந்து பல கதைகளையும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது காலை 10.00 மணியிருக்கும் ஒரு மாணவியின் தந்தை கல்லூரிக்குள் வருவது தெரிந்தது. அவர் மிக நல்ல பண்பான மனிதர். அடிக்கடி என்னுடன் கதைத்துள்ளார். எப்போது கதைத்தாலும் “சேர் உங்களுக்கு நேரமுண்டா” என்று அனுமதி பெற்றுக் கதைக்கும் இங்கிதமானவர். அவர் பெயர் இப்போதும் எனக்கு ஞாபகத்தில் உண்டு. பெயர் திரு.சண்முகநாதன். ஆனால் அவர் ஓர் இருதய நோயாளி என்பதையும் நானறிவேன். அந்தப் பிரச்சனைக்குள்ளும் கேட்கும் சத்தத்தினையும் பொருட்படுத்தாது, தனது நோயையும் புறந்தள்ளி கல்லூரிக்கு வந்து விட்டார். பிள்ளைப் பாசம் எதையும் தாங்கும் வல்லமை உடையது என்பதை அவர்வருகை உறுதி செய்தது. அவர் பண்புக்கு நான் என்றும் மதிப்புக் கொடுப்பவன். அவரைக் கண்டதும், வகுப்பில் இருந்து அவரை நோக்கிச் சென்றேன். “ஏன் இந்தப் பிரச்சனை நேரத்தில் ரிஸ்க் எடுத்து இப்போ வந்தனீங்கள்.

நான் பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொள்வேன் தானே” என்றேன். அதற்கு அவர் “ஓம் சேர் தெரியும். என்றாலும் மனங் கேட்கவில்லை. அத்துடன் உங்களுக்கும் எவ்வளவு கஷ்டம். அது தான் வந்தனான். நீங்கள் என்ன செய்யப்போகின்றீர்கள்? நிலைமை சிக்கலாகத்தான் உள்ளது. நான் உங்களைக் குழப்பவில்லை என்றால் எனது மகளைக் கூட்டிக் கொண்டு செல்லலாமா?” என்றார். நான் சம்மதித்தேன். உடனே “மற்றப் பிள்ளைகளை என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“உங்களைப்போன்று மற்றப் பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள் வந்தால் அனுப்பி வைப்பேன். இல்லையேல் கல்லூரியில் வைத்திருப்பேன். தனித்து அனுப்ப முடியாதுதானே” என்றேன். தானும் தெரிந்தவர்களுக்கு அறிவிப்பதாகக் கூறி மகளுடன் சென்றார். அத்தருணம்கலாநிதி. தனபாலன் அவர்களும் கல்லூரிக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் கோண்டாவிலில் வசிப்பவர். யாழ்ப்பாணம் பலாலி வீதியைக் கடந்துதான் அவர் கல்லூரிக்கு வரவேண்டும். பலாலி வீதியால் அடிக்கடி இராணுவ வாகனம் அங்குமிங்கும் செல்வது வழக்கம். அதற்குள்ளால் எப்படியோ வந்துவிட்டார். அவர் வந்ததும் எனக்குச் சற்றுத் துணிவு வந்தது. என்னதான் தைரியமானவன் போல் பிள்ளைகளுடன் நின்றுருந்தாலும் அடிமனதில் பயம் இருந்தது. இப்போ துணைக்கு தனபாலன் வந்தது சற்று ஆறுதல். சத்தங்கள் சற்றுக் குறையத் தொடங்கின. அது குறைந்தாலும் பிள்ளைகளை முடிந்தவரை பாதுகாப்புடன் வீடுகளுக்கு அனுப்புவதுதான் அன்றைய நிலைமையில் உகந்தது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள் ஒவ்வொருவராக வரத்தொடங்கினர். அவர்களுடன் பிள்ளைகளை ஒவ்வொருவராக அனுப்பி வைத்தோம். சிலர் மனமுவந்து அயலில் உள்ள பிள்ளைகளையும் அழைத்துச் சென்றனர். பெரிய நிம்மதி.

வடமராட்சி மற்றும் தென்மராட்சிப் பிள்ளைகள் மட்டும் இப்போ எம்முடன். சண்டை உக்கிரமாக தென்மராட்சிப் பகுதியிலேதான் நடந்தது. வருகை தந்த பெற்றோர் கூறி அறிந்து கொண்டேன். ஆகவே அங்கிருந்து பெற்றோர் வருவது இயலாத காரியம். வடமராட்சியில் இருந்து வருவதானால் வல்லைவெளி கடக்க வேண்டும். அவர்கள் வருகையையும் எதிபார்க்க முடியாது. என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தோம். தென்மராட்சிப் பிள்ளை தன்னை “நெல்லியடியில் எனது சித்தப்பா உள்ளார். அங்கு போனாலும்

போதும்” என்றார். அப்போது கல்லூரியின் விடுதிக்காப்பாளர் திரு.நிஷாந்த தென்னக்கோன் அவர்களும் வந்து சேர்ந்தார். அவரும் கல்லூரிக்குக் கிடைத்த நல்ல சொத்து. விடுதிக்காப்பாளர் பதவியுடன் களஞ்சியப் பொறுப்பாளர், கூடைப்பந்து பயிற்றுனர், அமைச்சின் கடிதங்களை மொழி பெயர்த்துத் தருபவர் என்ற பல பொறுப்புக்களுடன் பிள்ளைகளுக்குத் தரமான உணவையும் வழங்குவதில் அக்கறை கொண்டு செயற்பட்டவர். அமைதியான செயல் திறன் மிக்கவர். எங்களுக்கு அப்போது ஏற்பட்டிருந்த அந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வாகத் தான் அந்தப் பிள்ளைகளைக் கல்லூரி ஆட்டோவில் அழைத்துச் சென்று விட்டு வருவதாகவும் ஒரு பெண் விரிவுரையாளர் தன்னுடன் வந்தால் நல்லது என்றும் கூறினார். எனக்கு அது நல்ல யோசனையாகவே பட்டது. ஆனால் யாரை அனுப்புவது? எப்படிக் கேட்பது? தயக்கமாகவிருந்தது. அப்போது செல்வி. சுகந்தி தான் சென்று வருவதாக முன்வந்தார். அது தவிர வேறு வழி எதுவும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. முருகனை நினைத்துக் கொண்டு சம்மதித்தேன். அவர்கள் ஆட்டோவில் புறப்பட்டார்கள். திரு மணிவண்ணன் ஆட்டோவைச் செலுத்திச் சென்றார். உரிய முறையில் பெற்றோர்களிடம் ஒப்படைத்து, உறுதி செய்து பாதுகாப்பாக வந்து சேருங்கள் என்று அனுப்பி வைத்தேன். கல்லூரியில் வேலை செய்யும் எல்லோரையும் வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டு நானும் தனபாலனும் ஆட்டோவில் சென்ற திரு.மணிவண்ணன் செல்வி.சுகந்தினியும் திரு.நிஷாந்தா ஆகியோர் வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தோம். காத்திருந்த நேரம் முழுவதும் அவர்கள் பாதுகாப்புடன் வந்துவிட வேண்டும் என்று இறைவனைப் பிரார்த்தித்து இருந்தேன்.

மாலை 6.30 மணியளவில் இருவரும் வந்து சேர்ந்தனர். பெரிய நிம்மதி. எல்லோரையும் உடன் வீட்டுக்குச் செல்லுமாறும் நாளை நிலைமையைப் பார்த்து வருமாறும் கூறி, நான் கல்லூரியில் தங்கிக் கொண்டேன். திரு.மணிவண்ணனும் என்னுடன் தங்கினார். பெரும் சிரமப்பட்டு அலைந்து திரிந்து நானும் டாக்டர். லயன்.தியாகராஜா அவர்களும் சேர்த்த பொருட்களை விட்டுச் செல்ல எனக்கு மனம் வரவில்லை.

கல்லூரி மூடப்பட்டது.

சற்று ஓய்ந்திருந்த குண்டுச் சத்தங்கள் 10.05.2000 அன்று இரவு மீண்டும் கேட்கத் தொடங்கி விட்டன. இரவிரவாகக்

கேட்டவண்ணமே இருந்தன. பிள்ளைகளை அனுப்புவதாக எடுத்த முடிவு முற்றிலும் சரியானது என்பதை உறுதி செய்து கொண்டேன். ஆனால் அதனைப் பிரதம ஆணையாளருக்கு அறியத் தரல் வேண்டும். ஆனால் எப்படி? நாளை யோசிப்போம் என்று அதனை விட்டு விட்டேன். கல்லூரியில் சற்றுப் பயத்துடன் தங்கியிருந்தேன். இரவு விடிய மறுத்தது. அந்தச் சத்தம் மட்டும் கேட்காது விடவில்லை. நித்திரையும் வர மறுத்தது. கல்லூரியின் எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனை வலுத்தது. 02.05.2000 அன்று ஆரம்பித்த கல்லூரியின் ஆயுட்காலம் ஏழு நாட்கள்தானா என்ற மனவிரக்தியுடனான வினா பூதாகரமாக எழுந்து மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. அந்த ஏழு நாட்களுக்காகவா நாம் அவ்வளவு காரியங்களையும் செய்தோம்? வீடு வீடாகச் சென்று பொருட்கள் சேகரித்ததும் வேகாத வெய்யிலில் பழைய துவிச்சக்கர வண்டியில் திரிந்து கல்லூரிக் கருமங்கள் ஆற்றியதும் கல்லூரி ஆரம்ப நாளில் பல பிரமுகர்களும் அங்கு வருவார்கள். ஆனால் கல்லூரி வளாகம், அங்கிருந்த பாதைகள் சீரற்று குன்றும் குழியுமாக இருக்கின்றன என்று கல்லூரியில் இருந்த பாதைகளைச் சீரமைத்து செப்பனிட்டதும் அந்த ஏழு நாட்களுக்காகவா? என்று பல விடைகாண முடியாத பல கேள்விகள் மனதில் தோன்றி அலைக்கழித்ததுடன் அன்றைய இரவு நித்திரையையும் களவாடிக்கொண்டன. புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். தொடர்ந்து கேட்ட குண்டுச் சத்தங்கள் வேறு இடையூறு தந்தன. அந்த இரவு நித்திரையில்லாத இரவாகியது.

11.05.2000 அன்று காலையில் நேரத்துடன் அன்றைய கடன்களை நிறைவு செய்து அலுவலகத்தின் முன்னால் கதிரையில் அமர்ந்திருந்தேன். என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. குண்டுச் சத்தங்கள் அடிக்கடி கேட்ட வண்ணமே இருந்தன. அரசு அதிபர் அலுவலகம் சென்று நிலைமையை பிரதம ஆணையாளருக்கு அறிவிக்கலாம். ஆனால் அவர் அலுவலகமும் திறந்திருக்குமோ? எல்லாம் குழப்பமாகவே இருந்தது. காலை 7.00 மணிக்கெல்லாம் கலாநிதி.தனபாலன் வந்துவிட்டார். “எப்படி சேர்? இரவு நித்திரை கொண்டாடர்களா? என்று கேட்ட வண்ணம் வந்தார். நான் அவரைப் பார்த்து ஒரு வித சிரிப்பைப் பகிர்ந்தேன். அவருக்கு விளங்கிவிட்டது.” சேர் நான் உங்களை தனியே விட்டு நேற்றுப் போயிருக்கக் கூடாது. வீட்டிலிருந்தும் ஆட்கள் தேடி வந்ததாலேதான் சென்றேன்.” என்றார். உண்மையில் நேற்று அவர் காலையில் வந்தபின் அவர்

வீட்டில் இருந்து ஆட்கள் தேடி வந்ததை நான் அறிவேன். அதனாலேயே நானே அவரை வீட்டுக்கு அனுப்பினேன். இங்கு இன்னுமொரு விடயம் என்னவென்றால் என்னோடு அவர் கல்லூரி வேலைகளுக்காக நேரத்தைச் செலவிட்ட காலத்தில் அவர் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை விரிவுரையாளரே! நேர்முகப் பரீட்சையில் நல்ல மதிப்பெண்களைப் பெற்றுத் தெரிவு செய்யப்பட்ட போதும் அவரை விடுவிக்க வேண்டியது மத்திய அரசு என்பதால் சற்றுக் காலதாமதமாகிக் கொண்டே சென்றது. ஆனால் அவர் கலாசாலைப் பணிகளுடன் என்னுடனும் இணைந்து பணியாற்றி வந்தார். இரண்டு கல்லூரிகளும் ஒரே வளாகத்தில் இருந்ததும் கலாசாலை அதிபரும் நல்ல நோக்குடன் அவரை எமதுகல்லூரிப் பணிகளும் ஆற்றிக்கொள்ள அனுமதி வழங்கியதும் எமக்குச் சாதகமாயிற்று. எனக்குத் தெரிந்து எச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் கலாசாலையில் அவரது பணியில் தடங்கலை அல்லது மட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தியவரில்லை. அதனால் பிரச்சனை எதுவும் இன்றி, சுமுகமாக எல்லாம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் இடையில் அங்கு ஏற்பட்ட ஒருவித இடறல் அவரைச் சற்று மனவிரக்தி கொள்ள வைத்தது. மனித மனம் எப்போ எப்படி மாறும் என்று கூறமுடியாது. அப்படியொரு மாற்றம் அவருக்கு மனப் பாதிப்பைக் கொடுத்தது. அதன்போது அவரது அப்பாவித்தனமான செயல் ஒன்று அவருக்கு மட்டுமல்ல எனக்கும் ஒரு கேள்விக் குறியை எமது தொடர் தொழிற்போக்கில் (Job Carrier) ஏற்படுத்திவிட்டிருக்கலாம். அருட்கவி. விநாசித்தம்பி ஐயாவின் ஆசீர்வாதமும் முருகனது கிருபையும் எனது விவேகமான செயற்பாடும் காரணமாக விக்கினங்கள் இன்றி அதிலிருந்து தப்பினோம். எனக்கும் கலாநிதி தனபாலனுக்கும் மட்டும் தெரிந்த செய்தி இது.

இப்போது நானிருந்த இடத்துக்கு அண்மையில் அவரும் ஒரு கதிரையைப் போட்டு இருந்தார். இருவரும் அடுத்து என்ன செய்வது என்று யோசித்தோம். “நான் எடுத்த எல்லா முயற்சியும் சடுதியில் இன்று இப்படிப் பூஜ்யம் ஆகிவிட்டதே”. என்று ஆதங்கத்துடன் கூறினேன். அதற்கு அவர் “சேர் நீங்கள் நல்ல மனதுடன் எத்தனையோ தியாகங்களைச் செய்து ஆரம்பித்து வைத்தீர்கள். யாழ்ப்பாணக் கல்விச் சமூகமும் மனப்பூர்வ ஆசீர்வாதத்தைத் தந்திருந்தது. ஆகவே ஒரு தீங்கும் வராது. இது ஒரு தற்காலிக தடை மட்டுமே. அதனையும் ஏற்றுக் கொள்வோம். மனம் சோராது அடுத்த

கட்டத்தை எதிர்கொள்வோம். வெற்றி கிட்டும். நீங்கள் என்ன செய்யவேண்டும் என்று நினக்கின்றீர்களோ சொல்லுங்கள்.நாம் துணை நின்று செய்து முடிப்போம்” என்று மூச்சு விடாது சொல்லி முடித்தார். அவரின் ஆர்வம் என்னை உற்சாகப் படுத்தியது.

இவ்வாறு நாம் கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோதே ஏனைய கல்வியியலாளர்கள், கல்விசாரா ஊழியர்கள் ஒவ்வொருவராக வரத்தொடங்கினர். அவர்கள் வருகை என்னை உற்சாகப் படுத்தியது.அடுத்த கட்டம் செயற்பாடுகள் பற்றிச் சிந்திக்கலானேன்.

விரைவில் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப் படவேண்டும்.

கல்வியியலாளர்களுடன் கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டேன். எல்லோரும் ஏகமனதாக எமது நேற்றைய நடவடிக்கையை சரியான முடிவு என்று ஏற்றுக்கொண்டனர். அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்று கலந்து யோசித்தனர். பல்வேறு கருத்துக்கள் முன்வைக்கப் பட்டன.நான் கூறினேன் “நாம் ஆரம்பித்த கல்லூரியை இப்படியே விட்டு விட்டால் அது மறைந்து எட்டாக் கனியாகிவிடலாம். எனவே நாம் எப்படியும் ஒரிரு வாரங்களில் கல்லூரியை ஆரம்பித்து விடவேண்டும். நாம் கல்லூரியை இதே இடத்தில் ஆரம்பிப்பது தற்போதைய நிலையில் சிரமம் என்றே நினைக்கின்றேன். வேறு எங்காவது ஓர் இடத்தில் தற்காலிகமாக ஆரம்பித்துக் கல்லூரி தொடர்ந்து நடைபெறும் நிலையை உருவாக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அதன் இருப்பு உறுதி செய்யப்படும். மாறாக இங்கு நிலைமை சரியில்லை, கல்லூரி நடைபெற முடியவில்லை என்ற நிலையை உருவாக்கினால் யாழ்ப்பாணத்துக்கு கல்வியியற்கல்லூரி ஒருபோதும் கிடைக்காமலே போய்விடலாம். அப்படியொரு நிலை வரவேண்டும் என்றுதானோ என்னைத் தனியாக அனுப்பி உதவி ஏதும் செய்யாது கடத்தினர் என்று எனக்கு அடிக்கடி தோன்றும் மன எண்ணத்தை உங்களுடனும் பகிர்ந்துள்ளேன். இது எங்களுக்கு விடுக்கப்பட்டுள்ள ஒரு சவால். வெற்றி காண வேண்டும், காண்போம். அதற்கு உங்கள் எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பும் முயற்சியும் அவசியம். வலிகாமம் கல்வி வலயத்தில் பாடசாலைகள் இப்போது நடைபெறுகின்றன. அங்கு ஏதாவது ஒரு பாடசாலையில் ஒரு சிறிய இடத்தில் எமது கல்லூரியை நடத்த முடியுமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள். நான் சென்று அதிபருடன் கதைத்து ஆவன செய்வேன்” என்று நீண்ட விளக்கம் கொடுத்தேன்.

எல்லோர் மனதிலும் ஒருவித எழுச்சி பரவியுள்ளதை உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. “அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என்பார்கள். அப்படிக்க கண்டுகொண்டேன். அதைவிட அவர்களது நடத்தைகளும் அதற்குச் சாதகமாகி உதவின. சிலர் சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியைத் தெரிவு செய்யலாம் என்றனர். சிலர் மாணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியைக் கூறினர். செல்வி சுகந்தியும் செல்வி கிரிஜாவும் தாம் மாணிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி சென்று அதிபர் திரு.சண்முகநாதனுடன் நாளை கதைத்து வருவதாகக் கூறினர். நானும் தனபாலனும் ஸ்கந்தவரோதயா கல்லூரி சென்று வருவதாகவும் முடிவு செய்தோம். அங்கே செல்லும் போது இராமநாதன் கல்லூரியிலும் கதைத்து வாருங்கள், என்று திருமதி.நரேந்திராவும் திருமதி.கணேசநாதனும் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

தொடர்ந்து; தற்காலிகமாகக் கல்லூரி மூடப்படுவதாகவும் விரைவில் ஆரம்பமாகும் திகதியும் இடமும் அறிவிப்பதாகவும் பத்திரிகைகள் மூலம் அறிவிக்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. அதனை ஏற்று அந்தப் பொறுப்பை திரு.இரட்னேஸ்வரனிடம் கொடுத்தோம். அன்றைய கால கட்டத்தில் தாயக மண்ணில் வெளிவந்த உதயன், வலம்புரி, தினக்குரல் ஆகிய பத்திரிகைகள் எமக்குப் பேராதரவு தந்தன. எங்கள் கல்லூரி தொடர்பான செய்திகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்துப் பிரசுரித்து கல்லூரியை மேன்மைப்படுத்தியிருந்தன. உதயன் பத்திரிகையில் திரு.கானமயில்நாதனும் திரு. ந.வித்தியாதரனும் திரு.சுகநாதனும் வலம்புரி பத்திரிகையில் திரு. கோ.சி.வேலாயுதம் அவர்களும் தினக்குரல் பத்திரிகையில் திரு.ஆர்.சி.நடராசாவும் திரு ஐயா.சச்சிதானந்தம்(சச்சி) நல்லாதரவு தந்தமையை மறக்க முடியாது. தமது தினசரிகளை எமது கல்லூரிக்குப் பல ஆண்டுகளாக ஒவ்வொருநாளும் இலவசமாக வழங்கி எம்மை ஊக்குவித்தவர்கள் அவர்கள். எனவே செய்தியைக் கொடுத்தால் வெளியிடுவார்கள். அன்றைய சந்திப்பை அத்துடன் முடித்து கல்வியியலாளர்களை வீடு செல்லப் பணித்தேன். கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையைச் சேர்ந்த யாரும் கல்லூரிக்கு வருவதில்லை. செல்வி.சுகந்தியும் திரு.தனபாலனும் கதைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். நான் பழையபடி அலுவலகத்தின் முன்னால் இருந்து, இன்று நாம் எடுத்த முடிவு சாத்தியமாகுமா, என்ன தடைகள் வரலாம்? வந்தால்

எப்படிச் சமாளிப்பது என்று யோசித்த வண்ணம் இருந்தேன். எனது மாணவியும் கல்வியியலாளருமான செல்வி.சுகந்தினி என்னை நோக்கி வந்தார். வந்தவர், “என்ன சேர் யோசிக்கின்றீர்கள்?” என்றுகேட்டு அருகில் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்தார். கல்லூரி ஆரம்பிக்கப் படவேண்டும். விடுதியில் பிள்ளைகளுடன் தங்கி உதவுவேன் என்று, அன்றே உற்சாகம் தந்தவர் அவர். வீட்டில் அவருக்கும் வயதான தாய் தந்தையர் மற்றும் இளைய சகோதரி ஒருவரும் உள்ளனர். அவர்களை விட்டு விடுதியில் தங்கி பிள்ளைகள் பாதுகாப்பை உறுதி செய்தவர். சிலவேளை மாலை வேளை மட்டும் ஒரு மணித்தியாலம் தனது ஈருருளியில் வீடு சென்று தாய். தந்தையரைப்பார்த்து வருவார்.கற்பித்தல், நேரகுசியிடல், பிள்ளைகள் நலம் பேணல் என்று பல்வேறு கடமைகளைச் செய்பவர். அவர் அப்படி என்னிடம் கேட்டபோது நான் கூறினேன் “நாங்கள் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஆரம்பித்த கல்லூரியின் ஆயுள் ஒரு கிழமைதானா? இதற்காகவா நான் வந்தேன் என்று யோசிக்கின்றேன்.” என்றேன். அதற்கு அவர், “ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம் சேர். எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும். நீங்கள் வணங்கும் நல்லூர் முருகன் கைவிடமாட்டார்” என்றார். அவரும் ஒரு முருக பக்தர். அவர் அப்படிக்கூறியது பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது. உண்மை. நல்லூர் கந்தசுவாமியார் தன்னை நம்பியோரைக் கைவிட்டதாக வரலாறு இல்லை.ஆகவே ஏன் பயம்கொள்ள வேண்டும்? என்று அவர் பாதங்களிலே பாரத்தைப் போட்டு அமைதியானேன்.

கலாநிதி.தனபாலன் என்னிடம் வந்து “சேர் நான் வீட்டுக்குப் போய்விட்டு மாலை வருவேன்” என்றார். நான் “தேவையில்லை. அங்குமிங்கும் அலைய வேண்டாம், பாதையில் இராணுவம் வந்தால் பயம். வீட்டில் நில்லும். நாளை நிலைமையைப் பார்த்து வரலாம்” என்றேன். அதற்கு அவர் “சேர் உங்கள் சொல்லைத் தட்டிக்கதைக்கின்றேன் என்று குறைநினைக்காதேங்கோ. உங்களைத் தனியே இங்கே விட்டு நான் வீட்டில் இருக்க முடியாது. நான் சிறிய ஒழுங்கைகளால் வந்து விடுவேன். பயமில்லை”. என்றார். நான் எதுவும் பேச முடியாது போயிற்று. இப்போது இருவரும் வீடு சென்றனர். அங்கு நின்ற கல்விசாரா ஊழியர்களையும் வீடு சென்று நாளை நிலைமையைப் பார்த்து வருமாறு கூறி அனுப்பி வைத்தேன்.வழமைபோல் திரு.மணிவண்ணன் மட்டும் கல்லூரியில் தங்கிக் கொண்டார். அவர் மிகவும் விசுவாசமுள்ள

மனித நேயர். தனது சக நண்பர்களுக்கு உதவி செய்து அவர்களை ஊக்குவிக்கும் இயல்பினைக் கண்டுள்ளேன். என் மீதும் கல்லூரியின் மீதும் அவருக்கு மேலான பற்று என்பதையும் அறிந்துள்ளேன். அதனாலேதான் நான் கேட்காமலே என்னுடன் தங்கியவர். பிற்காலத்தில் கல்லூரியின் சகல செயல்களுக்கும் உயிராக உழைத்து நின்றவர். உயர்ந்த தொழில் நுட்ப அறிவு மிக்கவர். மின்னியல், நீர்வழங்கல், இயந்திர பாவனை, சாரதியம் என்ற எத்துறை என்றாலும் கையாளும் வல்லமை கொண்டவர். அவர் எமது கல்லூரிக்குக் கிடைத்தமையால் மேற்படி துறைகளின் பல வேலைகள் இலகுவாகின. இவற்றிற்கு மேலாக அவர் கல்லூரியில் பணியாற்றிய காலத்தில் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகவும் பணிபுரிந்துள்ளார். இவையெல்லாம் அவரிடம் இருந்தாலும் அவரிடம் கர்வம் கிடையாது. அவரிடத்துப் பணியும் அமைதியும் என்றும் நிறைந்திருக்கும். அது எல்லோராலும் விரும்பி மதிக்கப் படுபவராக அவரை உயர்த்தியிருந்தது. அவரும் எனக்கு நல்ல துணையானவர்.

முருகன் காட்டிய வழி.

கலாநிதி.தனபாலன் வீடு சென்று ஒரு மணி நேரத்தில் திரும்பி வந்துவிட்டார். இருட்டும் வரை காத்திராது நேரத்துடனேயே வந்தது நல்லது. நாங்கள் மூவரும் அங்கிருந்து கல்லூரியைப் பற்றியே கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். நாளை சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரிக்கும் இராமநாதன் கல்லூரிக்கும் காலையே செல்வோம் என்றார் கலாநிதி.தனபாலன். அப்போது நான் ஒரு விடயத்தைத் தெளிவாக நினைவு படுத்தினேன். “கல்வியியற்கல்லூரிப் பயிற்சி என்பது வதிவிடத்துடன் கூடியதாகவே வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. எமது தற்போதைய நிலைக்கேற்ப அதைத்தவறவிட்டு மாற்று ஒழுங்குகளைச் செய்து பயிற்சி அளித்தாலும் சிலவேளை அப்பயிற்சி தகுதியற்றது என்று அமைச்சு காரணம் காட்டித் தொடர மறுப்புத் தெரிவித்தால் எல்லாம் சிக்கலாகிவிடும். அதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்படுபவர்கள் பிள்ளைகளே. எனக்குத் தெரியும் சில பயிற்சி நெறிகள் உரிய முறையில் அங்கீகாரம் பெற்று செயற்படாததால் மாணவர் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். எனவே அந்தத் தவறை நாம் செய்யக் கூடாது. வதிவிடத்துடன் பயிற்சி அளிக்கக் கூடிய இடத்தைத் தேடவேண்டும். அதையும் விரைந்து தேட வேண்டும். இவை இரண்டும் முக்கியம்” என்று விளக்கினேன்.

இதனைக் கலாநிதி.தனபாலன் அவதானமாகச் செவிமடுத்திருந்து, “அப்படியானால் சேர் நாங்கள் இராமநாதன் கல்லூரியிலே தான் இடம் பெற முயற்சிக்க வேண்டும். ஏனெனில் அங்கு விடுதி வசதி இருக்கின்றது என்று திருமதி. நரேந்திரா மிஸ் கூறியவர். அவர் அக்கல்லூரியின் பழைய மாணவி. மேலும் முன்னாள் ஆசிரியருமாவார்.” என்றார்.

“ஓம் நல்லது. ஆனால் நாங்கள் இரண்டையும் பார்வையிடுவோம். எக்காரியங்களைச் செய்யும் போதும் அது தொடர்பாக மேலதிகமாக ஓரிரு மாற்றுத் தெரிவுகளைக் கொண்டிருந்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் ஒன்று தவிர்க்கமுடியாது தவறி விட்டால் மற்றயதில் உடன் இறங்கிக் காரியத்தைத் தாமதமின்றி முடித்து இனிதே வெற்றி காணலாம். அதைவிடுத்து ஒன்றை மட்டும் கொண்டிருந்தால், அது தவறின் தோல்வி கண்டுவிட்டோம் என்று சோர்வடைந்து அதனைக் கைவிட்டு தொடர்ந்து முயற்சிக்காமல் வாழாதிருப்பவர்களும் உள்ளனர். அதனாலேதான் முக்கிய செயற்றிட்டங்களில், திட்டம் 1 திட்டம் 2 என்று தேவைக்கேற்ப மாற்றுத் தெரிவுகளைக் கொண்டிருப்பார். உலகப் போரில் சிக்கி பேரழிவு கண்ட ஜப்பான் நாடு துரிதமாக மீண்டு அபிவிருத்தி நிலையில் முன்னெழுந்து கொண்டமைக்கு அவர்களது கடும் உழைப்பு என்பதற்கும் அப்பால் அவர்கள் தங்கள் செயற்பாடுகளில் மாற்றுத் தெரிவுகளை உள்வாங்கித் தொழிற்பட்டமையும் உதவி நின்றது என்று படித்திருக்கின்றேன். ஆகவே நாங்கள் இரண்டையும் பார்வையிடுவோம். செல்வி சுகந்தினி ஆட்கள் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியைப் பார்வையிட்டு வரட்டும். எங்கள் அடிப்படைத் தேவைகளை மையப்படுத்தி முடிவுகளை மேற்கொள்வோம்” என்றேன்.

அதன் பின்னர் பல்வேறு விடயங்களையும் கலந்துரையாடி, இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு 9.00 மணிக்குப் படுக்கைக்குச் சென்றோம். படுத்திருந்தும் சில நிமிடங்கள் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். நேற்று இரவு நித்திரையில்லை. இன்று முயற்சித்தேன். ஆனால் நித்திரை வர மறுத்தது. கல்லூரி பற்றிய யோசனை தான் முன்னின்றது. நேற்றுப் போன்று இன்றும் நித்திரையில்லா இரவுதானோ என்று எல்லாவற்றையும் மறந்து நித்திரைக்கு முயற்சித்தேன். எதை மறக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றோமோ அதை மறக்க முயற்சிக்க முயற்சிக்க அது

மேலும் மேலும் வளர்ந்து நிற்கும் என்று உளவியலில் கற்றுள்ளேன். அதனை மறப்பதற்கு உகந்த வழி எமது புலனை வேறு வழியில் திருப்பிக் கொள்ளல் ஆகும். அதேபோன்று பிள்ளைகளின் தவறான நடத்தைகளைத் திருத்துவதற்கு ஏற்ற செயல்முறை தண்டனை அல்ல. அவர்களின் கவனத்தை வேறு திசைக்கு மாற்றிக் கொள்ளல் என்பதேயாகும். மேலும் அங்கே வழங்கப்படும் தண்டனை சிலவேளை குறிப்பிட்ட நடத்தையினைப் பிள்ளைகளிடம் உறுதி செய்தும் விடலாம் என்பதையும் மறந்துவிடக் கூடாது.

அருமருந்தாகும் புலன் மாற்றம்.

டாக்டர்.மு.வரதராசனார் எழுதிய ஒரு சம்பவத்தை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். ஒரு கிராமம். அது மிகவும் பின்தங்கியது. அங்கே ஒரேயொரு தமிழ் வைத்தியர் இருந்தார். அவரைக் கிராம மக்கள் பரியாரியார் என்றுதான் அழைப்பார்கள். அவர் சகல நோய்களுக்கும் வைத்தியம் செய்வார். மிகவும் கைராசிக்காரர் என்று பெயரெடுத்தவர். எந்த நோயாக இருந்தாலும் குணப்படுத்தும் திறனுடையவர். ஒருநாள் ஓர் ஏழை இளைஞன், அவனுக்கு இரவெல்லாம் தாங்கமுடியாத வயிற்று வலி. காலையில் வலி பொறுக்க முடியாது அந்தப் பரியாரியாரிடம் தனது வயிற்றை அமுக்கிப் பிடித்த வண்ணம் குழறியபடி நிமிர முடியாமல் குனிந்த நிலையிலேயே நடந்து வந்தான். பரியாரியாரிடம் தனது தாங்க முடியாத நோயைக் கூறி அழுதான். அவர் “ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். நான் தரும் மருந்தை தேனில் கலந்து மூன்று நேரம் சாப்பிடு, எல்லாம் குணமாகிவிடும்”. என்று கூறி கடதாசியில் மடித்து மூன்று சரைகளைக் கொடுத்து விட்டார். அவனும் அதை வாங்கிக் கொண்டு வந்த மாதிரியே குனிந்து வயிற்றை அமுக்கிப் பிடித்த வண்ணம் நடந்து சென்றான். சென்றவன் அன்று மாலை திரும்பி வந்து முன்னரை விடப் பெரிதாக அழுது குளறி வலி தாங்க முடியவில்லையென ஓலமிட்டான். பரியாரியார் “சரி மருந்தை மாற்றித் தருகிறேன். இதனை ஓமத்துடன் கலந்து சாப்பிட வேண்டும்” என்று அதேபோன்று சரைகளைக் கொடுத்தனுப்பி விட்டார். அவனும் அதை வாங்கிக்கொண்டு சென்றான். அடுத்த நாள் காலை திரும்பவும் அழுது குழறியபடி வந்தவன், பரியாரியார் வீட்டு வாசலில் விழுந்து புரண்டு புரண்டு வலி தாங்க முடியவில்லை என்று கதறினான். சிறிது நேரம் யோசனை செய்த பரியாரியார் அவனது கைகளைப் பிடித்துப் பார்த்துக் கூறினார், “சரி இனி

மருந்து தேவையில்லை. நீ குரங்குகளை மட்டும் நினைக்காதே. அப்படியிருந்தால் குணமாகிவிடும் என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார். சென்றவன் திரும்பவும் மாலை வந்தான். சாதாரணமாக நடந்து வந்தான். ஆனால் அவன் முகத்திலேதான் மாற்றம் தென்பட்டது. பரியாரியாரைக் கண்டதும், “ஐயா குரங்கை நினைக்க வேண்டாம் என்று கூறினீர்கள். நானும் நினைக்காமல் இருக்க முயற்சித்தேன். முடியவில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் குரங்கு இருப்பது போலவே உள்ளது. எங்கள் வீட்டு மாமரத்தில் குரங்கு இருந்து மாங்காய் கொறித்துத் தின்பது போன்று உள்ளது. கிணற்றுக் கட்டில் குரங்கு இருப்பது போன்று தெரிகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் குரங்குகள் தான் தெரிகின்றன. நான் இப்ப என்ன செய்யிறது? “என்று அழாக் குறையாகக் கேட்டான். பரியாரியார் மிக அமைதியாக, “இப்போ வயிற்று வலி எப்படியுள்ளது? என்று கேட்டார். அதற்கு அவன், “அது இப்ப நல்ல சுகம்” என்று வயிற்றைத் தடவியபடி கூறினானாம். புலனை மாற்றுதல் என்பது வைத்தியத் துறைக்கு மாத்திரமல்ல சகல பிரச்சினைகளுக்கும் அருமருந்தாகும்.

இங்கே அன்றைய சூழலில் எனது புலனை மாற்றக் கூடிய எந்த வழியையும் என்னால் பெறமுடியவில்லை. ஆதலால் கல்லூரிபற்றிய சிந்தனையே என்னை முழுமையாக உள்வாங்கிக்கொண்டிருந்ததில் வியப்பில்லை. 1995 இல் எனது சொந்த வீடு தரைமட்டமாகிய காலத்தில் கூட எனக்கு இவ்வளவு நிம்மதி இழப்பும் மனக்குழப்பமும் ஏற்பட்டதில்லை. இறைவன் தந்தான் இறைவனே எடுத்துக் கொண்டான் என்ற மன உணர்வுடன் இருந்தேன். “நீ எதைக் கொண்டு வந்தாய் இழப்பதற்கு” என்ற சீதையின் தத்துவம் என்னைச் சமநிலையில் வைத்திருந்தது போலும். ஆனால் இங்கு நிலைமை வேறு. முன்னர் அழிந்தது என் சொத்து. பாதிக்கப்பட்டவர் நானும் எனது குடும்பத்தினரும் மட்டுமே. இது சமுதாயத்தின் “வாராது வந்த மாமணியான பொக்கிஷம் ” அழியவிடலாமா? விட்டால் வருங்கால சமூகம் என்னைக் கேலி செய்யாதா? ஆகவே ஏதாவது செய்து கல்லூரியைத் திரும்ப ஆரம்பித்துவிட வேண்டும் என்று மனம் தத்தளித்தது.

இரவு நீண்டு கொண்டே சென்றது. பின்னிரவு நேரம் சற்றுக் கண் அயர்ந்திருப்பேன். என்னுள் தங்க வேல் ஒன்று தோன்றி மறைந்தது. திடுக்கிட்டு விழித்தேன். படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன். உடன் நேரத்தைப் பார்த்தேன். அதிகாலை 4.30

மணி. நல்லூரில் காலைப் பூசை நடைபெறும் நேரம். அங்கிருந்தே கந்தசுவாமியாரை வணங்கி தெரிந்த திருப்புகழ் ஒன்றை மனதுள் பாடிக்கொண்டேன். இப்போது உடல் உள்ளம் எல்லாம் இலேசாக இருப்பதை உணர்ந்தேன். அங்கு தோன்றிய சலசலப்பால் கலாநிதி. தனபாலனும் எழுந்து கொண்டார். “என்ன சேர் நித்திரை கொள்ளவில்லையா?” என்று கேட்டார். நான் நடந்ததைக் கூறினேன். அவர் பரவசப்பட்டு தலையில் கைவைத்து முருகனை வணங்கினார். எழுந்து ஒவ்வொருவராகக் காலைக் கடன்களை முடித்துத் தயாரானோம்.

12.05.2000 அன்று காலை 6.00 மணிக்கே தயாராகிவிட்டோம். எங்களுக்குத் தெரியும் நாங்கள் சந்திக்க இருப்பவர்களை காலை 9.00 மணிக்குப் பின்னரே சந்திக்க முடியும் என்று. ஆனால் எங்கள் அவாநிலை மூன்று மணித்தியாலம் முன்பே தயாராக்கி விட்டது. குறிப்பிட்ட நேரம் வரை அப்படியே கதிரையில் இருந்தோம். அதன் பின்னர் புறப்படத் தயாரானோம். நாம் எந்தக் கல்லூரிக்குச் செல்வதானாலும் முதலில் அவ்வலயக் கல்விப் பணிப்பாளரிடம் தெரிவித்துச் செல்வதே முறை. ஆகவே முதலில் வலிகாமம் வலயக் கல்விப்பணிப்பாளர் திரு.இ.இராசையாவிடம் செல்வோம் என்றேன். அப்படியே சென்றோம். அப்போது அவரது அலுவலகம் தற்காலிகமாக இராமநாதன் கல்லூரியிலேயே இயங்கியது. அவரிடம் முழு விபரத்தையும் விளக்கி இராமநாதன் கல்லூரியில் தற்காலிகமாக இடம் பெற உதவும்படி கேட்டோம். அவர் சிறிது நேரம் யோசித்தார். பின்னர் மாலை 2.00 மணிபோல் வாருங்கள். கதைத்துக் கூறுகின்றேன் என்றார். நல்ல முடிவாகக் கூறுங்கள். நாங்கள் ஒருதடவை சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியையும் பார்வையிட்டு வருகின்றோம் என்று அறிவித்து விடை பெற்றோம்.

ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரி சென்றோம். அங்கே அதிபர். திரு.சிவாஜி அவர்கள். இன்முகத்துடன் அன்பாக வரவேற்றார். மிக நல்ல பண்பாளர். நாங்கள் அங்கு வந்த காரணத்தை விளக்கிய போது மகிழ்ச்சியுடன் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்து தருவேன். முதலில் இடங்களைப் பாருங்கள், உங்களுக்குப் பொருத்தமாக இருந்தால் துப்பரவு செய்து தருவேன் என்று கல்லூரி முழுவதையும் சுற்றிக் காண்பித்தார். அங்கு வகுப்பறைகளும் பெரிய மண்டபங்களும் பாவனையின்றிக் கிடந்தன. அவை எங்கள் விடுதித் தேவைக்கு, சிறப்பாகப் பெண்கள் விடுதிக்கு ஏற்றதா? என்ற கேள்வி என்மனதில்

எழுந்தது. அதைப்பற்றி அதிபரிடம் உரையாடியபோது கலாநிதி.. ஆறுதிருமுருகன் அவர்கள் தனது வகுப்பினை முடித்து எம்மை நோக்கி வந்தார். எமது நோக்கத்தை அவருக்கும் கூறினோம். அப்பொழுது அவர் கூறினார், “சேர் உங்களுக்கு ஏற்றது இராமநாதன் கல்லூரிதான். அதை முயற்சி செய்யுங்கள். அது சரிவராவிட்டால் இங்கு வாருங்கள். அதிபர் சகல வசதிகளும் செய்து தருவார். எங்கே என்றாலும் கல்லூரியைத் தொடர்ந்து நடத்த விரைவில் ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நானும் என்னாலான உதவிகளைச் செய்து தருவேன், தயங்காது கேளுங்கள்.” என்றார். இருவருக்கும் நன்றி கூறி விடைபெற்றோம்.

அருட்கவி ஐயாவின் ஆசி.

மோட்டார் ஈருருளிக்கு அண்மையில் வந்ததும் கலாநிதி. தனபாலன் கூறினார், “இராசையா சேர் அவர்களிடம் செல்ல இன்னும் நேரமுள்ளது. நாங்கள் அருகில் அளவெட்டியில் அருட்கவி.விநாசித்தம்பி ஐயாவிடம் சென்று ஆசீர்வாதம் பெற்றுச் செல்வோம். எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும். சென்ற வாரம் மதுரகவி. அருளானந்தம் அவர்கள்தான் எம்மை அவரிடம் அழைத்துச் சென்று அறிமுகம் செய்தார். முதல் நாளே என்னைக் “கமலம்” என்றும் தனபாலனைத் “தனம்” என்றும் அழைத்து இந்தக் “கமலதனம்” கல்லூரிக்கு பல நல்ல காரியங்களைச் செய்யப் போகின்றனர் என்று ஆசீர்வதித்தவர். ஆகவே அவரிடம் சென்று எமது மனச்சுமையைக் கூறிப் பயன்பெறலாம் என்ற அவரது நோக்கம் எனக்கு முற்றிலும் சரியெனவே தோன்றியது. சம்மதித்தேன். வாகனம் அளவெட்டி நோக்கிப் பறந்தது. அங்கு ஐயா அமைதியாக இருந்தார். பக்தர்கள் குறைவாக இருந்தார்கள். அவரிடம் சென்று அவரை வணங்கி அருகில் அமர்ந்தோம். எங்களைக் கூர்ந்து பார்த்தார். சில நிமிடம் கண்களை மூடி இருந்தார். பின் எங்களைப் பார்த்து, “என்ன பெரும் மனக் குழப்பத்துடன் வந்துள்ளீர்கள். எனக்கு விளங்குது. உங்கள் மனப் பாரம் குறையட்டும். உங்கள் குழப்பத்துக்கான காரணத்தைக் கூறுங்கள்” என்றார். நான் தெளிவாக எல்லாவற்றையும் விளக்கமாகக் கூறி எனது பயத்தையும் கூறினேன். ஐயா சற்று நேரம் எங்களைப் பார்த்த வண்ணம் இருந்தார். அவரது பார்வை மிகக் கூர்மையானது. அதன் மூலம் மனங்களைப் படித்துவிடுவார். அவர் உண்மையிலேயே ஒரு சித்தர்.முற்றும் உணர்பவர். அங்கிருந்து எழுந்து உள்ளே சென்றார்.

அது அவரது சுவாமி அறை. அங்கிருந்து கமலம், தனம் இங்கே வாங்கோ என்று அழைத்தார். சென்றோம். கையில் விபூதியுடன் பிரார்த்தித்து நின்றார். நாங்கள் போனதும் எங்களுக்கு அதனைச் சாற்றி,” ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். வெகுவிரைவில் கல்லூரியை ஆரம்பித்துக்கொள்வீர்கள். அதன் பின் கல்லூரி ஆலம் விருட்சமென ஓங்கி வளரும். பயப்பிடாமல் காரியத்தை முன்னெடுங்கள்.கமலம் நீர் வணங்கும் முருகனும் அன்னையும் என்றும் உமக்குத் துணை நிற்பர் என்று எந்தலையில் கைவைத்து ஆசீர்வதித்தார்.தனபாலனையும் அவ்வாறே ஆசீர்வதித்தார். நாம் அவர் பாதம் பணிந்து விடைபெற்றோம். அதன்பின்னர் ஒரு புதிய உற்சாகம், மனவீரம், தைரியம் என்னுள் கிடைத்துள்ளதை உணர்ந்தேன்.

அங்கிருந்து நேராக வலிகாமம் கல்வி வலயம் சென்றோம். நேரம் பி.பி.1.45 ஆனால் 2.00 மணிக்குத்தானே வரச் சொன்னவர். அங்கிருந்த இருக்கையில் வெளியில் ஓரமாக அமர்ந்தோம். சரியான நேரம் பணிப்பாளர் அறைக்குச் சென்றோம். அவர் எங்களைக் கண்டதும், “நான் எல்லாம் கதைத்துள்ளேன். நீங்கள் சென்று அதிபரைச் சந்தியுங்கள்” என்றார். அவருக்கு நன்றி கூறி இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரி அதிபரைச் சந்திக்க அவரது அலுவலகம் நோக்கிச் சென்றோம்.

ஒளி பிறந்தது.

அலுவலகத்தில் அதிபர் இருந்தார். அவருடன் உப அதிபரும் இருந்தார். அதிபர் திருமதி.ஆனந்தி சிவஞானசுந்தரம்.பெயருக்கேற்ப எங்களை மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்றார் உபஅதிபர் திருமதி பத்மநாதன் மிக அமைதியான சுபாவம் கொண்டவர்.அவரும் வரவேற்றார். இருவரிடமும் ஒரு தெய்வீகம் தெரிந்தது. மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அதிபர் கூறினார், “இடம் தருவதில் பிரச்சினை இல்லை. நாங்கள் பாவிக்காத சகல இடங்களையும் தாராளமாக நீங்கள் பாவிக்கலாம். விளையாட்டு மைதானம், விடுதி, சமையலிடம் என எல்லாம் பாவிக்கலாம். ஆனால் இரண்டு நிபந்தனைகள். ஒன்று பெண்கள் மட்டுந்தான் விடுதியில் தங்க முடியும். ஆண்கள் விரிவுரைகளுக்கு வந்து செல்லலாம். அதில் தடை ஏதும் இல்லை. ஆனால் ஆண்கள் இங்கு தங்க முடியாது.ஆகவே அவர்களுக்கு வெளியில் தங்குமிடம் ஒழுங்கு செய்து கொள்ளுங்கள். இரண்டாவது

இங்கு மாமிச உணவு சமைக்கவோ அல்லது வெளியில் இருந்து எடுத்துவந்து உண்ணவோ கூடாது. இவை இரண்டுக்கும் நீங்கள் சம்மதமென்றால் வாருங்கள் நீங்கள் பயன்படுத்தக்கூடிய இடங்களைப் பார்வையிடலாம்”

நான் சற்றும் தாமதிக்காது “மிஸ் இந்த விடயமெல்லாம் நாம் அறிவோம். உங்கள் கல்லூரியின் நற்பெயருக்கு எவ்வித களங்கமும் ஏற்படாவண்ணம் நாம் பார்த்துக் கொள்வோம் இது உறுதி” என்று கூறினேன். தொடர்ந்து விடுதி, வகுப்பறைகள், சமையலறை ஆகியவற்றைப் பார்வையிட்டோம். எமது தேவைக்குப் போதுமான இடங்களைத் தந்துதவினர். இரவு தோன்றிய தங்க வேலின் அருள்கடாட்ச மகிமையினையும் அருட்கவி ஐயாவின் ஆசீர்வாதத்தின் மேன்மை நிலையினையும் எண்ணிப் பூரித்தேன். இப்போ ஆண்களுக்கான விடுதி தேவை. இவ்வளவற்றையும் செய்து தந்த இறை அருள் அதற்கும் வழிகாட்டாமல் விடமாட்டாது என்ற நம்பிக்கையுடன் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடைபெற்றோம். வரும்போது கலாநிதி. தனபாலனிடம் “இனி ஆண்கள் விடுதி தேடவேண்டும். அதுவும் இக்கல்லூரிக்கு அண்மையாகத்தேடவேண்டும்” என்றேன். அதற்கு அவர் உடனடியாக “சேர் ஆறு திருமுருகன் சேர் குடும்பத்தினருக்கு மருதனார்மடத்தில், கல்லூரிக்கு மிக அண்மையில் நாலு ஐந்து வீடுகள் உள்ளன. அவற்றில் இப்போது யாரும் இல்லை என்றே நினைக்கின்றேன். அவர்களைக் கேட்டுப்பார்க்கலாம்” என்றார். “அவர்களிடம் இருந்தால் கட்டாயம் தருவார்கள். எங்கே அவர்கள் வீடு? அங்கு போய் அந்த வேலையையும் முடிப்போம்” என்றேன். நேரம் நாலரை மணியைத் தாண்டியுள்ளது. ஆறுமணிக்கு ஊரடங்கு வந்துவிடும். அதற்குள் எல்லாம் முடித்துச் செல்ல வேண்டும். அவர்கள் வீடு இணுவிலில்தான். சரியாகத் தெரியாது. தேடிப்பார்ப்போம் என்று இணுவில் நோக்கிச் சென்றோம். அங்கேதான் எங்களது பெருமதிப்புக்குரிய மகா வித்துவான் வீரமணி ஐயா இருக்கின்றார் அவர் வீடு தெரியுந்தானே அங்கே சென்று விசாரிப்போம் என்று அவரிடம் சென்றோம். எங்களைக் கண்டவுடன் “வாங்கோடா என்றை பிள்ளைகள்” என்று அன்புடன் வரவேற்றார். ஐயாவின் வரவேற்பும் பேச்சும் தனி ரகம். எல்லோரையும் இப்படித்தான் அன்புடன் அழைப்பார். அவரிடமிருந்து அடிக்கடி உதிரும் சொற்கள் நல்லாயிரடா என்பதாகும். பெண்களாக இருந்தால் நல்லாயிரடி

என்று ஆசீர்வதிப்பார். அவர் தான் எங்கள் கல்லூரிக் கீதத்தை ஆக்கித்தந்தவர். அவர் அழைத்ததும் நாம் உள்ளே சென்று அமர்ந்து விடயத்தைக் கூறினோம். அவர்கள் வீட்டுக்கு வழிகாட்டினார். ஐயாவிடம் எப்போது போனாலும் காப்பி தராது விடமாட்டார். அன்றும் அவ்வாறே அருந்திவிட்டு அவசரத்தைக் கூறி விடைபெற்று கலாநிதி. ஆறுதிருமுருகன் வீட்டுக்குச் சென்றோம். வீட்டில் எல்லோரும் நின்றனர். கலாநிதி-ஆறுதிருமுருகனும் பாடசாலையால் வந்துவிட்டார். நான் விடயத்தைக் கூறினேன். அவர் அண்ணா திருமூலீசுந்தமூர்த்தி, முதலில் சாப்பிடுங்கள் சேர் என்று தட்டில் சோறு போட்டுக் கொண்டுவந்து தந்தார். அப்போதுதான் அன்று முழுவதும் சாப்பிடவில்லை என்பது நினைவில் வந்தது. ஐயா வீட்டில் அருந்திய கோப்பி மட்டுந்தான். சாப்பிட்டோம் எங்கள் கல்வியியலாளர் மகள் உசேனி வற்புறுத்திப் பரிமாறினார். உணவு பசிக்கு அமிர்தமாக இருந்தது. உணவு முடிந்ததும் அவர்கள் எல்லோரும் கதைத்து ஒரு வீடு தருவதாகவும் அதைப் பார்க்கப் போவோம் என்றும் திரு மூலீசுந்தமூர்த்தி அவர்கள் எங்களை அழைத்துச் சென்று காண்பித்தார். வீடு தாராளமாகப் போதுமானது. ஆனால் மலசலகூடம் ஒன்றுதான். சமாளிக்கத்தான் வேண்டும். நாங்கள் நன்றி தெரிவித்தோம். அவர் உடனேயே அவ்வீட்டின் திறப்புகளை என்னிடம் கையளித்தார். மீண்டும் நன்றி கூறி கல்லூரி சென்றோம். அங்கு சென்றதும் கலாநிதி-தனபாலனை உடன் வீட்டுக்குச் சென்று நாளைக் காலை வருமாறு கூறினேன். அவர் சிறிது தயக்கம் காட்டினார். நான் கூறினேன் “நாம் எல்லாவற்றையும் வெற்றியாக முடித்து விட்டோம். இனிக் கல்லூரியைத் தொடங்கி வைப்போம். எனக்கு இன்று நல்ல நிம்மதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் உள்ளது. இங்கே எனக்குத் துணையாக திரு மணிவண்ணனும் திரு சந்திரனும் (காவலாளி) திரு.சோதிருபனும் (மற்றக்காவலாளி) உள்ளார்கள். நீர் வீட்டுக்குப் போய்விட்டு நாளை வந்தால் போதும் என்று கண்டிப்புடன் கூறி அனுப்பி வைத்தேன்.

மணிவண்ணனிடமும் ஏனையவர்களிடமும் நாம் எடுத்துள்ள முடிவைக்கூறி நாளை இராமநாதன் கல்லூரி சென்று எமது இடங்களைத் துப்புரவு செய்யவேண்டும் ஆயத்தம் செய்யுங்கள். நாளை மற்றவர்களும் வந்தவுடன் அழைத்துச் செல்வோம் என்று கூறினேன். சந்தோஷமாகச் சென்றனர்.

வேகம், விவேகம் வெற்றி.

இரவு உணவை முடித்து நித்திரைக்குச் சென்றேன். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர் நிம்மதியான நித்திரை கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. காலையில் மகிழ்ச்சியுடன் நித்திரை விட்டெழுந்து அன்றைய பணிகளுக்குத் தயாரானேன். உடல் நன்கு தெம்பாக இருந்தது. 13.05.2000 அன்று காலை 8.30 மணியளவில் கல்லூரியின் கல்வியியலாளர்கள் சிலரும் கல்வி சாரா ஊழியர்களும் வந்து விட்டனர். அவர்களிடம் விடயத்தை விளக்கி இராமநாதன் கல்லூரி செல்லத் தயாரானோம். கல்லூரியில் வாகனம் இல்லாததால் எல்லோரும் அவரவர் வாகனத்தில் அங்குசென்றார்கள். அங்கு அன்றிலிருந்து மூன்று நாட்கள் (13,14,15 05 2000)வேலைசெய்து எங்கள் இடத்தினைத் தயார்ப் படுத்திக்கொண்டோம். அடுத்த நாள் 16.05.2000 அன்று கல்லூரிக்குச் சொந்தமான தளபாடங்கள் மற்றும் ஆவணங்களுடன் இராமநாதன் கல்லூரிக்கு மாறினோம். பத்திரிகைகளில் விளம்பரப்படுத்தி பிள்ளைகளை 17.05.2000 அன்று கல்லூரிக்கு வருமாறு அழைப்பு விட்டோம். அன்றே விரிவுரைகள் யாவும் நடைபெற்றன. மாணவர்கள், கல்வியியலாளர்கள், கல்விசாரா ஊழியர்கள் நன்கு ஒத்துழைப்புத் தந்தனர். நல்ல மனம் கொண்ட யாழ்ப்பாணக் கல்விச்சமூகம் மனமுவந்து பாராட்டியது. நேரில் வந்து பலர் தங்களது பாராட்டினைத் தெரிவித்து மகிழ்ந்தனர். விரைந்து எடுத்த முடிவுகளும் செய்கருமத்தில் கண்ணாகி, ஓய்வின்றி விவேகத்துடன் முயற்சிசெய்து பெற்ற வெற்றியும் மிகச் சிறந்த ஆளுமையின் வெளிப்பாடு என்று பாராட்டுக் கிடைத்தபோது உளம் மகிழ்ந்தது. அவ்வெற்றிக்குப் பின்னால் அன்றிருந்த கல்வியியலாளர்களும் கல்வி சாரா ஊழியர்களும் நல்ல அன்புள்ளங்களும் கலாநிதி.தளபாலனும் மற்றும் இறையருளும் பெரியோர் ஆசீர்வாதங்களும் இருந்தமையை நான் ஞாபகப்படுத்த மறக்கவில்லை. என் நன்றி மறவா இயல்பையும் அவர்கள் பாராட்டி மகிழ்ந்தனர்.

எனக்கு ஏடு தொடக்கிய ஆசிரியரில் இருந்து கலாநிதிப் பட்டம் பெறும் வரை உதவிய சகலரையும் நான் என்றும் ஞாபகப்படுத்தி உள்ளன்போடு நன்றி கூறத் தவறுவதில்லை. அவர்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தால் அவர்களுக்குரிய மரியாதையைச் செலுத்தி ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கொள்வேன். எம்மைக் கற்க வைத்து வழிகாட்டி உயர்த்தி வாழ வைத்தவர்களையும் சமூகத்துக்குத் தொண்டாற்றிய

பெரியோர்களையும் அறிஞர்களையும் மறவாது நன்றியுடன் கனம் பண்ணுதல் மேலும் நாம் உயர்வதற்கும் முன்னேறுவதற்கும் ஏற்ற வழிகளில் முக்கியமானவற்றுள் உயர்ந்தது என்பதை என் வாழ்வின் அனுபவமூடாக அறிந்து அதனைப் பின்பற்றி நன்மையடைகின்றேன். “நன்றி மறப்பது நன்றன்று” என்பதை இறுக்கமாகப் பின்பற்றி மகிழ்வுடன் வாழ்ந்து வருகின்றேன். அதனால் எவர் நன்மை செய்தாலும் அதை மறவாது அவர்களை வாழ்த்திக் கொள்வது என் இயல்பு. அது எனக்கு ஆத்மீகப் பலத்தை அளிக்கின்றது. பல வெற்றிகளைத் தேடித் தந்துள்ளது என்பதையும் இங்கு பதிவு செய்து கொள்கின்றேன்.

கல்லூரியில் இறவா மூவர்.

என்னோடு முருகன் அருளால் இணைந்திருந்த நன்றிமறவா இயல்பினைக் கல்லூரியில் பயிலும் சகல முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களுக்கும் கல்வியியலாளர்க்கும் ஏனைய ஊழியர்க்கும் ஊட்ட வேண்டும் என்று விரும்பினேன். அதற்காக நான் ஏலவே குறிப்பிட்டது போன்று அறிவுரை கூறி எல்லோரும் நன்றியுடன் இருக்க வேண்டும் என்று போதிப்பதால் அதனை வளர்த்துவிட முடியாது என்பதை நன்கறிவேன். எனவே அதனை ஊட்டுவதற்கு செயற்பாடுகளே பெரிதும் உதவுவன என்பதை உணர்ந்து செயல்கள் மூலம் உறுதி செய்து கொள்ள முயன்றேன். அதற்காகக் கல்லூரியில் எமது மண்ணுக்காகவும் எமது தாய் மொழிக்காகவும் எமதுகல்வி, கலாசார, பண்பாட்டு, விழுமிய, பாரம்பரிய மேம்பாட்டுக்காக உழைத்து அவற்றை வளர்த்து நின்ற அண்மைக்கால பெரியார்கள் பெயர்களை நிலை நிறுத்த விரும்பினேன். என் உளக்கிடக்கையை காலைக்கூட்டத்திலும் கூறி கல்வியியலாளர் கூட்டத்திலும் விதைத்து நின்றேன். கல்லூரியில் விளையாட்டுப் போட்டிகளுக்காக அமைக்கப்படவுள்ள இல்லங்களின் பெயர்கள் அந்தப் பெரியார்களின் ஞாபகமாக அமைதல் பொருத்தமானது என்ற எனது கருத்து வரவேற்கப்பட்டது. அத்துடன் வருடந்தோறும் கல்லூரி தினத்தை ஒட்டிய நாட்களில் அவர்கள் பெயர்களில் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களுக்குப் பயன்தரும் நினைவுச் சொற்பொழிவுகளை நடத்துதல் என்பதும் என்னால் அங்கு உறுதி செய்யப்பட்டது. தொடர்ந்து தமிழ் மொழிப் பற்றும் அதன் வளர்ச்சிக்குப் பணியும், பாரம்பரிய கலை, கலாசார வளர்ச்சிக்குத் தொண்டும் ஆற்றிய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் துணைவேந்தர்

பேராசிரியர் .ச.வித்தியானந்தன் அவர்களின் பெயரும் தமிழ் மொழி மூல ஆசிரியர் கல்வியில் தனியிடம் பெற்ற கிழக்கின் மைந்தர் பேராசிரியர் திரு.ப.சந்திரசேகரம் அவர்களின் பெயரும் பொறியியல் துறையின் முடிசூடா மன்னர், யாழ் பல்கலைக்கழக இரண்டாவது துணைவேந்தர், தமிழ்த் தேசிய பற்றாளர் பேராசிரியர் அ.துரைராஜா அவர்களின் பெயரினையும் நவீன தமிழ் இலக்கிய வித்தகர் பேராசிரியர்.க.கைலாசபதி அவர்களின் பெயரினையும் இல்லங்களுக்குச் சூட்டுவதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

முதலாம் (2000) வருடம் மாணவர் தொகை குறைவாக இருந்ததால் முதல் மூவருடைய பெயர்களில் மாத்திரம் இல்லங்கள் அமைத்து நாம் தற்காலிகமாக இருந்த இராமநாதன் கல்லூரியின் விளையாட்டுத் திடலில் இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிகளை நடத்தி முடித்தோம். எங்கள் முன் மாதிரியைக் கண்டு சகலரும் மனம் திறந்து பாராட்டினர். பல்கலைக்கழகமே சிந்திக்காததை யாழ்ப்பாணம் கல்வியியற் கல்லூரி செயற்படுத்தியுள்ளது என்று பாராட்டுக்கள் குவிந்தன. சில புகைச்சலும் தோன்றாமலில்லை. பத்திரிகைகளும் பாராட்டின. “இறவா மூவர்” என்று வலம்புரி பத்திரிகை ஆசிரியத் தலையங்கம் தீட்டி எம்மைப் பாராட்டி அச்செயலில் இழையோடிய “நன்றி மறவாமையை” கௌரவித்தது.

தகவல் ஒன்று: “வீரம் விலை போகாது விவேகம் துணைக்கு வராவிட்டால்” என்றார் சோக்கிரதீசர். அந்த “விவேகம் விலை போகாது செயலில் வேகம் துணைக்கு வராவிட்டால்” என்பதை நான் இப்போ கற்றுக் கொண்டேன். கல்லூரியை மீள ஆரம்பிக்காது இருந்திருந்தால் அல்லது கால தாமதம் செய்திருந்தால், சிலவேளை கல்லூரி நிரந்தரமாக மூடப்பட்டு பிள்ளைகள் வேறு கல்லூரிகளுக்கு மாற்றப் பட்டிருக்கலாம். ஏனெனில் அமைச்சில் அப்படியொரு பேச்சுவார்த்தை நடந்ததாகப் பின்னர் அறிந்தேன். எனவே கல்லூரியை விவேகமாக மீள ஆரம்பித்ததுடன் வேகமாகச் செயற்பட்டதும் நல்லதாயிற்று. இதே போன்று நான் மேற்கொண்ட இன்னுமொரு வேகம் கொண்ட விவேகமான செயற்பாட்டினையும் தொடர்ந்து இங்கு கூறிக் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

கல்லூரிக்குப் புதிய வாகனங்கள்.

2001 ஆம் ஆண்டு, உலக வங்கியினர் எல்லாக் கல்லூரிகளுக்கும் இரண்டு புதிய வாகனங்களை வழங்குவதற்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது.

கல்லூரிகளுக்கான எல்லா வழங்கல்களும் அவர்களது TETDP செயற்றிட்டத்தின் ஊடாகவே எங்களை வந்தடையும். இந்த வாகனங்கள் வழங்கும் ஏற்பாடும் அவ்வாறே. இந்தச் செயற்றிட்ட அலகில் செயற்றிட்டப் பணிப்பாளர் பொறுப்பதிக்காரத்தில் இருந்தார். அவருடன் கணக்காளர், செயற்றிட்ட அதிகாரிகள் சிலர் பணியாற்றினர். இவர்களை விட அங்கே பெறுகைச் செயல் அலுவலர் (Procurement Officer) எனும் ஒருவர் பதவி நிலையில் உயரதிகாரியாக இருந்தார். அவரே கல்லூரிகளுக்குத் தேவையான சகல வளங்களையும் பங்கிட்டு வழங்கும் பணிகளைச் செய்து வந்தார். செயற்றிட்டப் பணிப்பாளராக இருந்தவர் இராணுவத்தில் வேலைசெய்து இளைப்பாறியவர். 2000 ஆம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் ஒருநாள் அவரை, அவரது அலுவலக அறையில் சந்தித்து எமது கல்லூரியின் கட்டடப் பணிகள் பற்றி மிக மெதுவாக அமைதியாகக் கதைக்க ஆரம்பித்தேன். அவர் உடன் என்மீது பாய்ந்து விழுந்தார். அவர் ஆங்கிலத்தில் கூறியதை அப்படியே தருகின்றேன்.

“What nonsense you are asking? Your ground situation is very bad. War is going on there. We are not prepared to invest there. As the project Director I can't allow. So forgot about your building?” என்று தனது சொந்தப் பணத்தைத் தருபவர்போல் அந்தக் கட்டடமே அதிரும்படி சத்தமிட்டார். என்னால் அப்போது ஒன்றுமே சொல்ல முடியவில்லை. எதுவும் பேசாது தலை குனிந்து வெளியேறினேன். வெளியில் வரும் போது இனி இவருடன் இது சம்பந்தமாகக் கதைப்பதில்லை என்றும் அவர் அறைக்குச் செல்வதில்லை என்றும் கட்டடம் தொடர்பாக நேரடியாக உலக வங்கியினருடன் தொடர்பு கொள்வதாக முடிவெடுத்தேன். அதையே நடைமுறைப்படுத்தினேன். வெற்றியும் கண்டேன். எவ்வாறு? இதனை வெற்றி கொண்டேன் என்பதைப் பின்னர் விளக்குவேன்.

இடையில் ஒரு கொசுறுத் தகவல்; கல்லூரியின் சகல கட்டட வேலைகளும் பூர்த்தியாவதை அறிந்த முன்கூறிய பணிப்பாளர் (2004இல்) என்னை தொலைபேசியில் அழைத்து, மகா நல்லவன்போல் என்னை வாழ்த்தினார். பின்னர் “நான் தான் இச் செயல்திட்டத்துக்குரிய பணிப்பாளர். எப்போ கட்டடங்களின் திறப்பு விழா என்று முன்கூட்டியே கூறுங்கள். நான் வந்து நாடா வெட்டித் திறந்து வைப்பேன்” என்றார். எனக்கு அன்று இரத்த அழுத்தம் உச்சத்துக்குப் போயிருக்கும். ஆனால் நான்

நிதானம் இழக்காது, மிக அமைதியாக “ நீங்கள் இங்கு இப்போ வரமுடியாது.இங்கு ஒரு பயங்கரமான காய்ச்சல் எல்லாரிடமும் சகல இடங்களிலும் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் பரவுகிறது. உண்மையில் அப்போது மலேரியா தொடர்பான சிறு சலசலப்பு இருந்தது. ஆனால் அது ஒன்றும் பார தூரமாக இல்லை. ஆனால் நான் அதனைப் பெரிதாக்கி; அதாவது ஈரைப் பேனாக்கி, பேனைப் பெருமாளாக்கி, அவர் ஆசையை நிராசையாக்கினேன். நான் எனது மனதறிந்து பொய்யுரைத்து ஏமாற்றிய ஒரே சந்தர்ப்பம் இது தான். அதைச் செய்ய வைத்தவரும் அவர்தான்.

இங்கே சிந்தனைக்கு ஒரு திருக்குறள்;

“தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாரும் ஆறாதே
நாவினால் சுட்ட வடு”

குறள் 129

கல்லூரிகளுக்கான வளங்கள், வழங்கல்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர் திரு.பந்துசேன என்பவர். மிக நல்லவர். ஏனைய கல்லூரிகளுக்கு வழங்கும் வளங்களில் எவ்வித குறைபாடுமின்றி எங்களுக்கும் தருவார். சாதி, சமய, இன வேறுபாடறியாத மிகப் பண்பான மனிதர். மனித நேயம் மிக்கவர், அதற்குச் சான்றாக; அவரது மகன் டாக்டர்.பந்துசேன யாழ்ப்பாணத்தில் மிகப் பயங்கரமான சண்டை நடந்த பிரச்சனை மிக்க காலத்தில் வைத்தியராகக் கடமை புரிந்துள்ளமையைக் கூறமுடியும்.தகப்பனார் தானே அவரை இங்கு பணிபுரியுமாறு ஊக்குவித்ததாகக் கூறியிருந்தார். இந்த நிலையில் சகல கல்வியியற் கல்லூரிகளுக்கும் வாகனங்கள் வழங்கும் நாள் எங்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.ஒருமாதத்தில் வழங்கப்பட விருந்தது. அதை அறிவித்தவர் திரு.பந்துசேன அவர்களவார். அவர் என்னிடம் அதைக் கூறும் போது “A9 பாதை இப்போது மூடப்பட்டுள்ளது. வாகனம் தருவது தான் எனது பணி. அதனை யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது உங்கள் பணி. பாதை மூடப்பட்டுள்ளதால் அவ் வாகனங்களை இழக்க நேரிடலாம்.விவேகமாகத் தொழிற்படுங்கள்” என்றார். எனக்கு விளங்கியது. விவேகமாக மட்டுமல்ல வேகமாகவும் தொழிற்பட வேண்டும்.

வாகனங்களைக் காப்பாற்ற பகீரதப் பிரயத்தனம்.

“வாகனங்கள் இப்போ எங்கேயுள்ளன?” என்று கேட்டேன். அது நிசான் கம்பனியில் உள்ளது. எங்கள் வாகனங்களுக்குப் பொறுப்பாக திரு.பிரதீப் என்பவர் உள்ளார் என்ற தகவலும் தற்போது அவற்றிற்கு கல்லூரிகளின் பெயர் “ஸ்டிக்கர்” பொருத்தும் வேலைகள் நடைபெறுகின்றன என்ற தகவலும் கிடைத்தது. சற்றும் தாமதிக்காமல் நிசான் கம்பனிக்குப் பேருந்தில் சென்றேன். நண்பகல் நேரம் கொளுத்தும் வெய்யில். களைத்து வியர்த்துச் சென்றேன். திரு.பிரதீப் அவர்களைக் கண்டுபிடித்து அவரது அலுவலக மேசைக்குச் சென்று என்னை அறிமுகப்படுத்தினேன். அமரும்படி கூறினார். அமர்வதற்குமுன் குளிர்பானம் வழங்கினார். அமர்ந்து அருந்தினேன். களைப்பு நீங்கியது. பின்னர் தன்னைப்பற்றிக் கூறினார். அவர் மாத்தறை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சகோதர இனத்தவர். கடந்த பத்து வருடங்களாக இங்கு வேலை செய்வதாகக் கூறினார். எனது தேவையைக் கேட்டார். நான் கூறினேன், “எங்கள் கல்லூரிக்குரிய வாகனத்தை யாழ்ப்பாணம் கொண்டு செல்வதற்கு பாதுகாப்பு அமைச்சின் (MOD) அனுமதி பெறவேண்டும். அதற்கு எமக்கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ள வாகனத்தின் இயந்திர இலக்கத்தையும் அடிச்சட்ட இலக்கத்தையும் தந்துதவ வேண்டும். அதைக் கொண்டு நான் அனுமதிக்கு விண்ணப்பிக்கலாம். பின்னர் அதே வாகனத்தை மாற்றமின்றித் தரல் வேண்டும்” என்றேன். உடனே அவர் அதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்து என்னை அழைத்துச் சென்று எமக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வாகனங்களுக்கு எமது கல்லூரியின் பெயர் ஸ்டிக்கரைப் பொருத்திய பின் அவற்றிற்குரிய பதிவுப் புத்தகத்தின் போட்டோ பிரதியையும் என்னிடம் தந்து விட்டார். அதனை எடுத்துச் சென்று எனது நண்பர் திரு.மனோகரநேருவிடம் கொடுத்தேன். அவர் MOD அனுமதி பெறுவதில் அனுபவம் உள்ளவர். யாழ்ப்பாணம் கல்வி வலயங்களின் கொழும்பு இணைப்பாளர். இதற்கு முன்பும் எமது கல்லூரிக்கு நாம் பெற்ற பொருட்களை அனுமதி பெற்று யாழ்ப்பாணம் எடுத்து வந்தவர். தொடர்ந்து கூறினேன்” நேரு முதலில் அனுமதியைப் பெற விண்ணப்பம் செய்யுங்கள். இன்னும் ஒரு மாதத்தில் வாகனங்கள் தருவார்கள். எமது கல்லூரிக்குச் சாரதிகள் இல்லை. எனக்கும் கொழும்பில் வாகனம் செலுத்தி அனுபவம் இல்லை. ஆகவே இரண்டு சாரதிகளையும் ஒழுங்கு செய்து தாருங்கள். அவர்களுக்குப்

பணம் கொடுப்போம். அதே நேரம் வாகனம் கிடைத்ததும் அதை யாழ்ப்பாணம் அனுப்பும் வரையும் மறைத்து வைப்பதற்கு இடமும் தேவை. அதற்கும் ஒழுங்கு செய்யுங்கள் என்றேன். அவர், “எல்லாம் சரி ஏன் மறைத்து வைக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டார். “ஏ9” பாதை மூடப்பட்டுள்ளதால் அதை அமைச்சில் கொத்திக்கொள்ள சில பருந்துகள் வட்டமிடுவதை இன்று அறிந்தேன். அதனாலே தான் விரைவாக இவ்வளவையும் செய்துள்ளேன். இனி மிகுதி உங்கள் வேலை “ என்றேன். நேரு உடன் சுதாகரித்துக் கொண்டார். அனுமதிக்கு விண்ணப்பப் படிவம் நிரப்பித் தயாராதல், கப்பலில் அனுப்புவதற்கு இடம் பிடித்தல், அதுவரை பாதுகாப்பாக வைத்தல், நம்பிக்கையான சாரதிகளை ஒழுங்கு செய்தல் என்று சகல வேலைகளையும் அன்றே ஒழுங்கு செய்து முடித்து, அடுத்த நாள் காலை முதல் வேலையாக பாதுகாப்பு அமைச்சில் அனுமதிக்கான விண்ணப்பத்தைச் சமர்ப்பிப்பதாகக் கூறினார். இப்போ இரவு ஒன்பது மணி. நான் வீடு சென்றேன்.

கப்பலில் பொருட்களை யாழ்ப்பாணம் அனுப்பும் கம்பனியில் அதற்குப் பொறுப்பான திரு.மருதவாணர் அவர்களை அடுத்த நாள் அவர் அலுவலகம் சென்று சந்தித்து விபரம் கூறினேன். அவரும் எனக்குத் தெரிந்தவர். அவர் யாவற்றையும் பொறுமையுடன் செவிமடுத்தார். பின்னர் கூறினார்” உங்கள் வாகனம் கிடைத்த தும் எங்கள் வத்தளைக் களஞ்சியத்தில் பத்திரப்படுத்துங்கள். வாகனத்தைக் கப்பலில் அனுப்புவதற்கு கடல் காப்புறுதி செய்தல் அவசியம். அதற்கும் ஒழுங்குசெய்யுங்கள் என்று கூறி அவரே சில காப்புறுதி ஸ்தாபனங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு கூறுவிலை பெற்றுத்தந்தார்.

அவற்றை எடுத்துச் சென்று திருபந்துசேனாவுடன் கதைத்தேன். தான் உரிய நேரத்தில் பெற்றுத் தருவதாக உறுதியளித்து அவற்றைப் பத்திரப் படுத்திக் கொண்டார். அடுத்த நாள் நான் யாழ்ப்பாணம் செல்வதாகக் கூறினேன். “நல்லது. நான் வாகனங்கள் கையளிக்கும் திகதி, நேரம், இடம் விரைவில் அறிவிப்பேன். வாகனங்களைப் பெற்றபின்னர் காப்புறுதிப்பணத்தை வந்து பெற்றுக் கொள்ளுமாறும் கூறினார். நான் நன்றி கூறி விடை பெற்றேன். அவரது ஆழ்மனதில் ஒரு சந்தேகம் போலும். எமது வாகனங்களை என்னிடம் ஒப்படைக்க மாட்டார்கள்; பறித்துவிடுவார்கள் என்று. அது நடக்க வாய்ப்பிருந்தது உண்மையே.

அடுத்த நாள் யாழ்ப்பாணம் வந்து கடமைகளை மேற்கொண்டேன். திரு.பந்துசேன கூறியது போன்று வாகனங்கள் கையளிக்கும் விபரம் இரு வாரத்தில் கிடைத்தது. அடுத்த பத்து நாட்களில் வாகனம் கிடைக்கும் என்று செய்தி கூறியது. உரிய நேரத்தில் கொழும்பு வந்து மீண்டும் திரு.நேரு அவர்களையும் திரு.மருதவாணர் அவர்களையும் சந்தித்துத் திடங்களை உறுதி செய்து கொண்டேன். எல்லாம் திட்டமிட்டபடி நடந்தது. எதையும் முன் திட்டமிடல் செய் காரியங்களை இலகுவாக்கும் என்பது நிதர்சனமானது. குறிப்பிட்ட நாளில் திரு.நேரு அவர்கள் ஒழுங்கு செய்திருந்த சாரதிகளுடன் சென்று அமைதியாகக் காத்திருந்தேன். அங்கு சகல கல்லூரிகளின் பீடாதிபதிகளும் தமது சாரதிகளுடன் வந்திருந்தனர். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வாகனம் இரண்டையும் கையளித்தார்கள். யாருடனும் எதுவித தொடர்புமில்லாமல் வாகனத்துடன் அவ்விடமிருந்து மறைந்தோம். நேராக வத்தளை சென்று திரு.மருதவாணர் கூறிய முகவரியில் வண்டிகளை ஒப்படைத்து, சாரதிகளுக்குப் பேசிய பணத்தையும் அவர்கள் திரும்பிச் செல்வதற்குரிய ஆட்டோ பணத்தையும் கொடுத்து அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, நான் பேருந்தில் வீடு சென்றேன். இந்தப் பணமெல்லாம் மீளப் பெறமுடியாதவை என்பது யாவருக்கும் விளங்கும்.

அடுத்த நாள் பேருந்தில் அமைச்சு சென்றேன். அங்கே ஏனைய பீடாதிபதிகள் புதிய வாகனத்தில் வந்து நின்றனர். நான் நேராக திரு.பந்துசேன அவர்களின் அறைக்குச் சென்றேன். அவர் ஆயத்தமாக வைத்திருந்த காப்புறுதிப்பணக் காசோலை ரூபா ஓர்இலட்சம் தந்தார். அவருக்கு எனது பெரிய நன்றியினைக் கூறி காசோலையுடன் நேராகத் திரு.மருதவாணரிடம் சென்று அதை ஒப்படைத்து ஆகவேண்டியதைக் கவனிக்கக் கூறி அங்கிருந்து திரு. நேருவுக்கும் தகவல் கூறினேன். அவர் பாதுகாப்பு அமைச்சின் அனுமதி வந்து விட்டதாகவும் தான் அதை திரு.மருதவாணரிடம் கையளிப்பதாகவும் கூறினார். அதன் போட்டோ பிரதியொன்றை எனக்குத் தருமாறு கூறி, அவர் வீடு சென்று அதைப் பெற்று எனது வீடு சென்றேன். அன்று மாலை எனது நண்பர் திரு.நடராஜா ,மட்டக்களப்புப் பீடாதிபதி, எனது வீட்டுக்கு வந்தார். இன்று அமைச்சில் பலர் யாழ்ப்பாண பீடாதிபதி எங்கே என்று தேடியதாகக் கூறினார். நான் மௌனமாக இருந்தேன். ஏன் தேடினர் என்பது

எனக்கு நன்கு விளங்கிற்று. அடுத்த நாள் காலை திட்டமிட்ட படி நான் யாழ்ப்பாணம் வந்து விட்டேன். கல்லூரித் தொலைபேசியும் சிலகாலம் செயலிழந்தது.

திரு.மருதவாணர் அவர்களும் திரு.நேரு அவர்களும் எமது வாகனங்கள் அனுப்பும் பணிகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்துத் தொழிற்பட்டு அடுத்த கப்பலில் அவற்றை ஏற்றிவிட்டனர். வாகனங்கள் கல்லூரிக்கு 10.07.2001 அன்று வந்து சேர்ந்தன. ஒன்று “பிக் அப்” ரக வாகனம். பீடாதிபதியின் அலுவலகப் பாவனைக்கு. மற்றையது 12 இருக்கைகளைக் கொண்ட “கோச்” ரக வாகனம்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் யாழ். மண்ணில் புதிய வாகனங்கள் ஓடின. எமது முயற்சியைப் பலர் பாராட்டினர். சிலர்...? இன்னொரு பிரமுகர் தனக்கும் இப்படியொரு வாகனம் என்னைப் பெற்றுத் தருமாறு எனது அலுவலகம் தேடி வந்து கேட்டார். நான் அவருக்கு “இது உலக வங்கியினுடைய வழங்கல் செயற்பாடு. கல்வியியற் கல்லூரிகளுக்கு மட்டுமே வழங்கியுள்ளார்கள்.” என்று விளக்கினேன். மிகவும் பொறுமையாகச் செவிமடுத்த அவர் எழுந்து போகும் போது “சந்தர்ப்பம் வந்தால் பெற்றுத் தாருங்கள்.” என்று கூறிச் சென்றார். அவர் மனதில் என்ன நினைக்கின்றார்?

நான் அந்த வாகனங்களைப் பெற்ற போதிலும்; சிக்கலான அந்தக் காலத்திலும் அங்கு தோன்றிய உள்ளகத் தடைகளை வென்று, விவேகத்துடன் இணைந்து வேகமாகத் தொழிற்பட்ட பாங்கையும் தீரத்தையும் அவர் மட்டுமல்ல யாரும் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

நேர முகாமைத்துவம்.

“நேரம் பொன்னானது” என்பது அமுத வாக்கு. நேரத்தின் அருமை தெரிந்தவர்களால் அது பயன் கொள்கின்றது. நாம் எம் வாழ்வில் இழந்த பலவற்றில் சிலவற்றைத் திரும்பப் பெற முடியாது வேதனை கொள்கின்றோம். அப்படியானவற்றுள் இழந்துவிட்ட நேரம் என்பதும் இணைந்து கொள்கின்றது.

நேரத்தின் முக்கியத்துவம் பற்றிய அறிவுடை நிலை சமூகத்துக்குத் தேவையானதென உணர்ந்து கல்லூரியில் பயிற்சிச் செயலொழுங்குடன் இணைந்து அதனை வழங்க விரும்பினேன். நேரத்தை அவப்பொழுதாக்காது பயனுள்ளதாக்கல், அதற்காக நானே முன்மாதிரியாகத் தொழிற்பட்டேன். ஒரு நேரத்தில்தான்

கல்லூரிப் பணிகள், கட்டுமானப் பணிகள், விளையாட்டு மைதான ஏற்பாடுகள், இந்துக்கோயில் கட்டுமானம், கிறீஸ்தவ தேவாலய நிறுவலுக்கான ஏற்பாடுகள் எனப் பல கருமங்கள் ஒரே நேரத்தில் ஏற்பாடாகிய போது ஓய்வின்றி வேலை செய்து கிடைத்த நேரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். என் வழி மற்றவர்களைத் தொடர வழி செய்தேன். கற்பித்தலுக்கு மேலாக செயற்றிட்டங்கள், ஒப்படைகள்வழங்கல், கையெழுத்துச் சஞ்சிகைகள் வெளியிடல். கற்பித்தல் பயிற்சி, அவதானிப்பு வகுப்பறைச் செயற்பாடுகள், நுண்முறைக் கற்பித்தல், இலக்கிய, கலை, கலாசார, சமயவிழாக்கள் என்பன போன்ற செயல்களில் கல்லூரி முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களையும் கல்வியியலாளர்களையும் ஈடுபடுத்தி கல்லூரி நேரத்தை இயன்றவரை பயனுள்ளதாக்கப் பழக்கப்படுத்திக் கொடுத்தேன். அவர்களும் அவற்றைச் சுமையெனக் கருதாது அவை சுவையெனக் கொண்டு செயற்பட்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

நேரத்தின் முக்கியத்துவத்தை தெளிவுபடுத்துவதற்கு சில போது சற்று இறுக்கமாகவும் வித்தியாசமாகவும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளேன். அவற்றில் மாதிரிக்கு சிலவற்றை இங்கு குறிப்பிடுவேன்.

சந்தர்ப்பம்1: ஒரு முடிவு தந்த அதிர்வு. கல்லூரியினுடைய முதலாவது விளையாட்டுப் போட்டி. இராமநாதன் கல்லூரியில் 16.09.2000 அன்று நடைபெற ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. செல்வி. கிரிஜா தனித்து காரிங்களைச் செய்து வருகிறார். இதைக்கண்ட எனது யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி மாணவர் திரு.கணேஷ் தானாக முன்வந்து உதவிகள் செய்தார். அந்த விளையாட்டுப் போட்டிக்கு விருந்தினர்களாக இருவரை அழைத்திருந்தோம். சரியாக 2.00 மணிக்கு அவர்கள் மங்கல விளக்கேற்ற நான் கல்லூரிக் கொடி ஏற்றுவதாக ஏற்பாடு. அன்றைய நாளில் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குப் பதினைந்து நிமிடம் முன்பாக எல்லோரும் தயார் நிலையில் நிற்க வேண்டும் என்று கூறியிருந்தேன். அதன்படி அனைவரும் ஆயத்த நிலையில் நின்றனர். அணி நடையினர் கொளுத்தும் வெய்யிலில் நின்றனர். நானும் உப பீடாதிபதிகள் கலாநிதி. தனபாலனும் திரு.சத்தியேந்திரம்பிள்ளையும் விருந்தினரை வரவேற்க வாயிலில் நிற்கின்றோம். நேரம் பி.பி.1.50, 1.55, 1.58 ஆகிவிட்டது அவர்கள் வரவில்லை. நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். அங்கே திரு.கணேஷ்நாதன், எமது கல்லூரிக் கல்வியியலாளர் திருமதி ஞானசக்தியின் கணவர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக உடற்கல்வித்துறைப் பணிப்பாளர்

நின்றார். நான் என்னுடன் நின்றவர்களை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்று திருக்கணேஷநாதனை மங்கல விளக்கேற்றவிட்டு நான் கொடியினை ஏற்றி விளையாட்டுப் போட்டியைச் சரியாக 2.00 மணிக்கு ஆரம்பித்துக் கொண்டேன். இது கொஞ்சம் அங்கே அப்பொழுது புதுசுதான். ஆனால் புரட்சியாகவிருந்தது. ஒரு விதமான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. ஏனெனில் பொதுவாக விருந்தினர் என்று ஒருவரை அழைத்தால் அவருக்காகக் காத்திருத்தலே மரபு. நாகரிகம் என்றிருந்த நிலையில் இந்தச் செயற்பாடு மற்றவர்களுக்கு எப்படியோ தெரியாது நிச்சயமாக எமது கல்லூரிப் போக்கில் பெரும் அதிர்வை ஏற்படுத்தியிருந்தது. விருந்தினர்கள் 20 நிமிடம் காலம் தாழ்த்தியே வந்தார்கள். அதற்கு அவர்கள் பக்கத்தில் காரணங்கள் இருக்கலாம். அவர்களை மாலை அணிவித்து அழைத்து வந்து மரியாதையுடன் அமர்த்தினோம்.

சந்தர்ப்பம்2: ஒழுக்கநெறிக் கலாசாரம் உருவாகின்றது. இதுவும் 2000 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சி. கல்லூரியில் கிரீஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருவர் கற்று வந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஏனையவர்களுடன் பழகும் பண்பும் ஏனைய மதங்களுக்குக் கொடுக்கும் மதிப்பும் காரணமாக சகல மாணவர்களும் சேர்ந்து அவ்வாண்டு ஒளிவிழாவைக் கொண்டாட விரும்பினர். என்னை அணுகினர். “நல்லது கொண்டாடுவோம். ஆனால் வெளியில் எங்காவது ஒரு மண்டபத்தை ஒழுங்கு செய்து நடத்துவோம். அதை நான் ஒழுங்கு செய்து தருகிறேன்” என்றேன். அதற்கு ஆண்கள் “சேர் நாங்கள் தங்கியிருக்கும் வீட்டுக்கு அண்மையில் ஒரு சிறிய மண்டபம் உண்டு. அது எங்களுக்குப் போதுமானது. அதைக் கேட்டுப்பார்க்கிறோம்” என்றனர். சம்மதித்தேன். ஒழுங்கு செய்து கொண்டனர். பின்னர் அவர்களுடன் சென்று நானும் மண்டபத்தைப் பார்த்து உறுதி செய்து கொண்டோம். விழா ஒழுங்குகள் நடைபெற்றன. விருந்தினர்களாக திருச்சபைப் பேராயரும், யா/சென் ஜோன்ஸ் கல்லூரி அதிபர் திரு.எஸ். தனபாலன் அவர்களையும் ஒழுங்கு செய்து கொடுத்தேன். பிள்ளைகளுக்கு நல்ல மகிழ்ச்சி. விழா தொடங்கும் நாளும் நேரம் அண்மித்தது. விருந்தினர் வரவில்லை. எல்லோருக்கும் என்ன நடக்கும், நடக்கவேண்டும் என்பது தெரிந்திருந்தது. திரு.சுதாகர் என்ற கிரீஸ்துவ மாணவர் சரியான நேரம் வந்ததும்; தீப்பெட்டியை என்னிடம் தந்து “விளக்கேற்றுங்கள் சேர். ஆரம்பிப்போம். அவர்களைக் காணவில்லை” என்றார். நான் வழங்கும் பயிற்சி

சரியான பாதையில் செல்வதைக் கண்டு மகிழ்ந்து விளக்கின் ஒரு சுடரை ஏற்றித் திரும்பினேன். அங்கே அருகில் அதிபர் திரு. தனபாலன் நிற்கின்றார். அவரும் நேர முகாமைத்துவத்தை இறுக்கமாகப் பேணுபவர் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவரிடம் அடுத்த சுடரை ஏற்றும் பொறுப்பைக் கையளித்தோம். ஓரிரு நிகழ்ச்சிகள் முடிவடைந்த பின்னரே பேராயர் வருகை தந்தார். அவரை எல்லோரும் வரவேற்றோம். அவர் தனது உரையில் எங்கள் நேரந்தவறாமையைப் போற்றிப் பேசினார். ஆசிரியப் பயிற்சி அளிக்கப்படும் போது இவ்வாறான விடயங்களில் கவனம் கொள்ளல் சிறப்பானது என்றும் இங்கிருந்து சமூகத்திற்கு நல்ல ஒழுக்க நெறி எடுத்துச் செல்லப்படும் என்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற்கல்லூரிக் கலாசாரத்தை தோற்றுவிப்பதுடன், இறுக்கமான ஒழுக்க நெறி கலாசாரத்தையும் ஒழுங்கமைக்க அரும்பாடு பட்டு சேவையாற்றும் பீடாதிபதி.கமலநாதன் அவர்களையும் அவரோடு இணைந்துள்ள கல்வியியலாளர்களையும் மனதாரப் பாராட்டு கின்றேன் என்று கூறியதுடன், எதிர் காலத்தில் யாழ்கல்வியியற் கல்லூரிக்கு உதவி தேவைப்பட்டால் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்து தரத் தான் தயாராக இருப்பதாகவும் கூறினார்.

சந்தர்ப்பம்3: தவறுகள் திருத்தப்பட வாய்ப்புத் தரப்படவேண்டும். இது இராமநாதன் கல்லூரியிலிருந்து கோப்பாய் திரும்பிய ஒருநாள் நடந்தது. காலையில் ஒரு நிகழ்ச்சி. ஏனோ தவிர்க்க முடியாமல் மாலையிலும் வேறு ஒரு நிகழ்ச்சி ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டிருந்தது. பிள்ளைகளே ஒழுங்கு செய்திருந்தனர். காலை நிகழ்ச்சி குறிப்பிட்ட நேரம் தொடக்கி சிறப்பாக நடைபெற்று மதியம் நிறைவு பெற்றது. அடுத்த நிகழ்ச்சி மதிய உணவு முடிந்து சிறிய ஓய்வின் பின்னர் மலை நாலு மணிக்கு ஆரம்பமாகும் என்று திட்டமிடப்பட்டது. நான் குறிப்பிட்ட நேரம் ஆயத்தமாகி இருந்தேன். நிகழ்ச்சிக்கு எந்த ஆயத்தமும் இல்லை.யாரும் வரவில்லை. கல்வியியலாளர்களையும் காணவில்லை. இதற்கு என்ன செய்யலாம். எல்லோரும் சம்மதித்தே ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. இதனை நான் வேறு விதமாக அணுக முடிவு செய்தேன்.

நான் கல்லூரியிலேயே ஒரு மறைவான அதே நேரம் வெளியில் நடப்பதை அவதானிக்கக் கூடிய இடத்தில் இருந்து கொண்டேன். 4.15 மணியிருக்கும் ஒரு தொகுதி மாணவிகள் மண்டபம் நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினர். பின்னர் நிகழ்ச்சிக்குப் பொறுப்பான கல்வியியலாளர் வந்தார். மாணவர்கள் வந்தார்கள்.

நான் நடப்பவற்றை அங்கிருந்தே பார்த்திருந்தேன். அங்குமிங்கும் திரிந்தார்கள். எனது அலுவலகத்தை அடிக்கடி வந்து பார்த்தார்கள். அங்கே ஒரு சலசலப்பு. இறுதியில் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களும் சிலர் வெளியேவந்து தேடினர். நான் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியே வரவில்லை. அமைதியாக இருந்தேன். காவலாளிகளிடமும் அடிக்கடி வேறுவேறு ஆட்கள் சென்று விசாரித்தனர். எல்லாவற்றையும் காணக் கூடிய இடத்தில் நான் இருக்கிறேன். அவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. நான் இப்படி மறைந்திருப்பேன் என்று அவர்கள் எண்ணாதது காரணமாக இருந்திருக்கலாம். 5.00 மணியளவில் நான் வெளியே வந்து அலுவலகத்தில் போய் இருந்தேன். பொறுப்புக் கல்வியியலாளர் விறுவிறுவென வந்து “சேர் நாங்கள் உங்களைத் தேடித் திரிகின்றோம். நிகழ்ச்சியை ஆரம்பிக்க வாருங்கோ” என்றார். நான் நிகழ்ச்சி நிரலைக்காட்டி “எத்தனை மணிக்கு ஆரம்பம். நீங்கள் எத்தனை மணிக்கு வந்தனீங்கள்? இன்றைக்கு நிகழ்ச்சி வேண்டாம் இரத்துச் செய்யுங்கள்” என்று கூறி அங்கிருந்த கோவைகளைப் புரட்டலானேன். சொரி சார் என்றார் பலமுறை கூறினார்கள். நான் நிமிர்ந்தும் பார்க்கவில்லை. கலாநிதி. தனபாலன், திருசத்தியேந்திரம்பிள்ளை மற்றும் பல கல்வியாளர் வந்து வெளியிலேயே நின்றனர்.

சிறிது நேரத்தில் ஆண்பிள்ளைகள் சிலரும் பெண்பிள்ளைகள் சிலரும் வந்து, “நாங்கள்தான் சேர் தவறு விட்டு விட்டோம். வேண்டுமென்று செய்யவில்லை. தயவுசெய்து எங்களை மன்னித்து வாங்கோ சேர். வருங்காலத்தில் இவ்வாறான தவறு நடக்காது.” என்று கூறி நின்றனர். தவறுகள் உணரப்படும் போது நாம் சிறிது விட்டுக் கொடுத்தால் தவறுகள் திருத்தப்பட வாய்ப்புண்டு. அது உண்மையானது. அதன்பின் நடந்த எந்த நிகழ்ச்சிகளும் நேரம் பிந்துவதில்லை.

தொடர்ந்த இடைஞ்சல்களும் தீர்வும்.

அது ராசி போலும்; கல்லூரிக்கும் எனக்கும் பிரச்சனைகளுக்கும் தொடர்பு தொடர்ந்து கொண்டே சென்றது. பிரச்சனைகள் தோன்றுவதும், சேர்ந்நதுவிடாது அவற்றை எதிர்கொண்டு வெற்றியடைவதும் வாடிக்கையாகி இருந்தது. ஆனால் பிரச்சனைகளைக் கண்டு பயந்தோடக்கூடாது. அவற்றை எதிர்கொள்ள வேண்டும். எதிர்த்துப் போராடவேண்டும்.

வெற்றிகொள்ளவேண்டும். கொண்ட நோக்கில் இருந்து ஒருக்காலும் பின்வாங்கக் கூடாது. கல்லூரி வாழ்வில் எத்தனையோ பிரச்சனைகளை எதிர்கொண்டேன். சில காலங்களில் உயிர் ஆபத்துக் கூடத் தோன்றியது. இங்கும் டாக்டர் மு.வ.கூறிய ஒரு சம்பவந்தான் ஞாபகம் வந்தது. “ஒருவன் தனது மோட்டார் ஈருருளியில் தன்வழி போய்க் கொண்டிருந்தானாம். வேலையில்லாமல் தெருவில் சோம்பிப்படுத்திருந்த தெருநாய் ஒன்று எழுந்து அவனைக் கலைத்துச் சென்றதாம். சற்றும் அதைப் பொருட்படுத்தாது தன் இலக்கு நோக்கிச் சென்றடைந்து விட்டான். ஆனால் அந்தத் தெருநாய்க்கு மனதில் சந்தோஷம், தான் கலைத்துத்தான் அவன் ஓடுகின்றான் என்று” எப்படி இருக்கிறது என்று பாருங்கள்! இப்படியாக ஒருவர் ஆற்றும் நல்ல செயல்களுக்கு இடையூறாக ஏதாவது பிரச்சனை கண்டு மகிழும் பிரகிருதிகள் சமூகத்தில் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது கருமமே கண்ணாகி அதனை ஆற்றி முடிப்பது தான் சிறப்பான ஆளுமை. இன்னொரு வகையில் மேற்கூறிய பிரகிருதிகளுக்கு நன்றி கூறவேண்டும் என்பேன். ஏனெனில் அப்படி பிரச்சனை தரும்போதுதான், எமது மூளைக்கு வேலை கிடைக்கின்றது. சிந்தனை கூர்மையடையவாய்ப்புக் கிட்டுகின்றது. பிரச்சனை பற்றி ஆற அமரச் சிந்திப்போம். அதை எப்படித் தீர்க்கலாம் என்று மீண்டும் மீண்டும் மூளைக்கு வேலை கொடுப்போம். புதிய புதிய நோக்கில் எண்ணங்கள் உருவாகும். எமது கடந்தகால செயற்பாடுகளைச் சீர்தூக்கி அலசி ஆராய்வோம். அப்போது எமது உடலும் உள்ளமும் சுறுசுறுப்படையும். எனவே அவர்களையிட்டு மகிழ்ச்சி அடையவேண்டும். மாறாக பிரச்சனைகள் எதுவும் இல்லாது வாழ்கின்றோம் என்று அந்த வாழ்க்கையைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். அவ்வாழ்க்கையில் உற்சாகம் இருக்காது ஒரேவிதமாக வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருக்கும் என்ற மாற்று வாதத்தையும் இங்கு கவனத்தில்கொள்க. வாழ்க்கையில் பிரச்சனை தேவை என்றாலும் வாழ்க்கையே பிரச்சனை ஆகிவிடக் கூடாது என்பதில் கவனம் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

2000 ஆம் ஆண்டு மூன்றாம் மாதம் மத்திய கல்வி அமைச்சின் கணக்காளரால் எமது கல்லூரிக்கென வடக்குக் கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சின் கணக்காளருக்கு அனுப்பப்பட்ட நிதி, 2000 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதமாகியும் எங்களுக்கு வந்து சேரவில்லை.

திரும்பி மத்திய அமைச்சுக்கும் அனுப்பப்படவில்லை. கல்லூரி ஆரம்பமாகிய வைகாசி மாதத்தில் இருந்து விடுதி தொழிற் படுகின்றது. அங்கு பிள்ளைகளுக்கு மூன்று நேர உணவு இரண்டு நேர தேநீர் எவ்வித குறையுமின்றி வழங்கப்பட்டது. என்னிடம் இருந்த ஒரு தொகைப் பணம், டாக்டர்.வி.தியாகராஜா அவர்கள் தந்த பணம் ஆகியன மூலம் சிறிதுகாலம் ஓடிற்று. பின் சிக்கல் வந்தபோது சில கடைகளை நாடிக் கடன் அடிப்படையில் உணவுப் பொருட்கள் தரும்படி கேட்டோம். “இப்போது உள்ள பிரச்சனையில் நாங்கள் பொருட்கள் பெறுவதே சிரமம். அதிலும் கடன் தருவது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? என்று தட்டிக்கழித்தனர். சில பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை நாடினோம் அங்கும் அதே கதைதான். மேலதிகமாக தங்கள் சபை அனுமதி வேண்டும், கூட்டம் அடுத்த மாதந்தான் நடைபெறும் என்றும் கூறி நின்றனர். நாங்கள் அப்போது இராமநாதன் கல்லூரியில் இடம்பெயர்ந்து இருக்கின்றோம்.

நாங்கள் ஒருவித ஸ்தம்பித நிலையை அடைந்து, அடுத்து என்ன செய்வது என்று விடை கிடைக்காத வினாவுடன் தத்தளித்து நிற்க சன்னாகம் ப.நோ.கூ.சங்கத் தலைவர் எம்மை அழைத்தார். சென்றேன்.

என்னுடன் திரு நிஷாந்த தென்னக்கோன் அவர்களும் வந்திருந்தார்கள். எங்களைத் தங்கள் அலுவலகத்தில் வைத்துக் கதைத்தார். “நீங்கள் விடுதி நடத்தக் கஷ்டப்படுவதாக அறிந்தேன். எந்த முயற்சியிலும் ஆரம்பம் சிரமப்பட வேண்டித் தான் இருக்கும். நீங்கள் எமது சமூகத்தின் கல்விக்குச் செய்யும் சேவை மகத்தானது. நாங்கள் உங்களுக்கு கடன் அடிப்படையில் எங்களிடம் பெறக்கூடிய உணவுப் பொருட்களைத் தருகின்றோம். உங்களுக்குத் தேவையான பொருட்களின் பட்டியலை அனுப்பிவைத்தால் நாங்கள் அவற்றை அனுப்பி வைப்போம்.” என்றார். நான் நன்றி கூறினேன். திரு.நிஷாந்த மரக்கறிவகைகளும் தரமுடியுமா? என்று கேட்டார். தலைவர் சம்மதித்தார். இது தொடர்பாக இவரே உங்களைத் தொடர்பு கொள்வார் என்று நிஷாந்தாவை அவர்களிடம் தொடர்பு படுத்தி வந்தேன். வரும் போது நிஷாந்தாவிடம் கேட்டேன் “ஒரு கூட்டுறவாளர் உணர்ந்துள்ள கல்வியின் சிறப்பை ஏன் கல்வித்துறையில் உள்ள சிலரால் உணர முடியவில்லை?” அவர் மெல்லிதாகச் சிரித்தார் அவர் சுபாவமே அது தான். அதிகம் கதைக்க மாட்டார். ஆனால் செயல் வீரர். கல்லூரி விடுதி அக்கஷ்ட

காலத்திலும் தரமாக இயங்கியது என்றால் முழுக்க முழுக்க அவரது முயற்சியினாலே தான் என்று கூறுவேன். சிக்கனம், தரம் இரண்டையும் பேணி நல்ல உணவினைப் பிள்ளைகளுக்கு வழங்கி என்சுமையைக் குறைத்தவர். ஒருவாறு அரசு நிதி இல்லாமல் கல்லூரியை ஆரம்பித்து, விடுதியினையும் நடத்த முடிந்தது என்றால் எப்படி? இன்றும் சிந்தித்துப் பார்ப்பதுண்டு. விடை அன்றும் இன்றும் என்றும் ஒன்று தான். நான் வணங்கும் தெய்வத்தின் அருளும், நல்லவர்கள், பெரியோர்கள் ஆசீர்வாதமும் தான் என்பேன்.

இந்தப் பிரச்சனை முடிந்து நிம்மதியாக இரண்டு மூச்சு விடவில்லை அடுத்தது வந்து நின்றது. கொழும்பு கல்வி அமைச்சிலிருந்து ஒரு கடிதம். எங்கள் கல்லூரி “யாப்பா பட்டுன கல்வியியற் கல்லூரி” என்ற பெயரால் அழைக்கப்படும் என்றிருந்தது. இது ஒருவகை சிங்கள மயமாக்கலின் நவீன முயற்சி என்பது தெளிவாயிற்று. ஏற்கெனவே இருக்கும் நிறுவனங்களின் பெயர்களில் மாற்றங்களைச் செய்வதை விட, புதிதாகத் தோற்றம் பெறும் நிறுவனங்கள்; அவை தோற்றம் பெறும் போதே இப்படியான பெயர்களுடன் இலகுவாக அந்த மொழிப் பயன்பாடு பழக்கத்துக்கு வந்துவிடும் என்ற எண்ணம். இப்படித் தான் வங்கிகளில் பல புதிய கணக்குகளை அறிமுகம் செய்யும் போது சிங்களப் பெயர்களுடைய தமிழிலும் பயன்படுத்த ஏற்பாடுகளைச் செய்து வெற்றி கண்டுள்ளார்கள். அதையொத்தது தான் இதுவும் என்று வேதனைப்பட்டேன். இன்னும் “யாழ்ப்பாணம்” என்ற அழகிய இனிமையான சொல்லிருக்க ஏன் புராதன வரலாற்றுக் காலத்தில் பயன்படுத்திய சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டும்? மாறாகச் சிங்கள மொழியிலே இப்போது “யாப்பணய” என்று தானே யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். பின் ஏன் இதைத் திணிக்க முயற்சிக்கின்றார்கள். கோபமாகவும் இருந்தது. வேதனையாகவும் இருந்தது. ஆனால் எப்படி இதைச் சமாளிப்பது?

பிரதம ஆணையாளரைத் தொலைபேசியில் அழைத்து “இவ்வாறு ஒருகடிதம் வந்துள்ளது. அந்தச்சொல் இப்போது பாவனையில் இல்லை, அதை விட நல்ல அழகான சொற்கள் உள்ளனதானே சேர்” என்று விளக்கிக் கேட்டேன். அவர் சுருக்கமாக “இது கல்விக்கல்லூரிகள் சபையின் முடிவு கமலநாதன். நாங்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாதல்லவா? நீங்கள் கொழும்புக்கு

வரும் போது விபரமாகக் கதைப்போம் ” என்று கூறி முடித்துக் கொண்டார். எனக்குப் பிரதம ஆணையாளர் மூலம் மாற்றம் செய்து கொள்ளலாம் என்பதில் நம்பிக்கை இல்லாது போய்விட்டது.

உடனடியாகவே கௌரவ அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டேன். பலத்த முயற்சிக்குப் பின்னர் தொடர்பு கிடைத்தது. விடயத்தைத் தெளிவாகக் கூறினேன். அவருக்கும் அவ்விடயம் பிடிக்கவில்லை. “நீங்கள் கொழும்புக்கு வரும்போது கடிதத்துடன் வாருங்கள். பார்ப்போம்” என்றார். அதைத் தொடர்ந்து நான்கு நாட்களில் கொழும்பு சென்றேன். முதலில் அமைச்சரின் அலுவலகம் சென்றேன். அமைச்சர், “பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு.தவராசாவிடம் எல்லாம் கூறியுள்ளேன். அவருடன் சென்று கதையுங்கள்” என்றார். சென்றேன் முன்னால் இருந்த இருக்கையில் அமரும்படி கூறினார். அந்தக் கடிதத்தைத் தரும்படி கேட்டார். கொடுத்தேன். அதைப் பார்த்ததும் அவருக்கும் வந்தது கோவம். உடனே பிரதம ஆணையாளருக்கு தொலைபேசி எடுத்து; நான் முறைப்பாடு செய்ததாகக் கூறி என்னைச் சங்கடத்தில் மாட்டாது. “நான் ஒரு கடிதம் பார்த்தேன். அதில் யாழ்ப்பாணம் கல்வியியற் கல்லூரியின் பெயரை ஏதோ ஒரு விளங்காத சொல்லில் “யாப்பா பட்டுன ” என்றோ என்னமோ போட்டுள்ளார்கள். அது என்ன? என்று கேட்டார். அவர் எனக்குக் கூறிய பதிலையே அவருக்கும் கூறினார் அதற்குத் திரு. தவராஜா அவர்கள் “சரி அந்தச் சபைக்கு நீங்கள் கூறி மாற்றுகின்றீர்களா அல்லது ஜனாதிபதி மூலம் நாங்கள் நடவடிக்கை எடுக்கவா?” என்று கோபம்கொண்ட தொனியில் கேட்டார். பிரதம ஆணையாளர், “இல்லை நான் சொல்லி மாற்றுகின்றேன். யாழ்ப்பாணம் என்றே பயன்படுத்துவோம்” என்றார். சரி என்று கூறி தொலைபேசியைத் துண்டித்து என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். நான் நன்றி கூறி, நான் தான் கூறினேன் என்று கூறாது பிரச்சனைக்கு முடிவு கண்டதற்கு பெரிய நன்றி என்றேன். சிரித்தார்.

பின்னர் “என்ன உங்களுக்கு அனுப்பிய நிதி வடக்கு கிழக்கு மாகாண அமைச்சிலிருந்து இன்னும் வரவில்லையாம். நீங்கள் கடன்பட்டு விடுதி நடத்துகின்றீர்களாம். ஏன் அதைப்பற்றிக் கூறவில்லை. நான் நேற்றுத்தான் அதனைக் கேள்விப்பட்டேன்” என்று கேட்டார். நான் “அது எங்கள் பணம் எப்படியும் தரத் தானே வேண்டும். இது எங்கள் பிரதேசம் சம்பந்தப்பட்ட

பிரச்சனை. நான் மௌனமாக இருக்கக் கூடாது என்பதால் உடன் தெரிவித்தேன். தவிர எல்லாவற்றையும் உங்களிடம் கூறி அதிகம் கரைச்சல் தரக்கூடாது என்ற மனநிலையிலும் அதைக் கூறவில்லை” என்று தயக்கத்துடன் கூறினேன். “அதையும் இப்பவே முடித்து விடுவோம்” என்று கூறியபடி தொலைபேசியில் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணக்கல்வி அமைச்சின் கணக்காளரைத் தொடர்பு கொண்டு “ஏன் கல்வியியற் கல்லூரிக்கு வந்த பணத்தை பல மாதக் கணக்காக அனுப்பாது வைத்துக் கொண்டுள்ளீர்கள். உடன் அனுப்புங்கள்” என்று கட்டளையிடுவது போல் கூறி முடித்துக் கொண்டார். நான் நன்றி கூறி விடைபெற்றேன்.

அடுத்த நாள் கல்வி அமைச்சு சென்றேன். பிரதம ஆணையாளர் என்னை அழைத்து “Dr..Kamalanathan, we will call as Jaffna National college of Education. forgot about that letter.” என்றார். நான் எதுவும் தெரியாதவனாக “Ok Sir. thank You Very Much” என்றேன். மாலை வீட்டுக்குச் சென்றபின்னர், பதிவாளர் திரு.வைத்தியகுமார் தொலைபேசியில் எமது நிதி வலயத்துக்கு வந்து விட்டது என்று வலயம் இன்று அறிவித்துள்ளது என்றார். சரி அவற்றைப் பெறுவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுங்கள், நான் நாளை வருவேன் என்றேன். அடுத்த நாள் காலை யாழ்ப்பாணம் சென்று பதிவாளர் தயாரித்து வைத்திருந்த கொடுப்பனவுப் பட்டியலுடன் வலயப் பணிமனை சென்று சமர்ப்பித்த போது அதற்குப் பொறுப்பான இலிகிதர் பிள்ளைகளுடைய வரவு அறிக்கையைக் கொண்டுவாருங்கள். கணக்குப் பார்த்துப் பணத்தைத் தருவேன் என்று பதிவாளரிடம் கூறினார். எனக்கு ஒரு நாளும் வராத கோவம் அன்று வந்தது. நான் அவரிடம் சென்று, “வரவு பார்த்தல் உமது வேலையல்ல. அது எங்களுக்குத் தெரியும். நாங்கள் இங்கே கொடுப்பது சம்பளமும் அல்ல. ஊக்குவிப்புக் கொடுப்பனவு. இன்னும் அவர்கள் தற்காலிக ஊழியர்கள் அல்ல வரவுபார்த்துச் சம்பளம் கொடுப்பதற்கு. தெரியாத விடயங்களில் தேவையில்லாமல் தலையிடக் கூடாது” என்று சற்று சத்தமாகவே கூறினேன். அவர் அமைதியானார். இரண்டு நாட்களில் உரிய தொகையில் காசோலை கிடைத்தது. நான் அவரைச் சந்தித்து நன்றி கூறிக்கொண்டேன்.

ஒரு கொசுறுத் தகவல்: பிந்திய ஒரு நாளில் அவர் கல்லூரிவந்து பதிவாளருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவ்வழி சென்ற நான் அவரைப் பார்த்து சிநேகமாகச் சிரித்து விட்டு அப்பால்

சென்றுவிட்டேன். சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் இருவரும் என்னை நோக்கி வந்தனர். பதிவாளர் “இவருடைய அக்காவின் மகள் கல்லூரிக்கு விண்ணப்பித்தவராம். கடிதம் வரவில்லையாம். அதுதான் பார்க்க வந்துள்ளார்.” என்றார். நான் அவரை அழைத்துச் சென்று பெயர்ப் பட்டியலைப் பார்த்து அவரின் 2 புள்ளி மிகக் குறைவு ஆதலால் அழைக்கப்படவில்லை என்பதை விளக்கினேன். அவர் அதற்குக் கூறிய பதில் எனக்குச் சிரிப்பைத் தந்தது. நானும் சிரிப்பாக ஒருபதிலைச் சொன்னேன். புள்ளி குறைவு என்ற போது அவர் கூறியது “பார்த்துச் செய்து விடுங்கோ” எப்படியிருக்கு? எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. சிரித்துக் கொண்டே நான் கூறியது “இஞ்ச பாருங்கோ பார்த்துச் செய்வது திருமணம். இது கல்லூரி அனுமதி. புள்ளி தான் இங்கு அடிப்படை.” என்றேன். அவருக்கும் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. சிரித்துக் கொண்டே மௌனமாக எழுந்து சென்று விட்டார்.

நூலக வாரமும் கல்லூரி நூலகத்தின் தோற்றமும்.

கல்லூரியில் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள், கல்வியியலாளர்கள் ஒப்படைகள் சமர்ப்பித்தல். செயற்றிட்டங்களை மேற்கொள்ளல் போன்றவற்றிற்குத் தேவைப்படும் தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு நூலகத்தைப் பயன்படுத்தல் அவசியமாகும். தவிர எம்மிடையே வெகுவாக அருகிச் சென்று மறைந்து செல்கின்ற வாசிப்புப் பழக்கத்தினை மீட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற சிந்தனையும் என்மனத்தில் நிலைபெற்றிருந்தது. ஏனைய கல்லூரிகளில் நூலகத்துக்கெனத் தனியான கட்டடம், தளபாட வசதிகள். நூலகர் என்ற உத்தியோகத்தர். பல்லாயிரக் கணக்கான நூல்கள். நேரகுசியில் நூலக பயன்பாட்டுக்கென பாடவேளை ஒதுக்கப்பட்டிருத்தல் மற்றும் விரிவுரையாளர் சமூகமளிக்காத ஓய்வுப் பாடவேளைகளில் அமைதியாக நூலகத்தைப் பயன்படுத்தும் ஏற்பாடுகள். இவை போன்ற பல்வேறு வசதிகள் நூலகத்தால் கிடைக்கப் பெற இவை எதுவும் எமது பிள்ளைகளுக்கு இல்லையே என்ற ஆதங்கமும் தேடல் இல்லாத கல்வியும் பயிற்சியும் பூரணமானதாக அமையாதே என்ற ஏக்கமும் எப்படியாயினும் கல்லூரியில் அடுத்து சிறியளவில் என்றாலும் ஆரம்பித்து வாசிப்புக் கலாசாரத்தையும் தோற்றுவித்து விட வேண்டும் என்று என்னுள் முடிவு செய்தேன். கல்வியியலாளர்களுடன் இது தொடர்பாகக் கதைக்குமுன் உப பீடாதிபதிகளுடன் கலந்துரையாடினேன்.

அவர்கள் மனதில் அரசாங்கம் இதற்குப் பணம் தர மாட்டாதா என்ற வினா இருக்கும் என்பதை உணர்ந்து “அரசாங்கம் இப்போது இதற்காகப் பணம் ஒதுக்காது. கல்லூரிக்கு நிரந்தர இடமில்லாமல் இருக்கும் போது நூலகத்தை எங்கே நிறுவி நூல்களைப் பாதுகாக்கப் போகின்றீர்கள்? என்று கேட்டால் எங்களிடம் பதில் இருக்காது. மாறாக கல்லூரி ஆரம்பிப்பதற்கு செய்து தரவேண்டிய அடிப்படைத் தேவைகளையே செய்து தராதவர்கள் இதை எப்படிச் செய்வார்கள்? அதையும் நாமே தேடினோம். இதையும் முயற்சிப்போம். எங்கள் சொந்தக் காலில் நின்று, எமது செயல் தீரத்தை உணர்த்துவோம்” என்றேன். யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்னர் “என்ன செய்யலாம் என்று சொல்லுங்கள் சேர்? நாங்கள் முழுமையாக ஒத்துழைப்போம்” என்றனர்.

“நூலக வாரம்” ஒன்றை ஏற்பாடு செய்வோம். அதை எல்லோருடனும் கலந்து தீர்மானித்து பத்திரிகைகளில் வெளிப்படுத்துவோம்.” சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும் “என்று பாரதியார் கூறியது போன்று, முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள், கல்வியியலாளர்கள், கல்விசாரா ஊழியர்கள் அனைவரையும் இதில் பங்கு கொள்ளச் செய்து; அவர்களைத் தொகுதி தொகுதியாகப் பிரித்து யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் பாதுகாப்பான இடங்களுக்கு அனுப்பி, வீடு வீடாக நூல்களைச் சேகரிப்போம். சிறிய அளவில் என்றாலும் நூலகத்தை உருவாக்குவோம்” என்றேன். அவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள்.

கல்வியும் தர மேம்பாட்டுக்கும் பொறுப்பான உப பீடாதிபதி கலாநிதி. தனபாலன் பொறுப்பில் இச் செயற்றிட்டத்தை ஒப்படைத்துக் கொள்வோம் என்றும் இதன் நிர்வாக ஏற்பாடுகளை நிதி மற்றும் திட்டமிடலுக்குப் பொறுப்பான உப பீடாதிபதி திரு.சத்தியேந்திரம்பிள்ளை மேற்கொள்ளுவதாகவும் முடிவுகண்டு கொண்டோம். எந்தச் செயற்றிட்டம் என்றாலும் திட்டமிடல், நிதி நிர்வாகப் பணிகளை இவர் மூலமே ஆற்றிக்கொள்வேன். அவ்விடய அறிவு கொண்டவர் என்பதாலும் இவை தொடர்பாக எனது அறிவுறுத்தல்களை உள்வாங்கிச் செயற்படுபவர் என்பதாலும் இவ்வேற்பாடு. ஒரு செயற்றிட்டம் அல்லது ஒரு விழா நடத்துவதென்றால் முதலில் அவரால் ஒரு கோவை திறக்கப்பட்டு, அதில் மேற்படி நிகழ்ச்சிக்குப் பொறுப்பானவர் அதன் நோக்கம், அதனை எவ்வாறு செயற்படுத்துதல், அதனால் பெறப்படும்

நன்மைகள் என்ன என்ற தகவல்களுடன் நிதி தேவைப்பட்டின் அது பெறும் மூலங்களும் இடப்பட்டிருந்தல் வேண்டும். அதனை அவர் மிக நேர்த்தியாகச் செய்து எனது அனுமதிக்கு அனுப்பி வைப்பார். பின்னர் நிகழ்ச்சி முடிவடைந்ததும் செலவு விபரங்கள் உரிய ரசீதுகளுடன் அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு உறுதி செய்யப்பட்டபின் எனது மேசைக்கு வரும். நான் பார்வையிட்டு பின்னர் அவரிடம் திரும்ப ஒப்படைப்பேன். அவர் அதனைப் பத்திரப் படுத்திக் கொள்வார். இந்தச் செயலொழுங்கில் இறுக்கம் பேணப்படா விட்டாலும் அவர் தனது கடமையில் மிகவும் அவதானம் காட்டுவார். ஒரு தடவை என்னால் கொடுக்கப்பட்ட பிரயாணப்படி சம்பந்தமான உறுதிச் சீட்டு பூரணமாக இல்லை என்று திருப்பியவர். அதனை நான் வரவேற்றேன். ஆனால் அப்படி அனுப்பும் போது அவர் கூறியது தான் உச்சக்கட்ட நகைச்சுவை. “இது சேர் என்னைச் சோதித்துப் பார்க்கத்தான் இப்படி அனுப்பியுள்ளார். இதைக் கொண்டு போய் சேரிடம் கொடுத்து சரிப்படுத்தி வாங்கி வா” என அலுவலக ஊழியரிடம் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தார். இவ்வாறான திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளால் நிதி தொடர்பான எவ்வித இடைஞ்சல்களும் எனக்குக் கல்லூரியில் ஏற்படவில்லை. எனவே அவரிடமே “நூலக வாரம்” தொடர்பான நிதி, நிர்வாக விடயங்கள் வழங்கப்பட்டன. திகதிகள், செல்லுமிடங்கள் கல்வியியலாளருடன் தீர்மானிக்கவும் முடிவு செய்து கல்வியியலாளர் கூட்டத்துக்கு அடுத்த நாள் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. விரிவுரை நேரங்களில் எக்காலத்திலும் கூட்டங்கள் நடத்துவதில்லை. விரிவுரைகள் முடிவுற்ற பின்னர் தான் நடத்துவோம். அவசிய தேவை ஏற்படின் நாளின் ஒவ்வொரு விரிவுரை நேரத்திலும் இருந்து ஐந்து நிமிடங்களைப் பெற்று கூட்டங்களை நடத்தியுள்ளோம். நாளைய கூட்டமும் அவ்வாறே ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.

அடுத்த நாள் விரிவுரைகள் முடிவடைந்ததும் கூட்டம் நடைபெற்றது. அங்கு நூலகத்தின் அவசியம் பற்றியும் எவ்வாறு “நூலக வாரம்” ஒன்றை நடைமுறைப்படுத்தி நூலகத்தைக் கல்லூரியில் நிறுவி செயற்படுத்தலாம் என்பது பற்றியும் அவமே காலத்தைக் கழிக்காது பிள்ளைகளின் தேடலை ஊக்குவித்து அவர்கள் பெறும் பயிற்சியைக் குறைவிலாது பூரணமாக்கிட இவ்வாறு செய்வோம் என்று கூறினேன். எதுவித மாற்றுக் கருத்துமில்லாது வரவேற்றனர். நூலக வாரம் 02.09.2000 தொடக்கம் 06.09.2000 வரை என்று தீர்மானித்தனர். செல்லும் இடங்கள்,

குழுக்கள் எல்லாம் அவர்களாகவே உப பீடாதிபதி தனபாலன் தலைமையில் முடிவு எடுத்தனர். அவர்கள் செல்லும் இடங்களைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளையும் குழுக்களில் இணைத்ததுடன் கல்விசாரா ஊழியர்களையும் தங்கள் குழுவில் இணைத்துக் கொண்டனர்.

இவை முடிய திரு.இரட்னேஸ்வரன் “எல்லாம் சரி சேர் நாங்கள் போகும் இடங்களுக்கு முன்னறிவித்தல் கொடுத்துப் போவது நல்லது. அப்போது தான் அவர்களும் தயாராக நூல்களை எடுத்து வைத்திருப்பர். எங்களுக்கும் நேரம் விரயம் ஆகாது” என்றார். மிக நல்ல யோசனை அதற்கு சிறு துண்டுப்பிரசுரம் தயாரிப்போம் என்று கூறி அவரைப் பாராட்டினேன். அவரையே அதற்குப் பொறுப்பாக நியமித்தார்கள். அவர் பொறுப்பேற்று எனது அனுமதியுடன் சில இடங்களில் பதாதைகளையும் கட்டி நூலக வாரத்தை அமர்க்களப் படுத்தி விட்டார். நூல்கள் சேர்க்கும் பணிகள் குறிப்பிட்ட திகதியில் ஆரம்பமாகி ஐந்து நாட்கள் நடைபெற்றன. நாம் எதிர்பார்த்ததை விட அதிக நூல்கள் சேர்ந்தன. ஆனால் எமக்குப் பயன்படாத நூல்களும் வந்தன. கிடைப்பதற்கு அரிய நூல்களும் கிடைத்திருந்தன. நாம் எல்லாவற்றையும் பெற்றுத் தரம் பிரித்துக் கொண்டோம்.

06.09.2000 அன்று சேர்த்த நூல் தொகுதிகளுடன் கல்லூரியில் புத்தகக் கண்காட்சியொன்றை ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். பேரறிஞர் சொக்கன், திரு.புத்தொளி சிவபாதம், கலாநிதி.குணராசா ஆகியோர் விருந்தினர்களாகக் கலந்து அனைவரையும் மனதாரப் பாராட்டினர். குறிப்பாக எமது நூலக வார சிந்தனை அவர்களைக் கவர்ந்திருந்தது.

கல்லூரிக்கு நூல்நிலையம் ஒன்றை உருவாக்கி விட்டோம். கல்லூரியின் ஊழியர் திரு.புவனேஸ்வரனை அதற்குப் பொறுப்பாக்கி நூல்களைப் பதிவு செய்து கொள்ளுமாறு பயிற்சி கொடுத்தோம். அடிப்படை நூலக முறைமையைப் பின்பற்றாது; அது அப்போது எங்களில் யாருக்கும் தெரியாது. பொதுவாக ஒரு சி.ஆர்.புத்தகத்தில், தொடர் இலக்கமிட்டு பதிந்து கொள்ளச் செய்தோம். கல்வியியலாளர்கள் உதவி புரிந்தனர். இராமநாதன் கல்லூரியில், எனது அலுவலகத்துக்கு அருகாமையில் பாவிக்காது இருந்த அறையை அதிபரிடம் கேட்டு வாங்கி திருத்தம் செய்து, நூல்நிலையமாக்கி பிள்ளைகளை அங்கு கற்க வைத்தோம். எங்கள் கல்லூரி நூல்நிலையத்தின் தோற்றுவாய் அதுதான்.

இடப்பெறுகை ஈட்டம்

கல்லூரிக்குக் காணி.

இராமநாதன் கல்லூரியில் ஏறத்தாழ எட்டு மாதங்கள்; 16.05.2000 தொடக்கம் 24.01.2001 வரையிலான காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி நடைபெற்று 25.01.2001 இல் இருந்து மீள், கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை வளாகத்தில் தனது கல்வி நடவடிக்கையை ஆரம்பித்துக் கொண்டது. மாணவர் தொகை அதிகரிப்பும் இடப்பற்றாக் குறையும் கோப்பாய் பிரதேசம் படிப்படியாக வழமைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தமையும் எமது மீள் வருகைக்குக் காரணங்களாகின.

கல்வியியற்கல்லூரிகளில் மொத்தம் 18 துறைகளில் அக்காலத்தில் பயிற்சிகள் வழங்கப்பட்டு வந்தன. அவை அனைத்தும் ஒரே கல்லூரியில் இல்லை. அவற்றில் ஆகக்கூடியது ஐந்து அல்லது ஆறு அல்லது அதற்கும் குறைவான பாடத்துறைகளையே ஒவ்வொன்றும் கொண்டிருந்தன. இவ்வளவுக்கும் அங்கே கட்டட, தளபாட வசதிகள், ஆளணி வசதிகள் தாராளமாக இருந்தன. இவையெல்லாம் பற்றாக் குறையாகவுள்ள இன்னும் சொந்த இடமே இல்லாத யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி ஆரம்பத்தின் போதே 8 பாடத் துறைகளை ஒதுக்கியிருந்தார்கள். எவ்வித தயக்கமும் காட்டாது ஏற்றுக் கொண்டேன். சமாளிக்கலாம், சமாளிக்க வேண்டும் என்ற மனவைராக்கியம். அதிக பாடத்துறையிருந்தால் அதிகமான எமது பிள்ளைகள் பயன்பெறமுடியும் என்ற தூரநோக்கு.

விசேட கல்வித்துறை.

இவ்வாறு அதிக துறைகளைப் பெற்று ஏலவே குறிப்பிட்டது போன்று மரநிழலிலும் தாழ்வாரங்களிலும் விரிவுரைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தவேளை ஒருநாள்; “வாழ்வகம்” நிறுவனத்தின் பொறுப்பாளராக இருந்த செல்வி. அன்னலட்சுமி சின்னத்தம்பி அம்மையார் என்னைத்தேடி வந்தார். அவரை

நான் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலிருந்தே அறிவேன். அவரை அலுவலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்று கதைத்தேன். அவர் “எமது கல்லூரியில் என்றாலும் சரி வேறு தமிழ்க் கல்லூரியில் என்றாலும் சரி விஷேட கல்வித்துறையை தமிழ் மொழி மூலம் ஆரம்பிக்க முயற்சி செய்யும் படியும் அந்நெறி தற்போது தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் மிக அவசியம்” என்றும் விளக்கி நின்றார். அவர் கூறியதை முழுமையாக உள்வாங்கி அதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து கொண்டேன்.

புதிய துறைகள் கல்வியியற் கல்லூரிகளில் ஆரம்பிக்கும் நடைமுறையை அவருக்குக் கூறினேன். கல்வி அமைச்சு கல்வியியற் கல்லூரிச் சபையுந்தான் அந்த முடிவை எடுக்கும். நான் பீடாதிபதி என்ற பதவி நிலையில் அத்துறையை ஆரம்பிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தினை வலியுறுத்தி அமைச்சுக்கு விண்ணப்பம் செய்வதுடன் முழுமையாக முயற்சித்தேன் என்று கூறினேன். அவர் மீது எனக்கு பெரிய மரியாதை எப்போதும் உண்டு. அவரது மென்மையான பேச்சும், பார்வைக் குறைபாடுள்ள பிள்ளைகளை அவர் நேசித்துக் கற்பிக்கும் பாங்கும் பிறவும் அவர் மீது அளவற்ற மரியாதையைக் கொண்டிருந்தது. எனவே அவரது வேண்டு கோளை ஏற்று தேவையான காரியங்களில் ஈடுபடலானேன். எனது ஆசான் பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா அவர்களுடன் கலந்துரையாடி விஷேட கல்வித் துறையின் தேவையை முன்னிறுத்தி அவர் ஆலோசனையுடன் கனதியான விண்ணப்பம் ஒன்றை ஆங்கிலத்தில் தயாரித்துக் கொண்டோம். அடுத்த பீடாதிபதிகள் கூட்டத்துக்குச் செல்லும் போது நேரில் பிரதம ஆணையாளர் ஊடாகக் கல்விக்கல்லூரிகள் சபைக்கு சமர்ப்பிக்கத் தயாரானேன்.

கூட்ட அறிவித்தலும் வந்தது. கூட்டத்துக்கு ஒரு நாள் முன்பாகச் சென்றேன். பிரதம ஆணையாளரைச் சந்தித்து விஷேட கல்வித்துறையின் அவசியம் பற்றிக் கலந்துரையாடி எனது விண்ணப்பத்தை அவரிடம் கொடுத்தேன். அவர் அதனை ஆறுதலாக வாசித்து உயர்ந்த சிபார்கடன் சபைக்குச் சமர்ப்பித்தார். “சபைக் கூட்டத்திலும் அனுமதியை வலியுறுத்திக் கதையுங்கள் சேர்” என்றேன். கட்டாயம் கதைப்பேன் என்று உறுதி அளித்தார்.

இத்தருணத்தில் முன்பிருந்த ஆணையாளர் இளைப்பாறி புதிய ஆணையாளர் பதவியில் இருந்தார். அவர் பெயர். ஜனாப்.

இப்ராஹீம். எங்களுடன் தமிழில் உரையாடுவார். ஆதலால் அத்துறையின் அவசியத்தை அவருக்கு தெளிவாக்குவது இலகுவாக இருந்தது. அவரும் பொறுமையுடன் செவிமடுத்தார். அது நல்ல சகுனமாகத் தெரிந்தது.

பீடாதிபதிகள் கூட்டம் முடிவுற்று அடுத்த நாள் யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட்டேன். இங்கிருந்த வேலைப் பளுவில் பின்னர் அவருடன் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. அடுத்த மாதப் பீடாதிபதிகள் கூட்டத்துக்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்னர் அவரிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. கல்விக்கல்லூரிகள் சபை தமிழ் மொழி மூல விஷேட கல்வித்துறையை அனுமதித்து விட்டதாகவும் கட்டாயம் பீடாதிபதிகள் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளுமாறும் அங்கு எந்தக் கல்வியியற் கல்லூரியில் ஆரம்பிப்பது என்று தீர்மானிக்கலாம் என்றும் கூறினார்.

பீடாதிபதிகள் கூட்டத்துக்குச் சென்றேன். வேறு பல விடயங்கள் கதைத்த பின்னர் விஷேட கல்வித்துறை தமிழ் மொழி மூலத்தில் ஆரம்பிக்க அனுமதி வந்துள்ளது. எங்கு ஆரம்பிக்கலாம்? என்று பிரதம ஆணையாளர் கேட்டார். அங்கு அமைதி நிலவியது. திரும்பவும் ஒவ்வொரு கல்லூரியாகக் கேட்டார், வவுனியா நேரடியாக மறுத்துவிட்டது, மட்டக்களப்பு தங்களுக்கு வசதியில்லை என்று பின்வாங்கியது. அவர்கள் பின்வாங்கியதற்குக் காரணம்; புதிய துறை, விரிவுரையாளர்கள் பெறுவதில் மட்டுப்பாடுகள் போன்றவை யாகும் என்பவை தெரிய வந்தன. இறுதியாக யாழ்ப்பாணம் என்ன மாதிரி? என்று கேட்டார். நான் மறு பேச்சின்றிச் சம்மதித்தேன். முன்னவர்கள் தெரிவித்த சிக்கல்கள் எமக்கும் உண்டு என்பது எனக்கும் தெரியும். ஆனால் இதையும் சமாளிக்கலாம் என்ற மனத் தைரியம் சம்மதிக்க வைத்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிப்பதாகத் தீர்மானம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

வேடிக்கையான உலகம் விந்தையான மனிதர்கள்.

இந்த விடயம் இவ்வாறு நடந்து ஒப்பேற, ஒருநாள் பத்திரிகையில், ஓர் ஆசிரியர் தொழிற்சங்கம் தாம் எடுத்த முயற்சியால் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் விஷேட கல்வித்துறை ஆரம்பமாக உள்ளது என்ற அறிக்கை வெளியிட்டிருந்தார்கள். செய்தியைப் படித்ததும் அதிர்ச்சியாகவும் வியப்பாகவும் இருந்தது. இங்கேயும்

வேடிக்கை மனிதர்கள் இப்படியும் விளம்பரம் தேடுகின்றார்கள். இதற்கு மூலகர்த்தா செல்வி.சின்னத்தம்பி அம்மா. அமைதியாக இருக்கின்றார். முயற்சி எடுத்தவர் அடியேன். சிறு தம்பட்டமும் அடிக்கவில்லை. முடித்துத் தந்தவர் பிரதம ஆணையாளர். தன்பாட்டில் அவர். இது என்ன புதிதாக உள்நுழைகின்றனர்? என்று யோசித்திருக்க, ஒருவர் வந்தார். அலுவலக உதவியாளரிடம் என்னச் சந்திக்க வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். அவர் பெயரைக் கேட்டு வந்து என்னிடம் கூறினார். அவர் எனக்குத் தெரிந்தவர். வரும்படி அழைத்தேன். வந்தார். பலநாட்களுக்குப் பின் அவரைக் கண்ட சந்தோஷத்தில் குசலம் விசாரித்து முடிய, விஷேட கல்வித்துறை ஆரம்பமாவதற்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்தார். பின் “எங்கள் சங்கந்தான் இதற்கு முயற்சித்தது. நான் அதன் செயலாளர். இந்தத் துறை கிடைத்த செய்தி அறிந்து அது பற்றிக் கதைப்பதற்கு வந்தேன் ” என்றார். எனக்கு வந்த கோபத்தில் அங்கு ஒரு ருத்ர தாண்டவ சொல்வீச்சு வாங்கி இருப்பார். ஆனால் கல்லூரியின் மகத்துவத்தையும் அதன் பீடாதிபதி என்ற பதவிநிலை உயர்வையும் நினைவில் கொண்டு அவருக்கு நிதானமாகப் பதில் அளித்தேன். “எனக்குத் தெரிந்த வகையில் இந்தத்துறையை தமிழ் மொழி மூலம் ஆரம்பிக்க வேண்டுகோள் வைத்தவர் செல்வி.சின்னத்தம்பி அம்மா. நான் பீடாதிபதியாக விண்ணப்பம் கொடுத்தேன். அதனைச் செயல் வடிவாக்க முழு உதவி புரிந்தவர் பிரதம ஆணையாளர். இப்படியிருக்க நீங்கள் எடுத்த முயற்சியில்தான் இந்தத்துறை வந்தது என்று அறிக்கை விட்டுள்ளீர்கள். உங்கள் அறிக்கையை பிரதம ஆணையாளர் பார்க்க நேர்ந்தால், எங்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பார். இனிவருங்காலத்தில் ஏதாவது உதவி கேட்கமுடியுமா? நீங்கள் சிலவேளை ஏதாவது கடிதம் எழுதியிருக்கலாம்! அது எனக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரியாமல் இப்படியொரு அறிக்கையை நீங்கள் வெளியிட்டது பெரிய தவறு. கல்லூரி விடயங்களில் தலையிட வேண்டாம்.” என்று கூறி அவரை அனுப்பி வைத்தேன். அதன் பின் அவரை நான் காணவில்லை. வேறு பிரச்சனைகளும் அது தொடர்பாக ஏற்படவில்லை

எமது பாடத்துறைகளின் அதிகரிப்பும் மாணவர் தொகை அதிகரிப்பும் காரணமாக எமக்கு மேலதிக வகுப்பறைகள் தேவைப்பட்டன. அரசு அதிபரிடம் சென்று மாணவர் விபரங்களைக் கூறி, விரிவுரை அறைகள் பற்றாக்குறையாகவுள்ளது உதவிசெய்ய

முடியுமா? என்று கேட்டேன். அன்று அவர் சற்று ஓய்வாக இருந்ததால் நான் கூறியதைக் கவனமாகச் செவிமடுத்தார்.

பின் “விரைவில் யாழ்ப்பாண மாவட்ட ஒருங்கிணைப்புக் கூட்டம் நடைபெறவுள்ளது. அதில் சகல பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் வருவார்கள். அவர்களது பன்முகப்படுத்தப்பட்ட நிதியில் இருந்து கேட்டுப் பார்ப்போம். நீரும் அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தாவிடம் ஒரு விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்து விடும்” என்றார். நானும் அப்படியே செய்தேன். எத்தனை அறைகள் தேவை? என்று கேட்டார். நானும் ஆறு அறைகள் என்றேன். சரி என்று குறித்து வைத்துக் கொண்டார்.

எமது அதிர்ஷ்டம் அந்த நிதி ஒதுக்கப்பட்டது. பின் ஒரு நாளில் அதற்குரிய காசோலையை வந்து பெறுமாறும் குறிப்பிட்ட ஒரு கட்டட ஒப்பந்தக்காரரின் பெயர் குறிப்பிட்டு; அவர் கட்டடப் பணிகளை மேற்கொள்வார் என்றும் கடிதம் கிடைத்தது. நான் அரசு அதிபரிடம் சென்றேன். கணக்காளரிடம் உமது காசோலையைப் பெறுங்கள் என்று கூறினார். அவ்வாறே நான் சென்று பெற்று கல்லூரிக்குச் சென்ற போது மாலை ஐந்து மணியாகி விட்டது. அலுவலக வாயிலில் அந்தக் கட்டட ஒப்பந்தகாரர் நின்றார். நான் அவரிடம் கட்டடங்கள் அமையப் போகும் இடம் பார்க்கப் போகின்றீர்களா? நான் ஏற்கெனவே ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபருடன் கதைத்துவிட்டேன். வாருங்கள் காட்டுகிறேன் என்றேன். அவர் வரும் திங்கட் கிழமை வந்து பார்த்து வேலையைத் தொடங்குவேன். இப்போ அந்தக் காசோலையை வாங்கி வரும்படி அரசு அதிபர் கூறினார். அதுதான் வந்தனான் என்றார். எனக்கு ஆச்சரியமாகவும் புதுமையாகவும் இருந்தது. எனக்கு அரசு நிதிப் பிரமாணங்கள் தெரியும். அதன்படி கட்டடங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கப்பட்டால் வேலை முடிய, முடிய பகுதி பகுதியாகவே ஒப்பந்தகாரருக்குப் பணத்தைக் கொடுக்கலாம். தேவைப்பட்டால் சிறிய தொகையை முற்பணமாக வழங்கலாம். இதற்கெல்லாம் முற்றிலும் முரணாக, பணம் முழுவதையும் அரசு அதிபர் வாங்கி வரச் சொன்னவர் என்ற போது நான் உஷாரடைந்து கொண்டேன். உண்மையில் அரசு அதிபர் அப்படிக்கூறியிருப்பாரா? என்ற சந்தேகமும் வந்தது. உடனே கூறினேன் வரும் வழியில் அதை நான் பதிவாளரிடம் கொடுத்து நாளை வங்கியில் வைப்புச் செய்து கொள்ளுமாறு கூறி வந்தேன் என்றேன் நானே அந்தக்

காசோலையை வைத்துக் கொண்டு. அத்துடன் நில்லாது அப்படி காசோலையைக் கொடுப்பது முறையல்லவே, வேலை முடிவுறும் நிலைக்கேற்பத்தானே பணம் வழங்கலாம் என்று கேட்டேன். “தெரியாது சேர் அரச அதிபர் தான் வாங்கிவரச் சொன்னவர்” என்று கூறியவாறு அவ்விடம் விட்டுசென்றார்.

ஒரு சிறு குறிப்பு. (வடிவேலு பாணியில்) “அடப் பாவிகளா ஒரு மனுசன் எவ்வளவைத் தானடா தாங்கிறது”. கடவுள் சிரித்தார், “இன்னும் இருக்கடா மவனே. அதற்குள் அவசரப் படுறியே!! இது வெறும் தொடர் சுவடு (Trailer) மட்டுமே என்றார்.”

நான் உடன் பதிவாளரிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறி, காசோலையைக் கொடுத்து நாளை காலை வங்கிக்குச் சென்று இதனை வைப்புச் செய்தபின் கல்லூரிக்கு வாருங்கள் என்று கூறி வந்தேன். கல்லூரிவந்து திரு.நிஷாந்தாவிடம் நாளை கொழும்பு செல்வதற்கு டிக்கற் பெற முயற்சிக்கும்படியும் அப்படிக் கிடைத்தால் விமான நிலையம் செல்ல அனுமதியும் பெற்று வருமாறு டிக்கட் பணத்தையும் அனுமதிக்குரிய கடிதத்தையும் கொடுத்து விட்டேன்.

அடுத்தநாள் காலை பத்து மணி அளவில் நிஷாந்த டிக்கற் உடனும் அனுமதியுடனும் வந்தார். பி.ப.1.30 மணிக்கு விமானம். நான் தனபாலனிடம் கல்லூரியைப் பாரம் கொடுத்து விடயத்தையும் விளக்கி உடன் விமான நிலையம் சென்று கொழும்பு பறந்தேன். என்னுடன் கதைக்க வேண்டும் என்று அழைப்பு ஒன்று வந்ததாகவும் நீங்கள் கொழும்பு சென்றுவிட்டீர்கள் என்று கூறியதும் அழைத்தவர் தன்னை யார் என்று கூறாமல் அழைப்பைத் துண்டித்து விட்டதாகவும் பின்னர் பதிவாளர் கூறினார்.

கல்லூரிக் காணி உரிமை பெற்றேன்.

கௌரவ பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சித்தார்த்தன் அவர்களும் அவரது சகோதரி திருமதி சித்திரலேகா அவர்களும் கல்லூரிக்கென ஏறத்தாழ 200 பரப்புக் காணியினை கோப்பாய் மண்ணில் மனமு்வந்து வழங்கியிருந்தனர். அதனை உரியமுறையில் விளம்பரப்படுத்தி காணி சவீகரிப்பு அறிவித்தல்களை ஆங்காங்கே காட்சிப்படுத்தி இருந்தனர்; கோப்பாய் பிரதேசச் செயலர் திரு கேதீஸ்வரன் அவர்களும் அப்பகுதி கிராம சேவையாளர் திரு ஜோசப் இரட்ணராஜா அவர்களும் பிரதேசச் செயலர் அவர்கள் கல்லூரியுடன் நெருங்கிய

தொடர்பு கொண்டவர். எவ்வித உதவி கேட்டாலும் மறுக்காது செய்து தருவார். எந்நேரமும் புன்சிரிப்புடன் எம்மை ஊக்குவித்தவர் அவர்.

திரு ஜோசப் அவர்கள் சேவை மனப்பான்மை மிக்கவர். மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவையென அல்லும் பகலும் உழைத்தவர். கல்லூரிக்கான காணி பெறுவதிலும் கல்லூரி அமைப்பதிலும் முன்னின்று பாடுபட்டவர். எனக்கு நல்ல உதவியானவர். காணி சுவீகரிப்பு அறிவித்தல்களை அவர் முறையாகச் செய்தவர். அதனைச் செய்வதன் நோக்கம், வேறு யாராவது அந்தக் காணிக்கு உரிமை கொண்டிருந்தால் தமது உரிமை முறைப்பாட்டைச் செய்யலாம் என்ற காரணத்துக்காகவாகும்.

அப்படி முறைப்பாடுகள் வந்தால் பிரதேச செயலர் அது தொடர்பாக உரிய நடவடிக்கை மேற்கொள்வார். அப்போது எந்த முறைப்பாடும் வரவில்லை. காணியை பிரதேசச் செயலர் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி அமைப்பதற்காக பீடாதிபதி என்னிடம் சட்ட ரீதியாக 30.01.2001 அன்று கல்லூரியில் கையளித்தார். அது ஒரு விழாவாகவே நடைபெற்றது. அந்த விழாவுக்கு முக்கிய பிரமுகர்கள் வருகை தந்திருந்தனர். முக்கியமாக திருகுமாரசாமி ஆசிரியர் வந்திருந்தார். அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற் கல்லூரி அமையவேண்டும், தமிழ்ப் பிள்ளைகள் நன்மைபெற வேண்டும் என்ற நோக்கில் கல்வியியற் கல்லூரியை அமைத்துக் கொள்வதற்கு ஆரம்பத்தில் இருந்தே அரும்பாடு பட்டவர். தள்ளாத வயதிலும் இந்த முயற்சிக்காகக் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலைக்கும் கல்வித் திணைக்களத்துக்கும் நடையாய் நடந்து கல்லூரி அமைவதில் சமூக அக்கறையை உணர்த்தியவர். அவரை மறக்காமல் அழைத்திருந்தோம். கல்லூரி ஆரம்ப நாளன்று பெயர்ப்பலகை அவராலேயே திரை நீக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அடுத்த நாள் நில அளவைத் திணைக்களத்தினர் தாம் அளவீடு செய்து பதித்த எல்லைக்கற்களை எனக்குக் காண்பித்தார்கள். முள்ளுப் பற்றைகள் அடர்ந்திருந்த பகுதிகளால் முள்ளுக் குத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு அவற்றைப் பார்வையிட்டு முடித்தேன்.

கல்லூரியில் இடைக்காலக் கட்டடங்கள் (அதற்கான நிதி பெற்ற வரலாறு பின்னச் குறிப்பிடுவேன்.) கட்டத்தொடங்கி வேலைகள் மும்மரமாக நடந்து கொண்டிருந்த போது ஒரு சிக்கல்

வந்து நின்றது. அதுவும் நீதிமன்றக் கட்டளையாக எனக்கு வந்தது. கடவுளின் சிரிப்பின் அர்த்தம் விளங்கத் தொடங்கியது. நான் வாழ்க்கையில் நீதிமன்றம் சென்ற அனுபவம் சிறிதும் இல்லாதவன். சற்றுப் பயமாக இருந்தது. பட்டத்துடன் அக்கட்டளைக் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு டாக்டர்.தியாகராஜாவிடம் சென்றேன். அவர் கடிதத்தைப் படித்து எதுவித சலனமுமின்றி “சரி இதற்கு நாங்கள் ஒரு வழக்கறிஞரை ஒழுங்கு செய்து அவரைக் கவனிக்கச் சொல்லுவோம்.” என்று கூறி அவரே ஒருவரை ஒழுங்கு செய்து அவரே பணமும் கொடுத்து வழக்காட ஏற்பாடு செய்தார்.

கடித விடயத்தைக் கேள்வியுற்றதும் கிராம சேவையாளர் திரு.ஜோசப் அவர்கள் என்னிடம் விரைந்து வந்தார். கட்டளைக் கடிதத்தை வாங்கி வாசித்தார். அந்த வழக்கைத் தாக்கல் செய்தவரை அவர் நன்கறிவார். அவர் கல்லூரிக் காணிக்கு அடுத்த காணியிலேயே வசிக்கின்றார். “தனது காணியுடன் எமது காணியிலும் இரண்டு பரப்பைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்ற பேராசையினாலேயே இப்படிச் செய்துள்ளார். அவருக்கு இந்தக் காணியில் எவ்வித உரிமையும் இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். இருந்திருந்தால், அவர் நான் காணி சவீகரிப்பு அறிவித்தல் வெளியிட்ட போதே எங்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருப்பார். சேர், நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் நீதிமன்றம் வரவேண்டாம்.” என்று கூறினார். அவருக்கு இந்த விடயத்தில் சரியான கோபம் என்பது புரிந்தது. நான் அவரைச் சமாதானம் செய்து, டாக்டருடன் கதைத்ததையும் அவர் செய்த ஏற்பாட்டையும் கூறினேன். ஆகவே சற்றுக் கோபம் தணிந்து “சரி சேர் நான் டாக்டருடன் கதைத்து ஆவன செய்வேன். நீங்கள் நிம்மதியாக இருங்கள்” என்றார். அவர் அமைதியானதை உணர்ந்த நான் “திரு .ஜோசப்,எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகின்றது. இந்தப் பிரச்சனை தருபவர் உங்களுக்குத் தெரிந்தவர் என்பதால் நாங்கள் ஒருமுறை அவருடன் கதைத்துப் பார்க்கமுடியாதா? நானும் வருகிறேன். அவர் கல்லூரிக்கு அருகில் வசிப்பதால் அருகில் பகையை வைத்திருக்கக் கூடாது. நானும் வருகிறேன். சென்று கதைத்துப் பார்ப்போம்.” என்றேன். சிறிது யோசித்தார். பின்னர் “வாருங்கள் இப்பவே போய்க் கதைப்போம்” என்று புறப்பட்டார்.

இருவரும் ஒரு வாகனத்தில் சென்றோம். போகும் போது நான் கூறினேன் “அவர் மறுத்தாலும் எமக்குப் பரவாயில்லை. கேட்டுப் பார்ப்போம். மறுத்தாலும் மகிழ்ச்சியுடன் விடைபெறுவோம்” என்று

அவரைத் தயார்ப்படுத்தி அழைத்துச் சென்றேன். வீட்டில் நாம் தேடிச் சென்றவர் நின்றார். திரு.ஜோசப் மிகவும் அமைதியாகக் கேட்டார் “ஏன் இப்படி? நான் விளம்பரம் செய்யும் பொழுதே இதைச் சொல்லிருக்கலாமே. அப்போதே எல்லாம் தீர்த்திருக்கலாம். இப்போ நீதிமன்றம் சென்று ஏன் சிரமப் படவேண்டும்? எங்கள் பிரதேசச் செயலரும் பெரும் கவலையில் உள்ளார்.” என்று கூறினார். அதற்கு அவர் அளித்த பதில் “நான் தான் இவ்வளவு நாளும் உந்தக் காணியைப் பார்த்து வந்தனான். எனக்குக் காணிச் சொந்தக்காரர் அதில் இரண்டு பரப்புக்காணி தருவதாகக் கூறியிருக்கின்றார்கள். அதுதான் அக்காணியில் இரண்டு பரப்பில் எல்லையைப் போட்டுள்ளேன். திரும்பிக் கல்லூரிக் காணியைப் பார்த்தோம். அதற்குள் சில கதியால்கள் சதுரமாகப் போடப்பட்டிருந்தமை தெரிந்தது. அவர் தொடர்ந்தார்” நில அளவைத்திணைக்களத்தினர் காணியை அளக்கும் போது அந்த இரண்டு பரப்பைப் புறம்பாக அடையாளப்படுத்தித் தந்து விடும்படி கேட்டேன். அவர்கள் மறுத்து விட்டார்கள். ஆதலால் நானே போட்டுக் கொண்டு அதன் பின் நீதிமன்றம் சென்றேன்” என்றார். அவர் கதைக்கும் பொழுது அவரது உடல்மொழியும் அவரது செய்கைகளும் அவரின் உண்மையற்ற தன்மையை தெளிவாகக் காட்டின. அவருக்குத் தேவைப்படுவது காணியல்ல. வேறு எதையோ எதிர்பார்க்கின்றார். அது எம்மால் முடியாதது. திரு.ஜோசப்பைப் பார்த்துக் கண்ணால் போவோம் என்று சைகை செய்தேன். அவருக்கும் விளங்கி விட்டது போலும் “சரி நீதிமன்றில் சந்திப்போம்” என்று கூறிப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன் ஏமாற்றத்தின் பிம்பம் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

வெளியில் வந்து கல்லூரிக் காணியின் முன்னால் நின்று காணிக்குள் போடப்பட்டுள்ள தடிகளைப் பார்வையிட்டோம். அவை ஒழுங்கில்லாமல் போடவேண்டும் என்பதற்காக தாறுமாறாகப் போடப்பட்டிருந்தன. அதைப் பார்த்ததும் எனது முடிவு உறுதியானது. திரு.ஜோசப் அவர்களிடம் “என்ன நினைக்கின்றீர்கள்? என்று கேட்டேன். அவர் நான் நினைத்ததை அப்படியே கூறினார்” அவர் எங்களிடடை ஏதாவது கறக்கலாம் என்று நினைக்கின்றார். அது சரிவராது. நாங்கள் போவோம். “நான் டாக்டரிடம் சென்று மிகுதி வேலையைக் கவனிக்கின்றேன்.” என்று கூறி என்னைக் கல்லூரியில் விட்டுச் சென்றார்.

அன்று மாலை கலாநிதி ஆறு திருமுருகன் அவர்கள் கல்லூரிக்கு வந்தார். அவர் கல்லூரியின் வளர்ச்சிப் படியில் ஆற்றியபணிகள் அளப்பரியவை. அவற்றைப் பின்னர் குறிப்பிடுவேன். இன்று வந்தவர் என்னுடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது நீதிமன்ற விடயத்தைப் பற்றிக் கூறினேன். கடிதத்தை வாங்கிப் படித்தார். பின் என்னோடு வாருங்கள் ஒரு முக்கியமானவரைச் சந்திப்போம் என்று அழைத்துச் சென்று ஒரு சட்ட முதல்வரிடம் விடயம் முழுவதையும் விளக்கி ஆலோசனை கேட்டார். அவர் காணிக்கு இருக்க வேண்டிய ஆவணங்களை ஆயத்தமாக்கும்படி கூறி தான் விடயத்தைக் கவனிப்பதாகத் தைரியம் கூறினார்.

நான் ஆவணம் பெறும் நோக்கோடும் மேலே சொன்ன நபருக்கு காணி ஏதும் கொடுப்பதாக வாக்குறுதி கொடுக்கப்பட்டதா என்பதை அறிவதற்காகவும் கொழும்பு செல்ல வேண்டியதாயிற்று. அங்கு சென்று கேட்டபோது கௌரவ. சித்தார்த்தன் அவர்கள், எங்கள் காணியைப் பராமரிப்பதற்கு நாங்கள் யாருக்கும் அதிகாரம் கொடுக்கவில்லை, காணி தருவதாக வாக்குறுதியும் கொடுக்கவுமில்லை என்று திட்டவட்டமாகக் கூறினார். ஆகவே அவர் ஏமாற்றுகிறார் என்பது உறுதியாயிற்று. காணிக்குரிய ஆவணங்கள் அங்கே பெறமுடியவில்லை.

வழக்கு நாள் வந்தது. திரு. ஜோசப்பும் டாக்டர் ஒழுங்கு செய்த வழக்கறிஞரும் சென்றார்கள். வழக்கை விசாரித்த நீதிபதி வழக்காளியிடம் உமது காணி உரிமைக்குரிய அத்தாட்சியுடன் அடுத்த தவணைக்கு வரும்படி திகதி கூறி வழக்கை ஒத்தி வைத்தார். அடுத்த தவணைக்கு வழக்காளி வெறுங்கையுடனேயே சென்றார். வழக்கு செலவு தொகையுடன் தள்ளப்பட்டது. வழக்காளி பணத்தை நீதிமன்றக்குக் கட்டினார். அதைப் பெற டாக்டர் மறுத்து அத்தொகையையும் அவர் ஒழுங்கு செய்த வழக்கறிஞரையே பெறச் சொன்னார்.

ஒடுகின்ற குதிரை.

கல்லூரிக்கான காணி தொடர்பான தடைகளைத்தாண்டி காணியைப் பெற்றுக் கொண்டோம். ஒரு நல்ல நாளில் ஒரு சில எல்லைக் கதியால்களை நாட்டி கல்லூரியின் உரிமையென்பதை உறுதி செய்து கொண்டேன். அது ஓர் அடக்கமான நிகழ்ச்சியாக

நடைபெற்றது. முக்கியமான பிரமுகர்கள் அழைக்கப்பட்டு கலந்து கொண்டனர். அந்தப் படத்தை பத்திரிகைகள் பிரசுரித்திருந்தன.

காணி கிடைத்து விட்டது. இனிக் கட்டட வேலைகளை ஆரம்பிக்க முயற்சி செய்யவேண்டும். அதற்கு முன் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் ஆறு விரிவுரை அறைகளுக்கான வேலைகள் வேகமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. கொடுப்பனவுகள் உரிய முறையில் வழங்கப்பட்டன. அச்சமயம் சில அன்பு உள்ளங்கள் என்னிடம் வந்தார்கள். நல்ல நண்பர்கள். மாலை வேளை வேப்ப மரத்தின் கீழ் கதிரையில் இருந்து அமைதியாகப் பலதும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். அவ்வாறு கதைப்பதால் உடலும் உள்ளமும் இலகுவாக வாய்ப்புண்டு. ஆனால் அதற்கு நேரந்தான் கிடைப்பதில்லை. அன்று கிடைத்தது. வேலைச்சமை, அங்கே அடிக்கடி தோன்றும் பிரச்சனைகள் எல்லாம் மறந்து சந்தோஷமாக உரையாடினோம். அப்போது ஒருவர் கூறினார் “உங்களுக்குக் காணி கிடைத்துவிட்டதுதானே. அங்கு இங்கே நீங்கள் கட்டும் ஆறு விரிவுரை அறைகளையும் கட்டியிருந்தால் தொடர்ந்து பயன்படுத்தி இருக்கலாம் அல்லவா? அங்கு செல்லும் போது இவற்றை விட்டுத்தானே செல்லப் போகின்றீர்கள்.” என்றார். அதற்கு நான் “விட்டுத்தான் செல்லவேண்டும், அவற்றைக் கலாசாலை பயன்படுத்தும். கலாசாலையும் எங்கள் சமூகத்துக்குரியது தானே. மாறாக எங்களுக்குக் கல்லூரி கட்டப்பட்டால் அதற்கான திட்டத்தில் தேவையான கட்டட வசதிகள் உள்ளன.” என்று விளக்கினேன். இவ்வாறான நல்ல சிந்தனை கொண்டதால் தானோ என்னவோ எங்களுக்குக் கட்டடம் அமைக்க ஆரம்பத்தில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த 465மில்லியன் இலங்கை ரூபாய்களுக்கு மேலதிகமாக 300 இலட்சம் ரூபாய்களை உலக வங்கி ஒதுக்கி இடைக்காலக் கட்டடங்களை அமைத்துத் தந்தது. அதற்காக நாங்கள் எடுத்த முயற்சிகளைப் பின்னர் கூறுவேன்.

ஆகவே விரிசிந்தனைச் சமூக மையச் செயற்பாடுகள் என்றும் நன்மை தரவல்லன என்பதனை எனது அனுபவத்தின் மூலம் தெரிந்து கொண்டேன். விரிவுரை அறைகளின் கட்டுமானப் பணிகள் நிறைவுறும் கட்டத்தை அடைந்தன. அவற்றைப் பொறுப் பேற்றுக் கொண்டால் இதுவரை விரிவுரைகள் நடைபெற்ற மர நிழலுக்கும் தாழ்வாரத்துக்கும் ஒய்வு கொடுக்கலாம். ஆனால் அங்கும் தளபாடப் பிரச்சனை முன் நின்றது. என்ன செய்யலாம்

என்று சித்தித்த போது ஞாபகத்தில் முன் வந்து நின்றவர் பேராயர். ஜெபநேசன் அவர்களாகும். அவர் ஒருதடவை எம்முன் உரையாற்றும் போது “உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி தேவைப்பட்டால், தயங்காது கேளுங்கள் முடிந்தவரை உதவுவேன்” என்று வாக்குறுதி அளித்திருந்தார். அவரைச் சென்று சிக்கெனப் பிடித்தோம். தயங்காது 100 விரிவுரை மண்டபக் கதிரைகள் செய்து கொள்ளுங்கள். பணம் தருவேன் என்றார். கல்லூரி ஆரம்பித்த போதும் டாக்டர்.லயன்.வி.தியாகராஜா அவர்களின் உதவியுடன் யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தினரை நாடி அப்போது அதன் தலைவராக இருந்தவர் திரு. சண்முகநாதன் ஆதரவுடன் ஒரு தொகைக் கதிரைகள் பெற்றிருந்தோம். இப்போது பேராயர் அவர்கள் மேற்படி தொகை கதிரைகளைத் தரவுள்ளார். இங்கும் யாழ்ப்பாணச் சமூகம் கல்விக்குக் கொடுக்கும் சிறப்பை உணர்ந்து மகிழ்ந்து கொண்டோம்.

யாராவது ஏதாவது நன்மைகள் செய்தால் அதனால் பயன் பெறவுள்ளவர்க்கு அவ்வுதவி யாரால் செய்யப்பட்டது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்பது எனது சிந்தனை. அவ்வாறு தெரிந்திருந்தாலேயே அவர் நன்மை செய்தவருக்கு நன்றியுடையவராக இருப்பார். மாறாக ஒருவர் நன்மை செய்ய இன்னொருவர் பலனடைவதை நான் ஒருபோதும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அந்த அடிப்படையில் பேராயர் அவர்கள் செய்த உதவியை பிள்ளைகளும் மற்றவர்களும் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்ற நோக்கில், கதிரைகள் கையளிக்கும் நிகழ்வை ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சியாக ஒழுங்கு செய்து கொண்டேன். முகிழ்நிலை ஆசிரியர் ஒருவரும், கல்வியியலாளர் ஒருவரும் பேராயருக்கு நன்றி கூறி உரையாற்றினர். அதனைத் தொடர்ந்து பேராயர் தனது பதிலுரையில்; யாழ்.கல்விக்கல்லூரி பற்றியும் ஆசிரியத்துவம் பற்றியும் பெறுமதிமிக்க உரையாற்றி, இறுதியில் கூறினார் “ எல்லோரும் ஓடுகின்ற குதிரையிலேதான் பணத்தைக் கட்டுவார்கள். இங்கே கல்வியியற் கல்லூரியில் கமலநாதன் என்கின்ற குதிரை நன்றாக ஓடுவதை நான் அவதானித்தேன். ஆதலால் துணிந்து பணத்தைக் கட்டினேன்.” எல்லோரும் மகிழ்ச்சியில் கைகளைத் தட்டி பேராயரையும் மகிழ்ச்சி கொள்ளச் செய்தனர்.

பெரும் சேவையாளர் மூவர்.

கல்லூரியின் தோற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அரும் பணியாற்றியவர்கள் பட்டியல் மிக நீண்டது. அவர்களை அவ்வப்போது ஞாபகப்படுத்தி இப்பதிவில் இடம்பெறச் செய்து வருகின்றேன். சிலர் ஏற்கெனவே பதியப்பட்டு விட்டார்கள். வேறு சிலர் பொருத்தமான சந்தர்ப்பத்தில் இனியும் வருவார்கள். இங்கே கல்லூரிக்குத் தேவையான பௌதீக வளங்களைப் பெறுவதற்கு உதவிய சிறப்பானவர்கள் மூவரைக் குறிப்பிடவுள்ளேன். அவர்கள் ஏற்கெனவே முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டவர்கள் தான். இங்கே அவர்களது சிறப்புப் பணிகளைக் கூறுவேன்.

இவர்களில் டாக்டர்.லயன்.வை.தியாகராஜா அவர்கள் என்னுடன் ஆரம்பம் முதல் எனக்கு உதவி வந்துள்ளார். எமக்குத்தேவையான விடுதிப் பொருட்கள், சமையல் பாத்திரங்கள், தளபாடங்கள் பெற்றுத்தருவதில் தனது முழுப் பங்களிப்பையும் செய்ததுடன், கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையின் உள்ளக திருத்த வேலைகள், சீராக்கப் பணிகள் போன்றவற்றில் அவரின் திட்டமிடலே செயல் வடிவம் பெற்றிருந்தது. சிறப்பைத் தந்தது. இவற்றுடன் மேலும் கல்லூரிக்கு வளம் சேர்த்த ஒரு விவேகமான செயல் தொடர்பாக இங்கு குறிப்பிடல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் எமது கல்லூரி தொழிற்பட்ட வேளை எமக்கு அங்கு சகல வசதிகளும் இருந்தாலும் சில உளவியல் சார்ந்த தாக்கங்கள் எம்மிடத்துத் தோன்றி மறைவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. அதில் குறிப்பாக ஆசிரியர் கலாசாலை ஆசிரிய மாணவர்கள் மாலை 2.00 மணியுடன் கல்லூரி நிறைவு பெற்று வீடு செல்ல எமது மாணவர்கள் தொடர்ந்து அங்கு தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை, அவர்கள் மனதில் ஒருவித ஏக்கத்தைத் தோற்றுவித்தது போலும். அதனை என்னால் உணர முடிந்தது. ஆகவே எப்படியாவது உலக வங்கியைச் சம்மதிக்க வைத்து சொந்தக் கட்டடங்களைச் சொந்தக் காணியில் அமைத்து சுதந்திரமாகத் தொழிற்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் மனதில் வலுத்தது. கொழும்பு செல்கின்ற பொழுது தவறாது உலகவங்கி செல்லத் தவறுவதில்லை. அங்கு சென்று அவர்கள் ஏதாவது கூட்டத்தில் பங்கு கொண்டிருந்தால் மணிக்கணக்காகக் காவலிருந்து பொறுப்பானவர்களைச் சந்தித்துக் கட்டடம் அமைப்பது பற்றிக்

கதைத்து வருவது வழக்கம். அங்கு பணிபுரிந்த திரு.ஹார்ஷா, திருமதி. சரஸ்வதி (எமது சகோதர இனத்தவர்) எனக்குப் பெரிதும் ஆதரவாக இருந்தனர். கட்டடம் அமைப்பது தொடர்பாக தொடர்ந்து முயற்சி செய்து கொண்டே இருங்கள். வெற்றி கிடைக்கும் வரை ஓய்வடைய வேண்டாம். எங்கள் ஆதரவு எப்போதும் உண்டு. உங்கள் விடா முயற்சிதான் வெற்றியைத் தரும். ஆகவே தொடர்ந்து முயற்சியுங்கள் என்றும் எவ்வழியில் முயற்சிக்கலாம் என்றும் ஆற்றுப் படுத்தியும் உதவினர்.

அவர்கள் ஆலோசனையுடன் எனது முயற்சி தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. அவர்கள் ஒரு தடவை என்னிடம் “அடுத்த மாதம் உலக வங்கியின் வதிவிடப் பிரதிநிதி டாக்டர். கிறீனி என்பவர் இங்கு வருகை தரவுள்ளார். அவர் தான் கட்டடம் அமைத்தல் போன்ற காரியங்களுக்கு முழுப் பொறுப்பானவர். அவரைச் சந்தித்துக் கதைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று தெரிவித்தனர். நான் அவர் வருகைதரும் நாளை எதிர்பார்த்து ஆயத்தமாகினேன். எங்களுக்கு கல்வி அமைச்சில் இருந்தே அவர் வருகை பற்றிய கடிதம் வந்தது. அவர் உலகவங்கி நடைமுறைப்படுத்தும் செயற்றிட்டங்கள் அனைத்துக்குமுரிய திணைக்களத் தலைவர்களைச் சந்திக்க வுள்ளதாகவும் அச் சந்திப்பு நடைபெறும் திகதி, நேரம் என்பனவற்றையும் அக்கடிதம் கூறியது.

நான் அந்தத் திகதிக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே கொழும்பு சென்றேன். டாக்டர்.கிறீனியைச் சந்திக்க முயற்சி செய்தேன். முன் அனுமதியின்றி அவரைச் சந்திக்க முடியாது என்பது எனக்குத் தெரியும். என்றாலும் முன் கூறிய உலகவங்கி அலுவலர்கள் மூலம் முயற்சித்துப் பார்க்கலாம் என்பது எனது நப்பாசை. அது நிராசையாகவே போனது. கூட்டம் நடைபெறும் நாள் காலையில் நேரத்துடன் கல்வி அமைச்சு சென்றேன். அவர் எங்காவது அங்கு காணப்படுகின்றாரா என்று அமைச்சின் சகல மாடிகளிலும் தேடினேன். காணவில்லை. சிலவேளை கூட்ட நேரத்துக்குத்தான் வருவார் போலும் என்று ஓரிடத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். அவ்வழியே திருமதி. சரஸ்வதி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் சிரித்த படி கையசைத்தார். நான் எழுந்து அவரிடம் சென்று வதிவிடப்பிரதிநிதியை இன்னும் சந்திக்க முடியவில்லை. அவர் இன்னும் வரவில்லையா? என்று கேட்டேன். அவர் சிரித்தார். பின்னர் தன்னுடன் வரும்படி கூட்டிச் சென்று அவரிருந்த

அறையில் அவர் அனுமதி பெற்று என்னைச் சந்திக்க வைத்தார். டாக்டர்.கிறீனி அவர்கள் மிக அன்பாக என்னை வரவேற்று பல விடயங்களையும் என்னுடன் உரையாடினார். அதில் முக்கியமாக இந்த யுத்த சூழலில் யாழ்ப்பாண மக்கள் வாழ்வு எப்படியுள்ளது? பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் கல்வி பாதிப்பின்றி நடைபெறுகின்றதா? என்பதை எல்லாம் கேட்டறிந்தார். நானும் ஒளிவு மறைவின்றி விடையளித்தேன். தொடர்ந்து எமது கல்வியியற் கல்லூரியின் கட்டடங்கள் பற்றிய வினாவை நான் அவரிடம் கேட்டேன். அதற்கு அவர் கூறிய பதில் “டாக்டர் கமலநாதன். உலக வங்கியின் பிரமாணங்களின் படி யுத்தம், கலவரம் காரணமாக அல்லது வேறு காரணங்களால் அமைதியின்மை காணப்படும் பிரதேசங்களில் எவ்வித அபிவிருத்தி வேலைகளோ அல்லது கட்டட வேலைகளோ செய்ய முடியாது. உங்கள் கல்லூரிக் கட்டடம் அமைப்பதற்கென ஒதுக்கப்பட்ட நிதி வேறொன்றுக்கும் பயன்படுத்தப் படமாட்டாது. அதற்கு நான் பொறுப்பு. அங்கு ஒரு சிறிய அமைதி ஏற்பட்டால், உடன் நானே வந்து கட்டடப் பணிகளைச் செய்து முடித்துத் தருவேன். எனக்கு உங்கள் நிலைமை புரிகின்றது. சிறிது காலம் தாருங்கள். கட்டாயம் உங்கள் கட்டட வேலைகள் நடைபெறும். நம்பிக்கையுடன் இருங்கள்” என்று மகிழ்ச்சியான வார்த்தைகள் தந்து என்னை ஊக்குவித்தார். அதன் பின்னர் சில நிமிட நேரங்கள் என்னுடன் பலவித உணர்வுகளைக் கலந்து உற்சாகம் தந்தார்.

கூட்டத்துக்கான நேரம் வந்ததும் நான் முதலில் மண்டபத்துள் சென்றேன். சிறிது நேரத்தில் அவர் வந்தார். கூட்டம் ஆரம்பமாகி நடந்தது. டாக்டர்.கிறீனியே கூட்டத்தை முன்னெடுத்து நடாத்தினார். ஒவ்வொரு திட்டமாக அங்கு ஆராயப்பட்டது. அதற்கு அந்த திட்டப் பொறுப்பானவர்களின் பதிலுடன் அவர்களது கேள்விகளுக்கும் டாக்டர்.கிறீனி அமைதியாகப் பதிலளித்தார். யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் நேரம் வந்த போது, “யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிக்கென ஒதுக்கப்பட்ட நிதி பாதுகாப்பாக உள்ளது. பொருத்தமான அமைதிச் சூழ்நிலை வரும்போது கட்டடப் பணிகள் ஆரம்பமாகும்” என்று கூறி என்னைப் பார்த்து, “Mr. Jaffna President, please make peace in your area. We can start the construction work of Jaffna National College of Education there.” என்றார் ஒருவித சிரிப்புடன். அவர் கூறிய விதத்தில் சபை முழுவதும் “கொல்”

எனச் சிரித்தது. எனக்குச் சிரிப்பும் வரவில்லை சபையினர் சிரிப்பு வெட்கத்தையும் தரவில்லை. ஏனெனில் நான் ஏற்கெனவே அவருடன் கதைத்துத் தெளிவு பெற்று அடுத்த கட்ட நடவடிக்கை பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்திருந்தேன்.

அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையாக தற்காலிக வகுப்பறைகளை கல்லூரிக் காணியில் அமைப்பதற்கு வேண்டிய செயற்பாடுகளில் கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தேன். காணி எமக்குக் கிடைத்துவிட்டது. டாக்டர்.கிறீனி எங்கள் கட்டடம் அமைத்தல் தொடர்பாகத் தேவையான விளக்கம் தந்திருந்தார். எனவே சிறிதுகாலம் அதனைப் பின் போட்டு தற்காலிகமாக ஓலையில் என்றாலும்; விடுதியுடன் விரிவுரை அறைகளைத் தயார் செய்து தனித்துவத்துடன் செயற்பட வேண்டும் என்று முடிவு கொண்டேன். யுத்த சூழலில் இடம் பெயர்ந்த பல பாடசாலைகள் அவ்வாறு செயற்பட்டத்தைக் கண்டுள்ளேன். எனவே அவ்வாறு செயற்படலாம் என்று டாக்டர்.தியாகராசா அவர்களிடம் எனது யோசனையைக் கூறினேன். அவர் “நல்ல யோசனைதான், அதற்கு மரங்கள், ஓலைகள் (கிடுகு) பெருந்தொகையாகத் தேவைப்படும். அவற்றைப் பெறுவதற்கு பெருந்தொகைப் பணமும் தேவைப்படும். முயற்சி செய்வோம். கடிதங்கள் எழுதி பொது அமைப்புகளை நாடுவோம்” என்றார்.

“அப்படி ஒரு கடிதத்தை மிக இறுக்கமாக எழுதி கல்வி அமைச்சுக்கும் உலக வங்கிக்கும் தவறாது அனுப்புவோம். நாம் தட்டக்கூடிய எல்லாக் கதவுகளையும் தட்டுவோம். ஒரு கதவு என்றாலும் திறக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் தொழிற்படுவோம்” என்று நான் கூறினேன். அந்த முடிவின்படி அடுத்துச் செயற்பட ஆரம்பித்தோம். பல இடங்களுக்கும் எமது கடிதங்கள் சென்றன. உலக வங்கிக்கும் சென்றது. தவறாது டாக்டர்.கிறீனிக்கும் முகவரியிட்டோம். யாரிடமிருந்தும் பதில் இல்லை. இந் நிலையில் உலக வங்கியை மீண்டும் ஆய்க்கினை கொடுக்க ஆரம்பித்தேன். வேறு வழியில்லை. தற்காலிகக் குடிக்களை கல்லூரியின் சொந்தக் காணியில் நிர்மாணித்து உதவுங்கள் என்று கடிதங்கள் மூலமும் தொலைபேசி அழைப்புகள் மூலமும் தொடர்ந்து ஆய்க்கினை கொடுத்தவண்ணமே இருந்தேன். திருமதி.சரஸ்வதியுடனும், திரு ஹார்ஷாவுடனும் தொடர்பு கொண்டு உதவும்படி கேட்டேன். இன்னொரு நிறுவனத்துடன் இணைந்திருக்கும் போது இரண்டு

நிறுவனங்களின் ஆளுமைக்கும் குறைபாடு ஏற்படுகின்றது. ஆகவே நாங்கள் அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கக் கூடாது. எங்கள் நிலத்தில் “எலி வளை என்றாலும் தனி வளை” சிறப்பானது என்ற அர்த்தத்தில் ஓலையில் என்றாலும் குடில்களை அமைக்க உதவுங்கள். என்று வேண்டிக் கொண்டேன்.

முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார்.

“முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார்” என்ற முதுமொழி எம்மிடை மெய்ப்பிக்கப்பட்டது. ஒருநாள் காலையில் திருமதி. சரஸ்வதி அவர்கள் எனக்குச் செய்தியொன்று அனுப்பியிருந்தார்.” உலக வங்கிக் குழு ஒன்று உங்கள் கல்லூரி நிலையறிய நேரடி விஜயமொன்றை மேற்கொள்ளவுள்ளது. 14.08.2001 அன்று அங்கு வருவார்கள். ஆயத்தமாகி உங்கள் தேவைகளை அவர்கள் மூலம் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று அந்தச் செய்தி கூறியது. கல்வியியலாளர்களுக்கு இச் செய்தியைக் கூறினேன். வரவேற்பு ஒழுங்குகள் தட்புடலாக நடைபெற்றன. வரவேற்புப் பதாதை கட்டி அலங்காரம் செய்து அமர்க்களப்படுத்தினர்.

குறிப்பிட்ட திகதியில் உலகவங்கியின் இலங்கைக்கான பணிப்பாளர் மரியானா ரோடோரோவா தலைமையில் உலக வங்கிக்குழு கல்லூரிக்கு விஜயம் செய்தது. அக்குழுவில் திருமதி. சரஸ்வதி அவர்களும் திரு ஹார்ஷா அவர்களும் வருகை தந்திருந்தமை மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. ஆனால் பணிப்பாளர் செயற்பாடுகள் மகிழ்ச்சி தருவதாக இல்லை. எமது முயற்சி வெற்றி தரும் என்பதில் நம்பிக்கை குறைவாகவே தென்பட்டது. அவர் வரும் திகதி, தங்கி நிற்கும் இடம் எல்லாம் முன்னரே தெரிந்து அவரைச் சந்திக்கும் நோக்கில் நானும் டாக்டர் தியாகராசா அவர்களும் அங்கு சென்றோம். அது ஒரு மரியாதை நிமித்தம் விருந்தினரை வரவேற்கும் பண்பு என்று நினைத்துச் சென்றிருந்தோம். ஆனால் அவர் அதனை விரும்பவில்லை. அங்கு நின்ற பெண்ணிடம் எங்களை அறிமுகம் செய்து, பணிப்பாளரைச் சந்திக்க வந்துள்ளோம், அவரிடம் கூறுங்கள் என்று கூறி அங்கிருந்த கதிரையில் அமர்ந்திருந்தோம். அந்தப் பெண் உள்ளே சென்றார். சிறிது நேரத்தில் “நான் யாருக்கும் சந்திக்க நேரம் கொடுக்கவில்லை. நேரமில்லை என்று கூறு” என்று பெரிதாகக் கேட்டது. அந்தப் பெண் வருமுன் திருமதி.சரஸ்வதி அங்கே தோன்றி எங்களைப் போகும்படி கைகளால் சைகை

செய்தார். அவர் ஆலோசனைப்படியே நாங்கள் அங்கு சென்றி ருந்தோம் என்பதும் இங்கு மேலதிக தகவல்.

நானும் டாக்டரும் வெளியேறினோம். மனதுள் பெரிய அவமான உணர்வு உறுத்தியது. நான் பிரம்படி பட்டாலும் பரவாயில்லை. டாக்டரையும் அழைத்துச் சென்று விட்டேனே! பெரும் குற்ற உணர்வுடன் “Sorry Dr” என்றேன் ஒருவித ஈனக்குரலில். அதற்கு அவர் “No no இதற்கெல்லாம் எதற்கு Sorry. Take It Easy பொது வேலை என்று புறப்பட்டால் இப்படியானவற்றை எதிர் கொள்ள வேண்டியதுதான்.” என்றார். பெரிய மனம் படைத்தவர். கல்லூரியின் தோற்றத்திலும் வளர்ச்சியிலும் தொடர்ந்து தோள் கொடுத்து உதவி நின்றவர். பத்துறை ஆளுமை நிறைந்தவர். அவர் தொடர்பு கிடைத்தமை எனக்குத் துணிவைத் தந்திருந்தது. கல்லூரி தொடர்பான காரியங்களை வேகமாகவும் விவேகமாகவும் கையாள துணை நின்றவர் என்று கூறின் அது மிகைப்படும் கூற்றல்ல.

“நானை நடைபெறும் கூட்டத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போம்” என்றார் டாக்டர். அடுத்த நாள் கூட்டத்துக்கு அனைவரும் வந்தனர். டாக்டரும் நேரத்துடன் வந்திருந்தார். நான் எங்கள் சபையின் பலத்தை உறுதி செய்யும் நோக்கில் யாழ்ப்பாணம் பலகலைக்கழகத்தில் இருந்து எனது ஆசான் பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா அவர்களை அழைத்திருந்தேன். அவர் அன்று தவிர்க்க முடியாத கூட்டம் அங்கிருப்பதால் வர முடியாமையை அறிவித்து, பல்கலைக்கழகப் பிரதிநிதியாக ஒரு விரிவுரையாளரை அனுப்பியிருந்தார்.

எங்களுடனான சந்திப்புக்கு முன்னராக உலகவங்கிப் பணிப்பாளரும் பிறரும் முதலில் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபர் காரியாலயம் சென்றனர். அவர்களைச் சந்தித்து தமது வருகையை வெளிப்படுத்தி வருவதுதான் உரிய நடைமுறை என்பதை உணர்ந்து நாம் பொறுத்து இருந்தோம். இருபது நிமிடங்களில் அவர்கள் எங்களை நோக்கி வந்தனர். அவர்களுடன் கலாசாலை விரிவுரையாளர் ஒருவரும் தொடர்ந்து வந்தார். அவர் எனக்கு நன்கு தெரிந்தவர்தான். ஆனால் ஏன் வருகின்றார் என்பது விளங்கவில்லை. சந்தர்ப்பம் வந்தபோது கேட்டேன். பணிப்பாளர்தான் வரும்படி கூறினார் என்றார். நாங்கள் அவர் அனுமதியின்றி அவரைச் சந்திக்கப் போனது தவறு. ஆனால்

எங்கள் சபையில் என் அனுமதியின்றி வேறொரு நிறுவனத்தைச் சேர்ந்தவரைக் கலந்துகொள்ள வைப்பதை எந்தவகையில் நியாயப் படுத்த முடியும்? ஆனால் இதனை ஒரு விடயமாகக் கொள்ளாது எனது நோக்கில் குறியானேன்.

எமது சந்திப்பை முறைப்படி ஆரம்பித்து நெறிப்படுத்தினேன். எமது விஷேட அழைப்பின் பேரில் வந்தவர்கள், கல்வியியலாளர்கள், முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள், கல்விசாரா ஊழியர்கள் அவையில் இருந்தனர். எனதுரையில் எல்லோரையும் வரவேற்று தற்காலிக கட்டடங்கள் அமைப்பது பற்றி எடுத்துரைக்க ஆரம்பிக்க உலக வங்கிப் பணிப்பாளர் “கட்டடங்கள் பற்றிக் கதைக்க வேண்டாம். வேறு தேவைகளைக் கேளுங்கள்” என்று தடுத்தார். ஒரு கணம் நான் அதிர்ந்தேன். இந்தச் சந்திப்பே அதற்காகத்தான் ஒழுங்கு செய்தோம். இவர் இப்படிக் கூறுகின்றாரே என்று யோசித்து திருமதி. சரஸ்வதியைப் பார்த்தேன். அவர் கண்களால் ஏதோ சைகை செய்தார். என்ன கூறுகின்றார்? ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம் தொடருங்கள் என்கிறாரா? அல்லது பேசாமல் இரு என்கிறாரா?

நான் தொடர்ந்தேன். எங்களால் மற்றத் தேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அப்படித் தான் கல்லூரியை ஆரம்பித்தோம். கடன்பட்டு விடுதி நடத்தினோம். இப்போ காணிகிடைத்துள்ளது. அதற்குள் தற்காலிக குடிசைகள் என்றாலும் அமைத்து எங்களை அங்கே தொடர உதவுங்கள் “என்றேன். அவர் தலையைப் பக்கவாட்டில் ஆட்டிக் கொண்டு பக்கத்தில் இருந்தவருடன் ஏதோ கதைக்க ஆரம்பித்தார். உடனே அங்கிருந்த டாக்டர் என்னிடம் கையைக் காட்டி எழுந்தார். ஏறத்தாழ இருபது நிமிடங்கள் உரையாற்றினார்.” எங்களுக்கு ஏன் இப்போது கட்டடங்கள் அவசியம். எங்களுக்கு எது தேவையோ அதைத்தான் எம்மால் கேட்கமுடியும். தேவை அறிந்து உதவுவதுதான் உதவுபவர்களுக்குரிய சிறப்பு. எங்களுக்குரிய ஏனைய தேவைகளை சமூகம் செய்து தரும். ஏற்கெனவே செய்தும் தந்துள்ளது. ஆகவே எமது அவசர, அத்தியாவசிய தற்போதைய தேவையை நிறைவு செய்து தர உதவுங்கள்” என்று ஆணித்தரமாக உரையாற்றினார். அவர் உரையை எல்லோரும் உன்னிப்பாக அவதானித்திருந்தனர். பேச்சு முடிந்து சில நிமிட நேரம் அவையில் அமைதி நிலவியது. பணிப்பாளர் முகத்திலும் மாற்றம் தெரிந்தது. எனதருகில் அமர்ந்திருந்த பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரிடம் பேசுமாறு கேட்டேன். அதற்கு

அவர் “கட்டடம் பற்றிக் கதைக்க வேண்டாம் என்று கூறி விட்டார். எப்படிக்க கதைப்பது?” என்று பின்வாங்கிக் கொண்டார். உலக வங்கிக் குழுவினர் தமக்குள் உரையாடினர். அவை அமைதியாக இருந்தது. பணிப்பாளர் சிறிது நேரத்தில் தாங்கள் கொழும்பு சென்று முடிவை அறிவிப்பதாகக் கூறினார். “நல்ல முடிவாக அறிவியுங்கள்” என்று கூறினேன். அவர் சிரித்தார். அவருக்கும் சிரிப்பு வருகின்றதே. மகிழ்ந்தேன். சந்திப்பு நிறைவு பெற்றது. கல்வியியலாளர்களும் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களும் சிற்றுண்டி வழங்கினர். தொடர்ந்து அவர்கள் விடைபெற்றனர். திருமதி. சரஸ்வதி என்னிடம் “ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம் நல்லதே நடக்கும்.” என்று உற்சாகம் தந்து சென்றார்.

அவர்கள் சென்று வாரங்கள் இரண்டுக்கு மேலாகின. எவ்வித அறிவிப்பும் வரவில்லை. இப்படி ஒவ்வொன்றாக நினைத்து ஏங்கி நித்திரை இழப்பதும் மனதில் சமையை ஏற்றி கஷ்டப்படுவதும் என் வாடிக்கையாகிவிட்டது. இவற்றால் ஏற்படும் மன அழுத்தம் காரணமாக பிற்காலத்தில் சில தவிர்க்க முடியாத நோய்களும் என்னுடன் சேர்ந்து கொண்டன. ஆனாலும் எனது முயற்சி வெற்றி அளித்து சமூகம் நன்மையடையும் போது அது அப்போது பெரிதாகத் துன்பம் தரவில்லை.

இனிய செய்தி.

வறண்ட பூமிக்கு மழை போல, பாலைவனச் சோலையாக எமக்குச் செய்தியொன்று கிடைத்தது. திருமதி. சரஸ்வதி அவர்கள் அனுப்பியிருந்தார்கள். உலக வங்கி இடைக்கால ஏற்பாடாக ரூபா.35 மில்லியன் இலங்கைப் பணத்தை ஒதுக்கியுள்ளார்கள். அதனை உங்கள் அத்தியாவசிய தேவைகளுக்குரிய கட்டடங்களை அமைப்பதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் அவை தற்காலிகக் கட்டடங்களாக அமையக் கூடாது. நிரந்தரக் கட்டடங்களுக்குப் புறம்பாக அவை அமையாத இடங்களில் இடைக்காலக் கட்டடங்களை அமைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவை பிற்காலத்தில் நிரந்தரக் கட்டடங்கள் அமைந்த பின்னரும் பயன்படுத்தக் கூடியதாக அமைதல் வேண்டும் என்ற அறிவுறுத்தலும் தரப்பட்டது. மேலும் புதிய கட்டடங்களுக்கான வரைபடம் வரைந்து தங்களுக்கு அனுப்புமாறும் கேட்டுக் கொண்டனர்.

அத்துடன் கல்லூரியில் பொறியியலாளர், படவரைஞர் இல்லாததால் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சின் பொறியியல் பகுதியூடாக வேலைகள் நடைபெற ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளதாகவும் அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் கல்வியவயத்தின் கட்டடப் பகுதி மூலம் வேலைகளை ஒழுங்கு செய்வார்கள். அவர்களைத் தொடர்பு கொள்ளுமாறு அறிவிக்கப்பட்டேன். எனக்கு இந்த ஏற்பாட்டில், கடந்த அனுபவங்களால் பெரியளவில் விருப்பமில்லாது இருந்த போதும் வேறு வழியில்லாததால் சம்மதிக்க வேண்டியதாயிற்று.

இவ்வறிவித்தல் எனக்குக் கிடைத்ததும்; அப்போது எமக்கு தொடர்பு கொள்ளும் வசதி இருந்ததால் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சின் கட்டடப் பகுதி பொறியியலாளர் திரு.பிரான்சிஸ் அவர்களைத் தொடர்பு கொண்டேன். அவர் எனக்கு முன் அறிமுகம் இல்லாதவர். ஆனால் மிகப் பண்பாகக் கதைத்தார். “எனக்கும் அறிவித்தல் வந்துள்ளது. நிதியும் எமக்கு வந்து சேர்ந்துள்ளது. இன்னும் இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்களில் அந்நிதிக்கேற்ற கட்டட விபரங்களை யாழ்ப்பாணக் கல்வி வலய பொறியியலாளருக்கு அறிவிப்பேன். உங்களுக்கும் தெரியத் தருவேன். அதன் பின்னர் அவர்கள் அதற்குரிய வரைபடத்தை வரைந்து கொள்வர். பின்னர் கூறுவிலை கோரப்பட்டு, கட்டட ஒப்பந்தகாரர் தீர்மானிக்கப்படுவர். தொடர்ந்து கட்டடப் பணிகள் நடைபெறலாம்.” என்று ஒரே மூச்சில் சொல்லி முடித்தார். அவருடன் உரையாடியதில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

இரண்டு நாட்களில் அவரே அழைத்தார். கட்டட விபரங்களை விரிவாகக் கூறினார். எல்லா விபரமும் யாழ்ப்பாணம் அனுப்பிவிட்டேன். அவர்கள் தொடர்வார்கள் என்று முடித்தார். இவரது பணியில் சிறப்பு என்னவென்றால் கல்லூரிக் காணியில் எல்லைகளுக்குப் பூவரச மரங்கள்தான் நின்றன. ஒழுங்கான பாதுகாப்பில்லை. அவற்றை அறுக்கைபடுத்தப் படவேண்டிய வேலையும் எங்களுக்குள்ளது என்று நினைத்திருந்தேன். உலக வங்கியினர் எமது காணியைச் சுற்றி மதிலமைத்துக் கொள்வதற்கு எவ்வித யோசனையும் தரவில்லை. கட்டடங்கள் அமைக்க மட்டுமே அந்த நிதி என்றனர். ஆனால் திரு.பிரான்சிஸ் தனது வேலைத்திட்டத்தில் சிக்கனமாக வரையறுத்து மதில் வேலையையும் சேர்த்திருந்தார். எல்லாவற்றிற்கும் சேர்த்து பெரிய நன்றி கூறினேன்.

விஷேடமாக மதில் அமைக்க எடுத்த முடிவுக்கு மிகப் பெரிய நன்றி என்றேன். “பாதுகாப்பை உறுதி செய்யாமல் கல்லூரியைக் கட்டுவதால் பயனில்லை. இன்னும் விடுதியுள்ள கல்லூரிக்கு மதில் அமைத்துப் பாதுகாப்பினை உறுதி செய்து கொள்ளல் மிக முக்கியம் அல்லவா?” என்றார். அவரின் அனுபவ முதிர்ச்சியும் சமூக நல உயர் சிந்தனையும் என்னை மெய்சிலிர்க்க வைத்தது.

இனி யாழ்ப்பாணம் கல்விவலய கட்டடப் பகுதி பொறியியலாளரைச் சந்தித்துக் கட்டட வேலைகள் பற்றிக் கதைக்கலாம் என்று அவரிடம் சென்றேன். என்னை அழைத்துக் கதைத்தார். அவர் கதைத்த தொனியும் பாங்கும் திருபிரான்சிஸ் அவர்களது கதை முறைமையில் இருந்து வேறுபாடாக இருந்தது. “படம் வரைய வேண்டும். அதற்கு எப்படியும் ஒரு கிழமைக்கு மேல் தேவை. அதன் பின்னர் தான் ஏனைய வேலைகள். பின்னர் வாருங்கள். இப்போ அவசர வேலைகள் நடைபெறுகின்றன. அது முடிந்து விடும். ஆரம்பிப்போம். நாம் உங்களை அழைப்பேன்” என்றார். நான் சரி என்று கூறி விடை பெற்றேன்.

ஒரு கிழமை முடிந்தது. எட்டாம் நாள், ஒன்பதாம் நாள் எவ்வித அழைப்பும் இல்லை. பத்தாம் நாள் நானே அவரிடம் சென்றேன். “பழைய வேலைகள் பல உள்ளன. அவற்றை முடித்த பின் தான் உங்கள் கட்டடத் தேவைக்குரிய படம் வரையத் தொடங்குவோம். கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்கள்” என்றார் பொறியியலாளர். அன்று ஒரு விதமாகக் கதைத்தார். இன்று வேறு விதமாக உள்ளது. எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. நான் அப்பாவி யாகக் கேட்டேன் “திரு பிரான்சிஸ் அவர்கள் முடிவு செய்த கட்டடங்களுக்குரிய படங்களை அத்துறையில் தகுதி பெற்றவர் மூலம் வரைந்து தந்தால் நீங்கள் மிகுதி வேலைகளைத் தொடர்வீர்களா? என்று கேட்டேன்.” யார் வரைய உள்ளார்? எங்கள் விதிமுறைகளுக்கு ஏற்ப அமையின் பரிசீலிக்கலாம்” என்றார் அரை மனதுடன்.

நான் டாக்டரிடம் சென்று விடயத்தைக்கூறி “படவரைஞர் ஒருவரை ஒழுங்கு செய்யமுடியுமா? அவரைக் கொண்டு எமது கட்டடப்படங்களை விதிமுறைகளுக்கேற்ப வரைந்து கொடுத்து வேலையைத் துரிதப்படுத்த வேண்டும். உரிய இடத்தில் வேலை எதுவும் நடைபெறவில்லை. வேலையை விரைவில் ஆரம்பிக்காது விட்டால் இடைக்கால நிதி பறிபோய்விடலாம் என்ற எனது

அடிமனப் பயத்தைத் தெரிவித்தேன். டாக்டர் உஷாரானார். அப்போது நேரம் பி.ப. 12.30மணி. உடனே தனக்குத் தெரிந்த ஒரு படவரைஞருக்குத் தொலைபேசி அழைப்பை எடுத்தார்.” இப்போ எங்கே நிற்கிறீர்கள்? வீட்டிலா? அலுவலகத்திலா? அவர் “வீட்டில்தான். மதிய உணவுக்காக வந்தேன்.” டாக்டர் அவரை “சிறிது நேரம் எனது இடத்துக்கு வரமுடியுமா?” என்று கேட்டார். இரண்டு நிமிடத்தில் அவர் அங்கே வந்தார். அவர் டாக்டரின் வைத்திய நிலையத்துக்கு அடுத்த வீட்டில் தான் வசிப்பவர். எனக்கும் அறிமுகமானவர். பெயர் திரு.பரமேஸ்வரன். அவரின் சிறப்பு என்றும் புன்னகை ததும்பும் முகத்துடன் மகிழ்வாகக் காணப்படுதல். வீதி அபிவிருத்தி அதிகார சபையில் பணிபுரிபவர். அவரிடம் எமக்கு நிதி கிடைத்தமை. அதைப் பெற நாம் பட்ட பகீரதப் பிரயத்தனம். இப்போது கட்டடம் அமைப்பதில் ஏற்பட்டுள்ள காலதாமதம் எனச் சகலதையும் விளக்கமாகக் கூறி அதற்குரிய படங்களை வரைந்து உதவ முடியுமா என்று கேட்டேன்.டாக்டரும் இதை விரைவாகச் செய்து தந்தால் பெரிய உதவியாக இருக்கும் என்று வலியுறுத்தினார். அவர் சற்றும் தாமதிக்காமல் இரண்டு நாட்களில் தருகிறேன் என்று கூறி மகிழ்ச்சியுடன் விபரங்களை வாங்கிச் சென்றார்.

கூறியது போன்று இரண்டு நாட்களில் சகல படங்களையும் தயாராக்கி முடித்து டாக்டரிடம் எடுத்து வந்தார். டாக்டர் என்னை அழைத்தார். அங்கு சென்றேன். முழுப் படங்களையும் எமக்குக் காண்பித்து விளக்கினார். எமக்குப் பூரண திருப்தி. விரைவாகச் செய்து முடித்தமைக்கு நன்றி என்றேன். அவர் முகத்தில் அதே புன்னகை. இரண்டு நாட்களாக நித்திரையின்றி வரைந்து முடித்ததாகக் கூறினார். “இது யாழ்ப்பாணத்தின் ஆசிரிய கல்விக்கு நீங்கள் ஆற்றிய பெரும் தொண்டு” என்று அவரைப் புகழ்ந்த டாக்டர், சிறியதொரு அன்பளிப்புத்தொகை கொடுக்க முற்பட்டபோது. அதே புன்னகையுடன் அதை ஏற்க மறுத்து விட்டார்.

நான் அப்படங்களில் பிரதி எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அசலைக் கொண்டு சென்று யாழ். கல்வித் திணைக்களப் பொறியியலாளரிடம் கொடுத்தேன். அதைப் பெற்று கூர்ந்து பார்த்தார். பின்னர் “சரி மிகுதி வேலைகளை ஆரம்பிக்கின்றேன்” என்றார். எனது வேகத்துடன் ஒத்துவரா விட்டாலும்; கூறு விலைகள் கோரப் பட்டு “ஈரோவில்” நிறுவனம் கட்டடவேலைகளுக்கான ஒப்பந்தத்தைச் செய்து கொண்டது. அதன் பணிப்பாளர் திரு.இராமதாஸ் கல்வியின்

பெறுமானம் உணர்ந்தவர் போலும். எங்கள் நிலையை உள்வாங்கி மிக விரைவாகக் கட்டடப் பணிகளை ஆற்றி முடித்தார். 18.03.2002 அன்று முதலாவது பீடாதிபதி முனைவர். தி. கமலநாதன் ஆகிய என்னால் அத்திவாரமிடப்பட்டு 19.01.2003 இல் காணி அன்பளிப்புச் செய்த உயர்திரு. தர்மலிங்கம் குடும்பத்தின் தலைவி திருமதி. சரஸ்வதி அவர்களால் இறைமாட்சி வைபவத்துடன் கட்டடங்கள் திறந்து வைக்கப்பட்டன. கட்டட வேலைகள் நடைபெறும் போது பல வேடிக்கை நிகழ்ச்சிகள் எதிர்கொண்டன. மாதிரிக்கு இரண்டினை இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன்.

வேடிக்கை1

கட்டட வேலைகள் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் ஈரோவில் நிறுவனம், எங்கள் கல்லூரிக் காணியைத் தங்களிடம் எழுத்தில் பொறுப்புத் தருமாறும் வேலைகள் முடிய தாங்கள் திரும்ப ஒப்படைப்போம் என்றும் கேட்டனர். நான் அதற்குத் தயக்கம் காட்டியபோது திரு.இராமதாஸ் அவர்கள் அது தான் பொதுவான நடைமுறை, ஒரு சம்பிரதாய முறையிலானது, எதுவித பயமும் கொள்ளத்தேவையில்லை என்றும் உறுதி கூறினார்

அவர்மீது இருந்த நம்பிக்கை காரணமாக, எங்கள் காணியில் உள்ள வளங்கள் எதுவும் அழிக்கப்படாது (அங்கு பல பயன்தரு மரங்கள் இருந்தன) பாதுகாக்கப் பட வேண்டும் என்ற அன்பான நிபந்தனையுடன் காணியைக் கையளித்தேன். நிரந்தரக் கட்டடங்கள் தொகையாக அமைந்த வேளை கூட ஒரேயொரு காய்க்காத தென்னைமரமும் தேய்ந்த மாமரமும் மட்டுமே வெட்டுவதற்கு அனுமதித்து சகல மரங்களையும் காப்பாற்றியிருந்தேன். தற்செயலாக ஏதாவது தாவரம் நிற்குமிடத்தில் கட்டடம் அமைய நேரிடின் அது முன் பின்னாக அல்லது பக்கவாட்டில் அமைந்ததே தவிர தாவரங்களுக்குத் தீங்கு வராமல் இயன்றவரை பாதுகாத்துக் கொண்டேன். வேலைத்தள பொறியியலாளர்களும் அதற்குப் பேராதரவு தந்திருந்தனர். இங்கே ஏதோ உள்ளூணர்வில் பொதுவாகப் பாதுகாப்பினை உறுதி செய்து கொள்ள கல்லூரிப் பாதுகாப்பு ஊழியர் ஒருவரை இரவுக் கடமைக்கு மட்டும் நியமித்து, பகல் வேளையில் கிராமசேவையாளர் திரு.ஜோசப் மூலம் அயலவர் சிலரைக் கண்காணித்துக் கொள்ளுமாறு ஏற்பாடு செய்து கொண்டேன். (இது எமக்குள் மட்டும் செய்து கொண்ட

ஏற்பாடு) ஈரோவில் நிறுவனமும் ஒரு பாதுகாப்பு நிறுவனத்திடம் பாதுகாப்புக் கடமைகளை ஒப்படைத்திருந்தது. எங்களுடைய பாதுகாப்பு ஊழியரும் அங்கிருப்பதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. முறைப்பாடுகள் வந்தன. நான் எமது ஊழியரைத் திருப்பி அழைத்துக் கொண்டேன். அயலவர் கண்காணிப்பு இரகசியமாகத் தொடர்ந்தது.

கட்டடங்களுக்கு அத்திவாரம் வெட்டும் வேலைகள் மும்மரமாக ஆரம்பித்தன. வெட்டத் தொடங்கிய முதல் நாள் காலை 11.00 மணியளவில் அயலவர் ஒருவர் என்னிடம் ஓடி வந்தார். எனக்கு அவரை நன்றாகத் தெரியும். என்ன விடயம் என்று கேட்டேன், “சேர் காலை 10.30 மணியளவில் ஒரு லோட் மண் கல்லூரியில் இருந்து வெளியே கொண்டு செல்லப்பட்டது” என்றார். நான் “அது வேலை செய்யக் கொண்டு வந்த மண்ணாக இருக்கலாம்” என்றேன். அவர் “இல்லை சேர்! இது அத்திவாரம் வெட்டிய எமது பிரதேசச் செம்மண். நான் வடிவாகப் பார்த்தனான்” என்றார். எங்களது வளம் வெளியில் சென்றுள்ளது முளையிலேயே கிள்ள வேண்டும். மண் தானே என்று விடமுடியாது. மண்ணுக்காகத்தானே எவ்வளவு இழப்புகள்..? ரணமாக மனத்தைக் குடையும் நினைவுகள். மாறா வேதனைகள்.. உடனே எமது காணி நோக்கிக் கலாநிதி தனபாலனுடன் சென்றேன். அங்கு வேலைகளுக்குப் பொறுப்பாக மேற்பார்வையாளர் ஒருவர் இருக்கின்றார். அவர் தான் எல்லாவற்றுக்கும் பொறுப்பு. அவருக்குத் தெரியாது எப்பொருளும் உள்ளே வராது. வெளியேயும் போகாது. அவரே இதனை எனக்குக் கூறியிருந்தார். அவரிடம் கேட்க வேண்டும் என்று அங்கு விசாரித்தேன். அவர் வீடு சென்றுள்ளதாகக் கூறினார். வீடு எங்கே என்று நான் விசாரிக்கும் பொழுது கிராமசேவையாளர் திரு. ஜோசப் அவர்கள் அவ்வழி வந்தார். விடயத்தைக் கூறினேன். அவர் வீடு எனக்குத்தெரியும் வாருங்கள் நானும் வருகிறேன் என்று எம்முடன் வந்தார். அவர் வீட்டுக்குச் சென்றோம். அன்று சனிக்கிழமை; அவர் என்னெய் தேய்த்து குளிக்க ஆரம்பமாகி நின்றார். எம்மைக் கண்டதும் “வாருங்கள். என்ன விடயம் என்றார்?” நான் நேரடியாகவே விடயத்தைக் கூறி, “கல்லூரியின் வளம் வெளியே செல்வதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம். முதலிலேயே கூறியிருந்தோம். இது ஏன் நடந்தது? என்று மட மடவென்று கேட்டேன். அவர் சற்றுத் தடுமாறி “இல்லை பாஸ் கேட்டுத்தான் ஒரு லோட் அனுப்பினனான்”

என்றார். “யாருக்கென்றாலும் என் அனுமதியின்றிக் கல்லூரி வளங்கள் எதுவும் வெளியில் செல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி வெளியேறினோம். அவர் அதிர்ச்சியடைந்திருப்பது எமக்குத் தெரிந்தது. காலை 10.30 மணிக்கு நடந்தது 11.15 மணிக்கு வெளிச்சத்துக்கு வந்து என்னிடம் விசாரிக்கின்றார்கள் என்றால் இவர்கள் உளவுத்துறையின் வேகம் சி.ஐ.எயை விட பலமானது என்று யோசிக்கிறார் போலும் என்று நகைச்சுவையாகக் கிராம சேவையாளர் வெளியில் வந்து கூறிச்சிரித்தார். அதன் பின் அப்படி எதுவும் நடந்ததாக எமக்குத் தெரியவரவில்லை.

வேடிக்கை 2

கட்டட வேலைகளுக்காக அத்திவாரம் வெட்டும் வேலைகள் மும்மரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்க, மறுபுறம் சுற்று மதில் அமைப்பதற்கான பணிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டிருந்தன. வேலைகள் எல்லாம் என் விருப்பம் போன்று வேகமெடுத்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. மகிழ்ச்சியே.எங்களது காணி எல்லையில் ஆலமரம்போன்ற அளவில் பெரிய பூவரசு மரங்கள் இருந்தன. அதனை வேலையாட்கள் வெட்டி இடத்தைத் துப்பரவாக்கி மதிலுக்கான அத்திவாரம் வெட்டினர். அந்த வெட்டிய பூவரசு மரங்களை திருநிஷாந்த விடுதியின் விறகுத் தேவைக்காக, காவல் நின்று சேர்த்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். (அக்காலத்தில் விறகுத் தட்டுப்பாடு பாரியளவில் இருந்தது.) ஓரிடத்தில் ஏறத்தாழ ஐந்து மரங்கள் வெட்டிய பின்னர் அந்த எல்லைக்கு மறுபுறம் இருந்த ஒருவர், அவர் ஆசாரி வேலை செய்பவர், அந்த மரங்களை எடுக்க விடாது தடுத்து, அந்த எல்லை தனது என்று வாதிட்டு அம்மரங்களைத் தனக்குத் தரும்படி நச்சரித்து நின்றதுடன் கிராம சேவையாளரிடமும் முறையிட்டு, அம்மரங்களைப் பெற்றுத்தருமாறு கேட்டிருந்தார். கிராம சேவையாளரும் என்னை அணுகி “என்ன செய்யலாம் சேர்.அவர் பலகாலமாக அந்த வீட்டில் இருப்பது எனக்குத் தெரியும்” என்றார். “அந்த மரங்களை அவருக்குக் கொடுப்பதில் பிரச்சனையில்லை. ஆனால் தெளிவாகத் தெரியும் அந்த எல்லை அவருக்குரியதல்ல. அப்படி ஒருவருக்கு விட்டுக் கொடுத்தால் மற்றவர்களும் கேட்டால் மறுக்கமுடியாது.ஆகவே வாருங்கள் போய் அவருடன் கதைப்போம்” என்று கிராம சேவகர் திரு.ஜோசப் அவர்களையும் கூட்டிச் சென்று எங்களது காணியில் நின்று அவரைக் கூப்பிட்டோம். அவர் வீட்டினுள்

நின்றவாரே “யாரது?” என்றார். திரு.ஜோசப், “நான் விதானையார் வந்திருக்கின்றேன், இங்க சேர் வந்திருக்கிறார். வந்து உன்ரை பிரச்சனையைச் சொல்லு.” என்றார். அவர் வீட்டில் இருந்து வெளியிலேயே வராமல், “உது என்னுடைய எல்லை. அதில நின்ற மரங்களை என்னட்டைத் தாங்கோ” என்றார். அவர் வெளியில வராமல் நின்றது கிராம சேவையாளருக்கு சிறிது சந்தேகத்தைக் கொடுத்துள்ளது. அவர் என்னிடம் கூறினார் “சேர் இவர் ஆசாரித் தொழில் செய்பவர். உந்தப் பூவரசு மரத்தில நல்ல இடியப்ப உரல் செய்யலாம் அதுதான் வளைச்சுப் போடப் பார்க்கிறார். அவருடைய பக்கம் உண்மையிருந்தால் ஏன் உங்களுக்கு ஒளிக்க வேண்டும். துணிவாக வந்து கதைக்கலாம்தானே.” நான் சிறிது நேரம் யோசித்து, பின்னர் கூறினேன்” சரி ஐயா. அது உங்களது என்றால் மரங்களை எடுங்கோ. ஒரு பிரச்சனையுமில்லை. ஆனால் உங்களது எல்லைக்கு நாங்கள் கட்டுவது போன்று மதிலைக் கட்டிவிடுங்கோ. நாங்கள் கட்டமாட்டோம். உங்களது முடிவை மாலைக்குள் சொல்லுங்கோ. சொல்லாவிட்டால் நாங்கள் மரங்களை எடுப்போம். மதிலைக் கட்டுவோம். “நான் கூறி முடிய கிராம சேவையாளர்,” சொன்னது கேட்டதுதானே? மாலை ஐந்து மணிக்கு முன் முடிவைக் கூறவேண்டும். “என்று கூறி அவ்விடம் விட்டுச் சென்றோம். அவர் வெளியே வரவேயில்லை.

அன்று மாலை ஆறு மணிவரை எந்த முடிவுமில்லை. அதன்பின் நானும் உடன் சென்று மரங்களை ஏற்றி வந்தோம். நான் பின்னர் யோசித்தேன்” அது எனது எல்லை. அந்த மரங்கள் எனக்குச் சொந்தம் என்று கூறாமல், இடியப்ப உரல் செய்ய எனக்கு சில மரங்கள் தாங்கோ. என்னுடைய தொழிலுக்கு உதவுங்கோ என்று கேட்டிருந்தால்; கட்டாயம் கொடுத்திருப்போம். அந்தப் பக்குவம் சிறிதும் அவருக்கில்லை. அடாத்தான காரியங்களுக்குத் துணைபோகும் மனநிலையும் எனக்கில்லை.

கல்லூரியின் பௌதீக வள அபிவிருத்தியிலும், வளர்ச்சியிலும் டாக்டர். லயன். வை. தியாகராஜா அவர்களின் பங்களிப்பினைத் தொடர்ந்து நன்றியுடன் நினைவில் இருப்பவர் சிவநெறித்தவமகன் கலாநிதி. ஆறுதிருமுருகன் அவர்களாகும். அவரும் என்னுடன் இரவு பகலாக தனது ஒத்துழைப்பினைத்தந்து கல்லூரி வளர்ச்சிக்குப் பெரும் தொண்டாற்றியுள்ளார். கல்லூரியில் அமைந்துள்ள வித்தக விநாயகர் ஆலயம், முடிமன்னர் வைரவர் ஆலயம், கல்லூரியின்

வினையாட்டு மைதானக் காணி பெற்றமை ஆகியவற்றில் அவரின் பங்களிப்பு சிறப்புக்குரியதொன்றாகும்.

கல்லூரி ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்து எம்முடன் நெருங்கித் தொடர்பு கொண்டு எம்மை நாமே ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ள தன்னால் இயன்றதை ஆற்றி வந்துள்ளார். கல்லூரிக்கு ஆரம்பத்தில் விடுதி தேடிச் சென்ற போது தமது குடும்ப வீட்டினைப் பெற்றுத்தருவதில் பெரும் பங்கு கொண்டிருந்தார். கல்லூரியின் புதிய விடுதி வாழ்வுக்கும். தாய் தந்தையரைப் பிரிந்திருக்கும் ஒருவகை விரக்தியான மனநிலைக்கும் பிள்ளைகளுக்கு ஆறுதல் தரக்கூடியதும் அதன்வழி கல்வியில் கவனம் கொள்ள நெறிப்படுத்தக் கூடியதும் ஆத்மீக மார்க்கம் ஒன்றே என்பதை உணர்ந்த அவர் கல்லூரியில் கோயில் ஒன்றை அமைப்பதற்கும் அங்கு மர நிழலில் கோயில் கொண்டிருந்த முடிமன்னர் வைரவருக்கு அதே இடத்தில் ஒரு கோயிலை அமைத்துக் கொள்ளவும் முயற்சிகள் செய்தார். முடிமன்னர் அற்புதம்.

இந்த முடிமன்னர் வைரவர் அற்புதமானவர். அங்கு அயலில் உள்ளவர்கள் அவருக்குப் பொங்கிப் படைத்து வடைமாலை சூட்டி நீண்ட நாட்களாக வழிபட்டு வந்திருக்கின்றார்கள். அவரிடம் ஓர் அதீதமான சக்தி இருப்பதை உணர்ந்து அவர்கள் இதய சுத்தியுடன் வழிபட்டு வந்துள்ளனர். இதை ஒன்றும் அறியாத நான் கல்விக்கூடம் அமையப்போகும் காணியில் இருந்து அவரை வெளியேற்ற முயற்சித்தேன். யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் குலதெய்வமாக சிவஞானவைரவப் பெருமான் வீற்றிருந்து அருள் பாலிப்பது நன்கு தெரிந்திருந்தும் ஏன் அந்த முடிவை எடுத்தேனோ தெரியாது. மற்றும் ஒரு புதிய இடத்தில் புதிய காரியம் ஒன்றை ஆற்ற முயற்சிக்கும் போது அந்தப் பிரதேசத்தின் சூழல், மரபுகள், அங்கு வாழும் மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், அவர்கள் பின்பற்றும் நடைமுறைகள் போன்ற இன்னோரன்ன சகல அம்சங்களையும் உள்வாங்கித் திட்டமிட்டுக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதற்கு முடிமன்னர் தொடர்பாக நான் எடுத்த முயற்சியும் அதன் முடிவும் தெளிவாக உணர்த்திற்று.

முடிமன்னர் வைரவரை அயலவர்கள் பக்திசிரத்தையுடன் வணங்கிவருவதும், அவரின் அருளாட்சியின் மகிமையினையும் அறியாது அவரை அங்கிருந்து எடுக்க முனைந்தோம். நானும்

தனபாலனும் இது தொடர்பாக சிந்தித்து உரிய ஆகம முறைப்படி அவரை அங்கிருந்து எடுத்து வேறு கோயிலில் வைத்துப் பூசிக்கக் கூடிய முறையில் ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தோம். அம்முடிவுடன் நாம் கிராமசேவையாளரிடம் சென்று, சகலதையும் விளக்கமாகக் கூறி என்ன செய்யலாம் என்று கேட்டோம். அவர் “அது செய்யலாம் சேர்வாங்கோ கல்லூரிக்கு அருகில் உள்ள கண்ணகி அம்மன் கோயில் ஐயாவிடம் கூறி ஆவன செய்வோம்” என்று எங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்றார். அங்கு சென்று ஐயாவிடம் விடயத்தைக் கூறினார். நாமும் தேவையான விளக்கங்களைக் கூறி “உரிய ஆகம முறைப்படி முடிமன்னரை எடுத்து உங்கள் கோயிலில் வைத்துப் பரிபாலிக்க வேண்டும் ஐயா. அதற்கான செலவை நாங்கள் தருவோம்” என்று கூறினோம். அவரும் அதற்குச் சம்மதித்து “நாளை மாலை ஒரு தடவை வந்து பார்க்கின்றேன். பின்னர் என்ன செய்வது என்று தீர்மானிப்போம்” என்றார். நாங்கள் சரி என்றோம்.

ஐயா கூறியது போல் அடுத்த நாள் வந்தார். நாங்களும் சென்றிருந்தோம். எங்களைக் கண்டதும் அயலவர்கள் சிலரும் கூடினர். எல்லோருடனும் சேர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். எவர் முகத்திலும் சந்தோசஷம் இல்லை. நாங்கள் கதைப்பதைக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தனரே தவிர எதுவும் பேசவில்லை. அங்கேநின்ற வயது முதிர்ந்த ஒருவர் கலாநிதி. தனபாலனை அழைத்து ஏதோ கதைத்துக் கொண்டிருந்ததை அவதானித்தேன்.

இங்கே ஐயா, “அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை பொங்கல் செய்து அபிஷேகம் பூசையுடன் எங்கள் கோயிலுக்கு எடுத்துச் செல்வோம். அதற்கான ஏற்பாடுகளை நான் கவனிப்பேன்.” என்று கூறி அங்கிருந்து சென்றார். அவர் சென்றதும் கலாநிதி. தனபாலன் எம்மை நோக்கி வந்தார். “யார் அந்த முதியவர்?” என்று கேட்டேன். “தெரியாது சேர். என்னை அழைத்து அங்கே என்ன நடக்கிறது” என்று கேட்டார். நான் கூறினேன். சிரித்தார். பின் “ஏலுமெண்டால் எடுங்கோ பார்ப்பம்?” என்று கூறினார் என்றார். நான் திரும்பி அவரைத் தேடினேன். காணவில்லை. கிராம சேவையாளரிடம் அவரைத் தெரியுமா? என்று கேட்டேன். தெரியவில்லை சேர். கலாநிதி தனபாலன் கதைத்துக் கொண்டு நின்றதைப் பார்த்தனான். அவர் யார் என்று தெரியவில்லை. என்று அங்கு நின்றவர்களிடம் விசாரித்தார். அவர்களுக்கும் தெரியவில்லை. சரி விடுவோம் என்று

அவரை அத்துடன் மறந்தோம். அபிஷேகம், பூசை முடிந்ததும் ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்வோம். தவில் நாதஸ்வரம் ஒழுங்கு செய்து தருமாறு கிராம சேவையாளரிடம் கூறி விடை பெற்றோம்.

அடுத்த வெள்ளி வந்தது எதுவும் நடக்கவில்லை. ஐயாவைத் தேடிச் சென்றோம். அவரைச் சந்திக்க முடியவில்லை. கிராம சேவையாளரிடம் கூறினோம். அவர் சந்தித்துக் கேட்டபோது அடுத்த வெள்ளி செய்வதாகக் கூறினாராம். அடுத்த வெள்ளியும் வந்தது. அடுத்தடுத்து பல வெள்ளிகள் வந்தன எதுவும் நடக்கவில்லை. அந்த வயது முதிர்ந்தவரை யாரும் அதற்குப்பின் காணவுமில்லை. அந்த முடிமன்னருக்கு கலாநிதி. ஆறு. திருமுருகன் உதவியுடன் அன்றைய இந்து கலாசார அமைச்சர் திரு. மகேஸ்வரன் அவர்களிடம் நிதிபெற்று சிறு கோயில் அமைத்து அதே இடத்தில் எழுந்தருளச் செய்தோம். ஒவ்வொரு வெள்ளியும் முதலில் கல்வி சாரா ஊழியர் பொங்கல் படையல் செய்து தவறாது வழிபடத் தொடங்கினர். அவரது அருட் கடாட்சத்தைக் கல்லூரிச் சமூகம் பெற்று மகிழ்ந்தது. அருட்கவி ஐயாவின் அருள்வாக்கு மகிமை.

நானும் திரு. தனபாலனும் மதுரகவியுடன் பிரதி ஞாயிறு தோறும் அருட்கவி. விநாயகத்தம்பி ஐயாவிடம் ஆசி பெறப் போவது வழக்கம். அன்று தொகையான சனம் அங்கு ஐயாவிடம் ஆசீர்வாதம் பெறக் காத்திருப்பார். அங்கே என்னைக் கண்டதும் கமலம் வாங்கோ என்று அழைப்பார். எனக்குக் கமலம் என்று பெயர் வைத்தது அவர்தான். அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை அவ்வாறு சென்றபோது அழைத்தார். உள்ளே சென்றோம். சிறிது நேரம் என்னையே உற்றுப் பார்த்திருந்தார். சிறிது நேரம் கண்களை மூடியவாறு இருந்து பின்னர் பேசினார் அப்படிப் பேசுவது தான் சித்தர் வாக்கு என்பார். அது தவறாது பலிக்கும். “கமலம் உங்கள் கல்லூரியில் வடமேற்குத் திசையில் மூலையில் ஒரு மேடு ஒன்றுள்ளது. அந்த இடத்தில் அழகான ஆலயம் ஒன்று, முடிமன்னர் ஆலயத்துக்கு அண்மையாக அமையப் போகின்றது. அங்கு வித்தக விநாயகரைப் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபடுங்கள். எல்லாம் சரிவந்ததும் வாருங்கள், நானே வந்து சரியான நிலையத்தைக் காட்டுவேன்” என்றார். நாங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து விடைபெற்று வெளியே வந்தோம். அன்று மாலை எதோ அலுவல் நிமித்தம் கலாநிதி. ஆறு. திருமுருகனைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்தோம். அவர் கூறினார், “சேர் நான் காசு பெற்றுத்தருவேன். இலண்டன்

கனக துர்க்கை அம்மன் கோயில் திரு.சீவரத்தினம் ஐயாவிடம் கேட்டுள்ளேன். அவர் சம்மதித்துள்ளார். ஆகவே அதற்கான வேலைகளை ஆரம்பியுங்கள் என்றார். அருட்கவி ஐயாவின் அருட்திறனை எண்ணி மெய்சிலிர்த்தது. காலையில் கோயில் ஒன்று கல்லூரியில் அமையப் போகின்றது என்றார், மாலையில் அதற்கு வழி பிறந்துள்ளது. கல்லூரிப்பக்கம் ஒரு தடவையேனும் வராதவர் வடமேற்கு மூலையில் ஒரு மேடு உள்ளது என்கின்றார். அங்கிருக்கும் எமக்கே அது தெரியாது.

அடுத்த நாள் ஐயாவிடம் கலாநிதி.தனபாலனுடன் சென்று விடயத்தைக் கூறினேன். நல்லது. மகிழ்ச்சி. நாளை மாலை வாருங்கள் நாள் வந்து நிலையத்தை அடையாளம் காட்டுவேன் என்றார். அவர் கூறியபடி சென்றோம். எமது வாகனத்தில் வந்தார். நானே சாரதி. பெரும் மகிழ்வுடன் ஐயாவை கல்லூரிக்கு அழைத்துச் சென்றேன். அவரை முன் இருக்கையில் அமர்த்தி வாகனத்தை நானே செலுத்தியதில் எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி. வாகனம் கல்லூரியுள் சென்று அவர் கூறிய திசையை அண்மித்ததும், வாகனத்தை நிறுத்தும், நிறுத்தும் என்றார். நிறுத்தினேன். இறங்கி விறு விறுவென பற்றையை விலக்கி உள்ளே சென்றார். நாங்களும் அவரைத் தொடர்ந்தோம். அவர் கூறிய மேடு அங்கேயிருந்தது. என்ன ஆச்சரியம். அதில் ஏறி நின்று இங்குதான் மூலஸ்தானம் வரும். இங்கே ஒரு மரக்கட்டை அடியுங்கள் என்றார். ஆயத்தமாக நின்ற காவலாளி திரு.சோதிருபன் அவ்விடத்தில் அடையாளக் கட்டையை நாட்டினார்.

கோயில் கட்டும் பணிகளுக்கான ஸ்தபதியைக் கண்டறிந்து பொறுப்புக் கொடுத்தல் போன்ற பணிகள் இறையருளால் விரைவில் நடைபெற்றன. அவரைத் தேடி, அராலி நோக்கி கொட்டும் மழையில், வெள்ளம் நிரம்பி வழிந்த, கரடுமுரடான பாதைகளுடாக டாக்டர். தியாகராஜாவுடனும், திரு.பரமேஸ்வரனுடனும் காலை 4.30 மணிப் பூசையை நல்லூர் முருகனிடம் வணங்கி, வாகனத்தைச் செலுத்திச் சென்றமை இன்றும் பசுமையாக ஞாபகத்தில் உள்ளது. கல்லூரியின் இடைக்காலக் கட்டடங்களின் இறைமாட்சி வைபவம் நடைபெற்ற 19.01.2003 தைப்பூசத் திருநாளன்று கலாநிதி.ஆறு.திருமுருகனால் கோயில் வேலைகளுக்கான அத்திவாரம் இடப்பட்டு 31.08.2003 அன்று இந்துமத குரு பீடாதிபதி சிவமூர் மகேஸ்வரக் குருக்கள் அவர்களால் கும்பாபிஷேகம் சிறப்பாக நடத்தி வைக்கப்பட்டது.

இங்கு முக்கிய குறிப்பு கும்பாபிஷேகக் கிரியைகள் யாவும் மேற்படி குருக்கள் ஐயாவால் எதுவித கட்டணமும் அறவிடாமல் செய்து முடிக்கப்பட்டதும் இறையருளே.

சைவசமயப் பிள்ளைகளுக்கு கோயில் கட்டும் பணிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போதே, கல்லூரியில் கல்வி பயிலும் கிறீஸ்துவ பிள்ளைகளுக்கு ஒரு தேவாலயம் ஒன்றை அமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனதில் தோன்றி விட்டது. அது தொடர்பாகக் கிராம சேவையாளர் திரு ஜோசப் ரட்ணராஜா, நண்பர் திரு.சிவ்வெஸ்டர் ஆகியோருடன் கலந்துரையாடினேன். தொடர்ந்து டாக்டர்.தியாகராஜா அவர்களிடமும் கூறிவைத்தேன். நானும் என்வழியில் கோயில் அமைக்கவழி தேட ஆரம்பித்தேன். அப்பொழுது வவுனியாக் கல்வியியற் கல்லூரியில் பீடாதிபதியாக இருந்த நண்பர் திரு.பெர்னார்ட் அவர்களிடம் இது தொடர்பாகக் கதைத்த போது அவர், யாழ்ப்பாணத்தில், சம்பத்தரிசியார் கல்லூரியில் அதிபராகவிருக்கும் திரு.செபஸ்டியான் அருட்பிரகாசம், அவர்களுடன் தான் கதைத்து விடுவதாகவும் என்னைத் தொடர்பு கொள்ளுமாறும் கூறினார். அவரை நான் நன்கறிவேன். அவர் மேற்படி பாடசாலையின் ஒரு வருட விளையாட்டுப் போட்டிக்கு என்னைப் பிரதமவிருந்தினராக அழைத்துக் கௌரவித்தவர். நல்ல பண்பாளர். தற்போது ஆண்டகை. அவ்வாறே அவரைச் சென்று சந்தித்தேன். அப்பொழுது திருமதி.பப்சி மரியதாசன் அவர்கள் கல்லூரியில் கல்வியியலாளராக இணைந்திருந்தார். அவரது முயற்சியும் எனக்கு இவ்விடயத்தில் கிடைத்தது.இவ்வாறாக எல்லோரது ஆதரவின் பயனாக ஆண்டகை அவர்களின் நெறிப்படுத்தலில் நிதி பெற்று கல்லூரியில் சிறிதாக கிறீஸ்தவ ஆலயம் ஒன்றையும் அமைக்கும் பணிகள் முன் எடுக்கப்பட்டு இறையருளால் நிறைவு கண்டது.

கோயில் பணிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போதே கல்லூரிக்கு மற்றுமோர் தேவையை நிறைவேற்ற வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. கல்லூரிக்கு அருகில் பெரிய காணி விற்பனைக்கு வந்தது. அக்காணியை கல்லூரிக்குப் பெற்றால் கல்லூரிக்குள் அமைக்கத் திட்டமிடப்பட்ட விளையாட்டு மைதானத்தை இடைஞ்சல் எதுவுமின்றி அங்கே அமைத்துக் கொள்ளலாம். அதில் மூன்று சிக்கல்கள் தோன்றின. ஒன்று எங்களிடம் அக்காணியை கொள்வனவு செய்வதற்குப் பணம் ஒரு சதமும் இல்லை. இரண்டு

கல்லூரிக்கருகில் காணி என்பதால் பலர் போட்டி போட்டு விலையை ஏற்றி அடாவடி செய்தனர். மூன்றாவது அக்காணியில் நீதிமன்றம் ஒன்று கட்டுவதற்காக அத்திவாரம் இடப்பட்டுள்ளது. அதற்குள் நாம் போகமுடியுமா? மேலும் அவர்கள் தான் விற்க முடியுமா? என்ற கேள்விகளும் இருந்தன. அதனால் தண்டவாளமே அமைக்க முடியாத நிலையில் புகையிரதத்தை எப்படி ஓடவிடமுடியும்? அக்காணி தொடர்பான ஆசையை விட்டு விடுவோம் என்று சோர்ந்திருந்தேன். அன்று ஒரு சனிக்கிழமை மாலை வேளை கல்லூரி முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் சிலர் என்னை அணுகினர். “சேர் அந்தக் காணியை விளையாட்டு மைதானம் அமைக்க வாங்குவதற்கு ஏன் முயற்சிக்கவில்லை? அமைதியாக உள்ளீர்கள். அப்படி இருக்கமாட்டீர்களே. என்ன காரணம்?” என்று கேட்டனர். நானும் அங்கிருக்கும் சிக்கல்களை விபரமாகக் கூறினேன். “ஆனாலும் அதில் இரண்டாவது பிரச்சனையை கலாநிதி.ஆறு. திரு முருகன் மூலம் முயற்சிக்கலாம், காணிக்காரர் அவருக்கு அறிமுகமானவர். மூன்றாவது கிராமசேவையாளரை அணுகி, அவர் மூலம் தெளிவு பெறலாம். ஆனால் முதலாவது எங்கிருந்தும் தீர்வு காண முடியாது. ஆதலால் அமைதியானேன்.” என்றேன்.

அவர்கள் தங்களுக்குள் ஏதோ கதைத்து நின்றனர். நான் எனது வேலையைத் தொடர்ந்தேன். சில நிமிட நேரத்தின் பின்னர் வந்தனர். “சேர், நாங்கள் எங்கள் பெற்றோரிடம் சிறு தொகைப் பணம் தரும்படி கேட்போம். அவர்களால் இயன்ற தொகையைத் தரட்டும். அதனைச் சேர்த்து வாங்க முயற்சிப்போம். நீங்கள் ஏனைய இரு பிரச்சனைகளையும் சமாளியுங்கள்” என்றனர். எனக்குப் பெற்றோர்களிடம் பணம் கேட்பதில் உடன்பாடு இல்லை. அவர்களது அந்த யோசனையைத் தட்டிக்கழிக்கவும் முடியவில்லை. ஏனெனில் விளையாட்டு மைதானம் அமைப்பதற்கு பொருத்தமான இடம் இது போன்று கிடைக்கவும் மாட்டாது. பணம் பெறுவதற்கு வழியும் இல்லை” முடிவெடுப்பது பெரும் சிரமமாகவிருந்தது. “நான் யோசித்துச் சொல்கிறேன். சிறிது அவகாசம் தாருங்கள்” என்றேன். ஆறுதலாக யோசித்தேன். எந்த முடிவும் எடுக்க முடியவில்லை. எனது சங்கடத்தை எவ்வாறு முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் உணர்ந்தார்களோ? என்னிடம் வந்து “சேர் நாங்களே பெற்றோர்களுடன் கதைத்துக் கேட்கின்றோம். நீங்கள் அதில் கலந்து கொள்ள வேண்டாம். அதற்கு அனுமதி தருவீர்களா?

அத்துடன் டாக்டர் போன்ற கல்லூரியின் நலன் விரும்பிகளையும் அவர்கள் விரும்பினால் எங்களுடன் இணைத்துவிடுவீர்களா? என்று கேட்டனர்.” நான் அவருடன் கதைத்துச் சொல்கிறேன். ஆனால் யாரையும் வற்புறுத்தக்கூடாது, விரும்பினவர்கள் விரும்பிய தொகையை அளிப்பதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று கண்டிப்பாகக் கூறி, அடுத்து டாக்டரிடம் சென்று முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களின் விண்ணப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர் முழு மனதுடன் சம்மதம் தெரிவித்து, பிள்ளைகளின் கல்லூரிசார் ஆர்வத்தைப் பெரிதும் பாராட்டினார். பெற்றோர்களை அழைத்து டாக்டர் எல்லாவற்றையும் விளக்கமாகக் கூறினார். அனைவரும் தம்மால் முடிந்த தொகையை அன்பளிப்பதாக முழு மனதுடன் சம்மதம் தெரிவித்ததாக அறிந்துகொண்டேன்.

இக்காரியத்தை ஆற்றிக் கொள்வதற்காகக் குழு ஒன்றை அமைத்தனர். திரு.சண்முகதாஸ், திரு.பரம சிவம், திரு.நல்லைநாதன் ஆகிய பெற்றோர் பெரிதும் ஆர்வம் காட்டி அக்குழுவில் முக்கிய உறுப்பினர்களாகச் செயற்பட்டனர். அக்கூட்டத்தில் டாக்டர் “நீங்கள் தீர்மானிக்கும் தொகையை ஒரே தவணையில் செலுத்த முடியாவிடின் பகுதிகளாகப் பிரித்துச் செலுத்தலாம் எல்லாவற்றையும் உங்கள் வசதிக்கேற்ப நீங்களே தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார். பெற்றோர்கள் அந்த முடிவைப் பெரிதும் வரவேற்றனர். கிராம சேவையாளர் மூலம் இரண்டாவது பிரச்சனை தீர்க்கப்பட்டு எமக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதற்காக அவர் பலநாட்கள் முயற்சிசெய்து நல்ல முடிவைப் பெற்றுத் தந்தமையை அனைவரும் அறிவோம்.

அடுத்து தாறுமாறாக எகிறிச் செல்லும் காணியின் விலையை கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து அதனைக் கல்லூரிக்குக் கொள்வனவு செய்ய வேண்டும். இதனை ஆற்றித்தரக்கூடிய வல்லமை எமது செஞ்சொற்செல்வர் ஆறு திருமுருகனுக்கே உண்டு. அவர் ஆற்றும் தன்னலமற்ற சமூக, சமயப் பணிகளால் சமூகத்தில் செல்வாக்குடன் மதிக்கப்படுபவர். ஆதலால் அவரின் சொல்வாக்கு எவ்விடத்தும் பெறுமதியானது. ஆதலால் அவரை நாடி விடயத்தை விளக்கினேன். அவர் மகிழ்ச்சியுடன் “எனக்கு காணிச் சொந்தக்காரரைத் தெரியும். அவரை இரவு எட்டு மணிக்குப் பின்னர்தான் சந்திக்க முடியும். இரவு செல்வோம். நீங்களும் வாருங்கள்” என்றார். நான் “இரவு வந்து உங்களை

அழைத்துச் செல்வேன்” என்று, குறிப்பிட்ட நேரம் சென்று அவரை அழைத்துக் கொண்டு காணிச் சொந்தக்காரார் வீட்டுக்குச் சென்றோம். அவரிடம் கதைத்தபோது “காணிக்கு பலர் தங்கள் விலையினைக் கூறியுள்ளனர்.யார் கூடிய விலை தருகின்றார்களோ அவர்களுக்குக் கொடுப்பேன்” என்றார். அதற்கு கலாநிதி ஆறு திருமுருகன் மிக மென்மையாக தனக்கே உரிய பாணியில், “ஓம் அது சரிதான். அப்படிக்கொடுத்தால் உங்களுக்குப் பணம் மட்டுமே வரும். ஆனால் கல்விக்கு நியாய விலையில் வழங்கினால் உங்கள் பெயரும் நிலைத்திருக்கும், பெரும் புண்ணியமும் சேரும். அதை விட யாழ்ப்பாணத்தில் ஆசிரிய கல்விக்கு நானும் தொண்டாற்றினேன் என்ற மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் நீண்டு நிலைத்துப் பயன் தரும். ஆகவே நல்ல முடிவாகக் கூறுங்கள்” என்றார். ஆவரது சொல்வாக்குத் திறன் கூர்மையானது என்று கூறியிருந்தேன் அல்லவா? காணிச் சொந்தக்காரர் சிந்தித்தார்.கலாநிதி ஆறு. திருமுருகன் தொடர்ந்து நன்றாகச் சிந்தித்து உங்கள் நல்ல முடிவை நாளை கூறுங்கள். இதே நேரம் வருகின்றோம் என்று கூறிப் புறப்பட்டார். அவரை வீட்டில் விட்டு நான் கல்லூரி நோக்கிச் சென்றேன். நேரம் பத்து முப்பதைத் தாண்டியிருந்தது.பாதை வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. கோவில் வீதியால் சென்று ராஜ பாதையில் திரும்பிய போது சற்றுப் பயமாக இருந்தது. அந்தக் காலம் அப்படியாக இருந்தது. இதற்கு முன் ஒரு போதும் இந்த நேரத்தில் நான் தனித்து வெளியில் சென்றதில்லை. வாகனத்தின் நான்கு கதவுகளையும் பூட்டிக்கொண்டேன். வாகனத்தை நான் இதுவரை செலுத்தி அறியாத 100110 ரிவிபி வேகத்தில் செலுத்தி கல்லூரி சென்றடைந்தேன்.

அடுத்தநாள் அதே நேரம் அதே ஒழுங்கில் காணிச் சொந்தக்காரரிடம் சென்றோம். அவர்; தான் வெளிநாட்டில் இருக்கும் தனது சகோதரருடன் கதைக்க வேண்டும் என்றும் இரண்டு நாட்கள் தரும்படியும் கதைத்துக் கூறுவதாகவும் தெரிவித்தார். மீண்டும் கலாநிதி.ஆறு.திருமுருகன் அவரிடம் கல்லூரிக்கே காணியைத்தாரங்கள் எனக் கூறி விடைபெற்றோம். இவ்வாறு மூன்று தடவைகளுக்கும்ேல் அவரிடம் சென்றிருப்போம். இறுதியில் காணியை எங்களுக்கே தருவதாக விலையைக் கூறினார். வேறு சிலர் அவர் கூறிய விலையை விடக் கூடிய விலை தரத் தயாராக இருந்த போதும், கலாநிதி ஆறுதிருமுருகன் கூறியவற்றை உள்வாங்கி ஏற்றுக் கொண்டதால் எமக்கே தருவதாகவும் நாம் எதிர்பார்த்த விலைக்கே

தருவதாகவும் கூறினார். அவரின் பெரிய மனதையும் கல்விக்கு அவர் அளித்த மதிப்பையும் மனம் திறந்து பாராட்டினேன். கலாநிதி. ஆருதிருமுருகனும் தனது மகிழ்ச்சியினையும் நன்றியினையும் தெரிவித்துக் கொண்டார். நாங்கள் அங்கிருந்து திரும்பும் போது கலாநிதி.ஆறுதிருமுருகன் அவர்கள் “நாங்கள் இரவிரவாகத் துணிந்து மனம் தளராதது எடுத்த முயற்சி பலன் தந்துள்ளது. அடுத்து ஆகவேண்டியதைச் செய்து காணியை விரைவாகக் கொள்வனவு செய்து கொள்ளுங்கள்.” என்றார்.

அடுத்த நாள் இதனை டாக்டரிடமும் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களிடமும் தெரிவித்து விரைவில் கொள்வனவு செய்து கொள்ள வேண்டும் சேர்ந்த பணம் போதுமா? என்று கேட்டேன். அதனைப் பார்த்த போது எங்களுக்குத் தேவையான பணத்தில் அரைவாசித் தொகையே இருப்பதாகத் தெரிவித்தனர். என்ன செய்வது என்று தெரியாது மலைத்து நின்றேன்.

நிறுவனம்சார் ஆளுமை கொண்டோர்.

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் வளர்ச்சியிலும் உயர்ச்சியிலும் முகிழ்நிலை ஆசிரியர் அனைவருக்கும் அக்கறையிருந்தது. அதற்காக எவ்வளவோ தியாகங்களைச் செய்தார்கள். தேவை கருதி பல விட்டுக்கொடுப்புகளை மேற்கொண்டார்கள். அது அவர்களின் நிறுவனம் சார் ஆளுமையின் (Insitutional Personality) பிரதிபலிப்புகள். இதனை முன்பும் குறிப்பிட்டிருந்தேன். மேலும் நிறுவனம்சார் ஆளுமை ஒவ்வொரு நிறுவனத்திலும் அதனுடன் தொடர்புடையவர்களிடம் காணப்படல் அந்த நிறுவனத்தின் வளர்ச்சிக்கும் தொடர்புடையவர்களின் ஆளுமை விருத்திக்கும் பெரிதும் பயனுடையது என உளவியல் விதந்து நிற்கின்றது. எமது கல்லூரியின் பிள்ளைகள் மைதானம் அமைக்கும் முயற்சியில் கொண்ட அக்கறையும் எடுத்த முன்மாதிரி நடவடிக்கைகளும் கண்டு நானும் ஏனைய கல்வியியலாளர்களும் பெருமிதம் கொண்டோம். சரியான பாதையில் எமது பயிற்சி செல்கின்றது என்ற திருப்தியும் கொண்டோம். அவர்களது இந்தப் பங்களிப்புச் செல்லொழுங்கில்; கல்வியியலாளர்களாலும் சிறப்பாக ஏனைய முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களாலும் கல்விச் சமூக நலன் விரும்பிகளாலும் பாராட்டப் பெற்ற இருவரை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். அவர்கள் ஆற்றிய பணி அன்றைய காலச் சூழலில்

துணிகரமானது. ஆழ்ந்து சிந்திப்பின் நான் கூட அதைச் செய்திருக்க மாட்டேன் என்று மனம் திறந்து கூறுவேன்.

அந்த இருவரும் திரு.அன்டனி ஞானராஜ், திரு.கதயேந்திரன் ஆகியவர்கள் ஆகும். அவர்கள் இருவரும் வவுனியா மாவட்டத்திலிருந்து எங்கள் கல்லூரிக்குத் தெரிவாசிக் கற்றுக் கொண்டிருந்தவர்கள். கல்லூரியின் சகல புறவேலைகளிலும் ஆர்வத்துடன் கலந்து கொள்வர். நாட்டின் அமைதி நேரத்தில் கல்லூரியின் கல்விச் சற்றுலா காலங்களில் வவுனியாவில் இருந்து தரமான பேருந்துகளை ஒழுங்குசெய்து உதவுவார்கள். அதேநேரம் காணிக் கொள்வனவில் நிதிப்பற்றாக்குறை காரணமாக நாம் தடுமாறி நின்ற வேளை அவ்விருவரும் என்னிடம் வந்து “சேர் நிதிச் சேகரிப்புக்கு நாம் தென் இலங்கையில் இருந்து கிணற்றில் மோட்டார் சைக்கிள் ஓடிச் சாகசம் செய்பவர்களை அழைத்து வந்து காட்சிகளை ஒழுங்கு செய்து நிதி சேகரிக்கலாம்.” என்றனர். நாட்டில் அப்போது யுத்த நிறுத்தம் தோற்றுவிக்கப்பட்டு A9 பாதையும் போக்குவரத்துக்கு திறக்கப்பட்டு, சமாதானம் நிலவியதால் இதனை முயற்சிக்கலாம் என்றாலும் யார் அதனை ஒழுங்கு செய்வது என்று தயக்கம் காட்டினேன். அதற்கு அவர்கள் தாங்களே கம்பஹா சென்று ஒழுங்கு செய்துகொள்ள முடியும் என்று துணிவுடன் கூறினர். அவர்களுக்குச் சிங்களம் நன்றாகப் பேசமுடியும். மற்றும் நல்ல ஆளுமை உடையவர்கள் என்பது எனக்குத்தெரியும். என்றாலும் அவர்களை அனுப்புவதில் எனக்கு மனத் தைரியம் சற்றுக் குறைவாகவே இருந்தது. தயக்கம் காட்டினேன். அவர்கள் சற்றும் மனம் தளராது “எமக்கு வவுனியாவில் ஒரு சிங்கள நண்பர் உள்ளார், அவரையும் கூட்டிக்கொண்டு கம்பஹா சென்று ஒழுங்கு செய்வோம் சேர். நீங்கள் பயப்படாதேங்கோ” என்று உஷாராக நின்றனர். அவர்கள் நண்பர்களான திருவாளர்கள் சுதன், செந்தில் ஆகியோரும் அவர்களுக்கு ஆதரவாக என்னுடன் கதைத்தனர். நான் அரை மனதுடன் சம்மதித்து வவுனியா சென்று உங்கள் பெற்றோர் அனுமதியுடன் அந்தச் சிங்கள நண்பரையும் அழைத்துக்கொண்டு செல்லுங்கள் என்று கூறினேன். ஓம் என்று கூறி, அவர்கள் அடுத்த நாள் காலை புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

(பாதாளக் கிணற்றில் பயங்கர மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டம்)

நான்கு நாட்களாக எதுவித தொடர்பும் இல்லை. ஐந்தாம் நாள், நண்பகல் தாண்டிய நேரம், மதிய உணவு இடைவேளையின்

போது; பெரிய லாரி ஒன்று கல்லூரி வாசலில் வந்து நின்றது. அது நிறைய ஏதோ பொருட்கள் நிறைந்திருந்தன. அதில் இருந்து எமது முகிழ் நிலை ஆசிரியர் அன்டனும் தயேந்திரனும் முதலில் குதித்திறங்கினர். அவர்களை விட மேலும் மூவர் அங்கு இருந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் பெண்பிள்ளை. இவர் ஏன் வருகின்றார்? துணைக்கு வந்திருப்பார் போலும் என்று நினைத்தேன். பின்னர் தான் தெரிய வந்தது, அவரும் கிணற்றில் மோட்டார் சைக்கிளுடன் இணைந்து துவிச்சக்கர வண்டியில் ஓடப்போகின்றார் என்று. மதிய இடைவேளை என்பதால் ஏனைய முகிழ் நிலை ஆசிரியரும் கூடிவிட்டனர். அனைவரும் அவர்களிடம் சென்று வரவேற்றோம். மேலும் அவர்களை முதலில் மதிய உணவு வழங்க அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறினேன். அழைத்துச் சென்று வழங்கினர். அவர்களுக்கான தங்குமிடத்தையும் ஒழுங்கு செய்து கொண்டதுடன், அப் பெண்பிள்ளை பெண்கள் விடுதியில் தங்க ஏற்பாடாயிற்று.

மேலே குறிப்பிட்ட குழுவுடன் கலந்தாலோசித்து கோப்பாய், நல்லூர், வல்லிபுரம் ஆகிய இடங்களில் சாகச நிகழ்ச்சிகளை நடத்துவதாக முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் முடிவெடுத்துக் கொண்டனர். நல்லூர், வல்லிபுரம் ஆகிய இடங்களில் திருவிழாக் காலங்களுடன் அவை ஒழுங்கு செய்யப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதனால் நல்ல விளம்பரம் கிடைத்தது. அத்துடன் அந்த நிகழ்ச்சிக்கு “பாதாளக் கிணற்றில் பயங்கர மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டம்” என்று பெயரிட்டு கவர்ச்சியையும் தோற்றுவித்திருந்தனர்.

இது இவ்வாறு நடந்து கொண்டிருக்க; அந்தக் காணிக்கு நாம் முற்பணம் ஏலவே செலுத்தியிருந்த நிலையிலும் காணியின் விலையைக் கூட்டித் தருவதாகவும் தங்களுக்குக் காணியைத் தருமாறும் கேட்டுப் பலர் காணிச் சொந்தக்காரருக்கு ஆயக்கினை கொடுக்க ஆரம்பித்திருந்தார்கள். இதனை அவர் கலாநிதி, ஆறுதிருமுருகனுக்குத் தெரியப்படுத்தியுள்ளார். நிலைமையின் விபரீதத்தை உணர்ந்த குழுவினர் என்ன செய்வது? என்று ஒரு தடவை கூடி ஆராய்ந்தனர். தீர்க்கமான முடிவு எதுவும் எடுக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டபோது, திரு.சண்முகதாஸ் அவர்கள் “மிகுதிப் பணத்தை தனது சொந்தப் பணத்தில் இருந்து தருவதாகவும் அதனைச் சிறிது சிறிதாக தனக்குத் திருப்பி அளிக்கலாம் என்றும் காணிக் கொள்வனவை உடன் முடித்துக் கொள்வோம். நாம் காலம் தாழ்த்தினால் பிரச்சனைகள் பெருகும் போலுள்ளது. ஆகவே

அதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்வோம் என்று கூறியிருக்கின்றார். குழு டாக்டரிடம் அந்தப் பொறுப்பை அளித்தது. அவர் ஆகவேண்டியதை முறைப்படி கவனித்துக் காணியைக் கல்லூரிக்கு வாங்கி அளித்தார். இவ்வாறு அந்தக் குழுவும் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களும் சிரமம் பட்டு அந்தக் காணிக்காக அல்லற் பட்டு முயற்சி எடுத்திருக்க; அக்காலத்தில் திருகோணமலையில் உலக வங்கிக் கூட்டமொன்று இடம் பெற்றிருந்தது. அதில் தமிழ் மொழிமூல கல்விசார் ஆளணியினர் கலந்து கொண்டிருந்தனர். அங்கு கலந்துகொண்ட ஒரு தமிழ் ஆசிரிய சங்கப் பிரகிருதி ஒருவர், “யாழ்ப்பாண கல்வியியற் கல்லூரிப் பீடாதிபதி, விளையாட்டு மைதானத்துக்குக் காணி வாங்குவதற்காகப் பெற்றோர்களிடம் வற்புறுத்திப் பணம் சேகரிப்பதாகவும் பல பெற்றோர் தன்னிடம் அதுபற்றி முறையிட்டுக் கவலை கொண்டதாகவும்” குற்றம் சாட்டி முறைப்பட்டுள்ளார். அங்கு கலந்து கொண்ட தீவக வலய கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.விக்கினேஸ்வரன் அவர்கள் உடனடியாக அதற்கு தக்க முறையில் பதில் அளித்துள்ளார்.

அவர், “யாழ்ப்பாணம் கல்வியியற் கல்லூரி, விளையாட்டு மைதானம் அமைப்பதற்காகக் காணிக் கொள்வனவு முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பது உண்மைதான். அந்த முயற்சியில் தொழிற்புலவர்கள், அங்கு கற்கும் மாணவர்களும் அவர்களின் பெற்றோர்களும் மற்றும் சில நலன்விரும்பிகளுமே ஆகும். அங்கு நல்ல காரியந்தான் நடைபெறுகின்றது. அதை எல்லோராலும் காணக் கூடியதாகவும் உள்ளது. பீடாதிபதி யாரையும் வற்புறுத்தியதாக நாம் அறியவில்லை. அந்தக் காணியை வாங்கி மைதானம் அமைக்க முயற்சிப்பது தவறு என்றால், அந்த முயற்சியை எடுப்பவர்களால் அதனைத் திருப்பி விற்க முடியும். கூடியவிலைக்கு விற்கவும் முடியும். கல்வி உலகில் நல்ல செயல்கள் நடைபெறும்போது அதற்கு உதவி செய்யா விட்டாலும் தடை செய்யாதிருப்பது மேலானது.” என்று சூடாகப் பதிலளித்துள்ளார். அதற்கு மேல் யாரும் அங்கு அவ்விடயம் பற்றிக் கதைக்கவில்லை. ஆனால் வேறு வழியில் பழிவாங்கலைத் தொடர்ந்திருந்தார்கள். கணக்காய்வுப் பிரிவுக்கு முறைப்பாடாக எழுதியிருந்தார்கள். அங்கிருந்து ஒருவர் ஒரு நாள் கல்லூரிக்கு வந்து சகல விடயங்களையும் அலசிப் பார்த்து, பதிவாளர் கணக்கு விபரங்களில் இருந்து எதிலும் தவறு காண முடியாத நிலையில் திரும்பிச் சென்று விட்டார். பின்னர் ஒருநாள்

வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சிலிருந்து எனக்கு எவ்வித அறிவித்தலும் இல்லாத நிலையில், நான் கல்லூரியில் இல்லாத வேளை, மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளர், கணக்காளர் ஆகியோர் யாழ்ப்பாண வலயக் கல்விப்பணிப்பாளர் சகிதம் வருகை தந்து பதிவாளரிடம் தாம் கணக்குகளைப் பரிசோதிக்க வந்துள்ளோம். கொழும்பிலிருந்து எங்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது என்று கூறி விபரங்களை ஒப்படைக்குமாறு கேட்டுள்ளனர். அங்கு நானில்லாததால் பதிவாளர் என்னுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு விபரத்தைக் கூறி “என்ன செய்வது?” என்று கேட்டார். நான் “ஒன்றுக்கும் யோசிக்கத் தேவையில்லை. நான் பருத்தித்துறை பாடசால ஒன்றில் எமது உள்ளகப் பயிற்சி ஆசிரியரின் கற்பித்தல் பயிற்சியினைப் பார்வையிட வந்துள்ளேன். மாகாண அமைச்சு எங்களைப் பரிசோதிக்க முடியாது. நான் அவ்விடம் நின்றிருந்தால் அவர்களுடன் கதைத்திருப்பேன். இப்போ நீங்கள் அவர்கள் கேட்பதைக் கொடுங்கள். எம்பக்கம் எவ்வித தவறும் இல்லை. யாருக்கும் பயப்பிடத் தேவையில்லை. நான் விரைவில் அங்கு நிற்பேன்.” என்று கூறினேன்

நான் கல்லூரிக்குத் திரும்பிய போது அவர்கள் நின்றார்கள். பதிவாளரின் கணக்குகளைத் துருவிக் கொண்டிருந்தனர். அங்கு எதுவும் அவர்களால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. கண்டு கொள்ளவும் முடியாது. ஏனெனில் பதிவாளர் திருவைத்தியகுமார் சகல செயல்களையும் சுத்தமாகவும் நேர்மையாகவும் செய்து முடிப்பவர். அவர் பதிவாளராகக் கிடைத்தமை எனது பணிகளின் சுமையைப் பெருமளவு குறைத்திருந்தது. இதை முன்னரும் குறிப்பிட்டிருந்தேன். ஆகவே எதுவும் கண்டுகொள்ள முடியாத நிலையில் அடுத்து மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்ட சாகச நிகழ்ச்சி பற்றிக் கேட்டனர். “அது நான் செய்யவில்லை. குழுவொன்று செய்தது.” என்றேன். அதற்கு அனுமதி பெற்றதா? என்றார்கள். அது குழுவைத்தான் கேட்கவேண்டும் என்றேன். “உங்கள் கல்லூரியின் பெயர் பாவிக்கப்பட்டுள்ளது. நீங்கள் அப்படிக்கூற முடியாது” என்று ஏதோ பெரிய தவறான விடயத்தைக் கண்டுபிடித்தது போன்று சென்றார்கள். அவர்களால் ஓர் எல்லைக்கப்பால் அதனை நகர்த்த முடியவில்லை. அங்கே தான் என் நேர்மையின், தன்னலமற்ற, திறந்த முறை சார்ந்த சேவையின் பலம் மேலோங்கி தடை விதித்தது என்பது மிகைபடும் கூற்றல்ல. நான் கல்லூரிக்குப் பொருட்கள்

கொள்வனவு செய்யும் பொழுதும் கல்லூரி ஆளணியினர் ஓரிருவருடன் சென்று பேரம் பேசி வாங்கிக் கொள்வது தான் வழக்கம். இதனால் கூடுதலான பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்ய முடிந்ததுடன் தரமான பொருட்களையும் தெரிவு செய்ய முடிந்தது. செயலில் வெளிப்படைத் தன்மையும் பேணப்பட்டது. ஆதலால் எவ்வித சிக்கலும் எனக்கு வரவில்லை. ஆனால் பின் ஒருவர் எனக்கு அழைப்பை எடுத்து “சேர், பொருட்கள் வாங்கினால் எங்களுக்கு கொமிசன் தரமாட்டார்களோ” என்று கேட்டார். அதற்கு நான் பொருட்கள் வாங்கப் பின்பற்றிய அந்தத் திறந்த முறையைக் கூறி, எனக்கு அதுபற்றித் தெரியாது என்று முடிவாகக் கூறினேன்.

கல்லூரி விளையாட்டு மைதானக் காணி வாங்கியாயிற்று. “வீரசங்கிலியன் விளையாட்டு மைதானம்” என்று பெயரும் அதற்கு சூட்டப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் காணி முள்ளுப்பற்றைகளாகவும் சிறிய கற்களும் சிப்பிகளும் நிறைந்து ஊரிக்காடு போன்று பாவிக்க முடியாத நிலையில் இருந்தது. நடுவில் ஒரு கட்டிடம் கட்ட அத்திவாரம் இடப்பட்டிருந்தது. அதை இடித்து காணியைத் துப்பரவு செய்தல் வேண்டும். ஆனால் பணமில்லை. சாகச விளையாட்டின் மூலம் சேர்ந்த பணம் திரு.சண்முகதாஸ் அவர்கள் பெருமனதுடன் அளித்த தொகையினை மீளக் கொடுத்தும் மேலும் சிறு தொகை இன்னும் பாக்கியுள்ளது. இந்நிலையில் மைதானம் திருத்த பணம் எங்கிருந்து பெறுவது? என்ற யோசனையில் ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் அக்காணியில் கல்வியியலாளர் ஒருவருடன் கலந்துரையாடி நின்றேன். அவர் “சேர். எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகின்றது. முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களுடன் சிரமதானம் ஒன்றை ஒழுங்கு செய்து அதில் நாமும் கல்விசாரா ஊழியரும் கலந்து இதனைச் செய்து முடிக்கலாம்” என்று ஆலோசனை கூறினார். நான் அதைக் கண்டிப்புடன் மறுத்தேன். சிரமதானம் செய்வதற்குரிய வேலைகள் வேறு உண்டு. ஆனால் இந்த வேலைகளை அவர்கள் செய்ய முடியாது. நீங்களும் செய்ய மாட்டீர்கள். இது கஷ்டமான வேலை. மற்றும் இதைச் செய்து முடிக்க பல நாட்களும் எடுக்கும். கல்வி நடவடிக்கைகளைப் புறம் தள்ளி, அந்த நேரத்தை இங்கே செலவிட அனுமதிக்க மாட்டேன். வேறுவழி தேடவேண்டும். என்றேன்.

அந்நேரம் கிராம சேவையாளர் திரு.ஜோசப் அவர்கள் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் அனேகமாக மாலைப் பொழுதில் அங்கு வந்து

என்னுடன் உரையாடிச் செல்வது வழக்கம். அன்றும் அவ்வாறே வந்தார். அவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது எமது காணித் துப்பரவு பற்றிய கதையும் வந்தது. அவர் “எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் உழவு இயந்திரம் வைத்திருக்கின்றார், அவர் காணி மட்டப் படுத்தும் வேலையும் செய்வார். அவரைக் கேட்டுப் பார்ப்போம். வாருங்கோ இப்பவே போய்க் கேட்போம்” என்றார். “நான் வருவதில் பிரச்சனை இல்லை. ஆனால் அவருக்குக் கூலி கொடுக்க எம்மிடம் பணமில்லையே” என்று மெதுவாகக் கூறினேன். அதற்கு அவர் “அவர் எனது கிராம சேவகர் பிரிவைச் சேர்ந்தவர் தான். நான் அவருக்குப் பல உதவிகள் செய்துள்ளேன். நான் கேட்டால் மறுக்கமாட்டார். அல்லது இங்குள்ள அத்திவாரக் கற்களைக் கிளறி எடுத்துக் கொண்டு துப்பரவு செய்து மட்டப்படுத்தித் தரும்படி கேட்போம்” என்றார். நான் யோசித்தேன் அந்தக் கற்களால் எமக்குப் பயனில்லை ஆகவே அப்படியே செய்யலாம். ஆனால் அந்த அத்திவாரம் இட்டவர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களிடம் கூறிவிட்டுச் செய்வோம். அது பாதுகாப்பானது “என்றேன். கிராம சேவையாளர் அதனைத் தான் செய்வதாக உறுதி கூறினார்.

நாம் அவர் வீட்டுக்குச் சென்றோம். அப்போது மாலை ஆறு மணியிருக்கும். அவர் வீட்டில் இல்லை. அவரது மகன் துவிச்சக்கர வண்டியில் சென்று அவரை அழைத்து வந்தார். கிராம சேவையாளர் நேரடியாகவே விடயத்தைக் கேட்டார்.” இந்த வேலை கல்லூரிக்கு உதவியாகவும் இருக்க வேண்டும். அதே நேரம் அந்தக் கல்லுகளை நீங்களே கிளறி எடுத்து அதனைக் கூலியாகக் கொள்ளலாம். “என்று கூறினார். அவர் கிராம சேவையாளர் திரு.ஜோசப் மீது கொண்ட அபிமானம் காரணமாக மறு பேச்சின்றிச் சம்மதித்தார். இரண்டாம் நாளே வேலை ஆரம்பமானது. பற்றைகள் வெட்டப்பட்டு சுத்தம் செய்யும் வேலைகள் ஒருபுறம் நடைபெற, அத்திவாரக் கல்லுகள் கிளறி உழவு யந்திரத்தில் ஏற்றி அனுப்பும் வேலை மறுபுறம் மும்மரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

வேலைகள் ஆரம்பித்து இரண்டாம் நாள் மதிய வேளை கிராம சேவையாளர் என்னிடம் வந்தார். “சேர் எல்லாம் விளக்கமாக அத்திவாரம் போட்டவர்களிடம் கூறி அனுமதி பெற்று வேலைசெய்ய. இவன் விளக்கமில்லாத உழவுயந்திரச் சாரதி, அவர்களிடம் கல்லு விற்கும் காசு அரைப்பங்கு தனது முதலாளிக்கும் மற்றது பீடாதிபதிக்கும் என்று கூறியுள்ளான்.

இப்போ அவர்கள் உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு என்னையும் வரச் சொன்னார்கள். வாங்கோ நானும் வாறன், போய் விளங்கப் படுத்தி வருவோம்” என்றார். “இது என்ன வில்லங்கம். அந்தச் சாரதியையும், முதலாளியையும் கூட்டிக் கொண்டு போவோம்.” என்றேன். அவர் துணிவுடன் “நீங்கள் வாங்கோ சேர். நான் எல்லாம் கதைப்பேன்: என்று கூறி அங்கு சென்றோம். அங்கே அவரில்லை. ஏறத்தாழ இரண்டு மணித்தியாலங்கள் பசியுடன் காத்திருந்தோம். அதன் பின்னர் அவர் வந்தார். கிராம சேவையாளர் எல்லாவற்றையும் விளக்கமாகக் கூறினார்.” நான் உங்களிடம் கூறி அனுமதி பெற்ற பின்னரே வேலையைத் தொடங்கினோம். அப்பவே நீங்கள் கல்லை எடுக்கச் சொன்னீங்கள். எங்களிடம் காணி திருத்தப் பணம் இல்லாததால் முதலாளியிடம் கல்லை எடுத்துக் கொண்டு காணியைத் துப்பரவாக்கி மட்டப்படுத்தி விளையாட்டு மைதானத்துக்கு ஏற்றமாதிரிச் செய்து தருமாறு கேட்டிருந்தோம். அவர் கல்லை எடுத்துச் சென்றார். இதற்கும் பீடாதிபதிக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. அந்தச் சாரதி விளக்கமில்லாமல் கூறியுள்ளான் என்று தெளிவாக்கினார். அமைதியாகக் கேட்டிருந்த அவர் “எங்களுக்குத் தெரியும். பீடாதிபதியிடம் அப்படியான நடத்தைகள் இல்லை என்று. என்றாலும் சாரதி கூறியபடியால் எங்களுக்குக் குழப்பம் வந்தது. அதுதான் வரச் சொன்னோம். இப்போ எல்லாம் தெளிவாகியுள்ளது. ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. நீங்கள் வேலையைத் தொடருங்கள்.” என்றார். நாம் நன்றி கூறி விடைபெற்றோம்.

வேலைகள் இலகுவாக நடைபெறுகின்றன என்று சிறிது மூச்சு விட்டால், எங்கோ ஓரிடத்தில் இருந்து சடுதியாக பீறிட்டு வரும் ஏதாவது பிரச்சனை. ஆனால் எதையும் எதிர்கொண்டு, வென்று கடந்து செல்லும் திறனை முருகன் எனக்களித்துள்ளார். அவர் அருளோடு சமூகத்துக்கு என்னால் செய்ய முடிந்ததைச் செய்ய வேண்டும் என்ற துணிவும் விருப்பும் எனக்குத் தொடர்ந்திருந்தது.

மைதான வேலைகள் முடிவுற்றது. நான் உலக வங்கியினருடன் கதைத்து மைதான சுற்று மதிலையும் பார்வையாளர் அரங்கையும் அங்கே அமைத்துக் கொள்ளச் சம்மதம் பெற்றுக் கொண்டேன். எமது கல்லூரி மாணவி ஒருவரின் தந்தையார் நில அளவையாளர் அமரர் திரு. கமலசேகரம் அவர்கள் மைதானக் காணியை அளவீடு செய்து எல்லைக் கற்களைப் பதித்து விட்டார். கல்லூரியில் அக்கறை கொண்டு அவர் செய்த பணி என்றும் மறக்க முடியாதது. உலக

வங்கியினர் கல்லூரி வளாகத்துள் அமையவிருந்த பார்வையாளர் அரங்கை மாற்றி அங்கே அமைத்ததுடன், காணிக்குச் சுற்று மதிலையும் மேலதிகமாக அமைத்துத் தந்தனர். இவ் எல்லாப் பணிகளுக்கும் உலக வங்கி TETDProject பொறியியலாளர் திரு.சுரேந்திரன் அவர்கள் பக்கபலமாக இருந்து உதவியமையும் இங்கு நன்றியுடன் நினைவில் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களின் காலை உடற்பயிற்சி, மாலை விளையாட்டுக்கள், விளையாட்டுப் போட்டி எல்லாம் புதிய மைதானத்தில் நடைபெற்றன. விளையாட்டுத்துறை கல்வியியலாளர்கள் செல்வி.கிரிஜா, திரு.சத்தியபாலன் ஆகியோர் உற்சாகத்துடன் அங்கு கடமைகளைப் புரிந்தனர். முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் அங்கு விளையாடித் திரிந்தமை பெரும் திருப்தியாக இருந்தது.

கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்காகத் தன்னலமற்று உதவி செய்தவர்கள் வரிசையில் அடுத்து சிறப்பாக திரு.மனோகர நேரு அவர்களின் சேவையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியதொன்றாகும். எமக்கு கொழும்பில் கல்வி அமைச்சால் வழங்கப்படும் பொருட்களை கப்பல் மூலம் அல்லது விமானம் மூலம் எடுத்து வந்து உதவியவர். ஆனால் முதன்முதலில் 2001 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் எமது கல்லூரிக்கு இரண்டு கணனிகள் கல்வி அமைச்சால் கொழும்பில் வழங்கப்பட்டன. ஏனைய அனைத்து கல்லூரிகளுக்கும் வழங்கப் பட்டன. அவர்கள் அதைப் பெற்றவுடன் தமது வாகனத்தில் தங்களது சாரதிகள் மூலம் ஏற்றிச் சென்றுவிட்டார்கள். நான் அவற்றை மூன்றாவது மாடியில் இருந்து கீழே இறக்கி, ஆட்டோ ஒன்றை ஒழுங்கு செய்து வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தேன். பின்னர் கொழும்பு யாழ்ப்பாணம் விமானம் மூலம் பொதிகள் அனுப்பும் சேவையில் தொழில்புரிந்த திரு.மனோ என்பவரைத் தொடர்பு கொண்டு அவற்றை யாழ்ப்பாணம் அனுப்ப வேண்டும், எவ்வளவு கட்டணம்? என்று கேட்டேன். ஏனெனில் அந்தக் கட்டணத்தை நானே செலுத்தவேண்டும். அவர் கல்விப் பெறுமானம் உணர்ந்த நல்ல மனம் கொண்டவர். நீங்கள் இப்போது தான் கல்லூரியை ஆரம்பித்துள்ளீர்கள். எனக்கு நிலைமை விளங்கும். கட்டணம் எதுவும் தேவையில்லை. கணனிகளைக் கொண்டுவந்து தாருங்கள். நான் அனுப்பிவிடுகிறேன் என்றார். அப்படியே பாதுகாப்பாக அனுப்பியும் வைத்தார். அவரை இந்த நேரத்தில் நன்றியுடன் நினைத்துக் கொள்கின்றேன்.

திரு.மனோகர நேரு அவர்கள் அச்சமயம் கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணக் கல்வித்திணைக்களத்துக்கும் இணைப்பாளராகக் கடமை புரிந்து வந்தார். அவரது திறமைமிகு சேவையினாலேயே யுத்த சூழலிலும் வடக்கில் பரீட்சைகள் நடைபெற்றன. மற்றும் தேவையான வளங்களும் எடுத்து வரப்பட்டன. ஆதலால் அவரை எமது கல்லூரிக்கும் இணைப்பாளராக்கினால் எனது வேலைப்பளு குறையும் என்று அவரை எமது பிரதம ஆணையாளரிடம் அழைத்துச் சென்று அறிமுகம் செய்து இணைப்பாளராக்கிக் கொண்டேன். அது மிகப் பயனுள்ள செயலாயிற்று. பல காரியங்களை அவர் ஆற்றித் தந்தார். பிள்ளைகளின் சீருடைகள் அனுப்புதல், நூல் நிலையத்துக்குக் கொள்வனவு செய்யப்படும் நூல்களை அனுப்புதல் மற்றும் கல்வி அமைச்சு வழங்கும் தளபாடங்கள் மற்றும் பொருட்களைக் கொண்டு வரல் போன்ற இன்னோரன்ன பல கருமங்கள் அவரால் ஆற்றப்பட்டன. எமது வாகன விடயத்திலும் அவர் ஆற்றிய பணியினை நான் ஏலவே கூறியிருந்தேன். இடையில் ஏற்பட்ட துன்பியல் நிகழ்வினால் நாம் தொடர்ந்து அவர் சேவையைப் பெற முடியாது போனமை எமது துர்ப்பாக்கியமே. கல்லூரி பெறவேண்டிய பல வளங்கள் பெற முடியாமலே போய்விட்டன. அவர் ஆற்றிய உதவிகளும் சேவைகளும் என்றும் எம் உள்ளத்தின் நிலையான வைப்பில்.

இந்தச் சேவையாளர்கள் போன்ற பலநல்ல உள்ளங்களின் தன்னலம் கருதாத ஊக்குவிப்பினாலும் உதவியினாலும் என்னால் புதிதாக ஒரு கல்லூரியைத் தோற்றுவித்து, தேவையான அடிப்படைக் கட்டட வசதிகளை 9 மாத காலத்திலும். ஆதீம்க வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஆலயத்தினை 7 மாத காலத்திலும்; இடைப்பட்ட காலத்தில் கல்லூரிக்கான விளையாட்டு மைதானத்தையும் நிர்மாணிப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் அளித்து அதனைப் பூரணமாக்கிய இறையருளை நீள நினைந்து வணங்கி மகிழ்வேன்.

எக்காரியத்தைச் செய்யும் போதும் அதில் விருப்பும் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் கொண்டு செயற்பட்டால் அந்தக் காரியம் நிச்சயமாக வெற்றிபெறும். அதனை அனைவரும் வரவேற்பார். அதன் வழி சமூகம் மதிப்பளித்துப் போற்றி உயர்விக்கும் என்பதை எனது யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி வாழ்விலும் அனுபவத்திலும் பெற்றுக்கொண்டேன். இதற்கான பல சந்தர்ப்பங்களைக் கூறமுடியும். மாதிரிக்கு ஒன்று கூறுவேன்.

மாதிரி1 மேன்மக்கள் மேன்மக்களே!

எமது கல்லூரி, கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் இணைந்திருந்த காலத்தில் நடைபெற்ற சம்பவம் ஒன்று. உண்மையில் ஆசிரிய கலாசாலை பயிலுனர் மாலை 2.30 மணியுடன் வீடு செல்ல எமது பயிலுனர் கல்லூரியிலேயே முழு நாளும் இருப்பதென்பது உளவியல் ரீதியாக எவ்வகை மன உளைச்சலைத் தருமென்பதை நான் நன்கறிவேன். ஆனால் கல்வியியற் கல்லூரி நடைமுறைகளுக்கேற்பவே என்னால் தொழிற்படமுடியும். இங்கு வதிவிடப் பயிற்சியே வழங்கப் படவேண்டும் என்பது விதி. அதை மீற முடியாது. கல்வியியற் கல்லூரியை யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிப்பதில் அக்காலச் சூழல் காரணமாக அக்கறையற்ற மனநிலை காணப்பட்டமை தெளிவாகியிருந்தது. இந்த நிலையில் இங்கே சிறு தவறு நேர்ந்தாலும் அது பாரிய பின்னடைவைத் தந்து கல்லூரியைப் பாதிக்கலாம் என்ற பய உணர்வு என் அடிமனதில் கனன்று கொண்டேயிருந்தது. அதனால் ஒவ்வொரு செயலிலும் மிக அவதானமாகத் தொழிற்பட்டிருந்தேன். மற்றவர்கள் என்னசொன்னாலும் என்னை ஏசினாலும் கருத்திற் கொள்ளாது எல்லா இடங்களிலும் உதட்டளவில் இறுக்கத்தைப் பின்பற்றி கல்லூரியைச் செவ்வையாக வழிநடத்தி இருந்தேன்.

முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களின் மனநிலை விளங்கியிருந்தும் அவர்கள் கடும் கட்டுப்பாட்டுடன் தான் வெளியில் செல்ல முடியும். அவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்வதானாலும் அவ்வாறே. மாதமொருமுறை சனிஞாயிறு தினங்களில் சென்று வர அனுமதியுண்டு. அதிலும் பெண்பிள்ளைகளை அவர்களது பெற்றோர்கள் வந்து அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். இத்தகைய நடவடிக்கைகளை இன்று யோசிக்கும் சிலருக்கு இது தேவையா? என்று தோன்றலாம். ஆனால் அன்றைய சூழலை மனதிருத்தி சிந்தித்தாலே அதன் அவசியம் புரியவரும்.

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை. சில பிள்ளைகளுக்கு வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியுள்ளது. அதற்கு முதல் சனிக்கிழமை எல்லோரும் சென்றவர்கள் என்பதால் லீவு கிடைக்காது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டவர் ஏறத்தாழ 15 பேர் ஒரு புதுவித யுக்தியைக் கையாண்டு லீவு கேட்டனர். அதாவது தங்களுக்கு மதிய உணவின் பின் ஏதோ ஒவ்வாமை ஏற்பட்டுள்ளது. அடிக்கடி மலம் தண்ணீராகப் போகின்றது. வீட்டுக்குப் போகப் போகின்றோம் லீவு

தாருங்கள் என்று வந்து நின்றனர். நான், “இப்படியான நிலையில் எப்படி வீட்டுக்குப் போவது. இடையில் போகும் வழியில் ஏதாவது செய்தால் பிரச்சனை. சற்றுப் பொறுங்கள்” என்று அன்புடன் கூறி, சமையல்காரரை அழைத்து, “இவர்களுக்கு வயிற்றுப் பிரச்சனையாம். இஞ்சி, மிளகு அவித்துக் கொண்டுவாருங்கள்.” என்று கூறினேன். அவர்களும் அப்படியே சில நிமிட நேரங்களில் கொண்டுவந்தனர். அதனை எல்லோருக்கும் ஒவ்வொரு டம்லர் நிறையக் கொடுத்து அருந்த வைத்தேன். சிலர் வெகுவாகக் கஷ்டப்பட்டுக் குடித்தனர். அவர்களிடம் “இதுதான் பாட்டி வைத்தியம்.” எனக்கு எனது பாட்டி இப்படி அவித்துத் தந்து குடித்துக் குணமாகியுள்ளது. உங்களுக்கும் குணமாகும், குணமாகாவிட்டால் வந்து சொல்லுங்கள். என்ன செய்யலாம் என்று யோசிப்போம். “என்று கூறி விடுதிக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அவர்கள் ஏதோ கதைத்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

சமையலறைக்குச் சென்று உணவு வகைகளைப் பரிசீலித்துப் பார்த்தேன். வித்தியாசமாக ஒன்றும் தெரியவில்லை. அப்போது விடுதிக்கு காப்பாளர் திரு.நிஷாந்த வந்து கூறினார், “சேர் விடுதியில் இருக்கிற இருநூறு பிள்ளைகளும் இந்த உணவைத்தான் சாப்பிட்டார்கள். நாங்களும் அதைத்தான் உண்டோம். ஒருவருக்குமொன்றும் செய்யவில்லை. இவர்களுக்கு மட்டும் எப்படி? என்றார். அதற்கு “நானும் அந்த உணவைத்தான் உட்கொண்டேன். பார்ப்போம். சில வேளை சிலருக்கு சில உணவுகள் ஒவ்வாமையைத் தரலாம். இஞ்சி, மிளகுக்கு சரி வரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பார்ப்போம்.” என்று கூறி அலுவலகம் சென்று வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். சரியாக ஒரு மணிநேரம் கழித்து, அப்பொழுது நேரம் மாலை 2.30 மணியிருக்கலாம். அந்த 15 பேரும் வந்து தங்களுக்குக் குணமாகவில்லை என்று கூறி நின்றனர். நான் வாகனத்தை எடுத்து வந்து திரு.நிஷாந்தாவையும் அதில் ஏற்றி. அவர்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு கோப்பாய் வைத்தியசாலை சென்று அங்கிருந்த வைத்தியருடன் நிலைமையைக் கூறினேன். நிலைமையை நன்குணர்ந்த வைத்தியர் இரத்தப் பரிசோதனை போன்றவை செய்ய வேண்டும் என்று கூறி அவர்களை வைத்தியசாலையில் அனுமதித்துக் கொண்டார். “தேவை என்றால் உங்களைத் தொலைபேசியில் அழைப்போம். அப்போ வந்தால் போதும்” என்று எங்களை அனுப்பிவிட்டார். இப்போ நேரம் மாலை 3.30 மணியிருக்கலாம். நாங்கள் கல்லூரிக்கு வந்து விட்டோம். வரும்

போது நான் திரு.நிஷாந்தவிடம் “எதற்கும் எங்கள் பகுதி பொதுச் சுகாதாரப் பரிசோதகரிடம் (P.H.I.) விடயத்தை அறிவியுங்கள். அவரும் வந்து பார்க்கட்டுக்கும்.” என்று கூறினேன்.

ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய் அடிப்பது என்று கூறுவார்களே, அப்படியான நடவடிக்கைதான் இது. எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் உணவில் பிரச்சனையில்லை. வீட்டுக்குச் செல்வதற்குத் தேடிய மாற்று வழிதான் இது. இதனுடன் சமையல் தொழிலாளர்களையும் உஷார்ப்பு படுத்த எடுக்கும் முயற்சிதான் பொதுச் சுகாதாரப் பரிசோதகரை அழைப்பது. திரு.நிஷாந்த அறிவித்ததும் சிறிது நேரத்தில் அவர் வந்தார். என்னை முதலில் சந்தித்தார். அவரிடம், “இங்கே பிரச்சனை ஒன்றும் பெரிதாக இல்லை. சமையல் அறையும் சுத்தமாக சுகாதாரத்துடன் வைத்துள்ளனர். உங்களை அழைத்தது அந்தச் சுகாதார நடவடிக்கைகளை மேலும் உறுதி செய்து கொள்ளவே. நீங்கள் ஒரு தடவை அங்கே சென்று பார்வையிட்டு பயனுள்ள அறிவுரை கூறிச் செல்லுங்கள்” என்றேன். அவர், “ஓம் சேர். எனக்கு விளங்குது. சென்று பார்வையிடுவேன்.” என்று அங்கே சென்று பார்வையிட்டு சுகாதார அறிவுரைகள் கூறி, ஒவ்வொருவரையும் கைவிரல் நகம் வெட்டியுள்ளார்களா? போன்ற சகல விடயங்களையும் அவதானித்து அறிவுரை கூறிச் சென்றார். அவர் திரும்பிச் செல்லும் போது ஐந்து மணியிருக்கும்.

அவர் வெளியே சென்ற அதே நேரம் வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு மாணவர் கல்லூரியில் வந்தார். எப்படி சுகம் என்றேன். “இப்போ சுகம் சேர். டாக்டர் மருந்து தந்தவர்” என்றார். சரி விடுதிக்குச் செல்லுங்கள் என்று அனுப்பிவைத்தேன். அவர் செல்லவும் மற்றொருவர் வந்தார். பின்னர் தொடர்ந்து ஒவ்வொருவராக எல்லோரும் வந்து சேர்ந்தனர். வைத்தியசாலை அருகில் இருந்ததால் நடந்தே வந்து விட்டனர். டாக்டர் அதன்பின்னர் தொலைபேசியில் அழைத்து “எல்லோரும் குணமாகிவிட்டது என்றனர். இருந்தும் நான் மருந்து கொடுத்து அனுப்பியுள்ளேன். எந்தப் பரிசோதனையும் தேவைப்படவில்லை. அதனால் உங்களையும் அழைக்கவில்லை என்றார். நான் சரியென்று நன்றி கூறிக்கொண்டேன். அன்று இரவு உணவுக்கு அவர்களுக்கு பாண் வாட்டிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதன் பின்னர் எனது காலத்தில் எவருக்கும் இப்படியான வருத்தம் வந்ததில்லை.

அன்று மாலை 6.00 மணியிருக்கும். நான் கல்லூரியில் அலுவலகத்துக்கு முன்னால் கதிரையொன்றில் அமர்ந்திருந்தேன். எட்டுப் பத்து மோட்டார் ஈருருளிகள் கல்லூரியுள் வந்து நின்றன. அதில் வந்தவர்கள் தாங்கள் பீடாதிபதியைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று பாதுகாப்பு ஊழியரிடம் கேட்டிருக்கின்றார்கள். அவர் என்னிடம் வந்து அனுமதி கேட்டார். அவர்கள் தங்களைப் பொதுச் சுகாதாரப் பரிசோதகர்கள் என்று அறிமுகப்படுத்தி இருந்தனர். உள்ளே அனுமதிக்கும்படி கூறினேன். அவர்கள் வந்தார்கள். என்ன விடயம் என்று கேட்டேன். அவர்கள், “கல்லூரியில் மாணவர்களுக்கு வயிற்றுப் போக்கு வருத்தமாம். அது தான் விசாரணை செய்ய வந்தோம்” என்றனர். எனக்கு எரிச்சலாக வந்தது. “உங்களுக்கு யார் சொன்னது?” என்றேன். நாம் அறிந்து வந்தோம் என்றார் ஒருவர். “அப்படி எல்லாம் நீங்கள் கல்லூரிக்குள் எனது அழைப்பு இல்லாமல் நுழைய முடியாது. இது ஒன்றும் திறந்தவெளிச் சந்தையில்லை, எவரும் எப்போதும் நுழைவதற்கு. எப்பிரச்சனையை எப்படி அணுக வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகவே திரும்பிச் செல்லுங்கள்” என்று கடுமையான குரலில் கூறினேன். எல்லோரும் அமைதியாக நின்றனர். ஒருவர் “நீங்கள் எங்களைக் கடமையைச் செய்ய விடவில்லை என்று மேலிடத்துக்கு முறையிடுவோம்” என்றார். எனக்கு அது மேலும் எரிச்சலைத் தூண்டியது. உடனே நான், “மேலிடமல்ல எங்கு வேண்டு மென்றாலும் மினிஸ்டிரிடம் வேண்டுமென்றாலும் முறையிடுங்கள். இப்போ வெளியில் போங்கோ” என்றேன். அவர்கள் என்னை முறைத்துக் கொண்டு வெளியேறினர். வந்தவர்கள் பொதுச் சுகாதார பரிசோதகர்கள்தானோ என்ற சந்தேகம் வலுத்தது. ஆனால் அலட்டிக் கொள்ளாது எனது கடமைகளைக் கவனிக்கலானேன். வந்தவர்கள் அவர்கள் தான் என்பது ஒரு மாதத்தின் பின்னர் தெரிய வந்தது. சுகாதாரப் பகுதியினரின் மாதாந்தக் கூட்டம் சுகாதார வைத்திய அதிகாரியின் (M.O.H) தலைமையில் நடைபெற்றது. அப்பொழுது சுகாதார வைத்திய அதிகாரியாக இருந்தவர் டாக்டர். சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி) அவர்கள். அக்கூட்டத்தில், “யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிப் பீடாதிபதி தங்களைக் கடமை செய்ய விடாது தடுத்தார்,” என்ற குற்றச்சாட்டை முன்வைத்துள்ளனர். அதற்கு டாக்டர்.நந்தி அவர்கள் உடனடியாக, “சற்றுப் பொறுங்கள்

தம்பிமார்.யார் டாக்டர் கமலநாதனையா கூறுகின்றீர்கள்? அதை என்னிடத்தில் விடுங்கள். நான் பார்த்துக் கொள்கின்றேன்” என்று கூறினாராம். அக்கூட்டத்தில் கலந்திருந்த எனது நண்பர் ஒருவர் இதனை என்னிடம் தெரிவித்தார். அதன் பின் நான் பலதடவை டாக்டர்.நந்தி அவர்களைச் சந்தித்துள்ளேன். அவர் உடல் நலம் குன்றி கொழும்பில் சிகிச்சை பெற்று வந்த வேளை பலதடவைகள் அவரைச் சென்று பார்வையிட்டுள்ளேன். ஒருபோதும் அந்த விடயம் தொடர்பாக என்னிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை. அவருக்குத் தெரியும், ஏதோ தவறு நடந்துள்ளது. அதனாலே அப்படி நடந்திருக்கலாம். ஏனெனில் என்னை, என் செயற்பாடுகளை, நான் பின்பற்ற வைத்த ஒழுக்க நெறிகளை அவர் நன்கறிவர். மேன்மக்கள் மேன்மக்களே!

அறிந்து கொள்வோம் - 3

மற்றவருடன் கதைக்கும்போது கைகட்டி நின்று கதைக்காதீர். அப்படிக்கதைப்பது மரியாதை என்று எண்ணுவீர்கள். ஆனால் அது உங்கள் உளப் பலவீனத்தை வளர்த்து விடும்.

மற்றவருடன் பேசும்போது அவர்கள் கண்களைப் பார்த்துப் பேசங்கள். அது உங்கள் துணிவையும் நேர்மையையும் வளர்த்து நிற்கும்.

உங்கள் விரல்களால் நீங்கள் அறியாமலே கட்டைவிரலை மறைத்துப் பிடித்தால் அது பதற்றத்தின் அறிகுறியாகும்.

கவலையில் அழும்போது கண்ணீர் வரும். சிலபோது மகிழ்ச்சியில் அதிகம் சிரித்தாலும் கண்ணீர் வரும். கவலையில் அழும்போது முதற் கண்ணீர்த்துளி இடது கண்ணால் வருமாம். சந்தோஷத்தில் முதற் துளி வலது கண்ணால் வருமாம்.

சிந்தனை - சொல் - செயல்

எண்ணமும் இயம்பலும் செயலுமான நிலை.

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் மகுட வாசகம் இது. கல்லூரியினை நிறுவிக்கொள்ள பிரயத்தனப் பட்ட வேளை நான் பெற்ற நேர்மறை, எதிர்மறை அனுபவங்கள் மூலம் பெற முடிந்த அனுபவத்திரட்சி வாசகமே சிந்தனைசொல்செயல் என்பதாகும். அங்கு பலம் மிக்க உட்பொருள் அடங்கியிருப்பதையும் அது நேர்மறையாக அமையும் போது அமைதியையும் மன ஒருமைப்பாட்டையும் அளித்து வாழ்வினை ஒளிமயமாக்கும் என்பதையும் எதிர்மறையாக அமையும் போது மனக்குழப்பத்தையும் அமைதியின்மையையும் தோற்றுவித்து வாழ்வைச் சுமையாக்கும் என்பதையும் அனுபவத்தில் அறிந்து கொண்டேன்.

ஒருவர் தான் சிந்திப்பதை வெளிப்படையாகக் கூறி; கூறியதை செய்வாரேயானால் அவரது மனம் என்றும் அமைதியாகவிருக்கும். இதனையே நான் பின்பற்றினேன். கல்லூரியில் தவறுகள் தோன்றின் அதனை அந்த இடத்திலேயே சுட்டிக்காட்டி திருந்தச் சந்தர்ப்பம் அளித்தேன். அங்கு பழிவாங்கும் எண்ணம் தோன்றாது என்பது எனது கணிப்பு.

ஒன்றைச் சிந்தித்து அதற்கு மாறாக ஒன்றைக் கூறி, வேறாக அது தொடர்பாகத் தொழிற்படுபவர் மனம் சஞ்சலத்துக்கு உள்ளாவது திண்ணம். இவ்வாறு மாற்றிச் செயல்படுவதற்கு அதிக நேரம் செலவிடப்பட வேண்டும் என்பதையும் அந்நேரத்தில் எதிர்மறைச் செயல்களில் சிந்தனைப் போக்கு மாற்றமுற பெருமளவு வாய்ப்புள்ளது என்பதையும் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

மேற்கூறிய இரண்டு வகையிலும் தமது வாழ்வியலை வகுத்துக் கொண்டவர்களை, கல்லூரி நிறுவி வளர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்ட அந்த ஆறு வருடங்களில் கடந்து வந்துள்ளேன். “அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என்ற முதுமொழியின் பொருளையும் அங்கு

என்னால் உணர முடிந்தது. அந்த இரண்டாவது வகையினரைப் பற்றி இங்கே எழுதி நேரத்தைச் செலவிடப் போவதில்லை. முதலாவது வகையினரே எனது மனதில் என்றும் கதாநாயகர்களாக இடம்பிடித்து மகிழ்விப்பவர்கள். அந்தவரிசையில் டாக்டர். தியாகராஜா முதல் கலாநிதி ஆறு திருமுருகன், திரு.ஜோசப், பிரதம ஆணையாளர். திரு.நிஹால் ஹேரத், திருமதி.சரஸ்வதி, திரு.பந்துசேன என நீண்ட பட்டியலை வரிசைப்படுத்தமுடியும். அந்த வரிசையில் என்றும் என் மனக் கண்ணில் நிழலாடி நிற்பவர் டாக்டர்.கிரீனி அவர்கள் ஆகும். அதற்குக் காரணங்கள் உண்டு. அவர் அயர்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த உலக வங்கியின் இலங்கை வதிவிடப் பிரதிநிதி. உள்ளத்தில் உள்ளதைச் சொல்லி அதனைச் செயல்வடிவில் செய்து காட்டியவர்.

என்னை முதன்முதலில் கல்வி அமைச்சில் சந்தித்து எமது கல்லூரியின் கட்டடங்கள் தொடர்பாக உரையாடிய பொழுது கூறியவற்றை முன்பு குறிப்பிட்டிருந்தேன். இங்கு அதனை ஒருமுறை திரும்பக் கூறுவது ரூபகமூட்டலுக்கும் இப்போது நான் கூறுகின்ற விடயப் பொருத்தப்பாட்டிற்கும் ஏற்றதாக இருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன். அவர் கூறினார், “டாக்டர் கமலநாதன், பிரச்சனை நடக்கும் இடங்களில் உலக வங்கி கட்டடங்கள் எதனையும் நிருமாணிக்க அனுமதிக்காது. உங்கள் பிரதேசத்தில் யுத்தம் நடைபெறுகின்றது. அங்கு அமைதிச் சூழல் ஏற்பட்டவுடன் நானே நேரில் வந்து கட்டட வேலைகளை ஆரம்பித்து வைப்பேன்.” இந்த நினைவினை மீட்டுக் கொண்டு இனி விடயத்துக்கு வருகின்றேன்.

ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் நானும் கலாநிதி. தனபாலனும் அருட்கவி ஐயாவிடம் சென்று ஆசீர்வாதம் பெற்று வருவதாகக் கூறியிருந்தேன் அல்லவா? எமது பலமும் உஷாரும் நம்பிக்கையும் அவர் வழங்கும் ஆசீர்வாதத்தால் கிடைப்பவையே! அப்படியே அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை, 13/04/2002 என்று ரூபகம். ஐயாவிடம் சென்றிருந்தோம். அவர் கல்லூரி எப்படியுள்ளது? என்று கேட்டார். நன்றாக நடைபெறுகின்றது ஐயா. யுத்த நிறுத்தமும் நடைமுறையில் உள்ளது. ஆனால் எங்கள் கல்லூரியின் நிரந்தரக் கட்டடங்கள் பற்றி எந்தத் தகவலும் இல்லை. யாரும் உதவி செய்கின்றார்களில்லை. இப்படியே போனால் எமக்காக ஒதுக்கப் பட்ட நிதியும் பறிபோய்விடுமோ? என்ற பயமும் உள்ளது. ஏனெனில் அந்த நிதியில் பலருக்குக் கண் உள்ளது.

ஒரு தடவை எமது பிரதம ஆணையாளரே “அந்த நிதியினை எடுத்து யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கு வெளியே கல்வியியற் கல்லூரியொன்றைக் கட்டுவோமா? நீங்கள் சம்மதித்தால் உலகவங்கி அனுமதி தரும்” என்று கேட்டவர். நான் சற்றும் தயங்காமல் “ஏன் சேர் வெளியில் கட்டவேண்டும்?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் “யாழ்ப்பாணத்தில் பாதுகாப்பில்லை. அது தான் இங்கே கேட்கச் சொன்னார்கள்” என்றார். நான் “இலங்கையில் எங்குதான் பாதுகாப்பு சேர்?” என்றேன் அதற்கு மேல் அவர் வற்புறுத்தவில்லை. ஒன்று மட்டும் புரிந்தது. எங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நிதியில் பலருக்குக் கண் உள்ளது. அதன் பிரதிபலிப்புத்தான் பிரதம ஆணையாளரின் அந்தக் கேள்வி. அன்று இரவு கட்டு நாயக்காவில் பாரிய பிரச்சனைபல விமானங்கள் சேதம் என்று செய்திகள் வந்தன. அடுத்த நாள் வழமை போல் அமைச்சில் பிரதம ஆணையாளரைச் சந்தித்தேன். நகைச்சுவையாக “கட்டுநாயக்காவில் கட்டுவோமா சேர்” என்று கேட்கத் தவறவில்லை. நான் கேட்டது, கேட்காதது போன்று அவர் வேறு வேலையில் ஈடுபட்டதை மறக்கமுடியாது என்று மூச்சு விடாமல் கூறி முடித்தேன். அமைதியாக எல்லாவற்றையும் செவிமடுத்திருந்த அருட்கவி ஐயா என்னை நோக்கிச் சில வினாடிகள் பார்த்திருந்தார். பின்னர் கருணை பொழியும் புன்சிரிப்பை உதிர்த்தார். அதேபோன்று கலாநிதி. தனபாலனையும் நோக்கிப் புன்னகைத்தார். பின்னர் நாங்கள் இது பற்றி ஏதாவது கூறப்போகின்றார் என்று நினைத்திருக்க; சிறிது நேரம் கண்களை மூடியவாறு இருந்தவர், “நீங்கள் அடுத்த தடவை கொழும்பு செல்லும்போது எல்லாம் கிடைக்கப் போகின்றது. கவலையை விடுங்கள்” என்று விபூதி சாற்றி விட்டார். சில வேளைகளில் அவர் விபூதியை எடுத்துக் கையில் தருவார் அல்லது அவரே எமது நெற்றியில் சாற்றி விடுவார். அவர் கையால் விபூதி சாற்றி விட்டால் நல்லதே நடக்கும். அனுபவத்தில் அறிந்துள்ளோம். மகிழ்ச்சியுடன் கல்லூரி திரும்பினோம்.

A9 பாதை அனுபவங்கள் சில.

பீடாதிபதிகள் கூட்டத்துக்கு அழைப்பு வந்தது. கொழும்பு சென்றேன். இப்போ A9 பாதை திறந்து அதன் வழி போக்குவரத்துகள் நடைபெற்றன. ஆனால் பரிசோதனைகள் பல இடங்களிலும் இடம் பெற்றன. அப்படி இந்தப் பாதையால் செல்ல முதன் முதலில் நான்

வந்த போது கிடைத்த அனுபவத்தையும் இங்கு குறிப்பிடலாம் என்று நினைக்கின்றேன்.

A9பாதை போக்குவரத்துக்காகத் திறந்து ஓரிரு நாட்களில் கல்லூரியின் தவணை விடுமுறை ஆரம்பித்தது. கல்லூரியில் கல்வி கற்று வந்த திருகோணமலை, வவுனியா, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஏறத்தாழ 15 மாணவ, மாணவியர் போக்குவரத்து மட்டுப்பாட்டினால் பல மாதங்களாகத் தமது சொந்த இடங்களுக்குச் சென்று தாய் தந்தையரைக் காண முடியாதிருந்தனர். சிலர் கல்லூரிக்கு முதலாவது அணியில் சேர்ந்துகொள்ள வந்தவர்கள் திரும்பிச் செல்ல முடியாது வாடியிருந்தனர். அவர்களை வவுனியா வரை அனுப்பி வைத்தால் அதற்கப்பால் போக்குவரத்துண்டு. சென்று கொள்வர். பாதுகாப்பாக அவர்களை அதுவரை அனுப்பி வைப்பதற்கு போக்குவரத்து வசதியை நானும் திரு.சத்தியேந்திரம்பிள்ளை அவர்களும் கலாநிதி.தனபாலன் அவர்களும் முயற்சித்தோம். அப்படி எந்தப் போக்குவரத்தும் நடைபெறவில்லை என்பது தெரிய வந்தது.மற்றும் நிலத்தில் புதைத்த கண்ணி வெடிகள் காரணமாக இன்னும் முழுமையாக போக்குவரத்துக்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதும் தெரிய வந்தது.

பின்னர் ஓரிரு தினங்களில் கண்ணி வெடிகள் அகற்றும் பணிகள் முடிவடைந்து விட்டன, முதலில் ஊடகவியலாளர்களைப் பார்வையிட அனுமதிக்கின்றோம். பின்னர் பொதுமக்களை அனுமதிப்போம் என்று அறிவித்தார்கள். நாங்கள் தயாரானோம். முதலில் ஊடகவியலாளர் சென்று வந்தனர். நான் சிரேஷ்ட ஊடகவியலாளர் எனது நல்ல நண்பர் திரு.வித்தியாதரனைத் தொடர்பு கொண்டேன். அவரும் மேற்படி குழுவில் சென்று வந்தவர். அவர் தந்த அறிவுரை “தாராளமாகச் செல்லலாம் சேர். ஆனால் பாதையின் ஓரங்களுக்கு மட்டும் வண்டியை இறக்கக் கூடாது.” அவர் சரியாகத்தான் கூறுவார் என்ற நம்பிக்கையுடன் அடுத்த நாள் புறப்பட்டோம். வாகனச் சோதனை நான்கு இடங்களில் நடைபெற்றது. அதில் இரண்டாவது இடத்திலே சற்றுக் கால தாமதமாக வேண்டி வந்து விட்டது. அங்கு நின்றவர்கள் எங்களை மறித்து “எங்கே போகின்றீர்கள்?” என்று கேட்டார்கள். அவர்களுடன் தமிழ் மொழியில் கதைக்க முடியும் ஆதலால்; நான் எமது விபரத்தை விளக்கமாகக் கூறி, வவுனியா செல்வதாகக்

கூறினேன். அவர்கள் தமக்குள்ளே ஏதோ கதைத்து நின்றனர். நான் திரும்பவும் அவர்களிடம் சென்று “தொடர்ந்து போக முடியாதா?” என்று மிக மெதுவாகக் கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் “இல்லை சேர் போகலாம். ஆனால் உங்களது தான் முதல் வாகனம் எங்கள் கட்டுப் பாட்டுப் பகுதியில் இருந்து வெளியே செல்லவுள்ளது. அதுதான் என்ன நடைமுறை என்று யோசிக்கின்றோம். சிறிது நேரம் தாருங்கள் பொறுப்பாளருடன் கதைத்து முடிவு கூறுகின்றோம்.” என்றனர். “நான் அந்தப் பிள்ளைகள் செல்ல வேண்டிய இடங்களைக் கூறி விரைவாகச் சென்றாலே தான் அந்த இடங்களின் பேருந்துகளில் அவர்கள் செல்ல முடியும்.” என்று கூறினேன். அதை ஏற்ற அவர்கள் அங்குமிங்கும் ஓடித்திரிந்தனர். காலதாமதமாகி பேருந்துகளை அவர்கள் தவற விட நேரின் என்னிடம் மாற்று ஒழுங்கு இருந்தது. வவுனியா கல்வியியற் கல்லூரிப் பீடாதிபதியுடன் அதற்கான ஒழுங்கைச் செய்யவிருந்தேன். ஆனால் பத்து நிமிடத்தில் அவர்கள் வந்து எமது விபரம். வாகன இலக்கம் எல்லாம் கையினால் எழுதி எமக்கு அனுமதி வழங்கினர். அதனைத் தாண்டிக்குளத்தில் அமைந்துள்ள தமது சோதனைச் சாவடியில் கையளித்துச் செல்லுமாறு கூறினர். அது தான் அன்றைய கால கட்டத்தில் வழங்கப் பட்ட முதலாவது அனுமதிப்பத்திரம். அந்த முறை பின்னர் வேறு வடிவில் பல காலம் நடைமுறையில் இருந்தமை அறிந்ததே. ஆக நீண்ட காலங்களின் பின்னர் முதலில் A9 பாதையில் எல்லையைக் கடந்த பெருமையும் முதல் அனுமதிப்பத்திரம் பெற்ற பெருமையும் எம்மையே சார்ந்தது. இந்தச் சாதனை அக்காலத்தில் பலராலும் பேசப்பட்டு எம்மைப் பேட்டி கண்டு அனுபவங்களைக் கேட்டறிந்து தங்கள் பயணங்களைத் தீர்மானித்த சம்பவங்களும் இடம்பெற்றன.

பீடாதிபதிகள் கூட்டத்துக்கு அருட்கவி ஐயாவின் ஆசீர்வாதத்துடன் வந்தபோது A9 பாதையில் தற்போது. போக்குவரத்து ஒழுங்கில் எல்லாம் மாற்றமிருந்தது. எவ்வித சிரமமுமின்றி இலகுவாக அனுமதி பெற்றுச் செல்ல முடிந்தது.

கனவு கனிந்தது.

பீடாதிபதிகள் கூட்டத்தில் கலந்திருந்தேன். கூட்டத்தின் இடையில் யாரோ ஒருவர் வந்து பிரதம ஆணையாளருடன் கதைத்தார். பிரதம ஆணையாளர் என்னைப் பார்த்து, கல்வி

அமைச்சின் செயலாளர் அழைப்பதாகக் கூறினார். எழுந்து வந்தவருடன் சென்றேன். அவர் என்னைச் செயலாளர் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார். செயலாளர் என்னை முன்னால் உள்ள இருக்கையில் அமரும்படி கூறினார். அமர்ந்தேன். “கல்வி அமைச்சர் டாக்டர்.கருணாசேன கொடித்துவக்கு மற்றும் செயலாளர், உதவிச் செயலாளர்கள், மேலதிகச் செயலாளர்கள் அடங்கிய குழுவினர் யாழ்ப்பாணம் வரவுள்ளார்கள். முக்கியமாக உங்கள் கல்லூரிக்கும் வேறு சில பாடசாலைகளுக்கும் விஜயம் செய்யவுள்ளார்கள். வருவோர் விபரங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் பின்னர் அனுப்புவேன். அங்கு ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்க முடியுமா?” என்று கேட்டார்.

எவ்வித தயக்கமுமின்றி எனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தேன். மனதில் மின்னல் அடித்தாற் போன்று ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று, எமது கட்டடங்கள் அமைப்பதில் ஏற்படும் தாமதம் பற்றிச் செயலாளரிடம் கூறி அதற்கு உதவ முடியுமா? என்று கேட்டுநின்றேன். செயலாளர் சிறிது யோசித்து உலக வங்கியினரையும் அக் குழுவில் அழைத்து வருவதாகவும் அங்கு பேசி முடிவெடுக்கலாம் என்றும் கூறினார். மகிழ்ச்சியுடன் விடை பெற்றேன். அருட்கவி ஐயா நினைவில் வந்து நின்றார். அவர் கூறியபடி நடக்கின்றது. அவர் அருளாசியை அங்கிருந்தே வணங்கினேன்.

இன்னுமொரு விடயம் நினைவில் வந்தது. பொதுவாக அமைச்சர்கள் போன்றோர் இவ்வாறு வருகை தரும் போது அரசு அதிபரே அவர்களின் பாதுகாப்பு, தங்குமிட வசதி போன்றவற்றைக் கவனிப்பார். அவரிடம் நிதி வசதி, ஆளணி வசதி, போக்குவரத்து வசதி எல்லாம் தாராளமாக இருக்கும். அவர்களின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்து கொள்ளக் கூடிய அதிகார பலமிருக்கும். ஆனால் ஏன் என்னிடம் பொறுப்பைக் கையளித்தார்? என்மீதிருந்த நம்பிக்கைதான் காரணம். எனது ஆளுமையின் பலத்தை நானே புரிந்து கொள்ளாமல் இருந்திருக்கிறேன்.

சிறப்பாகத் திட்டமிட்டுக் காரியங்களை ஆற்ற வேண்டும். முடிவெடுத்துக் கொண்டேன். பீடாதிபதிகள் கூட்டம் முடிவடைந்ததும் மறுபடியும் செயலாளரிடம் சென்று பாதுகாப்பு ஒழுங்குகள் எவ்வாறு என்று வினவினேன். அதற்கு அவர்

“அதையெல்லாம் அமைச்சருடைய சொந்தப் பாதுகாப்பு உத்தியோகஸ்தர் கவனித்துக் கொள்வார். நீங்கள் அவர்களுக்கும் சேர்த்து உணவு உறைவிடம் ஒழுங்கு செய்யுங்கள். நாளை காலை பத்து மணிக்கு வாருங்கள். முழு ஒழுங்கையும் மேலதிகச் செயலர் திரு.தில்லைநடராஜாவுடன் கலந்து முடிவு செய்யலாம்” என்றார். நான் சம்மதம் தெரிவித்து விடை பெற்றேன்.

அடுத்த நாள் காலை சென்றேன். எல்லோரும் செயலர் அறையில் இருந்தனர். விளக்கமாகக் கலந்துரையாடப்பட்டது. அமைச்சரும் ஏனையோரும் விமானத்தில் யாழ்ப்பாணம் வருவார்கள். அவர்களை நான் பலாலி விமான நிலையத்தில் வரவேற்று அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். காலை உணவை முடித்து எங்கள் இடைக்காலக் கட்டடப் பணிகளைப் பார்வையிடல், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் சென்று உப வேந்த ருடன் கலந்துரையாடல், பின்னர் வடமராட்சியில் சிலபாடசாலைகளைத் தரிசித்தல், தொடர்ந்து எங்கள் கல்லூரியில் மதிய உணவு என்று திட்டமிடப்பட்டது. தொடர்ந்து கல்லூரியில் மாலையில் நடைபெறும் கூட்டத்தில் அமைச்சரும் ஏனையோரும் கலந்து உரையாற்றுவர். அமைச்சர் அன்றே கொழும்பு திரும்புவார். ஏனையோர் அடுத்த நாள் காலை தரைவழியாகத் திரும்புவதாகவும் அதற்கு எங்கள் வாகனத்தைத் தரல் வேண்டும் என்றும் முடிவாயிற்று.

செயலாளர்கள் மட்டத்தில் முடிவெடுத்த நிகழ்ச்சி நிரல் இது. எனக்கு அதில் குறை இருப்பது போல் உணரப்பட்டது. பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசப் பாடசாலைகள் எதுவும் அங்கு உள்ளடக்கப் படவில்லை. சிறப்பாக அன்றைய கால வேளை பெரும் பாதிப்புக்குள்ளான தென்மராட்சிப் பாடசாலைகள் பற்றி யாரும் சிந்திக்கவில்லை. சிலவேளை பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காகத் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். பின்னர் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் பார்ப்போம் என்று அமைதியாக இருந்தேன். எதிலும் சந்தர்ப்பம், சூழல் அறிந்து தான் காலடி வைக்க வேண்டும்.

கல்வி அமைச்சர் டாக்டர்.கருணாசேன கொடித்துவக்கு குழுவினர் 21.06.2002 அன்று வருகை தந்தனர். கல்வி அமைச்சரை பலாலி விமான நிலையம் சென்று, மாலை அணிவித்து வரவேற்றேன். என்னுடன் டாக்டர். லயன்.வை தியாகராஜா அவர்களும் மாகாணக் கல்விப்பணிப்பாளர் திரு.சிவராசா அவர்களும் வந்திருந்தனர்.

அமைச்சரின் பாதுகாப்பு உத்தியோகஸ்தர்கள் முதல் நாளே வந்திருந்தனர். அவர்களும் அங்கே பிரசன்னமாயினர் எங்களுடைய ஏற்பாட்டின் பிரகாரம் அவர்களுக்கான காலை உணவு டாக்டர். தியாகராஜா வீட்டில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. எனது வாகனத்தில் நான் வழிகாட்ட அமைச்சர் வாகனத் தொடரணி தொடர்ந்தது. காலை உணவு முடிந்ததும் கல்லூரியின் இடைக்காலக் கட்டடங்களைப் பார்வையிட குழு புறப்பட்டது. அவர்களுக்கு உணவும் டாக்டர் குடும்பத்தின் விருந்தோம்பலும் வெகுவாகப் பிடித்திருந்தது. மனம் திறந்து அனைவரும் பாராட்டினர்.

கட்டட வேலைகள் நடைபெறும் இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றேன். அங்கு போய் இறங்கியதும் எனக்கு ஓர் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. பெரிதும் உணர்ச்சிவசப்பட்டேன். அங்கே எனது மதிப்புக்குரிய உலக வங்கி வதிவிடப் பிரதிநிதி டாக்டர். கிரீனி அவர்கள் நின்றிருந்தார்கள். ஓடிச் சென்று அவருக்குக் கைலாகு கொடுத்துக் கட்டி அணைத்து எனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினேன். அவரும் மகிழ்ந்து, “நான் அன்று உங்களிடம் கூறியது போன்று வந்துள்ளேன். தொடர்ந்து வேலைகளைச் செய்விப்பேன். மாலை இரண்டு மணிக்கு அது தொடர்பான கூட்டம் உண்டு. வாருங்கள்” என்றார். ஓம் என்றேன். அவர் என்னிடம் அன்று சொன்னதை நினைத்துப் பார்த்தேன். “உங்கள் பிரதேசத்தில் அமைதி வரட்டும். நானே நேரில் வந்து கட்டட வேலைகளைக் கவனிப்பேன்.” சொன்னதை மாற்றாமல் செய்துள்ளார். ஆகவே அவர் மனதில் அன்று சிந்தித்ததையே சொல்லியுள்ளார். நான் கல்லூரியை நிறுவும் கருமத்தில் ஈடுபட்டவேளை சந்தித்தவர்களில் நேர்மறைச் சிந்தனை கொண்ட சிலரில் இவரும் ஒருவர். அன்று என் மனதில் தோன்றியது தான் சிந்தனை, சொல், செயல் என்ற வாசகம். இதன் விளக்கத்தையும் டாக்டர். கிரீனி அவர்களின் இதை உறுதி செய்த செயலினையும் கல்வியியலாளர் கூட்டத்தில் எடுத்துக்கூறி, கல்லூரியின் மகுட வாசகமாக இதனைக் கொள்வதாகப் பின்நாளில் முடிவு செய்து கொண்டோம்.

அங்கு கட்டட வேலைகளைப் பார்வையிட்ட பின்னர் அங்கிருந்து கல்வி அமைச்சர் குழு யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக் கழகம் செல்லத் தயாரானது. நானே வழிகாட்டியாக அழைத்துச் சென்றேன். அங்கு சகல இடங்களையும் சுற்றிப் பார்த்த பின்னர். உபவேந்தருடன் சிநேகபூர்வமான சந்திப்பு நடைபெற்றது.

எல்லோரும் அங்கே சிறு மண்டபத்தில் அமர்ந்தனர். அமைச்சர் தன்னருகில் இருந்த ஆசனத்தில் என்னை அமரும்படி சைகை செய்தார். அமர்ந்தேன். அவர் மறுபக்கத்தில் உபவேந்தர். எனக்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. “சாவகச்சேரியில் அண்மையில்(2000) நடந்த யுத்தத்தால் பல பாடசாலைகள் அழிந்து புனரமைப்பு இன்றி இருக்கின்றன. அவற்றையும் நீங்கள் பார்வையிடவேண்டும் சேர் என்றேன் மெதுவாக. அவர் அதற்குச் சம்மதித்து தனது அந்தரங்க செயலரை அழைத்து அதனையும் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு பணித்தார். அவர் என்னிடம் விபரம் கேட்டு நிகழ்ச்சியில் சேர்த்துக் கொண்டார். வடமராட்சி பாடசாலை நிகழ்ச்சி முடிவுற்றதும், நெல்லியடி கொடிகாமம் ஊடாகச் சாவகச்சேரி சென்று கல்லூரிக்கு மதிய உணவுக்குச் செல்ல முடியும் என்று கூறினேன். அப்படியே திட்டம் மாறியது.

கட்டடங்கள் - கட்டடங்கள் - டாக்டர் கிரீனி

வரணி, கொடிகாமம், சாவகச்சேரியில் குண்டுகளின் தாக்கத்தினால் அழிந்த பாடசாலைகள் சில அன்று அமைச்சரால் பார்வையிடப்பட்டன. இறுதியாகச் சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரி, ரிபேர்க் கல்லூரி ஆகியன பார்வையிடப்பட்டன. இவற்றிற்கு பின்னாளில் திருத்த வேலைகளுக்காக அமைச்சரின் சிபார்சில் நிதி வழங்கப்பட்டதாக அறிந்தேன். அங்கிருந்து நேராகக் கல்லூரி சென்றோம். அங்கு மதிய உணவு தயாராக இருந்தது. நேரம் பிற்பகல் இரண்டு மணியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. டாக்டர்.கிரீனி கூறிய நேரம் அண்மித்ததால் நான் உணவுக்காகத் தாமதிக்காமல் அங்கு சென்றேன். அங்கு பொறியியலாளர்கள், உலக வங்கியின் ஏனைய உறுப்பினர்கள், TETDP திட்டப் பணிப்பாளர் திருகலகொட என எல்லோரும் தயாராக இருந்தனர். சிறிது நேரம் கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது. பின்னர் டாக்டர்.கிரீனி முடிவைக் கூறினார்.

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் கட்டடங்கள் அனைத்தும் கட்டம் கட்டமாகக் கட்டி முடிக்கப் படவேண்டும். இப்போது நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் இடைக்காலக் கட்டடங்கள் கட்டம்1 அதேபோன்று கட்டம்2 ல் நிரந்தரக் கட்டடங்களில் எவை எவை கட்டி முடிக்கப்பட வேண்டும். அதற்கான கேள்வி கோரவேண்டிய திகதி, முடிக்கவேண்டிய

இறுதித் திகதி, கட்டம்3 ல் எவை கட்டி முடிக்கப் படவேண்டும், அவற்றிற்கு கேள்வி கோரவேண்டிய திகதி, முடிக்க வேண்டிய இறுதித்திகதி என்பன அவரால் வரையறை செய்யப்பட்டு விபரமாகக் கூறப்பட்டன. கட்டம் 2,3 இல் அமைக்கப் படவேண்டிய கட்டடங்களை என்னுடன் கலந்து முடிவெடுத்தார். அனைத்தும் முடிவடைந்ததும் என்னிடம் “எல்லாம் சந்தோஷம்தானே” என்றார். நான் “பூரண திருப்தி. உங்களை என்றும் மறவேன்” என்றேன். சிரிப்புடன் கைலாகு தந்து “பொறுப்பான பதவி வகிப்பவர்கள் உங்களைப் போன்று பொறுப்புணர்ந்து கடமையாற்றினால் உயர்ச்சி தானாக மேலோங்கும்” என்று புகழ்ந்தார். நான் அவரை மதிய உணவுக்கு அழைத்தேன். பிகு பண்ணாமல் என்னுடன் வந்தார். இருவரும் உணவு உண்டோம். மாலை நடைபெறவுள்ள விழாவிலும் கலந்து கொள்ளுமாறு அழைத்தேன். வந்து சிறப்பித்தார். Real Gentleman. விழாவில் கலந்து கொண்ட அமைச்சரில் இருந்து அனைவருக்கும் கல்வியியலாளர் தங்கத்தால் செய்த சிறிய நினைவுப் பரிசு அணிவித்து யாழ் மண்ணின் பெருமையை உயர்த்தி மகிழ்ந்தனர்.

TETDP ஆல் கட்டம்2 க்கான கேள்வி கோரப்பட்டது. கொழும்பு ICC நிறுவனம் அவ்வேலையைப் பெற்றுக் கொண்டது. (யாழ்ப்பாணத்தில் எமது கட்டடத் தரத்துக்கு வேலை செய்யக்கூடிய தகுதியான ஒப்பந்தகாரர் எவரும் அன்று இருக்கவில்லை.) தெற்கிலிருந்து மேசன், தச்சுத் தொழில் புரிவோர், கூலியாட்கள் அழைத்து வரப்பட்டு அசுர வேகத்தில் வேலை நடைபெறத் தொடங்கியது. அந்த வேலை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போதே கட்டம்3 க்கான கேள்வி கோரப்பட்டது. அவ்வேலையையும் அதே நிறுவனமே பெற்றுக் கொண்டது. அதுவும் நன்மையாயிற்று. ஒரே நிறுவனம் தொடர்ந்து சகல வேலைகளையும் செய்து முடிப்பது இலகுவானது என்பதால் மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். சகல கருமங்களையும் கொழும்பில் இருந்து பொறியியலாளர் திரு.சுரேந்திரன் அவர்கள் நெறிப்படுத்தியிருந்தார். அவருக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன். கட்டட ஒப்பந்தகாரரும் எமது தேவைகளைக் கேட்டறிந்து செய்து தந்தனர். சில மேலதிகமாகவும் செய்து தந்தனர். கல்லூரியின் ஆய்வுகூட ஒழுங்குகள். அவதானிப்பு வகுப்பறை. பிரதான மண்டப மேடை மின் வசதிகள். திரை அமைத்தல் என்பன அவற்றுள் சிலவாகும்.

வெளிநாடுகளுக்கு நான் கல்விச் சுற்றுலாக்கள் சென்ற வேளை கண்டு கொண்ட அவதானிப்பு வகுப்பறை மாதிரி எங்கள் கல்லூரியிலும் அமைத்துக் கொள்ள விரும்பினேன். எனது விருப்பத்தை பொறியியலாளர் திரு.சுரேந்திரனிடம் கூறி, அவ்வாறு ஒன்றை அமைக்க நடவடிக்கை எடுங்கள் என்றேன். அவர் அவதானிப்பு வகுப்பறையின் அமைப்பியல்புகளை என்னிடம் கேட்டு உள்வாங்கி அதற்கான படம் வரைந்து புதிதாக அதனை உருவாக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்து தந்தார்.

இந்த அவதானிப்பு வகுப்பறை முறைமை அன்று இலங்கையில் வேறு எங்கும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. எமது கல்லூரியில் மட்டுமே அமைக்கப்பட்டது. ஏலவே நான் குறிப்பிட்டது போன்று எனது வெளிநாட்டு கல்விச் சுற்றுலாவின் போது கண்ட, தெரிந்து கொண்ட கல்விச் செல்நெறிகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கம் பெற்றது. எனக்கு கனடாவுக்கு இரண்டு தடவைகளும் நோர்வே, லண்டன், பிரான்ஸ், யப்பான் ஆகிய நாடுகளுக்கும் கல்விச் சுற்றுலா செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருந்தது. அங்கு கல்வித் துறையின் முன்னேற்றம் கண்டு வியந்துள்ளேன். கல்வியில் காணப்படும் தலையிடாத்தன்மை, கல்வி வளர்ச்சிக்குதவும் பாங்கினையும் அறிந்து கொண்டேன். ஆசிரியர் தொழிற் சங்கங்கள் கூட ஆசிரிய நியமனம், இடமாற்றம் எதிலும் தலையிடுவதில்லை. அவை கல்வியில் தர மேம்பாட்டுச் செயற்பாடுகளையே ஆற்றின. அங்குள்ள செயல்முறைகளை எம்மால் முழுமையாகப் பின்பற்ற முடியாது போகலாம். ஆனால் சிலவற்றையாவதல் பின்பற்றலாம். அல்லது அங்கு கல்வி வளர்ச்சிக்கு உதவிய காரணிகளை அறிந்து அவற்றை எமக்கேற்ற மாதிரி மாற்றிப் பயன்படுத்த முயற்சிக்கலாம். இந்தச் சிந்தனையில் உருவானதே அவதானிப்பு வகுப்பறை.

பிரதான மண்டப மேடை மின் அமைப்புத் தொடர்பாக; அக்மீமன கல்வியியற் கல்லூரி மேடை மின் அமைப்பு ஒழுங்குசிறப்பானது என்று பலர் கூறக் கேள்வியுற்று நானே நேரில் சென்று பார்வையுற்று அதில் திருப்தி அடைந்ததால், அதே போன்று எங்களுக்கும் அமைத்துத் தரும்படி கட்டட ஒப்பந்தகாரரிடம் தெரிவித்தேன். அவர்களின் பொறியியலாளரும் அங்கு சென்று பார்வையிட்டு அதே போன்று எங்களுக்கும் அமைத்துத் தந்தனர்.

கட்டட வேலைகள் பூரணமாகிக் கொண்டிருந்த வேளை,

நான் கொழும்பு செல்லவேண்டி ஏற்பட்டது. திரும்பி கல்லூரி வந்து பார்த்த போது கட்டடங்கள் பலவற்றுக்கு வர்ணம் பூசியிருந்தார்கள். அது ஒருவித பச்சை நிறத்தில் இருந்தது. பச்சை நிறம் அழகானது. எல்லோரும் விரும்புவர். ஆனால் அங்கு பூசிய பச்சை, காலப்போக்கில் ஏற்படக்கூடிய அழுகையும் தாங்க வேண்டும் என்று நினைத்தார்கள் போலும். ஒருவித அலங்கோலத்தைத் தந்து நின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் ஆட்டிறைச்சிக் கடைகளுக்கு சிகப்பு நிறம் தீட்டி இருப்பார்கள். இதனைக் கோழிக் கடை என்று நினைத்து விடப் போகின்றார்கள் என்று நகைச்சுவையாகக் கூறி நிறத்தை மாற்றும்படி கேட்டேன். அவர்கள் எவ்வித மறுப்பும் கூறாது, என்ன நிறம் விருப்பம் என்று கூறுங்கள்? மாற்றுகிறோம் என்றார்கள். நான் மற்றவர்களுடனும் கலந்து சந்தன நிறம் நல்லது என்று தெரிவித்தேன். எல்லாவற்றையும் அந்த நிறத்துக்கே மகிழ்ச்சியுடன் மாற்றினர். இவை போன்று நான் கேட்கும் எந்த மேலதிக வேலையாக இருந்தாலும் சலிக்காது செய்து தந்தனர் என்றால் அதற்கு நான் எவ்வித கரைச்சலும் கொடுக்காததும் அவர்களின் நல்ல மனமும் தான் காரணம் என்று கூற முடியும்.

எமது கட்டட வேலைகள் நிறைவுற்று 2004 ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் பகுதி பகுதியாக எம்மிடம் ஒப்படைத்தனர். தகுதியானவர் மூலம் ஒவ்வொன்றாக அவதானித்துப் பெற்றுக் கொண்டேன். கல்லூரி வளாகத்தில் மரங்கள் கட்டட ஒப்பந்தகாரரே நாட்ட ஆரம்பித்தனர். அவர்கள் என்னிடம் என்ன மரங்கள் நாட்ட வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தனர். நான் எம்மிடமிருந்து தற்போது அழிந்துள்ள இலுப்பை மரம், கொன்றல் மரம், வேப்ப மரம், இலந்தை மரம் என்ற பயனுள்ள மர வகைகளைக் கூறினேன். அவற்றின் ஆங்கிலப் பெயர்களைக் கேட்டனர். எனக்கோ அல்லது வேறு கல்வியியலாளர்களுக்கோ உண்மையில் அது தெரியாததால் கல்வியியலாளர் திரு.திவாஹர் அவர்களைத் திருநெல்வேலி விவசாயப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி அவற்றைப் பெற்றுக் கொடுத்தேன். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அவற்றை அவர்களால் பெற முடியவில்லை. எம்மாலும் பெறமுடியவில்லை. வேறு மரங்களையே நாட்டினர்.

முழுக் கட்டடங்களையும் பொறுப்பேற்று பயன்படுத்தத் தொடங்கினோம். அந்நேரம் எனக்கு ஒரு பெரிய ஆசை தோன்றியது. முதல் இரண்டு அணி மாணவர்களையும் அழைத்து

குறைந்தது ஒரு வாரமாவது எமது புதிய கட்டடங்களில் உலவ விடவேண்டும், விடுதியில் தங்க வைக்க வேண்டும். ஏனெனில் எம்மோடு கஷ்டங்களை அனுபவித்து தரையில் படுத்துறங்கி ஆதரவளித்தவர்கள் அவர்கள். எனது ஆசையை உபபீடாதிபதிகள் திரு.சத்தியேந்திரம்பிள்ளை அவர்களிடமும் கலாநிதி.தனபாலன் அவர்களிடமும் தெரிவித்தேன். அவர்கள் முயற்சி செய்தனர். நாட்டு நிலைமை அதற்கு ஆதரவு தரவில்லை. அத்துடன் அவர்கள் அனைவரையும் தொடர்பு கொள்வதில் மட்டுப்பாடுகளும் இருந்தன. ஆசை நிறைவேறவில்லை. அரிய சாதனை புரிந்துள்ளீர்கள். புதிய கட்டடங்களுக்கான திறப்பு விழாவினைப் பெரிய அளவில் முன் எடுக்க வேண்டும்.பத்திரிகைகளில் சிறப்பு மலர்கள் வெளியிட வேண்டும் என்று பலர் விரும்பினர். அவர்கள் கல்லூரியின் உண்மையான விசுவாசிகள். அவர்கள் மனம் நோகாவண்ணம் அதனை மறுத்துவிட்டேன். “ஒரு நிறுவனத்துக்கு ஒரு தடவைதான் திறப்பு விழா. அது 19.01.2003 அன்று இனிதே முடிவடைந்து விட்டது. திரும்பவும் திறப்பு விழா என்றால் நகைப்புக்கு இடமாகிவிடும். பின்வரும் காலங்களில் வேறு விதமாக யோசிப்போம். மாறாக தற்போதைய சூழலும் அதற்குப் பொருத்தமானது என்று நான் கருதவில்லை. இனி அதற்கும் பணம் தேவை. ஆகவே சிறிது காலம் பொறுத்திருப்போம்.” என்று நான் அமைதியாகக் கூறியபோது அதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். எனக்கும் அவ்வாறான விழா ஒன்றைச் செய்வதில் ஆர்வம் இருந்தாலும் பல்வேறு நிலைமைகளையும் மனதிற்கொண்டு அதனைத் தவிர்த்து 14.01.2003 அன்று கல்லூரியின் நிர்வாகக் கட்டட முன்றலில் அடக்கமாகப் பொங்கல் நிகழ்ச்சியுடன் முடித்துக் கொண்டேன். தொடர்ந்து எல்லாக் கட்டடங்களும் பயன்படுத்தப்பட ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

கல்லூரிக்கு முதலாவது “பான்ட்”வாத்தியம்.

கல்லூரிக்கு முதன் முதலில் வாத்தியக் கருவிகள் பெற்றதில் நல்லதொரு பின்னணி உண்டு. அதனால் அதை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். எமக்கு அதனை வழங்கியவர் எனது மாணவரும் பிரபல வியாபார ஸ்தாபனம் இ.ச.பேரம்பலம் - சன்ஸ் கொழும்பு, உரிமையாளருமான திரு.கணேசலிங்கம் ஆகும். அவர் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் எனது மாணவர். கல்வி மீது மிகுந்த விருப்புக் கொண்டவர். கற்கும் காலத்தில் தான் பட்டதாரியாகிவிட வேண்டும் என்று கனவு கண்டவர். அந்தக் கனவை அடிக்கடி என்னிடம் கூறித்

தன்னால் கற்பதற்கு நேரத்தைப் பெறமுடிவதில்லை. கடையில் வேலைப்பளு சுமையாக உள்ளது. இரவு ஒன்பது, பத்து மணிக்கு மேல்தான் ஓய்வு கிடைக்கிறது. அந்த நேரத்தில் யாராவது உதவி செய்தால் தன்னால் படிக்க முடியும் என்று கூறினார். அப்பொழுது அவர் யாழ் நகரப்பகுதியில் இருந்த அவரது தந்தையாரின் கடையில் இருந்தார். அவரின் ஆர்வத்தையும் விருப்பையும் அறிந்துகொண்ட நான் அவருக்கு உதவி செய்வதாகக் கூறி, இரவு அவர் கடை மூடியபின் தமிழ், சமூகக் கல்வி, சைவசமயம் ஆகிய பாடங்களுக்கு உதவி செய்தேன். அவரும் எவ்வளவு களைப்பாக இருந்தாலும் ஆர்வமாகக் கற்றார். பின்னர் இரவு பத்தரை, பதினொரு மணிக்கு வகுப்பு முடித்து நான் அங்கிருந்து நாயன்மார்கட்டில் இருந்த வீட்டிற்கு ஈருருளியில் தனித்துச் செல்வேன்.

எனது அந்தச் சிரமம் பற்றி அடிக்கடி வேதனைப்படுவார். நான் சமாதானப்படுத்தி வகுப்புகளை நடத்தி வந்தேன். க.பொ.த.சா/த பரீட்சையில் நல்ல பெறுபேறுகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அவரால் மேலே கற்க முடியவில்லை. பின்னர் ஏற்பட்ட நாட்டு நிலைமை, எனது வேலைப்பளு காரணமாக அவருடனான தொடர்பு அற்றுப் போய்விட்டது. அவரது சகோதரர் திரு.நாகரத்தினம் அவர்கள் எங்கள் கல்லூரியின் விளையாட்டுப் போட்டிகளுக்குப் பலவருடங்களாக உதவி வருபவர், அவரிடம் ஒரு தடவை இவரைப் பற்றிக் கேட்ட போது அவர் கொழும்பில் தனது வியாபார நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து வருகின்றார் என்றும் தங்களுக்கும் அவரே பொருட்களை அனுப்பி வைக்கின்றார் என்றும் பெருமையுடன் கூறினார். நானும் எனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

பீடாதிபதி பணியில் இருந்த போது நான் அடிக்கடி கொழும்பு செல்வதுண்டு, அவ்வாறு ஒருதடவை சென்று கல்லூரிக்குத் தேவையான பொருள் எதையோ தேடி கொழும்பு கோட்டைக் கடைகளிடம் ஏறி இறங்கியபோது, ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், ஒருவர் என்னை இறுகக் கட்டி அணைத்து, “சேர் எப்படியுள்ளீர்கள்?” என்று கேட்டார், திரும்பிப் பார்த்தேன். திரு.கணேசலிங்கம். பல வருடங்களின் பின்னரான சந்திப்பு. நல்ல மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. பரஸ்பரம் மகிழ்ச்சியைக் கலந்து கொண்டோம். என்னைத் தன்னுடன் தனது கடைக்கு அழைத்துச் சென்று நன்றாக உபசரித்தார். மிகப் பெரிய கட்டடம், பெரிய கடைத் தொகுதி.

எல்லாம் தனதுரிமை என்றார் வெள்ளை மனதுடன். நான் வாழ்த்துக்கூறி ஆசீர்வதித்தேன்.

அன்று மதிய உணவு தன்னுடன் சாப்பிட வேண்டும் என்று கடையிலேயே விஷேட உணவு தயாரித்து விருந்தளித்தார். தனது வீட்டுக்குமொருதடவை வந்து உணவருந்த வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். நான் அடுத்த தடவை வரும்போது கட்டாயம் வருவேன் என்று கூறிப் புறப்படத் தயாரான போது, “சேர் உங்களைப் போன்றவர்களின் ஆசீர்வாதத்தினால் தான் நான் வாழ்க்கையில் முன்னேறி நன்றாக இருக்கின்றேன். அன்று இரவில் வந்து என்னைக் கற்பித்து பின்னர் நீங்கள் தனியாக அந்தப் பின்னிரவு வேளையில் தனித்து வீட்டுக்குச் சென்றதை மறவேன். அந்தப் புண்ணியத்தில் இப்போது நான் நன்றாக இருக்கின்றேன். ஆகவே உங்களுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன். சொல்லுங்கள். என்ன வேண்டும்? என்றார் மிக்க நன்றியுணர்வுடன். நான் மெதுவாகச் சிரித்து, “எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம் கணேஷ். நீர் நல்லாயிருக்கிறதே மகிழ்ச்சியாகவுள்ளது. நன்றி” என்று மறுத்தேன். அவர் விடாப்பிடியாக “இல்லை சேர் எனது திருப்திக்கென்றாலும் நீங்கள் எதையாவது பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நானே தரலாம். அது சிலவேளை உங்களுக்குத் தேவையற்றதாக இருக்கலாம். அதனால் பயனற்றதாகி விடலாம். அதனாலேதான் உங்களைக் கேட்கின்றேன். தயவுசெய்து கூறுங்கள்” என்று கைகளை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டார். அவரது அன்புப் பிடியில் இருந்து என்னால் விடுபட முடியவில்லை. சற்று யோசித்தேன். பின்னர், “சரி கணேஷ். உமக்கு திருப்தி அளிக்கும் என்றால். நான் ஒன்றைக் கேட்கின்றேன். உம்மால் முடியுமென்றால், முடிந்தளவை வாங்கித் தாருங்கள்.” என்றேன். “கூறுங்கள் சேர்” என்றார் மலர்ந்த முகத்துடன். நான், “எங்கள் கல்லூரி சமீபத்தில்தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதற்கு வளங்கள் மிகக் குறைவு. யாழ்ப்பாணத்தில் சிறிய பாடசாலைகள் கூட சொந்தமாக பாண்ட் வாத்தியம் வைத்திருக்கின்றார்கள். நாங்கள் இரவல் வாங்கியே தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்துகின்றோம். முடிந்தால் அதில் முக்கியமான கருவிகளை வாங்கி கல்லூரிக்கு வழங்க முடியுமா? அது ஒரு கல்விச் சேவையாகவும் இருக்கும்” என்றேன். அவர் கண்கள் பனித்தன. தனது சம்மதத்தை சைகையினாலேயே கூறினார். அடுத்த நாள் காலை வந்தால் தனக்குத் தெரிந்த கடை உண்டு. அங்கு சென்று வாங்கலாம்

என்றார். அவ்வாறே சென்றேன். என்னுடன் கூட வந்து சில கருவிகளை வாங்கினார். அதில் அவரது பெயரை எழுதிப் பயன்படுத்துவோம் என்றேன். வேண்டாம் பெயர் ஒன்றும் தேவையில்லை என்று மறுத்தார். எனது வற்புறுத்தலால் தனது தந்தையாருடைய பெயரை வேண்டுமானால் எழுதுங்கள் என்றார். அவ்வாறே செய்து கல்லூரிக்கான முதல் “பாண்ட்” வாத்தியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டேன். இவ்வாறான அன்புள்ளம் கொண்டவர் சிறுவயதிலேயே எம்மைவிட்டுப் பிரிந்தமை மிகப் பெரும் துன்பமே. அவருக்கு உளப்பூர்வமான அஞ்சலிகள்.

பாரம்பரிய பொருட்கள் பாதுகாப்பு.

நம்முன்னோருடைய நல்ல பழக்க வழக்கங்கள் பல மெல்லமெல்ல எம்மை விட்டு மறைந்து செல்வது போன்று அவர்கள் பயன்படுத்திய பல பொருட்கள் பாவனையற்று மறந்தும் மறைந்தும் சென்று கொண்டிருந்தன. எமது சமூகத்தின் இருப்பை உறுதி செய்ய வல்லன அவை. இதனை நன்குணர்ந்தே கலாநிதி. ஆறுதிருமுருகன் அவர்கள் கீரிமலை, நாவற்குழி ஆகிய இடங்களில் அரும் பொருட்காட்சிக் கூடங்களை நிறுவி எம்முன்னோர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களைச் சேகரித்துக் காட்சிப்படுத்தி எமது தொன்மையை, எமது இருப்பை உறுதி செய்து வருகின்றார். அவரது ஆலோசனைப்படி எமது கல்லூரியிலும் அவ்வாறாக பொருட்கள் சிலவற்றைச் சேகரித்து காட்சிக் கூடம் ஒன்றை நிறுவியிருந்தேன்.

இது போன்று பல்கலைக்கழகத்திலும் முடிந்தளவு பாடசாலைகளிலும் சேகரித்தால் தொகையானவற்றைச் சேகரித்துக் கொள்ளலாம். பரவலாகவும் காட்சிப்படுத்தி எமதுபாரம்பரியத்தில் அறிவுடை நிலையை ஏற்படுத்தலாம் என்பது அவர் சித்தனை. தூர நோக்குக் கொண்ட சீரிய சிந்தனை அது. அவர் சிந்தனைக்கு வலுச் சேர்க்கும் நோக்கில் நானும் அம்முயற்சிக்கு ஆதரவாக முகிழ் நிலை ஆசிரியர்களது ஆதரவுடன் சில பொருட்களைச் சேர்த்துக் கொண்டேன். ஒரு திருக்கல் மாட்டு வண்டில் ஓர் ஆசிரியரால் பல கி.மீ தூரத்தில் இருந்து கைகளால் இழுத்து வரப்பட்டு ஆர்வத்துடன் ஒப்படைக்கப்பட்டது. கல்லூரியின் சாரதி திருவலீசன் அவர்கள் தனது வீட்டில் புதிதாகச் செய்து வைத்திருந்த மாடுகளுக்கு உணவளிக்கும் தொட்டில் ஒன்று அன்பளித்திருந்தார். எனது சொந்தப் பாவனையிலிருந்த உளுந்தரைக்கும் ஆட்டுக்கல், அம்மி

மற்றும் திரிகை நீரிறைக்கும் பட்டை அதில் கட்டும் வட்டக்கல் ஆகியவற்றைக் கொடுத்திருந்தேன். அந்த வட்டக்கல் எம்முன்னோரின் உச்சமான அறிவியல் அறிவின் அடையாளம். பட்டையில் அது கட்டியிருப்பதாலே தான் கிணற்றில் பட்டையை இறக்கி நீரை அதனுள் நிறைக்க முடிகின்றது. அந்தக் கல் இல்லாவிட்டால் பட்டையை கிணற்றில் இறக்கினால் அது தண்ணீரில் மிதக்குமே தவிர நீரைக்கோலி அள்ளாது. இந்தப் பட்டை இறைப்பு முறை எம்முன்னோரின் விவசாய முறைமையில் முக்கியம் பெற்றதொன்று. ஒருவர் கிணற்றில் நீரெடுக்க துலாக்கொடியின் கீழ்முனையில்; மேலே வட்டமாகவும் கீழே கூம்பு வடிவிலும் அமைந்த பட்டை ஒன்றை இணைத்து, அந்த வட்ட வடிவ விட்டத்தில் தடியில் வட்டக் கல்லைக் கட்டி கிணற்றில் இறக்குவர். பட்டையில் நீர் நிரப்ப அங்கு கட்டியிருக்கும் கல்லினது பாரம் உதவி நிற்கும்.

அது எம்முன்னோர் கொண்டிருந்த அறிவியல் அறிவின் ஓர் அடையாளம். ஒருவர் அல்லது இருவர் துலாவில் ஏறி முன்னும் பின்னும் நடந்து செல்ல அது கிணற்றில் இருந்து நீரை மேலே கொண்டுவந்து இறைப்பவர் வேலையை இலகுவாக்கும். அவ்வாறு இறைக்கப்பட்ட நீர் வாய்க்கால் வழியோடிச் செல்ல இன்னொருவர் அதனைப் பயிர்களுக்கு அளவாகப் பாய்ச்சுவார். இந்தப் பட்டை இறைப்பு விவசாய முறைமையில் பல சமூக நன்மைகள் நம்முன்னோருடன் இணைந்திருந்தன. குழுச் செயற்பாடு, ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளல், சேர்ந்து வாழல் போன்ற இன்னோரன்ன பல நல்ல விழுமியங்கள் சேர்ந்திருந்தன. எமது முன்னோர் பயன்படுத்திய பெறுமதியான ஒரு பொருள் பற்றியும் அதன் விழுமியம்சார் பயன்பாடு பற்றியும் ஒரு மாதிரிக்கு நீர் இறைப்புப்பட்டை பற்றியும் அதன் பயன்பாடு பற்றியும் இங்கு கூறினேன். இதே போன்று நம் முன்னோர் பயன்படுத்திய ஒவ்வொரு பொருட்களிலும் எதோ ஒரு விழுமியச் சிந்தனை பின்புலத்தில் பொதிந்திருக்கும். மேலும் வாசகர் அன்று பயன் படுத்தப்பட்ட மூக்குப்பேணி பற்றிச் சித்தித்துப் பார்க்கலாம்.

இந்தச் சிந்தனையில் அன்று எமது கல்லூரியிலும் அப்படியானதொரு காட்சியகத்தை அமைத்திருந்தேன். அதற்கு திரு.சிவகுமார் என்ற கல்வியியலாளர் பொறுப்பாக நியமிக்கப் பட்டிருந்தார். மிக ஆர்வத்துடன் அதனைப் பராமரித்து, அங்குள்ள பொருட்களை ஒரு பதிவேட்டில் பதிந்தும் வைத்திருந்தார். ஆனால்

நான் இளைப்பாறி சில காலத்தில் அந்தக் காட்சியகம் எனக்குப் பின்வந்தவரால் அழிக்கப்பட்டு விட்டமை கவலைக்குரியதே. அதைவிட வருத்தம் தந்த செயல் அதற்குப் பொறுப்பாக இருந்த கல்வியியலாளர் அந்தச் செய்தியைச் சிரித்துக் கொண்டே “எல்லாம் தூக்கி எறிந்து போட்டாங்கள் சேர்” என்று பொறுப்பற்று எனக்குத் தெரிவித்ததும். அங்கு சேர்க்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்ட பொருட்களும் பதிவேடும் எங்கு சென்றன என்பது தொடர் மர்மமாக உள்ளதுந்தான்.

வாகனத்துக்கு வட்டமிட்ட வல்லூறு.

கல்லூரிக்கு உலக வங்கி அளித்த வாகனங்களை எவ்வளவு பிரயத்தனம் மத்தியில் யாழ்ப்பாணம் எடுத்து வந்திருந்தேன் என்பதை ஏலவே கூறியிருந்தேன். அதில் பலருக்குக் கண் இருந்ததையும் குறிப்பிட்டிருந்தேன். நான் முதலில் கனடா நாட்டிற்குக் கல்விச் சுற்றுலாவில் சென்றிருந்த வேளை, வாகனத் திறப்பு பதிவாளரிடம் இருந்தது. உப பீடாதிபதிகள் கல்லூரிக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார்கள். ஒருவர் அவர் கொழும்பில் கல்வி அமைச்சில் பணிபுரிந்தவர். அவருக்கு யாழ்ப்பாணம் விடுமுறையில் வந்தால் அங்குமிங்கும் திரிவதற்கு வாகனம் தேவைப்பட்டுள்ளது. இவ்வளவுக்கும் கொழும்பில் அவர் பொதுப் போக்குவரத்தைத் தான் பயன்படுத்தியவர். அவர் “நான் கல்வி அமைச்சில் இருந்து வந்திருக்கின்றேன் எனக்கு ஒரு வாகனம் தேவை. தாருங்கள் ” என்று பதிவாளரிடமும் உப பீடாதிபதிகளிடமும் கேட்டிருக்கின்றார். அதிகார தோரணையையும் காட்டியிருக்கின்றார். அவர்கள் பயப்படாமல் வழங்க மறுத்து விட்டார்கள்.

திரும்பிச் சென்ற அவர் அமைச்சரை நாடியுள்ளார். அங்கு சென்று என்ன சொன்னாரோ தெரியாது. அமைச்சர் பதிவாளருக்கு தொலைபேசியில் ஒருநாளானக்கு வாகனத்தைக் கொடுக்குமாறு கூறியுள்ளார். அமைச்சர் கூறியதால் மறுப்புக் கூறமுடியாது சாரதியுடன் வாகனத்தை அனுப்பியுள்ளார்கள். நான் கனடாவிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் நடந்ததைக் கூறி வேதனைப்பட்டார்கள். ஏனெனில் வாகனத்தை நான் கல்லூரிக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட கஷ்டத்தையும் அதில் எடுக்கும் கவனத்தையும் அவர்கள் நன்கறிவர். நான் “சரி அமைச்சர் எங்களுக்குப் பல உதவிகள் செய்தவர். எங்களுக்கு வாகனம் எதுவும் இல்லாத காலத்தில் ஒரு

மோட்டார் வண்டியும் முச்சக்கர வண்டியும் தந்து உதவியவர். அவர் கேட்டு நாம் இல்லை என்று சொல்லக் கூடாது. நீங்கள் கொடுத்ததில் தவறில்லை. ஆனால் அவர் பாவித்திருந்தால் நான் மகிழ்ந்திருப்பேன். பரவாயில்லை ஒரு தடவை என்று தானே கேட்டவர்.” என்று அவர்களைச் சமாதானப் படுத்தினேன். சாரதியை அழைத்து “அவர் என்ன வேலை வாகனத்தினைப் பயன்படுத்திச் செய்தவர்” என்று கேட்டேன். சாரதி “அப்படியொன்றும் பெரிய வேலை செய்ததாக இல்லை சேர். அவருடைய உறவினர் வீடுகளுக்குச் சென்றார். பின்னர் மீன் வாங்குவதற்கு சந்தைக்குச் சென்றார். அவர் மகள் கச்சான் வாங்கித் தரச் சொல்ல வாகனத்தில் சந்திவரை சென்று வாங்கி வந்தார். அதிக நேரம் நான் வாகனத்துடன் வெளியே நிற்க அவர் வீட்டுக்குள் இருந்தார்” என்றார். எனக்கு இரத்தக் கொதிப்பு அதிகமாயிற்று. சாரதி மேலும் தொடர்ந்தார் “மாலை நேரம் யாழ் நகர் சென்று திரும்பி வரும்போது ஒரு விளையாட்டு மைதானத்தில், மரத்தின் கீழ், சிலர் கதிரையில் இருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் வண்டியை நிறுத்தக் கூறினார். அவர்கள் வண்டியைப் பார்த்து “என்ன கல்வியியற் கல்லூரி வண்டியில் வருகின்றீர்கள்” என்று கேட்டனர். அதற்கு இவர் “ஓம். அவர் பூட்டி வைத்துவிட்டுபோனவர். நான் உடைத்து எடுத்துக்கொண்டு வந்தனான்” என்று அகங்காரமாகச் சிரித்துக் கொண்டு கூறினார் என்றார்.

எனக்கு உச்சந்தலையில் கோவமும் எரிச்சலும் விறாண்டி விண் விண் என்றது. இங்கு தான் பொறுமை அவசியம். எனது பொறுப்பும் கடமையும் என்னை அமைதிப்படுத்தியது.

அவரது இந்த அடாத்தான செயலும் அகங்காரக்கதையும் என்னை நிதானமிழக்கச் செய்யக் கூடாது என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன். இதை அண்மித்த காலத்தில் ஒருநாள் அவர் என்னைக் கல்வி அமைச்சில் சந்தித்தார். அன்று எனக்கு உங்கள் கல்லூரி வாகனம் தந்து உதவினார்கள் நன்றி என்றதுடன் தான் அடுத்த கிழமை யாழ்ப்பாணம் வரவுள்ளதாகவும் வாகனம் தந்து உதவுமாறும் கேட்டார். நான் அமைதியாக “இது உலகவங்கி கல்வியியற் கல்லூரியின் பாவனைக்கென அளித்த வாகனம். அதைக் கண்டபடி யாருக்கும் கொடுக்கக் கூடாது. உங்களுக்கு முதலில் தந்ததே தவறு. நான் இல்லாததால் நடந்துவிட்டது. என்று கூறும் போதே எனது முகம் இறுக்கமடைவதை உணர்ந்து, ஏதாவது

தவறாக நான் நடந்துவிடக் கூடாது என்று என்னை நானே சமாளித்து; பிரதம ஆணையாளரும் உலக வங்கியும் அனுமதி தந்தால் யோசிக்கலாம் என்று கூறி அவரைத் தவிர்க்க அவ்விடம் விட்டுச் சென்று விட்டேன். இதில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால் யோசிக்கலாம் என்று கூறினேனே தவிர, தருவதாகக் கூறவில்லை.

ஆனால், அவரைப் பற்றி எப்படிக் கூறுவது என்று தெரியவில்லை. அடுத்தவாரம் ஒருநாள் காலையில் அலுவலக வாசலில் வந்து நின்றார். பிரதம ஆணையாளரின் கடிதம் அவர் கையில். அப்போதிருந்த ஆணையாளர் மிகவும் நல்லவர். கேட்டவுடன் கடிதத்தைக் கொடுத்துள்ளார். என்னைப் பீடாதிபதியாக அடையாளம் கண்ட திரு.நிஹால் ஹேரத் போன்றவர்களிடம் இது பலத்திருக்காது. ஏனெனில் அவருடன் இவர் தொடர்பான ஒரு சம்பவத்தை இங்கு கூறவேண்டும். நான் பீடாதிபதியாகப் பதவியேற்று சில நாட்களில் அப்போது அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் கடமைபுரிந்துவந்தார். கல்வி அமைச்சில் என்னைச் சந்தித்த அவர், “நான் தான் யாழ்ப்பாணம் கல்வியியற் கல்லூரியின் இணைப்பாளர். இனி மேல் எனக்கூடாகத்தான் சகல கருமங்களையும் ஆற்றவேண்டும்” என்றார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இதுவரை யாரும் அதுபற்றிக் கூறவில்லை. நான் கூறினேன் “எனக்கு, அப்படி ஒரு பதவி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நாட்டில் வேறு எந்தக் கல்லூரியிலும் அப்படி இல்லை. இன்னும் பிரதம ஆணையாளரோ அல்லது செயலாளரோ அல்லவா இதைக் கூறவேண்டும். நீங்கள் கூறுவதை நான் ஏன் பின்பற்ற வேண்டும்?” என்று கேட்டேன். அவர் தானே இணைப்பாளர் என்று கடிதம் எழுதி பிரதம ஆணையாளர், திரு.நிஹால் ஹேரத் அவர்களிடம் கொடுத்துச் சென்றுளார். கடிதத்தைப் படித்த அவருக்குச் சரியான கோபம் வந்து விட்டது. என்னை அழைத்து,” இவர் முன்பு பீடாதிபதிப் பதவியை தனக்குத் தருமாறு பலத்த நெருக்கடிகளைத் தந்தவர். இப்போ வேறு வடிவத்தில் வருகின்றார். எங்களுக்கு அப்படியொரு இணைப்பாளர் தேவையில்லை. உங்களுக்குச் சிங்கள மொழியில் அதிக ஆற்றல் இல்லாது விட்டாலும் அல்லது எனக்குத் தமிழ் மொழி ஆற்றல் இல்லையென்றாலும் எமது ஆங்கில அறிவு எம்மிடை தொடர்பு கொள்ளப் போதுமானது என்று கூறி கடிதத்தைக் கிழித்து குப்பைத் தொட்டியில் போட்டார். இப்போதிருந்த ஆணையாளரிடம் கடிதம்

பெறுவது அவருக்கு இலகுவாக இருந்துள்ளது. கடிதத்தை ஆறுதலாக வாங்கிப் படித்தேன். வாகனத்தைக் கொடுக்கும் படி அதில் இருந்தது. கால அளவு மற்றும் பாவனையின் நோக்கம் எதுவும் அங்கில்லை. நான் கடிதத்தைத் திருப்பி அவரிடமே கொடுத்து “உலக வங்கி இடமும் அனுமதி பெறவேண்டும்” என்று கூறி அவ்விடமிருந்து சென்று விட்டேன்.

ஒரு மணி நேரத்தில் எனக்கு ஒரு தொலை பேசி அழைப்பு வந்தது. எதிர் முனையில் முன்னர் “யாப்பா பட்டுன” கல்வியியற் கல்லூரி என்ற பெயர் சூட்டலை வெற்றிகரமாகத் தடுத்த கௌரவ பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு.தவராசா அவர்கள் பேசினார்கள். எனக்கு அவர் அழைப்பு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. அந்தப் பெயர் மாற்றல் சந்தர்ப்பத்தின் பின்னர் அவருடன் தொடர்பிருக்கவில்லை. சந்தோஷமாகக் கதைத்தேன். அவரும் மகிழ்ச்சியுடன் கதைத்து விட்டுப் பின்னர் கேட்டார் “உங்கள் வாகனத்தை இன்றைக்கு மட்டும் இவருக்குக் கொடுக்கலாமா? அவர் இங்குதான் உள்ளார்.” என்று மிக மதிப்பான தொனியில் கேட்டார். நான் “இது உலக வங்கி கல்வியியற் கல்லூரியின் பாவனைக்கென அளித்த வாகனம். அவர்கள் அனுமதியில்லாமல் நான் எப்படிக் கொடுப்பது?” என்று மிக மரியாதையுடன் பதிலளித்தேன். அதற்கு அவர் “நான் உலக வங்கியினருடன் கதைத்துக் கூறுகின்றேன்” என்று தொலைபேசியைத் துண்டித்தார்.

இரண்டு மணி நேரம் கழித்து மீண்டும் அழைத்தார். “டாக்டர் கமலநாதன், அங்கே உலக வங்கியினர் யாரையும் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை. இங்கே இவரும் என்னை விட்டபாடில்லை. எனது அறைக்கு வெளியிலே தான் இருக்கின்றார். இன்றைக்கு நேரம் போய்விட்டது. நாளைக்கு மட்டும் கொடுக்க மாட்டீர்களா? என்று கேட்டார். நான் அதற்கு” நீங்கள் கேட்டு நான் இல்லை என்று சொன்னதாக இருக்கக் கூடாது. நீங்கள் கல்லூரிக்குச் செய்த உதவியையும் மறக்கக் கூடாது. ஆனபடியினால் அவருக்கு நாளை, எத்தனை மணிக்கு வாகனம் தேவையென்று கேட்டுச் சொல்லுங்கள். அனுப்பிவைப்பேன்” என்றேன். அதற்கு அவர் “ஓம் டாக்டர். நாளைக்கு மட்டும் கொடுங்கோ. அதற்குப் பின்னர் கேட்கவே மாட்டேன்” என்றார். நானும் “கட்டாயம் நாளை வாகனம் அனுப்புவேன். இங்கே இருபாலைச் சந்தியில் பல வாகனங்கள் நிற்கின்றன. அதில் ஒன்றை, ஒரு நாளுக்குப் பேசி அனுப்பி

வைப்பேன். அவர் எங்கு வேண்டுமானாலும் போய்வரலாம்.” என்று அமைதியாகக் கூறினேன். உடனே அவர் “இல்லை, இல்லை அதற்கு யார் பணம் கொடுப்பது?” என்றார் அவசரமாக. “அது நான் கொடுப்பேன். என்பொறுப்பு. நீங்கள் எத்தனை மணிக்குத் தேவை என்று கேட்டுச் சொன்னால் போதும்” என்றேன் அமைதியாக.

அவர் “கொஞ்சம் பொறுங்கோ. தொலைபேசியை வையுங்கோ. நான் பின்னர் கதைப்பேன்” என்று தொலைபேசி அழைப்பைத் துண்டித்துக் கொண்டார். அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும், தான் கேட்ட படியால், நான் வாகனத்தைக் கூறியது போல் ஒழுங்கு செய்வேன் என்பது. ஆதலாலே தான் பேச்சை நிறுத்தினார். எனக்கும் நன்றாகத் தெரியும் அவர் ஒருபோதும் மற்றவர் பாதிக்கப்படக் கூடியதாக செயற்பட மாட்டார் என்பது. பின்னர் அவரிடமிருந்து எந்த அழைப்பும் வரவில்லை. வாகனம் கேட்டு எவரும் தொந்தரவு தரவில்லை.

இடமாற்றம் பெற்றேன்.

கல்லூரிக் கட்டடங்கள் தொடர்பான கடமைகள் நிறைவு பெற்று கல்லூரியும் நல்ல நிலையில் பிரகாசிக்க வைத்து, என் கடமை முடிந்தது என்றெண்ணி 2004 மார்ச்சுமீயில் நானே விரும்பி இடமாற்றம் பெற்றுக் கொண்டேன். மேற்கூறியதோடு உடற்களைப்பை விட உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட களைப்பும் விரக்தியும் என்னை அந்த முடிவினை எடுக்க வைத்தது. வெளித்தலையீடுகள், அதற்கு துணைநின்ற சில மாணவரின் நன்றியில்லாச் செயற்பாடுகள், ஓரிரு கல்வியாளர்களின் புறம்கூறும் நடத்தைகள் மற்றும் கடமை செய்யாது உரிமை கோரி தந்த தொல்லைகள் போன்றவையும் அந்த முடிவை எடுக்க வைத்தமை உண்மையே. சமூக ஆர்வலர்கள், ஆலோசனைச்சபை உறுப்பினர்கள், கல்வியியலாளர்கள், முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் செல்ல வேண்டாம் என்று தயவுடன் கேட்டனர். நான் கொண்ட முடிவில் திடமாகவே இருந்தேன். இன்னும் ஒரு வருடமாவது இருங்கள் என்று கேட்டனர். என் முடிவு மாறவில்லை. எனது இடத்துக்கு வேறொருவரை கல்லூரிக்குக் கொண்டு வந்தும் விட்டேன். இனி ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று சொன்னேன் எல்லோரும் வாடி நின்றனர். இந்த விடயத்தை என்மீது அன்பு கொண்ட கல்லூரி தொடர்பாக பல உதவிகளையும் எனக்குப் பல்வேறு நன்மைகளையும் செய்தவர்கள் கேள்வியுற்று என்னைக் கல்லூரியில் தொடருமாறு கேட்டனர்.

எனக்கு உடல் நலக் குறைவு ஏற்பட்டுள்ளது. சிகிச்சை பெறவேண்டும் என்று பொய் கூறினேன். நான் பொய் கூறுகின்றேன் என்பதை நன்கு விளங்கக் கூடிய கல்வியாளர்கள்தான் அவர்களும். மீண்டும் வலியுறுத்தினர். அன்பாகப் பணிந்து கோரிக்கை வைத்தனர். அன்புக்கு அடிமையாக வேண்டியதாயிற்று. பணி தொடர்ந்தேன்.

இந்து மகாநாடு.

சைவசமயத்தின் காவலராகவிருந்த, அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்தின் செயலாளர் நாயகம் உயர் திருகந்தையா.நீலகண்டன் அவர்களும் சிவநெறித்தவமகன் கலாநிதி. ஆறுதிருமுருகன் அவர்களும் 08.05.2005 அன்று மாலை கல்லூரிக்கு வந்தனர். அன்று.பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தன் அவர்களின் நினைவுச் சொற்பொழிவு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பொறுமையுடன் நிகழ்ச்சியில் கலந்து சிறப்பித்தனர். நிகழ்ச்சி முடிவுற்றதும் என்னுடன் கலந்துரையாட வேண்டுமெனக் காத்திருந்தனர். அவர்களை அலுவலகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றேன்.திரு.நீலகண்டன் கூறினார், “அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்” தனது பொன் விழாவை இவ்வாண்டு (2005) காண்கின்றது. பொன்விழா மகாநாட்டையாழ்ப்பாணத்தில் உங்கள் கல்லூரியில் நடத்த விரும்புகின்றோம். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் சமர்ப்பித்தல் தொடர்பான கல்வியியல் சார்ந்ததாகவே மகாநாடு ஒழுங்கு செய்யப்பட வேண்டும். “இலங்கையில் இந்து மதம்” என்பதே இந்த மகாநாட்டின் கருப்பொருள். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம், கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை மற்றும் யாழ்ப்பாணம் கல்வியியற் கல்லூரி ஆகியன இதன் முக்கிய பங்களாளர். அதற்கு அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் அனுசரணை வழங்கும்” என்றார்.

நான் யோசித்தேன். இந்த மகாநாட்டை கல்வியியல் பெறுமதி மிக்கதாக ஒழுங்குசெய்து கொண்டால், அதன் வழி எமது முகிழ் நிலை ஆசிரியர்களுக்கு வித்தியாசமான அனுபவத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கலாம். ஒரு மகாநாட்டை ஒழுங்கு செய்வது, விருந்தினரை வரவேற்பது, ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எவ்வாறு சமர்ப்பித்தல்? போன்ற இன்னோரன்ன பல்வேறு விடயங்களிலும் ஈடுபட வைத்து அனுபவத்தை அளிக்கலாம். அது அவர்களது தொழில் வாண்மை விருத்திக்கு உதவி செய்யும் என்று, இரண்டு வேண்டு கோள்களை முன்வைத்துச் சம்மதித்தேன். ஒன்று

கல்லூரியின் பாடவேளைகள் எதுவும் தடைப்படக் கூடாது. இரண்டு எவ்விதத்திலும் எவ்வரசியலும் தலையிடக் கூடாது. அவ்விரண் டுக்கும் பூரண சம்மதம் தெரிவித்தார்கள்.

கல்லூரியில் இந்து மகாநாடு நடத்துவது தொடர்பாக உரிய அனுமதியைக் கல்வி அமைச்சில் பெற்றுக் கொண்டேன். கல்வியியலாளர்கள், முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள், கல்விசாரா ஊழியர்கள் நல்லாதரவு தந்தனர். இந்து மகாநாடு தொடர்பான ஆலோசனைகளைக் கலந்துரையாடவும் மற்றும் அது தொடர்பான காரியங்களுக்காகவும் ஒரு தற்காலிக அலுவலகம் கல்லூரியில் திறக்கப்பட்டது. வெளி வேலைகளைக் கவனிப்பதற்காக தனியார் வாகனம் ஒன்று நாட்கூலிக்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. கல்லூரியில் இந்து மகாநாட்டுப் பணிகள் நடந்தாலும் கல்லூரியுடன் அவை கலக்காத வகையில் திட்டமிட்டுக் கொண்டேன்.

கல்லூரியின் வித்தக விநாயகர் ஆலய முன்மண்டபம் நிதிப் பற்றாக்குறை காரணமாக முற்றுப் பெறாத நிலையில் இருந்தது. இதனை நேரமறிந்து இந்து மாமன்ற நிர்வாகிகள் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தேன். அவர்கள் பெருமனதுடன் பளிங்குக் கற்களால் அதனைப் பூர்த்திசெய்து தந்தமை பேருதவியாக இருந்தது. அக்கற்களைத் தெரிவு செய்வதற்கு, மேற்படி மாமன்றத்தின் தலைவர் திரு.கைலாயிள்ளை அவர்களின் துணைவியார் திருமதி. அபிராமி அம்மா என்னுடன் பல கடைகள் ஏறி இறங்கி உதவியமை இன்றும் பசுமையாக நினைவில் உள்ளது. எமது கட்டடப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த ஒப்பந்தகாரர் அக்கற்களை இலவசமாகப் பதித்துத் தந்தமை வித்தகரின் திருவருளே. இந்து மகாநாட்டிற்கு வருகை தந்த பேராளர்களை அங்கிருந்து வரவேற்று அழைத்துச் சென்றமை கௌரவமாக இருந்தது, கோயிலும் பூரணம் பெற்றுக் கொண்டது. அத்துடன் கோயில் பூசகருக்கு மாதந்தோறும் வேதனம் வழங்கவும் மன்றம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது. இன்றுவரை வழங்கியும் வருகின்றது.

இந்து மகாநாடு 15.07.2005, 16.07.2005, 17.07.2005 ஆகிய 3 தினங்கள் நடைபெறுவதாகத் திட்டமிடப்பட்டு நிகழ்ச்சி ஒழுங்கும் தயாரிக்கப்பட்டு முதல்நாள் ஏற்பட்ட சிறு தப்பான கணிப்பால் 2 நாட்களே நடைபெற முடிந்தது. மகாநாடு நடைபெற்ற நிறுவனத்தின் தலைவர் என்ற காரணத்தால் நான் இரவிரவாக விசாரணைக்குச் செல்ல வேண்டிய துர்ப்பாக்கியத்தையும் நேரடியாக மிரட்டலுக்கு

உள்ளாகி உயிர்ப் பயம் தோன்றிய நிலையையும் எதிர் கொண்டேன். எல்லாவற்றையும் வித்தக விநாயகரும் முடிமன்னர் வைரவரும் முன்னின்று காத்தருளினர்.கடவுள் நேரே வந்து அருள்புரிவதில்லை. தன் சார்பாக யாரையும் அனுப்பி அருள்வார் என்பது ஆத்மீகத்தில் ஈடுபாடு கொண்டோர் நம்பிக்கை. யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் எனது சமயபாட ஆசிரியர் (சாமி) மயில்வாகனம் அவர்கள் கற்பித்தமை நினைவில் வந்தது. ஆபத்து வேளை உதவுவார்கள் என நம்பியிருந்தோர் ஓடி மறைந்திட, எனக்காக அந்த அகால வேளையில் என்னுடன் கூட வந்து அவர்களுக்கு என்னிலையைத் தெளிவுற விளக்கிய அன்பும் நல்மனமும் நிறைந்த பேராசிரியர். நித்தியானந்தன் அவர்களையும் பேராசிரியர். சிவலிங்கராஜா அவர்களையும் கடவுளின் அவதாரங்கள் என்று கூறுவதில் தவறில்லை. அவர்கள் இருவரையும் எப்படி என்னால் மறக்க முடியாதோ அதே போன்று விசாரணை முடிந்து கல்லூரி திரும்பிய போது, கல்லூரி வாசலில் திரு.நீலகண்டன் ஐயா தவிப்புடன் நின்றதையும் என்னைக் கண்டதும் நிம்மதி முச்சு விட்டு “ஏன் டாக்டர் என்னைக் கூப்பிடாமல் சென்றனீங்கள்” என்று அன்புரிமையுடன் வினவியதையும் மறக்கமுடியாது.

கல்லூரிக் கீதம்

கல்லூரி ஆரம்பித்து ஒரு சில நாட்களிலேயே கல்லூரிக்கான கீதமொன்று ஆக்கித் தருமாறு யாழ்ப்பாணத்தின் மாண்புமிகு அடையாளம், முத்தமிழ் கலாநிதி, சாஹித்திய சாஹரம், கவிமாமணி இணுவையூர் மா.த.ந.வீரமணி ஐயர் அவர்களிடம் அவர்கள் இல்லம் சென்று வணக்கம் செலுத்திக் கேட்டிருந்தேன்.அவர் சந்தோஷத்துடன் சம்மதித்தார். ஒரு வாரத்தில் எமது கல்லூரிக்கான கீதத்தை ஆக்கி, மெட்டமைத்து கல்லூரிக்கே எடுத்துவந்து, சங்கீதத்துறை கல்வியியலாளர் திருமதி.விக்னேஸ்வரி நரேந்திராவை அழைத்து என்னையும் அவ்விடத்தில் அமர வைத்து இராகத்துடன் பாடிக் காட்டினார். பின்னர் அவரைப் பாடும் படி பணித்தார். அதில் தான் திருப்தியடையும் வரை திரும்பத் திரும்ப அவரைப் பாடவைத்து திருப்தி கண்டதும் அதனை முகிழ்நிலை ஆசிரியர் எல்லோருக்கும் பழக்கும்படியும் கல்லூரிக் கீதம் அனைவராலும் முழுமையாக இசைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறினார். மேலும் அவர்கள் கீதத்தை முழுமையா பழகிய பின்னர் தனக்கு அறிவிக்கும் படியும். தான் வந்து கேட்பேன் என்றும் கூறிச் சென்றார். திருமதி

விக்கினேஸ்வரி அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் விரிவுரைகள் முடிவுற்ற பின்னர் குறிப்பிட்ட நேரம் அனைவரையும் பிரதான மண்டபத்திற்கு அழைத்துப் பயிற்சியளித்தார். அவர்கள் கல்லூரிக் கீதம் இசைப்பதில் அவருக்கு திருப்தி ஏற்பட்டதும் என்னை வந்து முதலில் அதனைக் கேட்கும்படி அழைத்தார். நான் கூறினேன் “நான் கேட்பதைவிட ஐயா கேட்டு திருப்தி அடைந்தால், அதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும். ஐயாவுக்கு செய்தி அனுப்புவோம். மாறாக எனக்குச் சங்கீதம் மிகச் சொற்பமே தெரியும். ஆனால் நன்றாக இரசிப்பேன். அதை உரியவர்கள் தான் கவனிக்க வேண்டும்.” என்றேன். நானே ஐயாவிடம் சென்று கூறி அவர் வரக்கூடிய நாளையும் நேரத்தையும் அறிந்து வந்து கூறினேன்.

இங்கு ஒரு விடயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்; எமக்குத் தெரியாததைத் தெரிந்தது போலக் காட்டி பொய்யான விம்பத்தைத் தோற்றுவிக்கக் கூடாது. அந்தப் பொய்மை ஒரு நாளைக்கு மற்றவர்களுக்குத் தெரிய வரும் போது அவமானப்பட நேரிடலாம். அதிலும் பொறுப்பான பதவியில் இருப்பவர்கள் எப்போதும் அதனைச் செய்யவே கூடாது. சிலவேளைகளில் ஒரு விடயம் தொடர்பாக எமக்குத் தெரிந்த சிறு செய்தி எமக்கு அத்துறையில் அதிகம் தெரியும் என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கக் கூடிய வகையில் இடமறிந்து, காலமறிந்து பயன்படுத்தி வெற்றி காண்பதும் உண்டு என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. உதாரணத்துக்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் கூறுவேன். கல்லூரியில் அதிகாலை உடற் பயிற்சிக்கு அனைவரும் செல்லவேண்டும் என்பது விதி. ஆனால் அதிகாலை நேரந்தான் கல்வியியற் கல்லூரியில் அனுமதி பெற்றவயதினரின் ஆழ்ந்த நித்திரை நேரம். கல்லூரி விதிகளை நாம் மாற்ற முடியாது. செல்லத்தான் வேண்டும். அவர்கள் பலத்த சிரமத்துடன் எழுந்து செல்வார்கள். உடல் நலக்குறைவுடையோரும் விளையாட்டு மைதானம் சென்று உடற்கல்வி கல்வியியலாளரிடம் தனது நிலையைக் கூறின், அவர் உண்மையெனக் கண்டால் விலக்குப் பெறலாம். ஆனால் அங்கேயே இருந்து பயிற்சியை அவதானிக்க வேண்டும். மற்றவர்க்கு உடலைச் சூடாக்கும் முதற் பயிற்சியுடன் நித்திரை பறந்து உற்சாகம் வந்து விடும். அதற்கு முன்னரான அந்தச் சிறிய நேரத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக பலர் பல பொய்க் காரணங்களைக் கூறி விலக்குப் பெற முனைவார்கள். இவ்வாறு தான் ஒரு தடவை ஒரு மாணவன் அவர் நடனத் துறையில் பயில்பவர். காலை வேளை என்னிடம் வந்தார். “என்ன தம்பி?” என்று கேட்டேன். அவர், “சேர்

எனக்கு மூல வருத்தம் உண்டு. உடற்பயிற்சி செய்யமுடியாது. விடுதியில் இருக்க அனுமதி தாருங்கள்”. என்றார். அவரது உடல் மொழி, பொய் சொல்கின்றார் என்பதைக் காட்டிற்று. என்றாலும் உடனடியாக அப்படித் தீர்மானிக்கக் கூடாது என்று, என்ன மருந்து சாப்பிடுகின்றீர்? உறைப்புச் சாப்பிடக் கூடாதல்லவா என்றேன். அவர் மருந்து எதுவும் எடுப்பதில்லை என்றார். “சரி கவனமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் உமக்கு உந்த நோய் இருப்பதை யாருக்கும் கூற வேண்டாம். நடனப் பயிற்சியின் போது அரை மண்டி, கால் மண்டி என்கின்ற நிலையெல்லாம் உண்டு; இவை, நடனத்துறை கல்வியியலாளர் திருமதி ஞானசக்தி அவர்கள் கற்பிக்கும் போது காற்றில் வந்து என்னிடம் நிலைத்தவை. அவ்வளவே. அதைக் கூறி அந்த வருத்தம் உள்ளவர்களுக்கு அவை மிகவும் கஷ்டமான நிலை. யாராவது அதை அறிந்து அறிவித்தார்கள் என்றால் உமக்குப் பெரும் பிரச்சனையாகிவிடும். ஆனபடியினால் விளையாட்டு மைதானம் சென்று கல்வியியலாளரிடம் கூறிவிட்டு, அங்கு ஓரிடத்தில் அமைதியாக இருந்து பயிற்சியை அவதானியும்.” என்று கூறி அனுப்பி விட்டேன். சிறிது நேரம் செல்ல நான் விளையாட்டு மைதானம் சென்று பார்த்தபோது அவர் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து உடற்பயிற்சியில் ஈடுபடுவதைக் கண்டேன். அதிலும் அவரே மிக உற்சாகமாகப் பயிற்சி செய்வதையும் காணமுடிந்தது. எனவே எம்முடன் தொடர்பில்லாத துறைகளில் எமக்கு ஒன்று, இரண்டு தெரிந்திருந்தாலும் அதைக் காலமறிந்து அளவோடு பயன்படுத்துவதும் பொருத்தமுடையது.

குறித்த நேரம் ஐயா வந்து கேட்டு திருப்தியுடன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார். கல்லூரிக்கான கீதம் பின்னர் அரங்கேறி, தொடர்ந்து பொருத்தமான சந்தர்ப்பங்களில் இசைக்கப்பட்டு வரப்படுகின்றது. இங்கு ஐயா அவர்களுடைய செயற்பாடுகளில் இருந்து எனக்கு நல்லதோர் அனுபவம் கிடைக்கப் பெற்றது. அதனை “இங்கு பதிவு செய்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்.” ஒரு கருமத்தினை ஆற்ற ஆரம்பித்தால் அக்காரியம் நிறைவு பெறும்வரை தொடர்ந்திருப்பதும் ஆற்றுப்படுத்தி உற்சாகம் தருவதும் அவசியமாகும். அதற்கு ஒருவர் தான் ஆற்றும் கருமத்தில் விருப்புடனும் ஈடுபாட்டுடனும் செயற்படவேண்டும்.” அதுவே கற்ற பண்பாளர் உயர் விழுமியமாகும். இங்கே ஐயாவினது செயற்பாட்டில் இவை அனைத்தும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஐயாவிடம் யான் கீதம் மட்டும் கேட்டேன். அவர் கீதத்தை எழுதி, மெட்டமைத்து, பின்னர் இராகத்துடன் பாடிக்காட்டி தொடர்ந்து அத்துறைக்குப் பொறுப்பானவரைப்

பாடவைத்து, வேண்டும் திருத்தம் கூறி மெருகேற்றி, கீதத்தின் உரியவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கப் பணித்து, இறுதியில் தானே வந்து அவர்கள் இசைப்பதைச் செவிமடுத்து அவதானித்துத் திருப்தி எனக் கூறிய, அவரது ஈடுபாடு அவரின் மகா பெரும் குண இயல்பு மாத்திரமன்று. “செய்வன திருந்தச் செய்தல் வேண்டும்” என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைவு கண்டது. அவ்வாறு ஐயா தான் பங்கு கொண்ட ஒவ்வொரு செயல்களிலும் ஈடுபாடு கொண்டு வாழ்ந்து வழிகாட்டியிருக்கின்றார். அதனாலே தான் அவர் இப்பூவுலகை விட்டு இறைவனிடம் சரணடைந்து பலவருடங்கள் ஓடி மறைந்தாலும் இன்றும் என்போன்ற பலருடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

ஒரு வலி நிறைந்த கொசுறுத் தகவல்: ஸாகித்திய ஸாகரம், முத்தமிழ் கலாநிதி வீரமணி ஐயா அவர்களால் நிறைந்த சிந்தனையுடன் முழுமையான ஈடுபாட்டுடன் ஆக்கப் பெற்ற உணர்வுடன் கலந்த கல்லூரிக் கீதம்; முழுமையாக இசைக்கப் படவேண்டுமென்பதும் அனைவராலும் இசைக்கப் படவேண்டும் என்பதும் ஐயாவின்மைய பணிப்பும் ஆசையும். இடைக்காலத்தில் அரைவாசி பாடப் பணித்தார் ஒருவர். முழுதும் இசைத்தால் நேரம் விரயமாகின்றதாம். அவர் என்னிடம் ஒருதடவை அளந்த கதையது. பதிவு செய்து ஒலிபரப்பி அனைவரையும் ஐடமாக நிற்க வைத்தார் இன்னொருவர். கல்வியமைச்சு, தேசிய கல்வி நிறுவனம் போன்ற பெரிய நிறுவனங்களில் பணியாளர் ஆங்காங்கே தங்கள் பிரிவுகளில் இருப்பர். தேசிய கீதத்தைப் பதிவு செய்து ஒலிபரப்புவர். அவர்கள் எழுந்து நின்று மரியாதை செலுத்துவர். அது பொருத்தமானது. இங்கே கல்லூரியில் அனைவரும் பொது மண்டபத்தில் கூடி நிற்கும் போது அது அவசியமா? நாம் செய்கின்ற ஒவ்வொரு செயலையும் ஏன்? எதற்காக? என்று உங்களை நீங்களே கேட்டு நியாயப்படுத்திச் செய்து கொள்ளுங்கள் என்றார் அறிவுலக மேதை சோக்கிரட்டீஸ் அவர்கள். அவ்வாறு செய்வோமானால், செய்யும் செயல் சீர்மை பெறும். சுயம் பெருகும், ஆளுமை வளர்ச்சி பெறும். நாமும் முன்னேறலாம். எமது சமூகத்தையும் முன்னேற்றப் பாதையில் இட்டுச் செல்லலாம். இன்று பீடாதிபதி திரு.சு.பரமானந்தம் அவர்களால் கல்லூரி சிறப்புடன் நிர்வகிக்கப் படுவதும், எத்தனையோ இன்னல்கள் மத்தியில் கல்லூரியை நிறைவாகப் பலரும் பாராட்டும்படியாக வளர்த்துச் செல்வதும் கல்லூரிக் கீதத்தை முழுமையாகச் சகலரையும் இசைக்க வைப்பதும் மகிழ்ச்சி அளிக்கின்றது.

நீறாகோளஸ்

நீறைவாக.

“**அ**ண்ட வெளியில் நிற்பதற்கு ஓர் இடமிருந்தால் நெம்புகோலினைப் பயன்படுத்தி இப்புவிசை நகர்த்திக் காட்டுவேன்” என்றார் அறிவியல் மேதை “ஆக்கிமிடீஸ்”. இயற்பியலில் நெம்புகோல் என்பது இன்னொரு பொருள்மீது பயன்படுத்தக் கூடிய பொறிமுறை விசையைப் பல மடங்குகள் ஆக்கக் கூடியதாக அமைக்கப்பட்ட ஒரு விறைப்பான பொருள் ஆகும்.

நிற்பதற்கும் இடமில்லாமல் வெறும் நியமனக் கடிதத்துடன் கல்லூரி நிறுவ வந்தவன் நான். என்ன துணிவில் வந்தேன்? இன்று வரை விடை கிடைக்காத கேள்வி. நிற்க இடம் இல்லாததால் ஆக்கிமிடீசுக்கு புவிசை அசைக்க முடியவில்லை. அது தன்பாட்டிற்கு, சமுன்று சுற்றிய படி பயணிக்கின்றது.

இங்கு அசையாது ஸ்தம்பித்து நின்ற கல்வியியற் கல்லூரி எனும் தேரை, அசைத்து ஓடவைக்க வேண்டிய பணி என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பலர் சேர்ந்து இழுத்து அசைய வேண்டிய தேரை நான் தனித்து அசைக்க வேண்டும். “ஆக்கிமிடீஸ்” கோட்பாட்டின் பிரகாரம் அதனை அசைத்து ஓடவைப்பதற்கு எனக்கு நிற்பதற்கு ஓர் இடமும் நெம்புகோலும் தேவைப்பட்டது. துணிவு, விடாமுயற்சி, ஆர்வம், நேர்மை, ஈடுபாடு ஆகியவற்றால் இயல்பாகவே என்னுள் உருவாக்கப்பட்ட நெம்புகோல் என்வசம் இருந்தது. இப்போ எனக்கு நிற்பதற்கு இடந்தான் தேவைப்பட்டது.

நிற்பதற்கு மனமு்வந்து இடந்தந்தார்கள் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபர், விரிவுரையாளர், ஆசிரிய மாணவர்கள். அங்கு நின்று, என்வசமிருந்த நெம்புகோலால் அசையாத தேரை அசைக்க முடிந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியை ஆரம்பித்துக் கொண்டேன். “எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவான்” என்பதை உயர்வாக மனங்கொள்வர் கற்றறிந்த பண்பாளர். கல்வி அறிவூட்டும் முழுநிறைவான கல்லூரி ஒன்றை நிறுவுதற்கு இறைவன்

எனக்கு அளித்த வாய்ப்புக்கு என்றும் நன்றியுடையேன். கிடைத்த வாய்ப்பைக் குறையேதுமின்றி ஆற்றி முடித்துள்ளேன். என் முயற்சி வெற்றிபெற அருகிருந்து உதவிய அன்புள்ளங்கள் அனைவரையும் என்நினைவு வங்கியில் நிரந்தர வைப்பிலிட்டு உளம் மகிழ்கின்றேன். அவர்களை மறவாதிருக்கவும் அவர்கள் பணியினைச் சமூகம் அறிந்து கொள்ளவும் இங்கு இயன்றவரை பதிவு செய்துள்ளேன்.

அறிவாலயம் அமைக்கச் சந்தர்ப்பம் தந்த இறைவனுக்கும் ஆலயம் அமைத்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. சைவ ஆலயம் ஒன்றும் கிறீஸ்தவ ஆலயம் ஒன்றும் கல்லூரியுள் நிறுவி கற்போரின் ஆத்மீக பலத்துக்கு உதவும் புனிதமான பணிக்கும் எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அப்புனிதம் நிறைந்த பணிகள் இனிதே நிறைவேற உதவிய நல்லுள்ளங்களையும் நன்றியுடன் இங்கு பதிவு செய்து திருப்தி கொள்கின்றேன்.

ஒரு முழு நிறைவான கல்லூரி வளாகத்தை உருவாக்கி, கல்லூரிக்குத் தேவையான தளபாடங்கள், மின்சார நீர் வசதிகள், போக்குவரத்துக்கு இரு வாகனங்கள் எனத் தேவையான அனைத்தையும் எனது பதவிக் காலத்திலேயே பெற்றுப் பூரணமான கல்லூரியாக உருவாக்கிக் கொண்டேன். கல்லூரிக்கு முன்னால் காணியைக் கொள்வனவு செய்து, அங்கு விளையாட்டு மைதானத்தை அமைத்து வளாகத்துள் நின்ற பயன் தரு மரங்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டேன். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, சமூக மட்டத்தில் கல்லூரிக்கு மிக உயர்ந்த கணிப்பினைப் பெற்றுக் கொடுத்து, அங்கு கற்றவர்களின் வாண்மைவிருத்திக்கு உதவியதுடன் அவர்களின் ஆளுமை உயர்வடைந்து கற்றவர்களாலும் மற்றவர்களாலும் அவர்கள் மெச்சப்பட வழி காட்டி மகிழ்ந்தேன்.

இவற்றால் எனக்குச் சமூக மதிப்பு இன்றும் கிடைத்து வருகின்றது. நன்றி மறவாத சமூகம் எங்கு கண்டாலும் அதனை உளத்தாய்மையுடன் அளித்து மகிழ்கின்றது. பல்லாயிரம் கோடி சொத்திருப்பதை விட அதனைப் பெரிதாக மதித்து உளம் பூரிப்படைகின்றேன்.

இவ்வளவு இருந்தும் அன்றும் இன்றும் கல் எறியாதவர்களோ உரிமைக்குரல் எழுப்பாதவர்களோ அல்லது எனது வேகத்தைத் தடை செய்ய முற்பட்டவர்களோ இல்லாமல் இல்லை. கற்களை எறிந்தார்கள். இவை எல்லாவற்றையும் இங்கு கூறியுள்ளேன். நாகரிகம் கருதிப் பெயர்களைக் குறிப்பிடவில்லை. அவர்கள்

எறிந்த கற்கள், எனக்குப் பாராட்டுகள் தராத உற்சாகத்தைத் தந்து எனது வேகத்தை அதிகரிக்க உதவின என்பது உண்மையே. மேலும் அந்தக் கற்களும் கல்லூரியை அரண்மனையாக உருவாக்க உதவின என்பதும் உண்மையிலும் உண்மையே.

நெஞ்சில் உரமிருந்தது, நேர்மைத் திறன் இருந்தது, யாரும் எதுவும் செய்ய முடிந்ததில்லை. இடர் கொடுக்க யாராயினும் அடாத்தாக முனையும் வேளை முருகன் வேறு வேறு வடிவங்களில் உற்சாகம் தந்து கல்லெறிகளில் இருந்து காப்பாற்றி வழிகாட்டி நிற்பார். இந்தப் பின்னணியில் துணிந்து பல கருமங்களைச் சிறப்பாக ஆற்றி முடிக்கவும் தனித்துவத்துடன் பல கருமங்களை முன்னெடுக்கவும் முடிந்தது. பத்தோடு ஒன்று பதினொன்றாகக் கல்லூரி இருக்காது; ஜேர்மன் தொழில் நுட்ப நிறுவனத்தால் முதன்மைக் கல்லூரியாக அடையாளம் காணப்பட்ட எமது கல்லூரி முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டுமென வழி காட்டினேன். அதற்கு நல்லாதரவும் கிடைத்தது. புதிய எமது கல்லூரிக்கே சிறப்பான பல நல்ல அரிய செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. பாராட்டுப்பெற்றன. இறைவன் கருணையால் எனது சக்திக்கு மேற்பட்ட கருமங்களை நிறைவாக ஆற்றிமுடித்திருந்தேன். ஆறு வருடங்கள் ஓய்வின்றி உழைத்தேன். எனது பதவிநிலைக்குத் தரவேண்டிய ஊதியத்தை அரசு தரவில்லை. அதனைப் பெற்றுத்தர எனது உழைப்பையும் படும் கஷ்டத்தையும் நேரில் கண்டு உணர்ந்து பூரித்த நல்லவர்களால் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளையும் உத்தம வில்லர்கள் சிலர் தடுத்து மகிழ்ந்தனர். ஒரு விரிவுரையாளர் பெறும் சம்பளத்தில் இவ்வளவு பணிகளையும் பூரண மகிழ்ச்சியுடன் ஆற்றி முடித்தேன். நான் சம்பளத்துக்காகப் பீடாதிபதி பதவியைக் கொண்டேன் அல்லேன். எனது சமூகம் கல்வியில் நன்மை பெற உழைத்தேன். வெற்றி கண்டேன்.

இதனாலே தானோ எனது மதிப்புக்குரிய சிவத்தமிழ்ச் செல்வி.கலாநிதி.தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அம்மா அவர்கள் “யாழ். கல்வியியற் கல்லூரிக்கு ஒரு மகத்துவமான தனித்துவம் உண்டு. இதனை வளர்த்துப் பேணிய பெருமை, ஓய்வு பெற்ற பீடாதிபதி டாக்டர்.கமலநாதனுக்கு உண்டு. இக் கல்லூரியின் அமைப்பிலும் கட்டட வளர்ச்சியிலும் வழிபாட்டுத் தலத்தை நிறுவியதிலும் பயிற்சி பெற்ற மாணவர்களை நல்லபடி உருவாக்கி வெளியேற்றியதிலும் கமலநாதன் ஆற்றிய சேவை மகத்தானது. மிக மிகப் பாராட்டுக்குரியது” என்று உளம் நிறைந்து வாழ்த்திச் சென்றார்.

நல்லை ஆதீன இரண்டாவது குருமகா சந்நிதானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாச்சாரிய சுவாமிகள் “யாழ்ப்பாணக் கல்விச் சமூகத்தின் பெருமையை மேலெடுத்துச் செல்லும் வகையில் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் தோற்றத்திலும் வளர்ச்சியிலும் இரவு பகல் பாராது உழைத்த பெருமைக்குரிய பீடாதிபதியாக அனைவராலும் போற்றப்படுபவர்; விடாமுயற்சி, எடுத்த கருமத்தை செவ்வனே ஆற்றுகின்ற செயற்றிறன், கட்டுக் கோப்பான ஒழுங்குமுறை, இறை நம்பிக்கை அனைத்தையும் கல்வியியற் கல்லூரியின் ஊடாக மிகைப்படுத்திய பெருமை கலாநிதி கமலநாதனையே சாரும்.” என்று பெருமைப்படுத்தினார்.

“உலகில் பிறக்கும் ஒரு மனிதன் தனது சமூகத்துக்கு வழங்கும் சேவையைப் பொறுத்தே வரலாற்றில் பதிக்கப்படுகின்றான். இலங்கையில் தமிழர் கல்வி வரலாற்றில் இடம் பிடிக்கக் கூடிய தகைமையைக் கலாநிதி.கமலநாதன் அவர்களின் அளப்பரிய சேவை அவருக்களித்துள்ளது. கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆறே வருடத்துள் அனைத்து வளங்களையும் பெற்று முன்னோடிக் கல்லூரியாக யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியை ஆக்கிய பெருமை அவரையே சாரும். ஈழத் தமிழர்தம் கல்விப் புலத்தில் பொறிக்கப் படவேண்டிய கல்விப் பெருந்தகையாய் இவரைக் கொள்ளலாம்” என்று யாழ்ப்பாணம் மறை மாவட்ட ஆயர் அதி.வண.தோமஸ் சவுந்தரநாயகம் அடிகளார் அவர்கள் கூறியிருந்தார்கள்.

ஆத்மீக வழிகாட்டிகளும் அறிஞர்களும் பெரியோர்களும் வாழ்த்திய படி என்னால் முடிந்தவரை அரும்பாடுபட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற் கல்லூரியை ஆரம்பித்துக் கொண்டேன். கடந்த இருபத்தியிரண்டு வருடங்களாகப் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆசிரியர்கள் பயிற்றப்பட்டு முழுநிறைவான ஆசிரியர்களாகப் பொதுக் கல்வித் துறையுடன் இணைந்து சேவையாற்றுவது கண்டு மிக்க மனமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். தவிர சமூகத்துக்குத் தேவையான வேறு பல கல்வித்துறைகளும் அங்கு செயற்படுவதும் அதன்வழி அங்கு வளங்கள் சமூகத்தால் பயன்படுத்தப்படுவதும் அறிந்து மேலும் மகிழ்கின்றேன். தமிழர் கல்வியும் எமது பிரதேச கல்வித்தளம்பலும் கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்டு மேனிலை அடைய எல்லாம் வல்ல வித்தக விநாயகரையும் முடி மன்னர் வைரவரையும் மனம் மொழி மெய்யினால் பிரார்த்தித்துக் கொள்கின்றேன்.

என்றும் எனது அன்புக்கும் மதிப்புக்குமுரிய கல்வி உலகின் பெருமக்களே! உங்களிடம் இச்சிறியவனின் பணிவான

வேண்டுகோள். நீங்கள் எமது சமூகத்தின் கல்வி வளர்ச்சிக்காக எத்தனையோ தியாகம் செய்து பாடுபடுகின்றீர்கள் என்பதை நான் நன்கறிவேன். உங்களின் ஒப்பற்ற சேவையினை உள்ளத்திருத்தி சிரம் தாழ்த்தி வணங்கி மகிழ்கின்றேன். மேலும் உங்கள் பணியினை விரிவாக்கி உரமேற்றி நாம் எம் கல்வியில் இழந்ததை நிரப்பி மீண்டும் முதலிடத்தைப் பெற்றுத்தாருங்கள். இதுவே என் ஆசை, விருப்பம், கனவு எல்லாம்.

விடையவனும் உமையவளும் பெற்றணைத்த
 வித்தகவி நாயகரின் கருணைச் செல்வம்
 நடை முறையிற் கல்விக் கல்லூரியாகி
 நலமோங்கு கோப்பாயிற் கற்பகம் போல்
 உடைய கலை யனைத்தையும் உதவுகின்ற
 ஊறணியாய்க் கமலதனத் தெய்வத்தாயார்
 புடைசூழ்ந்து வரமருள ஓங்கும் மேருப்
 பொருப் பெனவே பல்லாண்டு வாழி வாழி.

அருட்கவி.சீ.விநாசித்தம்பிப்புலவர்.

அறிந்து கொள்வோம் - 4

எம்மிடம் காணப்படும் எதிர்மறைச் சிந்தனைகளே எமக்குப் பல சிக்கல்களையும் துன்பங்களையும் தருகின்றன. அது வளர்ந்து சென்றால் மனச் சஞ்சலம் அதிகரித்து மனவிரக்தி தோன்றிவிடலாம். அது மோசமான பின்விளைவுகளைத் தோற்றுவித்து வாழ்வில் துன்பங்களை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்து விடும். எனவேதான் மனிதர்கள் தம்மகத்தே எதிர்மறைச் சிந்தனைகளைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

எதிர்மறைச் சிந்தனைகளைத் தவிர்த்துக்கொள்ள இலகு உபாயங்கள் நான்கு.

ஒவ்வொருவரும் தம்மளவில் நாம் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் எவ்விடயத்திலும் எதிர்மறையாகச் சிந்திப்பதில்லை என்று முதலில் உறுதி கொள்ளல் வேண்டும்.

எதிர்மறைச் சூழல் உங்களைச் சுற்றிக் காணப்படுமாயின் அவ்விடத்தைத் தவிர்த்து நல்ல சூழலைத் தெரிவு செய்து கொள்ளல் வேண்டும்.

எதிர்மறைச் சிந்தனை தோன்றும்போது நிதானம் இழக்காது உங்களை நீங்களே குறைந்தது பின்வரும் இரண்டு கேள்விகளையும் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். ஏன் நான் இப்படிச் சிந்திக்கின்றேன்? அப்படிச் சிந்திப்பதால் எனக்கு என்ன பயன்?

நேரிய சிந்தனை கொண்ட உயர்ந்தவர்களுடன் பழகிக் கொள்ளுங்கள். நல்லதையே சிந்தியுங்கள்.

எழுகோலச் சிற்பிகள் !

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் தோள்தந்த நிறைஞர்கள்.

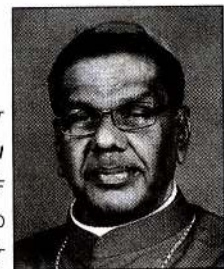
அருட்கவி. சீ.விநாசித்தம்பி ஐயா.

யாழ்ப்பாணம் அளவெட்டிப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து சைவசமயப் பணியாற்றிய ஞானச் சித்தர் இவர். இவரை அருட்கவி எனவும் வரகவி எனவும் கவியோகி எனவும் அறிஞர் பெருமக்கள் பாராட்டுவர். இலக்கண வழுவற்ற முறையில் வெண்பாக்கள் இயற்றுவதில் வல்லவர். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பிரபந்தங்களும் இவரால் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. நினைத்த மாத்திரத்தில் கவி எழுதும் வல்லமை அவரிடம் இருந்தது.எமது கல்லூரியின் வித்தக விநாயகர் ஆலயத்தின் நாமம் அவரால் சூட்டப்பட்டதுடன் கோயிலின் கும்பாபிஷேக அழைப்பினை அவரிடம் வழங்கி ஆசிபெறச் சென்றவேளை அருகில் இருந்த ஒரு தாளினை எடுத்து உடன் எழுதித்தந்த கவிதான் நூலின் ஒன்பதாவது இயலின் இறுதியில் இணைப்புப் பெற்றுள்ளது.இவர் புலவர் மாத்திரமன்று.சோதிடர், மருத்துவர்,பல்வேறு பிணிகளையும் தீர்த்து வைக்கும் அருளாளர் என்ற வகையில் பல்பரிமாண வடிவில் மக்களுக்குப் பயன்பட்டுள்ளார். முத்தமிழிலும் வல்லமை கொண்ட பெரும் அறிஞர்.தனக்கு இறைவன் அளித்த அனுக்கிரகம்தான் தன்னைக் கவிபாட வைக்கின்றது என்று அடிக்கடி கூறுவார். இலங்கையின் மலைநாட்டில் ஆசிரியப்பணி தொடங்கிய அவர் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையில் ஆசிரியப் பயிற்சியினைப் பெற்றுக் கொண்டார்.அவர் எழுதிய கந்தபுராண வசனகாவியம் அவரின் கந்தபுராண ஈடுபாட்டை இயம்புகின்றது. தனது இளம் வயதில் பல நாடகங்கள் நடித்துள்ளார். யப்பானில் உள்ள அகில உலக பல்கலைக் கழகம் அவருக்குக் கலாநிதிப் பட்டத்தையும் யாழ் பல்கலைக்கழகம் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும் வழங்கிக் கௌரவித்திருந்தது. அவரது ஞானச் சிந்தனைச் செல்நெறி எமது கல்லூரிக்குப் பலவழிகளில் வழிகாட்டி உயர்வித்தது.

சிவநெறித் தவமகன் கலாநிதி ஆறு. திருமுருகன்.

கலாநிதி ஆறு. திருமுருகன் பல்வேறு சமூக சமய சேவைகளை தனது வாழ்வாகக் கொண்டவர். அவரது சிந்தனையும் செய்கைகளும் நலிந்த இடர்ப்படும் மக்களை மையப்படுத்தியதாகவே அமைந்திருக்கும். அவர் பிறந்திருந்த வேளை அவரிடம் காணப்பட்ட தெய்வீக இயல்பை அவதானித்த அவரது தந்தையார் மகிழ்ந்து, அருட்கவி விநாசித்தம்பி ஐயாவிடம் சென்று “எனக்கொரு சிவநெறித் தவமகன் பிறந்துள்ளார்” என்று கூறினாராம். எமது கல்லூரிக்கு கலாநிதி ஆறு. திருமுருகன் அவர்கள் ஆற்றிய அரும் சேவைகளைக் கௌரவித்து கல்லூரிச் சமூகம் அவருக்குப் பாராட்டுவிழா எடுத்தவேளை; இச் செய்தியை அருட்கவி ஐயா என்னிடம் கூறி அவருக்குக் கல்லூரி சார்பாக அதனையே கௌரவப் பட்டமாக வழங்கும்படி அருளாசி வழங்கிப் பணித்திருந்தார். நாங்களும் அவ்வாறே ஆற்றி மகிழ்ந்தோம். சிவநெறித் தவமகன் எமது சமூகத்துக்காக ஆற்றிய, ஆற்றும் பணிகள் அளப்பரியன. ஈழத்திருநாட்டில் தமிழ்ச் சமூகம் எங்கெல்லாம் வாழ்கின்றதோ அங்கெல்லாம் தனது சேவைகளை விஸ்தரித்து மகிழ்கின்றார். வடக்கில் மட்டும் தனது சேவையுடன் நின்று விடாது திருநாட்டின் கிழக்கிலும் மலையகத்திலும் இன்று அவரது சேவை பரந்து வியாபித்துள்ளமை கண்டு கற்றோரும் மற்றோரும் போற்றிப் பாராட்டுகின்றனர். ஈழத் திருநாட்டின் சிவபூமி என்ற பெயர் அவரால் உயிர்ப்படைந்துள்ளமை அவரை மதித்து வணங்க வைக்கின்றது. மனிதர்களிடம் மாத்திரமல்லாது ஆற்றிவு படைத்த உயிர்களிடமும் அவர் கருணைப் பார்வை பதிந்து உள்ளது. உயிர்களிடத்து அன்பு செலுத்தி சேவை செய்வதற்கென்றே பிறந்த பெருமகன் அவர். அவரது சேவை, அன்று யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிக்குக் கிடைத்தமையும் பாக்கியமே.

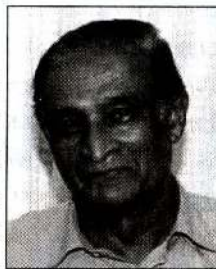
ஆயர். கலாநிதி ஜஸ்டின் பெர்னார்ட் ஞானப்பிரகாசம்.

யாழ். மறை மாவட்ட ஆயர் ஜஸ்டின் ஞானப்பிரகாசம் அடிகளார் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி மீதும் அதன் வாண்மைச் செயற்பாடுகள் மீதும் விருப்பும் அளவற்ற மதிப்பும் கொண்டிருந்தார். அதன் வெளிப் பாடாக அவர்

யா/புனித பத்திரிசியார் கல்லூரி அதிபராகக் கடமையாற்றிய வேளை பீடாதிபதி என்னைத் தமது கல்லூரியின் விளையாட்டுப் போட்டி ஒன்றுக்கு முதன்மை விருந்தினராக அழைத்துக் கௌரவித்திருந்தார். யாழ். மறை மாவட்ட குரு முதல்வராகவும் யா/இளவாலை புனித ஹென்றி அரசர் கல்லூரி அதிபராகவும் கடமையாற்றியிருந்த அவர் அன்புடன் கலந்த கண்டிப்புள்ள நிர்வாகியாகப் பாடசாலைகளில் திகழ்ந்துள்ளார். ஒழுக்கம், நேர்மை, நேரம் தவறாமை ஆகியவற்றை மாணவர்களுக்குப் போதித்ததுடன் வாழ்ந்தும் காட்டினார். நிறைவான வாசிப்புப் பழக்கமுடைய அவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக பேரவை உறுப்பினராகப் பல வருடங்கள் பதவி வகித்துள்ளார். மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதில் முன் உதாரணமானவர். எமது கல்லூரியின் ஆலோசனைச் சபை உறுப்பினராகவும் பதவி வகித்தவர். கல்லூரியில் ஒரு கிறீஸ்தவ ஆலயத்தின் தேவையை உணர்ந்து அவரை நாடியபோது, அதற்கு வேண்டும் உதவிகளைச் செய்து நிறைவேற்றி வைத்தவர். பழகுவதற்கு இனிய பண்பாளர்.

திரு. நிஹால் ஹோத்.

இவர் இலங்கைக் கல்வி அமைச்சில் கல்வியியற் கல்லூரிகளின் பிரதம ஆணையாளராகப் பதவி வகித்தவர். நல்ல வழிகாட்டி. உழைப்பின் மகிமை உணர்ந்தவர். யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற் கல்லூரியை ஆரம்பிப்பதில் ஆர்வம் காட்டி ஆற்றி முடித்தவர். என்னைச் சரியாக அடையாளம்

கண்டு; “இதனை இதனால் இவன் முடிக்கும் என்றாய்ந்து அதனை அவன்கண் விடல்” என்பதற்கமைவாகப் பீடாதிபதியாக்கி என் உற்சாகச் செயல் கண்டு மகிழ்ந்து ஊக்குவித்தவர். கண்டிப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த இவர் நிறைந்த கல்வியியல் அனுபவம் உடையவர். நிறை தளம்பா நிர்வாகி. யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் முதலாம் வருடப் பூர்த்தி விழாவில் நாட்டின் பாரிய பிரச்சனைகள் மத்தியிலும் 2001 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் துணிந்து யாழ்ப்பாணம் வருகை தந்து விழாவில் கலந்து எம்மை ஊக்குவித்தவர். பல வருடங்களின் பின்னர் தெற்கில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் வருகைதந்த அரச ஊழியர் என்ற

பெருமையின் சொந்தக்காரர். பிரதேச வேறுபாடு கருதாத மிகப் பெரிய பண்பாளர். யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிக்கு எவ்வித உதவி கேட்டாலும் தவறாது செய்து தந்து ஊக்குவித்தவர். அவரது புன்சிரிப்புத் தவழும் முகமும் நேர்மறைச் சிந்தனைகளும் பண்பு நிறைந்த வார்த்தைகளும் என்றும் அவர் மீது மதிப்புக் கொள்ள வைத்தன.

வைத்தியகலாநிதி லயன். வை.தியாகராஜா

இவர் கல்லூரி ஆலோசனைச் சபையின் சிரேஷ்ட உறுப்பினர். யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரை கல்லூரிக்கு வேண்டும் உதவிகளை ஆற்றி வருபவர். மிகப் பெரிய சமூக சேவையாளர். உதவி தேவைப்படுவோருக்கு உதவிகளைச் செய்வதிலும் உதவிகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பதிலும் அவர் என்றும் பின்னின்றதில்லை. வைத்தியத் துறையில் கைராசியான வைத்தியர் என்று பெயர்பெற்ற அவர் வறுமைக் கோட்டின் கீழ் வாழும் மக்கள் பலருக்கு இலவசமாக வைத்தியம் செய்து உதவுவார். அகில உலக அரிமாக்கழகத்தின் இலங்கைக்கான ஆளுநர் பதவிக்குப் போட்டியிட்டு அமோக வெற்றி பெற்று அப்பதவியை அலங்கரித்தவர். எமது கல்லூரிக்கு அவர் ஆற்றிய பணிகளைக் கௌரவித்து அவருக்கு 'கருமத்திருதி' எனும் பட்டத்தினைக் கல்லூரிச் சமூகம் வழங்கியிருந்ததுடன் கல்லூரியின் நூலகத்துக்கும் அவரது பெயரைச் சூட்டி மகிழ்ந்தது. கல்லூரி ஆரம்பத்துக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் அங்கு மட்டுப்பாடாக இருந்த சமையலறை உபகரணங்கள் மற்றும் அடிப்படை அலுவலகத் தளபாடங்கள் சிலவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு பேருதவி புரிந்து நின்றார். கல்லூரி விளையாட்டுப்போட்டிகளின் முன்னோடி நிகழ்ச்சியான வீதி ஓட்டத்தின் முன்னர், பங்குபெறும் வீரர் ஒவ்வொருவரையும் மருத்துவ பரிசோதனை செய்து உடற் தகுதியானவர்களைத் தெரிவு செய்வதுடன் வீதியோட்டத்தன்று செஞ்சிலுவைச் சங்க வாகனத்தில் ஓட்ட வீரர்களைத் தொடர்ந்து ரோந்து வந்து முதலுதவிச் சேவை வழங்குவார். இவ்வாறாகக் கல்லூரியுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர் டாக்டர். லயன். தியாகராஜா ஆகும்.

திரு. ஜோசப் இரட்ணராஜா.

எங்கள் கல்லூரி அமைந்துள்ள பகுதியின் கிராமசேவையாளராக அன்று கடமையாற்றியவர் திரு ஜோசப் இரட்ணராஜா. அவர் யாழ்ப்பாணம் சுண்டுக்குளியில் பிறந்து வரணியில் வளர்ந்து கோப்பாயில் இல்லற வாழ்வில் இணைந்தவர். ஒரு கிராம சேவையாளர் தனது பிரிவில் கல்வி நிலையம் ஒன்று புதிதாக ஆரம்பிக்கும்வேளை எந்தெந்தமுக்கிய கடமைகளை ஆற்ற வேண்டுமோ அதனை முழுமையாக ஆற்றி உதவியவர் இவர். தனது கடமை நேரத்துக்கு மேலாக அதி உச்ச உழைப்பை எமக்காக அர்ப்பணித்தவர் அவர் என்று விசேடித்துக் கூறமுடியும். அன்பளிப்பாகக் கிடைத்த காணியைச் சட்டப்படி அரசுடைமையாக்கி பிரதேசச் செயலர் மூலம் நாம் பெற ஏற்பாடுகளைக் கனகச்சிதமாகச் செய்து முடித்தவர். கல்லூரிக்குச் சூழவுள்ள மக்களால் தெரிந்தோ தெரியாமலோ கல்லூரிக்கு எவ்வித இடைஞ்சல்களும் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்ற எண்ணத்தில் முன்னெச்சரிக்கையாகப் பல்வேறு அணைகளிட்டு அவர்களுக்கும் எமக்கும் பல நன்மைகளைச் செய்தவர். தனது துறை சார்ந்த அவரது தீர்க்க தரிசனம் அவரின் அனுபவ முதிர்ச்சியின் வெளிப்பாடு. கல்லூரிக் காணியில் அடாத்தாக உரிமைகோரித் தொடரப்பட்ட வழக்காயினும் சரி, விளையாட்டு மைதானம் துப்பரவாக்கும் பணியினை முன்னெடுத்த வேகமாகட்டும் சரி, அச்சமயம் தோன்றிய பிரச்சனையைத் துணிவுடன் எதிர்கொண்டு, உரியவர்க்குத் தெளிவாக்கித் தீர்த்து வைத்த செயற்திறனாயினும் சரி அவர் தனதுறையில் கொண்ட பழுத்த அனுபவத்தின் வெளிப்பாடுகளாக விளங்கியிருந்தன. அவற்றுக்கெல்லாம் அவர் தனது தொழிற் போக்கில் பின்பற்றிய நேர்மையும் சேவை மனப்பான்மையும் காரணமெனின் அங்கு இரண்டு கருத்துக்களுக்கு இடமில்லை.

திரு. இரா. சுந்தரலிங்கம்.

இவர் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றியவர். கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமை ஏற்பதன் முன்னர் இலங்கைப் பரீட்சைத் திணைக்களத்தில் பிரதி ஆணையாளராகக் கடமையாற்றியிருந்தார். யாழ். மாவட்டத்தில்

மிக இக்கட்டான கால கட்டத்தில் பணியாற்றிய அவர் தனது கடும் முயற்சியினாலும் பரீட்சைத் திணைக்களத்தில் ஏலவே பெற்றிருந்த அனுபவத்தாலும் அறிமுகத்தாலும் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் அன்றிருந்த பிரச்சனைகளால் பரீட்சைகள் எதுவும் தடைப்பட்டு விடாது நடத்தி முடித்தவர். ஏ9 பாதை மூடப்பட்டிருந்த வேளையில் ,ஆகாய மார்க்க போக்குவரத்தும் கிடைக்காது விட்டாலும் கொம்படி அல்லது

கிளாலி படகுச் சேவைகளைப் பயன்படுத்தித் தானே வினாத்தாள்களைக் கொழும்பிலிருந்து சுமந்து வந்தும் திரும்ப விடைத்தாள்களைத் தலையில் சுமந்து சென்று கொழும்பில் ஒப்படைத்தும் தமிழ் மாணவர்களின் கல்வியை வளர்த்து நின்றவர். அவ்வாறு விடைத்தாள்களைத் தனது தலையில் சுமக்கும் போது “ இதற்குள் எத்தனை பொறியியலாளர்கள், எத்தனை வைத்தியர்கள், எத்தனை ஆசிரியர்கள் இருக்கின்றார்கள் “ என்று நினைத்துக் கொள்வாராம். சுமை தெரியாதாம். நகைச்சுவைபோல் அப்படிக்கூறினாலும் அதன் பொருள் எவ்வளவு யதார்த்தமானது. இவ்வாறு இலகுவான அதேநேரம் மிக ஆழமான சிந்தனைகளைக் கொண்ட மகாபுருஷர் அவர். எங்காவது தவறுகள் நேர்ந்தால் மிக இலகுவாக எடுத்துக் கூறி மற்றவர் மனம் நோகாவண்ணம் அவற்றைத் தவிர்க்க வைப்பார். யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி ஆரம்பித்தபோது ஆரம்ப விழாவுக்கு அவரால் வர முடியவில்லை. பின்னர் நேரில் வந்து என்னையும் கல்லூரியையும் வாழ்த்தியவர் . தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிகள் பற்றிய பத்திரிகைச் செய்தியினை நான் கையளித்த வேளை அதனை ஆழமாகப் படித்து முதல் நடவடிக்கை எடுக்க ஆரம்பித்தவர் அவரே.

திரு. பா. விக்னேஸ்வரன்

யாழ் மாவட்டத்தில்; தீவக கல்வி வலயம், வலிகாமம் கல்வி வலயம், யாழ். கல்விவலயம் ஆகிய இடங்களில் கல்விப்பணிப்பாளராகவும் வடமாகாணக் கல்விப்பணிப்பாளராகவும் நற்சேவை புரிந்தவர் திரு. பா. விக்னேஸ்வரன் அவர்கள். நல்ல பண்பாளர். நாகரிகமாக மற்றவர்களுடன் உரையாடுவார். ஏழை மாணவர்களின் கல்வி

வளர்ச்சியில் கூடிய அக்கறை காட்டுவார். அவர் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி வளர்ச்சிகாணவேண்டும், அதன்வழி எமது சமூகம் நல்லாசிரியர்களைப் பெற்றுப் பயன்பெற வேண்டும் என்பதில் அளவற்ற விருப்புக் கொண்டு செயற்பட்டவர். அதனை உறுதி செய்யும் முகமாகப் பல்வேறு கருமங்களை நேர்மறையாக எமக்கு ஆற்றி ஆதரவு தந்தார். கல்லூரி ஆரம்பித்தபோது நியமனம் பெற்ற இணைக்கப்பட்ட விரிவுரையாளர்களின் வேதனம் நான்கு மாதங்களுக்கு மேல் தடைப்பட்ட போதும் அவர் பதவி வகித்த தீவக வலயத்தில் இருந்து தெரிவாகிய விரிவுரையாளர் வேதனம் எவ்வித தடையுமின்றிக் கிடைக்கச் செய்திருந்தார். விளையாட்டு மைதானக் காணிக் கொள்வனவின் போது பெற்றோர் தாமாக அன்பளிப்புச் செய்த நிலையில், ஒருவரால் அபாண்டமாகப் பீடாதிபதி மீது பழி சுமத்தப்பட்ட வேளை உறுதியுடன் உண்மையைத் தெளிவுபடுத்தியவர். கல்லூரிப் பாவனைக்கு இரண்டு வாகனங்கள் இருந்தும் சாரதி இல்லாத குறையை நீக்க தனது வலிகாமம் கல்வி வலயத்தில் பண்புரிந்த நிரந்தர சாரதி ஒருவரை எமக்குத் தற்காலிகமாக விடுவித்து, பின்னர் எமக்கே நிரந்தரமாக்கி உதவியவர். உதவி தேவைப்படுவோர்களுக்கு வேண்டும் உதவி செய்வதற்கு அவர் என்றும் பின்நிற்பதில்லை.

டாக்டர். கிர்னி.

இவர் உலக வங்கியின் இலங்கைக்கான வதிவிடப் பிரதிநிதியாக இருந்தவர். அயர்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்தவர். எங்கள் வலிகள் முழுவதும் ஆழமாக உணர்ந்தவர். அவருடன் ஒரு சில நாட்களே நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தாலும் அவர் என்னையும் நான் அவரையும் நன்கு புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக எமது உரையாடல் அமைந்திருந்தது.

அவர் எதை மனதில் சிந்தித்தாரோ அதனையே என்னுடன் உரையாடினார். அதனையே செயலிலும் செய்து காட்டினார். அத்துடன் வேறுபலவிடயங்களையும் மனம் விட்டுக் கதைத்தார். “பிரச்சனை நடைபெறும் இடங்களில் உலகவங்கி எவ்வித அபிவிருத்தி வேலைகளையும் செய்யமாட்டாது. யாழ்ப்பாணம்

தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதியை நான் வேறு எங்கும் செல்ல விடமாட்டேன். உங்கள் பிரதேசத்தில் சிறிய அமைதி தோன்றியதும் நானே வந்து வேலைகளை ஆரம்பித்து வைப்பேன்.” என்று உறுதி தந்தார். நாட்டில் யுத்த நிறுத்தம் ஏற்பட்டவேளை, கூறியதுபோன்று நேரே கல்லூரிக்கு வருகை தந்து கூறியதைச் செய்து, எம்மை மகிழ்வித்தவர். அந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவரது செய்கையால் கவரப்பட்டுத் தோன்றியதே எமது கல்லூரியின் மகுட வாசகம்; சிந்தனை, சொல், செயல் என்பதாகும். இதனைப் பின்பற்றுபவர் வாழ்வில் எவ்வித மனக் குழப்பமும் நெருங்காது என்பதை ஆழ்ந்து கவனத்தில் கொள்க.

பேராயர். கலாநிதி ஜெபநேசன்.

இவர் தென் இந்திய திருச்சபையின் பேராயராக இருந்தவர். எமது கல்லூரியின் வாண்மை விருத்திச் செயற்பாடுகளால் பெரிதும் கவரப்பட்டவர். சிறந்த கல்வியியற் சிந்தனையாளர். நாம் விரிவுரை மண்டபத் தளபாடப் பிரச்சனையால் சிரமப்பட்டபோது நிதியுதவியளித்து ஒரு தொகை விரிவுரை மண்டபக் கதிரைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள உதவினார். அவர் பேச்சில் எப்போதும் சுவை நிறைந்திருக்கும். சபைக்குப் பொருத்தமான ஆழமான கருத்துக்கள் மலிந்திருக்கும். எங்கள் கல்லூரியில் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் மத்தியில் உரையாற்றும் போது ஒரு தடவை, “எவரும் ஓடுகின்ற குதிரையிலேதான் பணத்தைக் கட்டுவர். இங்கே கல்வியியற் கல்லூரியும் கமலநாதனும் நன்றாக ஓடுகின்றனர். அதனாலேதான் நான் துணிந்து தளபாடங்களை அன்பளிப்புச் செய்திருக்கின்றேன். அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.” என்றார். இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்தில், “நான் ஒரு சிறுகதை படித்தேன். அதன் தலைப்பு ‘ரயில் தண்டவாளத்தில் ஓடுகின்றது.’ அதில், ரயில் ஒன்று சென்று கொண்டு இருக்கின்றது. அதில் பலர் பயணிக்கின்றனர். ஒரு திருமணம் முடித்த ஜோடிகள் உள்ளனர். ஒரு கர்ப்பணிப் பெண் இருக்கின்றார். இன்னும் சிலர் மரண வீடு ஒன்றில் கலந்துகொள்ளச் செல்கின்றனர். வேலைதேடி இன்னொருவர் இப்படிப் பலரும் பல பிரச்சனைகளுடன் சென்று கொண்டுள்ளனர். அவற்றை எல்லாம் மனதில் கொள்ளாது

ரயில் தண்டவாளத்தில் தான் சென்றடைய வேண்டிய இலக்கு நோக்கி ஓடிக் கொண்டேயிருக்கும். அதுபோல் நீங்களும் எவ்வளவு பிரச்சனைகள் இருந்தாலும் உங்கள் இலக்கு நோக்கிக் கற்றுக் கொண்டேயிருக்கவேண்டும். தொடர்ந்து கற்பதே ஆசிரியத்துவத்தின் இயல்பு.” என்று அறிவுறுத்தினார்.

திரு. கே. ஆர். குமாரசுவாமி மாஸ்டர்.

இவர் கோப்பாயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஆசிரியத் தொழிலை மிகக் கண்ணியமாக மேற்கொண்டவர். வெள்ளை வேஷ்டி, குர்த்தா, சால்வையுடன் மிக ஆரோக்கியமாகக் காட்சி தருவார். யாழ்ப்பாணத்தில் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி நிறுவப்படவேண்டும் என்பதில் மிக உறுதியாகத் தொழிற்பட்டவர். கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் கல்லூரியைத் தற்காலிகமாக ஆரம்பிக்க சம்மதம் பெறவும் அதற்குக் கல்வித் திணைக்களத்தின் அனுமதி பெறவும் நடையாய் நடந்து வெற்றி கண்டவர். யாழ்ப்பாணக் கல்வி வலய கல்விப்பணிப்பாளராக இருந்து நான் கல்வியாளர் நேர்முகப்பரீட்சை செல்லவும் கல்வியியற் கல்லூரியில் இணைந்து கொள்ளவும் காரணமாகவிருந்த திரு. இ. சிவானந்தன் அவர்களின் மாமனார் இவர். மேலும் இவரது இளைய மகள் என்னுடன் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்விகற்றவர்.

திரு. மு. விஜயரகுநாதன்.

இவர் எமது கல்லூரி ஆரம்பித்தவேளை யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலையில் பிரதம கணக்காளராகக் கடமையாற்றியவர். சிறந்த இறைபக்தி கொண்டவர். எந்நேரமும் விபூதி சந்தனம் பூசிய மகிழ்ச்சியான தோற்றத்தின் சொந்தக்காரர். அவருடன் உரையாடுவதே மகிழ்ச்சி தரும். நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலில் அவரை அடிக்கடி சந்திப்பேன். சிரித்தமுகத்துடன் வணக்கம் சொல்லிச் செல்வார். எமது கல்லூரியில் கூறு விலைகளைப் பரிசீலித்து பொருத்தமானவர்களைத்

தெரிவு செய்யும் சபையில் (Tender Board) முக்கிய அங்கத்தவராகக் கடமை புரிந்து எம்மைச் சிறப்பாக வழிகாட்டியவர். அவரது சிறப்பான நிதி சம்பந்தமான வழிகாட்டலால் எனக்கோ அல்லது பதிவாளருக்கோ எவ்வித நிதிப் பிரச்சனைகளும் என்றும் தோன்றியதில்லை. நான் இளைப்பாறிய பின்னர் அந்தப் பதவியில் தொடர மறுத்துவிட்டார்.

டாக்டர் ஆதரவுக் குழு.

டாக்டர். லயன். தியாகராஜா அவர்கள் என்னுடன் கல்லூரி ஆரம்பிக்கும் பணிகளில் முழுமையாக ஈடுபட்டதுடன் மேலும் பணிகளைக் கவனிக்கும் நோக்குடன் தகுதி வாய்ந்த தனது நண்பர் குழு ஒன்றினையும் களமிறக்கியிருந்தார். அவர்கள்திரு. முத்துக்குமாரசாமி, திரு. தயாபரன், திரு. வசந்தகுமார் மற்றும் திரு. சில்வெஸ்டர் திரு. ராஜேஸ்வரன் ஆகியோர்களாகும். இவர்களில் முதல் மூவரும் வேறு வேறு பிரிவுகளின் கிராம சேவையாளர்களாகக் கடமை புரிந்தவர்கள். மற்றைய இருவரும் வர்த்தகத் துறையினைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் கல்வியின் பெறுமானத்தினை உணர்ந்தவர்கள். எங்களுடன் ஓர் அதிரடி செயற்பாட்டுக் குழுவாகத் தொழிற்பட்டார்கள். எமக்குத் தேவைப்படும் எந்தச் செயலினையும் நானோ அல்லது டாக்டரோ கேட்டாலும் உடனடியாகச் செய்து முடிப்பார்கள். இவர்களில் திரு. ராஜேஸ்வரன் அவர்களின் முயற்சியினாலேயே கல்லூரிக்குத் தேவையான சமையல் உபகரணங்களைப் பெற்றிருந்தோம். அவர்கள் அனைவரும் எங்களுடன் சேர்ந்தமை எங்களுக்குப் பெரிய பலமாக இருந்தது. பலகாரியங்களைத் துணிவாகச் செய்து முடித்தோம்.

பேராசிரியர்கள் நித்தியானந்தனும் சிவலிங்கராஜாவும்

இவர்களை இணைத்துக் கூற வேண்டியதில் ஆழமான நியாயம் உண்டு. ஒருவருக்குக் கஷ்டம் வரும் போது அருகிருந்து உதவுபவர்கள்தான் உண்மையானவர்கள். தனிப்பட்ட முறையில் இவர்கள் இருவரும் எனக்கு நல்ல நண்பர்கள்.

அன்பர்கள். அவர்கள் மீது எனக்கும் நல்ல பிரியம். ஆதலால் இங்கு அவர்களை நான் குறிப்பிட்டுக் கூறவில்லை. கல்லூரியில் நடைபெற்ற இந்துமகாநாட்டின்போது தப்பெண்ணம் காரணமாகத் தோன்றிய பாரிய பிரச்சனையை, அந்த அகால வேளையிலும் என்னுடன் துணிந்து இருவரும் கூடவந்து நடந்ததைத் தெளிவாக்கி உண்மையை உணர வைத்தவர்கள். அவர்கள் மட்டும் அன்று வராத விட்டிருந்தால் சிலவேளை உண்மை உணர்வு இழந்திருக்கும். ஆதலால் கல்லூரியின் வளர்ச்சிப் போக்கில் அவர்கள் பணி மகத்தானது. அந்த மிகப் பயங்கரமான சூழலில் எனதருகிருந்து உதவிய பெரு மனிதர்கள் அவர்கள். அவர்களையும் இங்கு பதிவு செய்து கொள்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

திரு. கந்தையா நீலகண்டன்.

இவருக்குக் கல்லூரியுடன் இந்துமகா நாட்டுடந்தான் தொடர்பு ஏற்பட்டது. பெயர் பெற்ற வழக்கறிஞர். அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்தின் செயலாளராகவும் தலைவராகவும் பணிபுரிந்து தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு நல்ல பல தொண்டுகளை ஆற்றியுள்ளார். உதவி தேவைப்படுவோர் எங்கெல்லாம் உள்ளனர் என்பதைக் கண்டறிந்து அவர்களுக்கு மாமன்றத்துடன் இணைந்து உதவிக்கரம் தந்து மகிழ்வித்தவர். ஓய்விலாக் கடின உழைப்பாளி. செயல் வீரர். இந்துமகா நாட்டின்போது எனக்கேற்பட்ட இடைஞ்சலை மறுநாள் தானே நேரில் சென்று மேலும் விளக்கி உறுதிபெற வைத்தவர். தனது உடல் சுக தகுதிநிலையைக் கவனியாது சேவையே முழுமூச்சென கருமமாற்றி தன்னை வருத்தி எம்மை வருத்தத்தில் ஆழ்த்தி எம்மைத் தவிக்க வைத்துச் சென்றவர். கல்லூரியில் அமைந்துள்ள வித்தக விநாயகர் ஆலயத்தின் அர்ச்சகருக்கு மாதாந்தக் கொடுப்பனவை மன்றம் மூலம் பெற வகை செய்தவர். அந்தக் கொடுப்பனவு இன்றுவரை மாமன்றத்தினால் வழங்கப்பட்டுவருதல் அவரின் வழிகாட்டலும் மன்ற உறுப்பினர்களின் நல்மனதாலும் என்பது நிதர்சனமானது.

இராமநாதன் கல்லூரி அதிபரும் உப அதிபரும்.

ஒரு வாரத்துடன் நிறைவுகாண இருந்த யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் ஆயுட்காலத்தை, அவ்வாறு நடக்கவிடாது

காத்து நீண்ட ஆயுள் பெற உதவியவர்கள் இராமநாதன் கல்லூரி அதிபர். திருமதி ஆனந்தி சிவஞானசுந்தரம் அவர்களும் உப அதிபர். திருமதி. பரிமளம் பத்மநாதன் அவர்களும் என்பதில் உணர்வு கலந்த உண்மைகள் கனதியாகவே உள்ளன. அன்று தோன்றிய யுத்தச் சூழலால் கல்லூரி மூடப்பட அடுத்து என்ன செய்வதென்று அறியாது நானும் கலாநிதி தனபாலனும்

அல்லற்பட்டு ஓடித்திரிந்தவேளை எங்களுக்கு அன்புக்கரம் தந்து கல்லூரியை அரவணைத்துக் கொண்டவர்கள் இவர்கள் இருவருமாகும். தங்கள் கல்லூரியில் இடம் தந்ததுடன் விடுதியையும் ஒழுங்கு செய்து தந்து தளபாடங்களையும் தாராளமாகத் தந்துதவியிருந்தனர். நாமும் அதிக இடைவெளியின்றி கல்லூரியை மீள ஆரம்பித்து அதன் இருப்பை உறுதி செய்துகொள்ள முடிந்தது.

நாம் இராமநாதன் கல்லூரியில் இருந்த காலம் முழுவதும் என்ன உதவி கேட்டாலும் அவர்கள் இல்லை என்று கூறியதில்லை. அன்பும் பண்பும் நிறைந்தவர்கள்.

கோப்பாய், பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபர்கள்.

கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபர் திரு. பரம்சோதி அவர்களும் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபர் திரு சதாசிவமூர்த்தி அவர்களும் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் தோற்றத்திலும் வளர்ச்சியிலும் அதிக ஈடுபாட்டுடன் உதவி புரிந்துள்ளார்கள். கல்லூரிக்கு தற்காலிக இடம் தந்ததுடன் முடிந்தளவு தளபாட

வசதிகளையும் தந்து உதவியவர் கோப்பாய் அதிபர். எமது விரிவுரையாளர் பற்றாக்குறையை நிரப்பப் பகுதி நேரமாகத் தமது தகுதியான விரிவுரையாளர்களை எமக்கனுப்பி உதவியவர் பலாலி அதிபர். இவையிரண்டும் எமக்கு அன்று

மதிப்பிடமுடியாத உதவிகள். காலத்தால் ஆற்றிய உதவிகள். அவை ஞாலத்தில் மாணப் பெரியவை. இன்னும் ஆங்கிலப் பாடநெறிக்கான தகுதிகாண் பரீட்சை முன்னர் களுத்துறை பஸ்துன்றட்ட கல்விக்கல்லூரியில் மட்டுமே நடைபெற்றது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எமது பிள்ளைகள் அங்கு செல்வதில் உள்ள இடர்ப்பாடுகளை மனதிற்கொண்டு.எனது கடும் முயற்சியால் அதனை யாழ்ப்பாணத்திலும் நடத்துவதற்கு அனுமதி பெற்றிருந்தேன். அதற்கான வினாத்தாள்களைப் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபரே கடல் மார்க்கமாக முதலில் எடுத்து வந்து உதவியிருந்தார்.

திரு. மனோகர நேரு.

ஆசிரியராக, ஆசிரிய ஆலோசகராக, யாழ்ப்பாண மாவட்ட கல்வி அலுவலகம் கொழும்பு கல்வி அமைச்சு இணைப்பாளராகக் கடமையாற்றியவர் திரு.மனோகர நேரு அவர்கள். கல்வியமைச்சால் யாழ்ப்பாண மாவட்டப் பாடசாலைகளுக்கு வழங்கப்படும் பொருட்கள் யாவற்றையும் மிகக் கஷ்டமான காலத்தில், தரைவழிப் போக்குவரத்துத் தடைப்பட்டிருந்த காலத்திலும் தனது தளரா முயற்சியால் கடல்வழியாகவோ அல்லது ஆகாய மார்க்கமாகவோ கொண்டுவந்து சேர்ப்பவர் அவர்.அவரின் உதவியை நாமும் நாடி, எமக்கு மத்திய கல்வியமைச்சு வழங்கிய பெறுமதியான பொருட்களைக் கல்லூரி வந்தடைய வைத்தோம். யுத்தம் கடுமையாக நடைபெற்ற காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் பாரிய அளவில் மருந்துத் தட்டுப்பாடு நிலவியது. பனடோல் முதற்கொண்டு பல்வேறு மருந்துவகைகளையும் யாரும் கேட்டுக் கொண்டால் தவறாது கொண்டுவந்து கொடுப்பார். அவர் ஒரு செயல் வீரர்.கல்லூரியின் நூலகப் பாவனைக்கு நாம் கொள்வனவு செய்த நூல்களில் இருந்து முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களின் சீருடைகள்,தளபாடங்கள்,மின்னியல் பொருட்கள் எல்லாம் எதுவித சேதாரமுமின்றி அவர் மூலம் கல்லூரி பெற்றிருந்தது.அவர் எமக்கு மாத்திரமல்ல சமூகத்துக்கும் பேருதவியாக இருந்தவர்.அவரின் சடுதியான மறைவு பெரு நட்டமே.

திரு. பந்துசேன.

இவர் கல்வி அமைச்சில் உலக வங்கியின் ஜிணிஜிஞிறி இன் பெறுகைச் செயல் அலுவலராகக் கடமையாற்றினார். மிக நல்லமனப்பாங்குடையவர். இனவேறுபாட்டு உணர்வு சிறிதும் இல்லாதவர், தெரியாதவர். யாழ்ப்பாணத்தில் யுத்தம் மிக உக்கிரமாக நடைபெற்றவேளை யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்தியர்கள் மட்டுப்பாடுள்ளதை அறிந்து தனது மகன் வைத்தியர். பந்துசேனாவை யாழ்ப்பாணம் சென்று பணியாற்றுமாறு ஆலோசனை கூறி அனுப்பி வைத்தவர். உலக வங்கியினால் கல்வியியற் கல்லூரிகளுக்கு வழங்கப்படும் பொருட்கள் இவர் மூலமே பகிர்ந்தளிக்கப்படும். அவ்வாறு பகிரும்போது எவ்வித வேறுபாடுகளுமின்றி சமமாகப் பங்கிட்டளிப்பார். அவரினால் எமது கல்லூரிக்குப் பல பொருட்கள் வழங்கப் பட்டன. எமக்கு வழங்கப்பட்ட வாகனத்துக்கு ஏற்படவிருந்த வில்லங்கத்தை மிக நாணயமாகக் காப்பாற்றி உதவியவர் என்பதை மறந்துவிட முடியாது. எனது வேண்டுகோளை ஏற்று கல்லூரிக்கும் ஒருதலை விஜயம் செய்து எமது வளப் பற்றாக்குறையினை நேரடி ஆய்வு செய்து தீர்த்து வைத்தவர்.

திருமதி. பாத்திமா.

இவர் கல்வி அமைச்சில், கல்விக்கல்லூரிகள் கிளையில் பணிபுரிந்த இல்கிதர். என்றும் சிரித்த முகத்துடன் எமக்கு உதவி செய்து தருவார். தமிழ் மொழி, சிங்கள மொழி இரண்டிலும் சரளமாக உரையாடிப் பணியாற்றக் கூடிய திறமை உள்ளவர். சிங்கள மொழியில் வெளியாகும் சுற்று நிருபங்கள், அறிவுறுத்தல்கள் மற்றும் அறிக்கைகள் அனைத்தையும் சிங்கள மொழியில் மட்டுப்பாடான அறிவுள்ள என்போன்றவர்களுக்குத் தெளிவாக்கி பணியை வினைத்திறனுடன் ஆற்ற உதவுவார். சிலபோது சிங்கள மொழியில்

நடைபெறும் பீடாதிபதிகள் கூட்ட விடயங்களை அருகிருந்து தமிழ்மொழியில் எடுத்துரைப்பார் அல்லது அறிக்கையாகக் கணினியில் தமிழ் மொழியில் பதித்து பிரதி செய்து தருவார். எனக்கு கல்வி அமைச்சில் வேறு கிளைகளில் ஏதாவது காரியம் ஆகவேண்டியிருந்தால் தானே வந்து செய்து எனது மொழிப் பிரச்சனை இடரைத்

தீர்த்து வைப்பார். அவர் போன்றவர்கள் கல்வி அமைச்சில் உதவியதால் அங்கு கல்லூரித் தேவைகளை இலகுவில் நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடிந்தது உண்மையே. அளப்பரிய உதவி செய்து மனதில் நீங்கா இடம் பெற்ற பாத்திமா எங்கள் அனைவரையும் விட்டுப் பிரிந்தமை ஆறாத் துயரே.

திருமதி. சரஸ்வதி.

உலகவங்கியின் இலங்கைக்கான அலுவலகத்தில் பதவி வகித்த எமது சகோதர இனச் சகோதரி இவர். பெயரில் மட்டும் அவரிடம் தமிழ் உறவாடவில்லை தோற்றத்திலும் அவ்வாறான இயல்பு செறிந்து காணப்பட்டது. முதன் முதலில் அவரை உலகவங்கிக் கூட்டமொன்றில் கண்டபோது அவரை நான் ஒரு தமிழ்ப் பெண் என்றே கருதியிருந்தேன். அந்தளவுக்கு தமிழியச் சாயல் அவரிடமிருந்தது. உலக வங்கிக் கொழுப்பு அலுவலகம் செல்லும் போதெல்லாம் அவரிடம் சென்று கல்லூரியின் கட்டடங்கள் பற்றிக் கதைப்பது வழக்கம். அவரும் நல்ல சகோதர உறவுடன் என்னை அது தொடர்பாக ஆற்றுப் படுத்தி உதவுவார். அவர் எனக்குக் கூறியதுதான் “உங்கள் தேவைக்காக முயற்சி செய்யுங்கள். தொடர்ந்து முயற்சியுங்கள். வெற்றி கிடைக்கும் வரை முயற்சி செய்யுங்கள். நிச்சயம் வெற்றி கிடைக்கும். என்னால் முடிந்த உதவிகளை நான் எப்போதும் செய்து தருவேன்.” அவர் கூறியதுபோல் நான் தொடர்ந்து முயற்சி செய்தேன். இடைக்காலக் கட்டடங்களைப் பெறவும் நிரந்தர கட்டடங்களைப் பெறவும் அவர் தோன்றாத் துணையாக உதவி நின்று முடித்து வைத்தார். மறக்கக் கூடாத மாண்பினர்.

உயர்திரு. தருமலிங்கம் குடும்பம்.

முன் பதிவு செய்த எழு கோலச் சிற்பிகளின் முயற்சிகள் பயனுறுதிபெற அத்திவாரமிட்டவர்கள் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கௌரவ. தருமலிங்கம் ஐயா அவர்களின் குடும்பத்தினர் என்பது நன்றியுடன் இங்கு நினைவு கொள்ளப் படவேண்டியதொன்றாகும். அவர்கள் மட்டும் அந்த இடத்தில் அவ்வளவு தொகையான

அளவுள்ள காணியினைத் தந்திருக்காவிட்டால் யாழ்ப்பாணத்துக்கு கல்வியியற் கல்லூரி எட்டாக் கனியாகவே போயிருக்கலாம். ஏனெனில் கல்லூரிக்காகக் காட்டப்பட்ட இடங்கள் எதிலும் உலக வங்கியினருக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் கல்லூரி அமைக்க எம்மவரால் அடையாளம் காட்டப்பட்ட இடங்கள் எல்லாவற்றையும் உலக வங்கிக் குழுவினர் நேரடியாகச் சென்று பார்வையிட்டனர்.

இறுதியாகக் கோப்பாயில் தற்போது கல்லூரி அமைந்துள்ள இடத்தைப் பார்வையிட்ட பின்னர்தான் அவர்களுக்கு ஓரளவு திருப்தி ஏற்பட்டதாக, அந்தக் குழுவில் கல்விக்கல்லூரிகள் கிளையின் சார்பில் பங்கு கொண்ட திருமதி.பு.இராமகிருஷ்ணா அவர்கள் கூறியிருந்தார்கள். இந்த ஒப்புதலுக்குப் பின்னரே யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியியற் கல்லூரி அமைக்கும் முயற்சி கருக்கொள்ளத் தொடங்கியது. அந்த வகையில் உலகவங்கியினர் திருப்தி கொள்ளக் கூடிய வகையில் பொருத்தமான இடத்தில் தேவையான அளவு காணியினை அன்பளித்த கௌரவ தருமலிங்கம் குடும்பத்தினரின் நற் செயல் நாள்தொறும் நயந்து நன்றியுடன் நினைவு கொள்ளப் படவேண்டியதாகும்.

அந்தச் செயலினை தீர்க்கதரிசன நோக்கில் முன்னெடுத்த கௌரவ பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தருமலிங்கம் சித்தார்த்தன் அவர்கள் பெரிதும் பாராட்டுக்குரியவர். கல்வியின் சிறப்பை நன்குணர்ந்து அவர் ஆற்றிய அந்தப் பணியினால் ஆயிரம் ஆயிரம் படித்த இளைஞர், யுவதிகள் நன்மை பெறுவதுடன் தமிழ் மொழி மூல ஆசிரியப் பற்றாக்குறையும் எம்மண்ணில் நிவர்த்தி காண்கின்றமை பெரும் மகிழ்ச்சியே. அவருடன் அவரது சகோதரி திருமதி சித்திரலேகாவும் இணைந்து அவர்களது அன்னை திருமதி. சரஸ்வதி அம்மாவின் உளப்பூர்வ இணக்கத்துடன் அத்தொகைக் காணியை, தங்கள் குடும்பத் தலைவர் திரு தர்மலிங்கம் அவர்களின் ரூபகார்த்தமாக அன்பளிப்புச் செய்து யாழ்ப்பாணத்தின் ஆசிரியகல்வி வரலாற்றில் பெரியதோர் எழுச்சியை ஏற்படுத்தி யுள்ளனர். அவர்களின் அச் சேவையினை மதிக்கு முகமாகக்

கல்லூரியில் தருமலிங்கம் மண்டபம் என்பது எனது காலத்திலேயே உருவாக்கப்பட்டது. காலப் போக்கில் அப்பெரியாருக்குச் சிலையொன்று அமைக்கும் எண்ணம் எனக்கிருந்தது. ஆனால் சில தடைகளால் அப்போது அது நிறைவேறவில்லை. பின்னர் பொருத்தமான காலம் கைகூடியபோது நான் கல்லூரியில் இல்லாது விட்டாலும் எனது உற்சாகப் படுத்தலும் இணைந்து எமது கல்லூரி ஆலோசனைச் சபையின் சிரேஷ்ட உறுப்பினர் டாக்டர். லயன். தியாகராஜா அவர்களின் முயற்சியால் அன்னாருக்குச் சிலை அமைக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து வருடம்தோறும் அவர் நினைவுதினம் அங்கு அனுஷ்டிக்கப் பட்டு வருவதும் மகிழ்ச்சியே.

துணை நின்றவை;

1. கல்லூரி பிறந்த கதை.
2. கல்லூரி வளர்ந்த கதை.
3. காலத்தை வென்ற கமலம்.
4. வித்தக விநாயகர் ஆலய சும்பாபிஷேக மலர்.
5. கமலநாதம்.
6. கலாசுரபி கல்லூரிச் சஞ்சிகைகள் (2001-2006)
7. தகவல்கள் நினைவூட்டியோர்
டாக்டர். லயன். வி. தியாகராஜா, கலாநிதி. தனபாலன், திரு. ஜோசப் இரட்ணராஜா, திரு.வை. வைத்தியகுமார், திரு. எஸ். ஸீகந்தபாலன், திரு. சண். கஜேந்திரன், திரு. சி. பத்மநாதன்.
8. 1986 ஆம் ஆண்டின் 30 ஆம் இலக்க கல்விக் கல்லூரிகள் சட்டம்.
9. Manual of the national colleges of education

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியல் கல்லூரிக்குரிய நிலத்துக்கு எல்லையீடும் நிகழ்வு அண்மையில் இடம்பெற்றது. நில அளவைத் திணைக்களத்தால் இடப்பட்ட எல்லையில் கோப்பாய் பிரதேச செயலர் க.கேதீஸ்வரன், பீடாதிபதி தி.கமலநாதன், டாக்டர் லயன் வீ.தியாகராசா ஆகியோர் எல்லைக் கம்புகளை நட்ட போது எடுக்கப்பட்ட படங்கள். (ஐ)

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியல் கல்லூரி

நூலக வாரமும் (02.09.2000)

நூல் கண்காட்சியும் (06.09.2000)

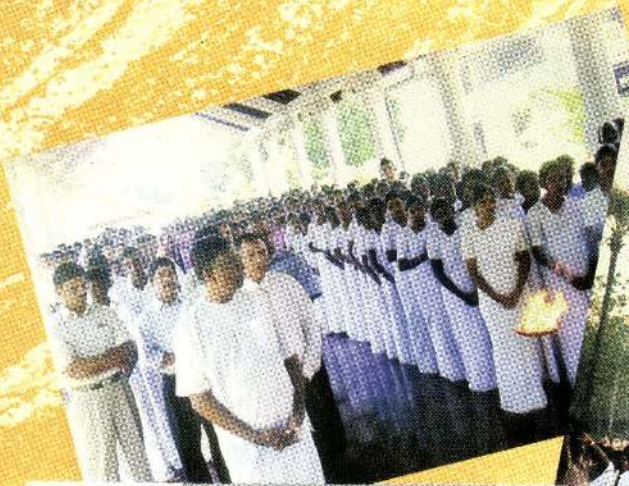
LIBRARY WEEK AND BOOKS EXHIBITION

மேற்படி நிகழ்வுகள் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியல் கல்லூரியில் (யா / கிராமநாதன் கல்லூரி) நடைபெறுவனாகும். நூல் கண்காட்சியில் சீர்தர நூல்களும், ஆய்வு நூல்களும் மாணவர்களுக்குப் பயனுள்ள அறிவியல் நூல்களும் மலிவு விலைகளில் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். எனவே இந் நிகழ்வுகளில் தங்கள் நிறுவன - மாடசாலை மாணவர்கள் அனைவரையும் பங்குபற்றிப் பயனடைய வைக்குமாறு அன்புடன் அழைக்கின்றோம்.

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியல் கல்லூரி
யாழ்ப்பாணம்.

பீடாதிபதியும்,
விரிவுரையாளர்களும்,
மாணவர்களும்.

நேர்மறைச் சிந்தனையாளர்

யாழ்ப்பாண மண் தந்த கல்வியியலாளர்கள் வரிசையில் எம்மைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தவர். கல்விப்பணியைத் தனது சுவாசமாகக் கொண்டவர் எமது மதிப்புக்குரிய ஆசான் முனைவர். திருநாவுக்கரசு கமலநாதன். 1988 இல் ஆசிரியர் சேவைமுன் பயிற்சியின்போது அவருடன் முகிழ்ந்த எம் ஆசிரியர் மாணவர் உறவுநிலை கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் பெரு விருட்சமாகி, தொடர்ந்து குடும்ப உறவாடலுடன் இன்றுவரை இணைந்து மகிழ்வது இறையருள் எமக்கு அளித்த பாக்கியமே.

மாணவர் நலனில் அக்கறை, நல்வழிப்படுத்தும் ஆற்றுகை ஆற்றல், அன்பு கலந்த கண்டிப்புடன் வகுப்பறைச் செயற்பாடுகளில் வழிகாட்டல், நேர முகாமதைத்தவம், நேர்மறைச் சிந்தனைகள், மாணவர் தேவை அறிந்து செயற்படும் மனப்பாங்கு - அவர் வாழ்ந்து கற்றுத் தந்த பாடங்கள்.

அதிகார மோகம் கொண்ட அதிகாரிகள் மத்தியில் மாணவரைத் தோழமையுடன் அணுகி நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனாய் இருந்து ஆசிரியத்துவத்தில் வெற்றி காணலாம் என்பதை எமக்கு உணர்த்தியவர்.

"ஆசிரியத்துவத்தை மதிக்காதவன் இங்கு நுழையாதிருப்பானாக" எனும் வாசகத்தை கல்லூரி நுழைவாயிலிலே காட்சிப்படுத்தி யாழ்ப்பாணத்தில் நிபிர்ந்து நிற்கும் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியைத் தோற்றம் பெற வைக்க இவர் எதிர்கொண்ட இன்னல் இடர்கள் அளவில்.

சிந்தனை - சொல் - செயல் ஒரே இலக்கில் பயணித்தால் கொண்ட இலக்கை அடைய முடியும் என்பதை இவரது மகத்தான வெற்றி எமக்குக் கற்றுத் தந்துள்ளது. இத்தகைய நல்ல பல கல்வியியல் பரிமாணங்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட எமது மதிப்பார்ந்த ஆசானின் கல்விப்பணியும் ஆரோக்கியவாழ்வும் தொடர்ந்திட தொல்லைவினை தீர்க்கும் நல்லைக் கந்தப் பெருமான் திருவடிகளை பணிந்து வணங்குகின்றோம்.

மாலினி கரேஸ்வரன் - கனடா
மதிவாணி விக்ரராஜா - இலங்கை
பாமினி சித்ரஞ்சன் - லண்டன்

